

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILL CLINTON — AND — JAMES PATTERSON

AMERICA HAS
A POWERFUL
NEW
PRESIDENT

... AND HER
HUSBAND'S
ON TRIAL FOR
MURDER

THE FIRST
GENTLEMAN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BİRİNCİ GENTLEMAN

CLINTON
— AND —
JAMES
DESENLER AÇIK

oo-

LITTLER, 8 ROWN AND COMPANY

ALFRED A. KNOPF

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazarlar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif hakkı© 2025 James Patterson ve William Jefferson Clinton Kapak tasarımı Gregg Kulick
Kapak fotoğrafı Trevillion Images/Getty Images
Kapak telif hakkı© 2025 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group ve Penguin Random House özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı Yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmek.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarların fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarların haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104

Alfred A. Knopf Penguin
Random House 1745
Broadway
New York, NY 10019

İlk e-kitap baskısı: Haziran 2025

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Alfred A. Knopf, Penguin Random House LLC'nin bir bölümüdür. Knopf, Borzoi Books ve kolofon Penguin'in tescilli ticari markalarıdır.

Random House LLC.

Yayıncılar, yayıncılara ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya hachettespeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin

Penguin Random House Konuşmacılar Bürosu, çalışmaları ulusal konuşmaları şekillendiren bir konuşmacı listesini temsil etmektedir. Daha fazla bilgi için lütfen prhspeakers.com adresini ziyaret edin veya speakers@penguinrandomhouse.com adresiyle iletişime geçin.

ISBN 9780316565110

LCCN 2025932202

E3-20250422-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İthafı](#)

Önsöz: Başkan Wright Yönetimi

1

2

3

4

Birinci Bölüm: Önceki Ocak Ayı .

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

İkinci Bölüm: Bir Hafta Sonra

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

Üçüncü Bölüm: Eylül

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105](#)
[Bölüm 106](#)
[Bölüm 107](#)
[Bölüm 108](#)
[Bölüm 109](#)
[Bölüm 110](#)
[Bölüm 111](#)
[Bölüm 112](#)
[Bölüm 113](#)
[Bölüm 114](#)
[Bölüm 115](#)
[Bölüm 116](#)

[Bölüm 117](#)

[Bölüm 118](#)

[Bölüm 119](#)

[Bölüm 120](#)

[Bölüm 121](#)

[Bölüm 122](#)

[Bölüm 123](#)

[Bölüm 124](#)

[Bölüm 125](#)

[Bölüm 126](#)

[Bölüm 127](#)

[Bölüm 128](#)

[Bölüm 129](#)

[Bölüm 130](#)

[Bölüm 131](#)

[Bölüm 132](#)

[Bölüm 133](#)

[Bölüm 134](#)

[Bölüm 135](#)

[Bölüm 136](#)

[Bölüm 137](#)

[Bölüm 138](#)

[Bölüm 139](#)

Sonsöz: Bir Yıl Sonra

[Bölüm 140](#)

[Bölüm 141](#)

Bölüm 142

Daha

KeşfedinFazlasını

Ayrıca Yazarlar

Tarafından Yazarlar

Hakkında

*Hillary, Chelsea, Marc, Charlotte, Aidan ve Jasper için
-hayatımdaki gerçek heyecanlar*

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

PROLOGUE

BAŞKAN WRIGHT YÖNETİMİ

ÜÇÜNCÜ YIL: EYLÜL

Brentwood, New Hampshire

Cole Wright, New Hampshire'ın Seacoast Bölgesi'ndeki Route 125'te hızla ilerleyen bir konvoydaki üç kişiden biri olan siyah zırlı Chevy Suburban'ın arka koltuğunda oturuyor.

İki koyu yeşil eyalet polis aracı, ışıkları yanıp sönerek, bu gösterişsiz konvoyla öncülük ediyor. Başkanlık limuzini

-Canavar, Gizli Servis karşı saldırı ekibi, destek personeli, basın minibüsleri ve tam donanımlı bir ambulansla birlikte havaalanına geri döndü.

Seçimden üç yıl sonra Cole, yanında oturan kadının, yani Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olan eşi Madeline Parson Wright'ın rahatı ve güvenliği için olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, trafiğin sihirli bir şekilde gerçekleştiğini görmekten hâlâ heyecan duymaktadır.

O sadece First Gentleman.

Hafif bir çiseleme kurşun geçirmez camlara sıcıyor. Ajan iki şeritli otoyolda hızını yetmiş çıkarır.

"İki dakika kaldı," diyor Başkan'ın özel kalem müdürü Burton Pearce. Pearce, Birinci Çift'in karşısındaki arkaya bakan atlama koltuğuna tünemiş. Solgun ve ciddi, üzerinde birbirinin aynısı gri takım elbiselerinden biri var. Çalışanlar ona "Gri Hayalet" diyor. Başkan kafasını kaldırmadan başını sallıyor.

Cole, konvoy ilerlerken Maddy'nin okuduğu sayfalardaki GİZLİ damgalarını görmek için şöyle bir bakar. Bu sayfaların onun yönetiminin en büyük siyasi kumarını temsil ettiğini biliyor. Oval Ofis'te telefonlarla uğraşılıyor ve kolları sıvıyor olması gerekirken burada onunla birlikte. Güçlü bir kişisel destek gösterisi.

Maddy brifing paketini bir kenara koyar. Cole onun elini tutar ve sıkar.

o.

O da geri sıkıyor. "Merak etmeyin," diyor. "Yaşadığımız onca şeyden sonra birlikte bunu da atlatabiliriz."

Suburban yavaşlayarak polis eskortunun arkasından sert bir dönüş yapar. Şimdi konvoy saatte sadece kırk mil hızla ilerliyor. Güzergâhın her iki tarafında da yerel halk ellerinde kaba saba boyanmış pankartlar tutuyor.

SANA İNANIYORUZ, COLE! GÜÇLÜ

KAL, COLE!

DEVAM ET COLE!

Renkli yan camdan dışarı bakıyor. Neredeyse maç zamanı. Kaslarının seğirdiğini, odak noktasının daraldığını hissedebiliyor, tıpkı New England'da sıkı bir son oyuncu olduğu günlerdeki gibi - dizindeki yırtık onu oyun dışı bırakmadan önce. Patriots soyunma odasındaki gerginliğin, takım ışığa çıkana kadar neredeyse kırım noktasına kadar nasıl yükseldiğini ve yükseldiğini hatırlıyor ve kalabalığın tezahüratları onu yıkadığında, *Evet, iyiyiz* diye düşünüyordu. *Bunu başaracağız.*

Ama bugün?

Bugün o kadar emin değil.

Rockingham County adliye binasının kırmızı tuğlalı cephesi görünür hale geliyor. Yol, yüzlerce -belki *de binlerce*- izleyiciyi geride tutan polis barikatlarıyla kaplı. Burada, bazı tabelalar farklı bir tonda.

PISLIK!

CANAVAR!

SUZANNE İÇİN ADALET!

"Bu insanlar için endişelenme," diyor Maddy. "Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorlar."

"Yoldaki insanlar umurumda değil," diyor Cole. "Ben içeride beni bekleyen on iki kişi için endişeleniyorum."

Suburban yavaşlayarak sürünmeye başladığında, iki kadın önden atlayıp uzun bir pankart açıyor.

COLE WRIGHT'I MAHKUM EDİN! ONU DOĞRUCA CEHENNEME GÖNDERİN!

İyi dileklerin için teşekkürler, Cole düşünüyor.

Binlerce gösterici, medya mensubu ve meraklı halk yağmurdan kayganlaşan otoparka dolmuş durumda. Konvoy, adliyeye giden kaldırım çevreleyen uzun yaprak dökmeyen ağaçların arasından geçerken şemsiyemi arabamda unuttuğumu fark ediyorum. Artık çok geçti.

Rockingham İlçesi daha önce hiç böyle güvenlik önlemi almamıştı. Yerel polislerden Fish and Game'e kadar New Hampshire'daki tüm kolluk kuvvetlerini temsil eden üniformalılar adliye binasının merdivenlerinde devriye geziyor. Çatıda ise keskin nişancı tüfekleri taşıyan taktik kıyafetli ve siyah beyzbol şapkalı kadın ve erkeklerden oluşan bir ekip var. Saklanmaya bile çalışmıyorlar. Bu, kimsenin göremeyeceği yerlere yerleştirilmiş meslektaşlarının işi.

Birinin adımı söylediğini duydum: "Brea Cooke? Sen misin?"

Kalabalığa baktım. Çoğunluğu beyaz. Sürpriz değil; Granit Eyaleti'nin yüzde 89'u beyazlardan oluşuyor. Yaklaşık iki saat kuzeydeki Dartmouth'ta siyahi bir öğrenci olarak bu duruma alışmıştım. Buralarda göze çarpmak benim için alışılmadık bir şey değil diyelim.

Arkamı döndüm. "Ron Reynolds!"

Ron, ortağım Garrett Wilson'la birlikte *Boston Globe*'da muhabirlik yaptıkları eski günlerden tanıdık bir yüz. Standart kıyafetini giyiyor; bronz palto, haki pantolon ve tüvit şapka. Büyük basın kartı boynunda sallanıyor.

Ona hızlıca sarıldım. "Sanırım ikimiz de şemsiyelerimizi unuttuk."

Kalın kamufraj ceketli bir adam yanımdan geçiyor ve Ron'un basın kartına parmağıyla bir işaret yapıyor. "Yalan haber!" diye bağılıyor adam. Ron onu görmezden geliyor.

"Peki neden buradasın?" diye sordum. "Şu anda o spor salonlarından birinde, kuru ve sıcak olabilirdin. Muhtemelen bundan daha iyi bir manzaraya sahip olurdun."

"Islanmak için para alıyorum," diyor Ron. "Hiçbir şey olmasa bile."

Ama bir şeyler oluyor. Uzun zamandır bu günü bekliyordum. I

Yanıp sönen ışıkların yola çıktığını gördüm. İki eyalet polis arabası ve üç büyük siyah SUV.

"Bunlar onlar!"

Işıklar yaklaşıyor. Kalabalığın ortasındayım ama birden kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyorum.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Zihnim fısıldıyor, *Garrett*.

Gözlerimi kırıştırıyorum. Şimdi olmaz! Odaklanmam gerek. Kitabım için bu sahneyi yakalamalıyım.

Kitabımız. Garrett ve benim birlikte üzerinde çalıştığımız. Ta ki o...

Ron adliye merdivenlerini işaret ediyor. "Podyumu ve orada duran kamerayı görüyor musun?"

Başımı salladım. "Peki ya onlar?"

"Hepsi göstermelik. Gizli Servis'in Başkan ve First Gent'in ön girişten geçmesine izin vermesine imkan yok."

"Kalabalık bu şekilde kandırılmaktan hoşlanmayacaktır."

"Haklısın," diyor Ron. "Tarihe tanıklık etmeye geldiler." Ben de öyle.

Tarihte ilk kez bir başkanın eşi cinayetten yargılanıyor.

3

Polisler kalabalığı geri iterken konvoy sürünerek girişe doğru ilerliyor. Ortadaki altı tonluk Suburban'ın içinde Cole ellerini gergin bir şekilde birbirine sürtüyor. Pearce atlama koltuğunda öne doğru eğilir ve şöyle der: "İlçe şerifleri, eyalet polisleri ve Gizli Servis adliye binasının arkasından dolaşabilmemiz için bir yol açtılar. Kalabalık ve basın farkına varana kadar içeri girmiş ve gözden kaybolmuş olacağız."

Cole *saklandığını* düşünüyor. "Hayır," der sessizce. "Böyle bir şey olmayacak."

Pearce göz kırpmıyor. "Affedersiniz?"

"Hayır dedim. Adliyenin arka kapısından girmek suçlu olduğumu, saklayacak bir şeyim olduğunu gösterir. Boş ver onu. Topu doğrudan hücum hattına doğru koşacağım."

Suburban garaj yolu sapağına doğru ilerliyor. Pearce sinirlenmeye başlıyor. "Cole, planlar günlerdir yürürlükte. Hem güvenlik hem de halkla ilişkiler açısından en iyisi arkadan gelmek."

Ama Cole kararlı. "Ön kapıdan gireceğiz. Bu son sözüm." Karısına döner. "Maddy, mahkeme merdivenlerinde birkaç kelime söyler misin?"

Bu büyük bir istek. Maddy'nin gözlerindeki gerilimin kaynağını ona söylemesine gerek yok. Özgür dünyanın lideri olarak Başkan'a hizmet ederken onun sevgi dolu eşi olmak arasındaki çatışma yüzüne kazınmıştır.

Maddy personel şefine bakar. "Cole haklı, Burton. Başımız dik bir şekilde ön girişten geçeceğiz."

"Ama hanımefendi, hemen hemen oradayız. Düzenlemeler yapıldı."

Cole, Maddy'nin başkomutan moduna geçtiğini görüyor. Güzel. Gevrek. Kararlı. "Telefonun var," diyor. "Yeni düzenlemeler yap."

Dışarı çıkıyorlar!" Ron kolumu tutuyor.

Elbette, ağır araba kapılarının çarpma sesini duyuyorum ve adliye merdivenlerinin önünde bir hareketlilik görüyorum. Gizli Servis kürsüye giden yolu açmak için çabalıyor.

"Bu biraz pirinç alır!" Ron yükselen sesin üzerinden bana sesleniyor.

Başkan Wright ve geniş omuzlu kocasının etrafını koyu renk takım elbiseli bir halka sarıyor.

Başkan geniş basamakları çıkar ve kürsüye doğru döner. Kalabalık ileri atılır. Polisler geri çekilir. Gizli Servis ajanları yüzler denizini izliyor. Ve elleri. Özellikle de elleri. Silah arıyorlar.

Başkan Wright mikrofonlara doğru eğilmeden hemen önce kocasının kolunu sıkıyor. "Bayanlar ve baylar, sevgili dostlarım, kısa ve öz konuşacağım."

Sesinin otoparkta yankılandığını duyuyorum. Her cümleden sonra duraklayarak kelimelerin aklımda yer etmesini sağlıyor.

"Kocamın masumiyetine olan inancım ve güvenim tamdır ve yıllar boyunca yanımda olan New Hampshire'ın iyi vatandaşlarının bu kriz döneminde de kocamı destekleyeceklerine inanıyorum."

Başkan dönüp kocasının yanağından öpüyor ve kameraların iyi bir açı yakaladığından emin oluyor. Ardından, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, mikrofonlara doğru bir adım daha atıyor ve "Hukuk sistemimize inanıyorum ve burada adaletin yerini bulacağından eminim" diyor.

Kocasının elini tutar. Gizli Servis ekibi etraflarını sarar. Birlikte adliye binasının kapısına kadar yürüyorlar.

Reynolds, "Tam bir performans" diyor.

"Tam bir gösteriydi. Saf tiyatro. Onlar bir çift değil, lanet bir suç örgütü."

Patlamam Ron'u şaşırtmış olmalı. Bir saniye sonra, alıntı toplamak için yola koyuldu.

Bir kez daha yalnızım. Kalabalığı tarıyorum. Neredeyse her erkek, kadın ve çocuk adliye binasına doğru bakıyor, İlk Çifti son bir kez görmeye çalışıyor.

Otoparkın uzak tarafında, tek istisnayı görüyorum: bir adam ve bir kadın, doğrudan bana bakıyorlar.

Bu ikisini daha önce görmüştüm. İzleyicilerim.

Lanet olsun. Yine mi?

Kalabalık değişir ve onlar kaybolur.

Etrafımda insanlar konuşuyor ve bağırıyor ama sözleri beyaz bir gürültü örtüsü gibi. Zihnim yine *Garrett* diye fısıldıyor. Elimizi uzatıyorum, yarı yarıya onun bana uzandığını görmeyi bekliyorum.

Gerçekler yüzüme vurdukça gözyaşlarıma hakim olamıyorum.

Hayatımın aşkı Garrett Wilson öldü. Ve ben onun ölümünden adliyedeki adamın sorumlu olduğuna inanıyorum.

Birinci Beyefendi.

Tetiği çekmiş bile olabilir.

PARÇA

BİR

BİR ÖNCEKİ OCAK AYI

BÖLÜM

1

Manhattan

Nottingham Yayıncılık'ın kıdemli editörlerinden Marcia Dillion'a ait geniş köşeli ofiste, adamım Garrett Wilson'ın en iyi yaptığı şeyi yapmasını izlerken gülümsüyorum: Bir projeyi satmak. Ve kendini.

Uzun boylu, kaslı, kısa, koyu kahverengi saçlı adam bugün yeşil bir oxford gömlek, haki pantolon ve kahverengi ayakkabılar giymiş. Marcia'nın el yazmalarıyla dolu masasının önünde volta atarken mavi gözleri parıldıyor.

Garrett, anında dikkat çeken o özel şeyle doğmuş. "Bu kitap siyaseti sonsuza dek değiştirecek" dediğinde Marcia'yı kesinlikle anlıyor.

Etkili olması için duraklıyor, sonra devam ediyor. "Tüm büyük siyasi hikayeleri düşünün -Hamilton Burr'a karşı, Kennedy Nixon'a karşı, Carter Reagan'a karşı. Ama bu, Marcia, bu sadece çok satan bir kitap olmayacak, tarih yazacak. Daha önce böyle bir şey yayınlanmadı, *asla!*"

"Garrett, lütfen, bekle." Marcia bir elini hoş yüzünü çevreleyen gümüş rengi saçlarına götürüyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Ama *politika?*"

"Sadece politika değil," diyor Garrett. "Politik bir bomba." Kitaplığa doğru yürüyor ve orta raftan iki ciltli kitap alıyor. En çok satan iki kitabı, *Integrity Gone* ve *Stolen Honor*. "Bunlardan çok daha iyi."

Bu iki kitabı da ezbere biliyorum. Her sayfasını araştırdım.

"İhtiyacın olan şey, Marcia," diyor Garrett, "milyonlarca kopya satacak ve Nottingham'ı yeniden kara geçirecek uluslararası bir hit."

"Garrett, dur. Nefes al," diyor Marcia, sabırsızlığı içine işlemiş

Ses.

Benim sıram. Tonu değiştirme zamanı. Avukat numaralarımđan biri.

"Marcia, Garrett'ı bilirsin. Böyle heyecanlandığında kendini Bob Woodward, Robert Caro ve Ron Chernow'un bir araya gelmiş hali sanıyor."

"Etkileyici bir şirket Brea," diyor Marcia. Garrett'a geri döner. "Bakın, ilk iki kitabınız olumlu eleştiriler ve güçlü bir kulaktan kulağa yayılma ile çok satanlar listelerine girmeyi başardı. Ama bu konu..." Sesi kesiliyor. Umursamaz. Onu kaybediyoruz.

Garrett'ın gülümseme hiç eksilmiyor. Zorluklara göğüs gerdiğini görebiliyorum. Bir keresinde bana şöyle demişti: "Editör bin kiloluk bir orkinos gibidir ve benim elimde sadece yüz kiloluk bir ip var. O da yıpranıyor."

Garrett ellerini Marcia'nın masasına koyar ve eğilir. "Marcia, siyasi sistemimize ve kara paradan ayni katkılara ve daha da kötüsüne kadar kamu görevlilerinin yaptıkları yolsuzluklara dışarığan bakan biri olduğunu farz et. Yılda yüz yetmiş dört bin dolar kazanan bir kongre üyesinin görev sresinin sonunda nasıl zengin olduğunu kimse açıklayamıyor. Sözde Halk Meclisi'nde kaç milyoner olduğunu biliyor musunuz?"

Tekrar takım olma vaktim geldi. "Yüzde ellisi milyoner. Paralarını eşlerinin ve çocuklarının arkasına saklayan yeleri saymıyorum."

Marcia bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Sanırım yine onun araştırmacısısınız?"

"Ben yazıyorum. Ve bu sefer ben de ortak yazarım."

"Doğru," diyor Marcia. Garrett'a geri döner. "Siyaset kitapları zor satılır, siyasi yozlaşma kitapları ise daha da zor satılır. İlk hikayen CIA'deki bir köstebek hakkındaydı. Çok seksiydi. İkincisi ise bir Amerikan kahramanının üstleri tarafından kazıklanması ve hak ettiği Onur Madalyası'nı alamamasıyla ilgiliydi. Daha da iyiydi. Ama rüşvetler ve kirli kamu görevlileri hakkında bir işaat? Bu konularla ilgilenen hiç kimsenin bunları bir kitapta okumasına gerek yok. Haftanın herhangi bir gecesi MSNBC ya da Fox kanalını açabilirler."

Yine benim sıram. "Kesinlikle haklısın Marcia. Ama bu hikaye bundan çok daha derin ve karanlık."

Marcia'nın gülümseme şimdi daha sıkı. "Senin Yale'de ceza hukuku dersi vermen gerekmiyor muydu?"

"İzin alıyorum. Bu kadar büyük bir hikaye için buna değer."

Marcia iç geçirir. "Tamam Garrett. Tamamen seninim. Beni kandır."

Garrett bana bakıyor. Şimdi ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum. Ve eminim ki anlaşılmayı çantaya koyacak.

"Marcia," diyor, "kitabımız Birleşik Devletler'in Birinci Beyefendisi Cole Wright'ın taş gibi bir katil olduğunu kanıtlayacak."

BÖLÜM

2

Marcia sessizliğe gömüldü. Altıncı Cadde boyunca ilerleyen trafiği dinliyorum, ta ki editör, "Garrett, kusura bakma ama yaşıma ilerliyorum. Lütfen söylediklerini yavaş ve net bir şekilde tekrarla."

Garrett her kelimeyi telaffuz ediyor: "Cole Wright, Birinci Beyefendi, bir katil."

Garrett'ın sahanın bir sonraki aşaması için ısındığını görebiliyorum. "Marcia, dediğin gibi insanlar rüşvet ve siyasi yolsuzluklara alıştı. Ama biz DC'deki en üst düzey güç sahiplerinin yaptıklarının yanlarına kâr kaldığını göstereceğiz."

Marcia'nın yüz ifadesini ve vücut dilini okuyorum. Heyecanlanıyor ama bunu belli etmemeye çalışıyor. "Pekâlâ," diyor. "Dinliyorum. Kaynağın kim?"

Garrett, "Dartmouth Koleji'nde bir çalışan," diyor.

"Sen ve Brea'nın okula gittiğiniz yer. Haksız mıyım?"

"Doğru," diyor Garrett. "Başkan Wright ve kocası da öyle. Biz başlamadan önce mezun oldular. Cole, Dartmouth futbol takımının yıldızıydı."

"Peki kim bu çalışan?" diye soruyor Marcia. "Bir profesör mü? Bir koç mu? Güvenlikten biri mi?"

"Bir bekçi." Garrett ileri atılır. "Bir düşün Marcia. Herkesin kirli sırlarını kim biliyor? Kapıcılar ve diğer alt düzey çalışanlar - Watergate soygununu engelleyen gece bekçisi Frank Wills gibi - her şeyi gören, her şeyi duyan onlar. Ve kimse onlara aldırış etmez."

Marcia hukuk diplomam olduğu gerçeğini seviyor. Gördüğüm kadarıyla

Şimdi profesyonel kartını oyna. "Judd Peyton bekçi," diyorum. "O yasal biri, Marcia. Otuz yılı aşkın süredir kampüste çalışıyor. Dürüst bir adamdır."

Marcia, "Bay Peyton'la ilk kez Dartmouth'ta tanıştınız ve bunca yıl görüştünüz öyle mi?" diye soruyor.

"Hayır. Peyton'la *Çalınan Onur*'un kampüsteki imza gününde tanıştık," diyorum. "Kitabı gerçekten okumuştun."

"Daha sonra beni köşeye sıkıştırdı," diyor Garrett. "Ve sırlar hakkında konuşmaya başladık. Benim yazdıklarım gibi. Sonra bana yıllardır sakladığı bir sırrı olduğunu söyledi."

Marcia öne doğru eğilir. "Peki bu sır ne?"

"İşin sırrı," diyor Garrett, "Cole Wright'ın Dartmouth'ta öğrenciyken bir kıza cinsel tacizde bulunduğu iddiası."

Marcia yüzünü buruşturur. "Eğer doğruysa bu korkunç bir şey." Duraklar. "Ama bu cinayet değil."

"Benimle kal," diyor Garrett. Oltanın gittikçe daha sıkı çekildiğini hayal ediyorum. "Peyton büyük bir futbol hayranıydı. Cole Wright Patriots tarafından seçildikten sonra onun kariyerini takip etti."

Benim sıram. "Peyton'ın Gillette Stadyumu'nda peyzajcı olarak çalışan bir kuzeni vardı. Kuzeni ona Cole'un Patriots amigo kızlarından biriyle çıktığını söylemiş. Suzanne Bonanno adında 22 yaşında bir kız."

"Bu da takım ve NFL kurallarına aykırı," diyor

Garrett. "Kulağa iyi bir kural gibi geliyor," diyor

Marcia.

"İlişkilerini gizli tutmaya çalıştılar ama bazı takım arkadaşları bunu basına sızdırmak üzereymiş gibi görünüyordu."

"Bu da kariyerini mahvedebilirdi," diye ekliyorum. "Ve emekli maaşına mal olabilirdi."

"Sonra ne olacak?" Marcia sorar. Masa telefonu çalar. Bunu görmezden geliyor. "On yedi yıl önce," diyor Garrett, "Suzanne Bonanno ailesine Cole Wright ile buluşacağını söyledi. Bir daha hiç görülmemiş. Kayıp ihbarı yapıldı ama hiçbir sonuç çıkmadı. Birkaç gün sonra Cole Wright dizindeki sakatlığı tedavi ettirmek için Kaliforniya'ya uçtu."

Marcia'nın telefonu çalmayı keser. "Amigo kıza olanlarla ilgili daha fazla bilgi olmalı," diyor.

"Sanırsın," dedi Garrett. "*Boston Globe* için muhabirlik yaptığım dönemdeki bağlantılarımı ve Suzanne Bonanno'nun

anta kayıp gibi görünüyor. Sanırım süpürülmüş, Marcia."

Eğiliyorum. "Cole Wright'a yardım etmeye çalışan biri tarafından."

"Yüce Tanrım," diyor Marcia. Parmaklarını masaüstüne vuruyor. "Hâlâ başkanın kocasının peşinden mi gidiyorsunuz? Size sabotajcı, vatan haini, diğ r siyasi partinin ajanı diyecekler ve bir yudum bile Stoli itiyseniz Rus ajanı olduğunuzu söyleyecekler. Buna hazır olduğunuza emin misiniz?"

Garrett "Hazırım." diyor.

"Peki ya sen Brea?" diye soruyor Marcia. "Bu seni korkutmuyor mu?"

"Aktivist büyükbabamın kafası Selma'da yarıldı. Onun DNA'sını taşıyorum. Ben daha çok gereğın asla ortaya çıkmayacağından korkuyorum."

Oda yine sessiz.

"Pekala," diyor Marcia. "Burada başka bir editör olsa sizi kapı dışarı ederdi. Bu büyük bir risk. Eğ r bu konuda yanılırsanız, bu ikinizi de batırır, beni de. Belki de tüm şirketi."

"Yanılmıyoruz," diyor Garrett, gözleri parlayarak.

Çok büyük bir balık yakalamış bir adam gibi bakıyor.

BÖLÜM

3

Nottingham binasının dışındaki kalabalık kaldırıma ulaştığımızda Garrett bir zafer çılgılığı atıyor. Beni kaldırıp birkaç kez döndürüyor ve yere bıraktığında insanlar bakıyor ama umurumda değil.

Garrett'a büyük, uzun bir öpücük veriyorum, sonra geri çekiliyorum. "Orada tam bir sihirbazdın! Usta bir kelime döndürücüydün."

Garrett kalçalarımı kavlıyor ve onları sevgiyle sıkıyor. "Sen iş başındayken başarısız olma şansımız yok." Elimi tutuyor. "Kutlama yapmak ister misin?"

"Kesinlikle!" Kalbimde Suzanne Bonanno için de sessizce kutlama yapıyorum.

Times Meydanı metro istasyonuna kadar birkaç blok yürüyoruz, el ele tutuşup anı yaşıyoruz. Elini sıkıyorum. Bu adamı gerçekten seviyorum.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra Washington Meydanı yakınlarında ortaya çıktık. Beni tam olarak nereye götürdüğünü biliyorum. Ne zaman iş ya da eğlence için Manhattan'da olsak, Garrett'ın ziyaret etmekte ısrar ettiği belirli bir yer var. Onun için bir hac gibi. Kutsal bir yer.

İki dakika sonra, iki büyük vitrinin arasındaki cam kapının önünde duruyoruz. Üzerinde bir tabela var: SAMMY'NİN MÜZİK DÜKKANI. Bir müzisyen için burası nirvana.

Duvarlarda her şekil ve boyutta gitarlar asılı: akustikler, elektrikli, hatta rastgele birkaç banjo. Cam kasalar kayışlar, teller ve aksesuarlarla dolu. Zeminin bir bölümü ayakkabı kutusu büyüklüğünden stadyum çingiraklılarına kadar hoparlör ve amfilere ayrılmış.

Duvarların her santimetresi çerçeveli fotoğraflar ve mektuplarla dolu.

Ünlü gitaristlerin takdiri - Eric Clapton, Jack White, Willie Nelson ve adını hiç duymadığım pek çok kişi.

"Garrett Wilson?" Dükkanın diğer tarafından tombul bir adam bize doğru yaklaşıyor, siyah Sammy tişörtü göbeğinin üzerine kadar uzanıyor ve kot pantolonunun içine sokuluyor. Yuvarlak çerçeveli gözlükler takıyor ve beyaz sakalı göğsünün üst kısmına kadar sarkıyor.

"Hey, Sammy," diyor Garrett, "seni görmek güzel." Bana eliyle işaret etti. "Brea'yı hatırlarsın."

Sammy sakallarının arasından bana gülümsüyor. "Brea'yı nasıl unutabilirim?" Bir başka harika satıcı. Garrett'a dönüyor ve ellerini ovuşturuyor. "Ee, dostum, bugün o gün mü?"

Garrett heyecandan titriyor. Bunu hissedebiliyorum. Uzun bir nefes alıyor. "Evet," diyor, "bugün o gün."

Sammy bana sırtıttı. "Ee, ne oldu? Senin adam piyangoyu mu kazandı?"

Ben de sırtıttım. "Onun gibi bir şey."

"Benim için alabilir misin?" diye soruyor Garrett. Neredeyse ağzının suyu akıyor. Sammy sakalını sıvazlıyor. "Dostum, bu güzelliği dükkânda görmeyi özleyeceğim, ama sana gideceğine göre, muhtemelen üstesinden gelirim."

Vitrinlerin arasından arka odaya doğru ilerliyor. "Beş yıl Bekliyordun, değil mi?" diye sesleniyor.

"Altı!" Garrett geri sesleniyor. "İlk kitabımı bitirdiğimden beri." Yüzü Noel sabahındaki bir çocuğunki gibi aydınlandı.

Beni üstü yeşil keçeyle kaplı ana tezgâha doğru çekiyor. Parmaklarının ucuna dokunduğum ve oradaki nasırları hissettiğim ilk randevumuzu hatırlıyorum.

"Hobimden," demişti bana.

"Ne hobisi?" diye sormuştum. "Taş ocağında çalışmak mı?"

Şakama gülmüş ve ellerini benimkilere dolamıştı. Battığımı biliyordum.

Sammy dükkânın arka tarafından çıkar. Beyaz pamuklu eldivenler giymiş, elinde koyu kahverengi bir akustik altılı tel tutuyor. Sazı getirip yavaşça keçenin üzerine koyarken müşteriler ona bakıyor.

"İşte," diyor Sammy, "1953 Martin D-28'in. Neredeyse mükemmel durumda. Yeni akort mandalları. Yeni sele. Yeni köprü pimleri."

Bir gitar diğerine çok benziyor ama ben bile anlayabiliyorum.

bunda özel bir şey var. Parıldayan bir şey.

Garrett parmaklarını boynunda gezdirirken, perde işaretlerinin her zamanki gibi basit beyaz noktalar olmadığını fark ediyorum. Kırmızı beriller ve yeşil zümrütlerle işlenmiş taşlar.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Bu çok güzel."

Sammy gitarı tezgâhın diğer tarafına doğru itti. "Devam et," diyor Garrett'a. "Kredi kartınız bende kayıtlı. Hepsi senin."

Garrett gitarı alır ve tezgâhın yanındaki tabureye oturur. Ellerini gövdenin kıvrımlarında gezdiriyor ve dizinin üzerine koyuyor.

Sammy bana göz kırıyor. "Her zaman gitarı bir kadını tutar gibi tutmalısın derim; nazıkçe ama ciddi bir şekilde."

Garrett sol elini sapa yerleştiriyor. Sağ eli ses deliğinin üzerindeki telleri okşuyor. Heyecanla bekliyorum, bu muhteşem enstrümana hayat verişini duymak istiyorum.

Sertçe tıngırdatıyor, dükkânı sesle dolduruyor.

Korkunç! Duyduğum en çirkin akor, kulaklarımı acıtacak kadar sert.

Herkes bakıyor. Özellikle Sammy.

Garrett yukarı bakar ve gülümser. "Şaka yapıyorum."

Ardından, sorunsuz ve akıcı bir şekilde Mason Williams'ın "Classical Gas" parçasının hassas girişine başlıyor. Sol eli boynunda bir aşağı bir yukarı dans ederken, parmakları karmaşık desenleri koparıyor. Müşteriler dinlemek için içeri doluyor. Melodi yükseliyor. Müzik yükseliyor. Garrett gözlerini kapatır. Kendinden geçmiş gibidir. Sammy tezgâha yaslanıp bana başını sallıyor. Ne kadar etkilendiğimi ve gurur duyduğumu görebiliyor. Şarkının bitmesini istemiyorum.

Garrett alkışlar arasında son akor için parmaklarını tellerin üzerinde gezdiriyor. Uzanıp ona sarılıyorum. "Çok güzeldi," diye fısıldıyorum.

Bir kadın "Encore!" diye bağırıyor. Daha fazla alkış.

Garrett gitarı Sammy'ye geri verirken elini sallıyor, o da gitarı sağlam siyah bir kutuya yerleştiriyor. "Herkesten özür dilerim," diyor Garrett. "Aşkım ve benim gitmemiz gerekiyor."

"Umarım beni kastediyorsundur," diyorum. Ama o kadar mutlu görünüyor ki, şu anda bir gitarla ikinci keman çalmayı umursamıyorum.

Sokakta Garrett bir taksiye el sallıyor, sol eliyle çantanın sapını sıkıca tutuyor. Boştaki eliyle bana sıkıca sarılıyor ve ben de onu öpüyorum.

"Seni saatlerce dinlerlerdi," diyorum ona.

"Onları her zaman daha fazlasını ister halde bırakın" diyor. "Her zaman."

BÖLÜM

4

Beyaz Saray

Başkan Madeline Wright'ın özel kalem müdürü Burton Pearce, Batı Kanadı'ndaki ofisinde masanın arkasında durmaktadır. *Ahizeyi* yavaşça yerine koyarken *ne kadar kötü bir zamanlama* diye düşünüyor.

Kaliforniya eyaletinden elli iki kongre temsilcisinden biriyle daha önce yaptığı görüşme verimli geçmişti. Konu gizliydi.

-Pearce ve Başkan'ın şaka yollu Büyük Pazarlık adını verdikleri karmaşık bir mevzuat parçası. Ama şimdi gün büyük bir şekilde tersine döndü.

Pearce, Başkan Wright'ın günlük programını kontrol etmek için geniş, özenle tutulmuş masasına bakar. Duvar saatine bakar, sonra telefonu eline alır ve tek bir tuşa basar.

Bu bekleyemez.

Telefona hemen Oval Ofis'in hemen dışında oturan, Başkan'ın becerikli, çivi gibi sert özel sekreteri Dana Cox cevap verir. Herkes için "Dana" değil, "Bayan Cox". Başkanın kendisi de dahil.

"Evet, Bay Pearce, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Başkan'ın Sierra Club delegasyonu ile görüşeceğini görüyorum. Onları beş dakika erken çıkarabilir misin? Oraya gitmem gerek."

Bayan Cox, "Ne yapabileceğime bakacağım," diyor. Ve görünüşe göre, bunu yapıyor.

Pearce içeri girerken heyetin son üyeleri de dışarı çıkmaktadır. Kapıyı arkalarından kapatır. Başkan Wright sabırsız görünüyor. "Programımda yoksun, Burton. Aklında ne var?"

"Sierra Club ziyareti nasıl geçti Sayın Başkan?" diye soruyor.

İkili birbirlerini üniversiteden beri tanıyor, ancak Pearce Açılış Günü öğleden hemen öncesinden beri ona Maddy demiyor.

Hanover'da kendisinin, Cole'un ve Maddy'nin bir zamanlar yaşadıkları, kampüs dışındaki köhne öğrenci yurduna geri döner. Üçünden sadece Cole'un geleceği planlanmıştı. Kolejdeki futbol geçmişiyle, büyük bir NFL kontratı alması muhtemel birkaç Ivy League oyuncusundan biriydi.

Pearce her zaman Cole Wright'tan çok Maddy Parson ile ortak noktalara sahipti. Bazen çılgın partilerin ve bütün gece süren konuşma seanslarının - hayaller, hırslar ve nihayet siyasette bir fark yaratacak neslin kendi nesilleri olduğuna dair inançla ilgili olağan üniversite saçmalıklarının- ikisini de bu odaya getirmiş olmasına hâlâ biraz şaşıyor. Ve şimdi gecesini gündüzünü aralarındaki gençlik bağını Maddy için iki dönemlik bir başkanlığa dönüştürmeye çalışarak geçiriyor.

Onu günümüze geri getiriyor. "Sierra Club'ı sonunda Enerji Bakanlığı'nın modüler nükleer reaktör programını protesto etmeyi bırakmaya ikna ettim," diyor kendinden emin bir gülümsemeyle. "Hâlâ karşı çıkıyorlar -bunda şaşılacak bir şey yok- ama oylama gündeme geldiğinde, toplu e-postalarını ve telefon bankalarını sessiz tutacaklar. Bu da ilerlerken sendikalarla aramızda sağlam bir bağ kurmamızı sağlayacak." Başkan okuma gözlüğünü çıkarıp Resolute masasının üzerine koydu. "Burton, sabahımı bölmeni haklı çıkaracak ne oluyor?"

Pearce nefes alır. "Özel hattımdan aradılar. Bağlantımın New York'taki Nottingham Yayıncılık'ta bir bağlantısı var..."

Başkan'ın gözleri yavaşça sertleşir. Pearce onun bakışlarının kendisini yaktığını hissedebilir. "Arama ne hakkındaydı?" diye sorar.

"Görünüşe göre Garrett Wilson ve Brea Cooke adında iki yazarla bir kitap anlaşması yapmışlar."

"Onları tanımalı mıyım?" diye sorar Başkan.

Pearce, "Onlar da bizim gibi Dartmouth mezunu olsalar da bunu yapmanız için bir neden yok," diyor. O, Maddy ve Cole, Wilson ve Cooke'dan on yıl önce aynı sınıfta mezun olmuşlar. "Cooke ceza hukuku dersleri veriyor. Wilson birkaç tane çok satan kitap yazdı. Araştırmacı gazetecilik üzerine, biri CIA, biri de ordu üzerine."

Başkan devasa masasının arkasından çıkar ve personel şefinin önünde durur. "Burton, risk alıyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Sayın Başkan, bunu söylediğim için üzgünüm ama Cole'un Dartmouth'taki yıllarını araştırıyorlar. Ve Patriots kariyerini." Pearce en kötüsünü söylemeden önce duraklıyor. "Ve kaybolan amigo kızla olan ilişkisini."

Başkan başını sallar ve cevap vermeden önce bir an durur. "Ama orada hiçbir şey yok, Burton. Hiç olmadı. Bu yenilenen ilgiyi tetikleyen nedir? Bunun arkasında ne var?"

"Ben de bunu öğreneceğim, Sayın Başkan."

Başkan masaya geri döner ve deri koltuğuna oturur. Pearce'a arkasını dönerek Gül Bahçesi'ne bakar. "Biliyorsunuz, FDR Kongre'ye Manhattan Projesi'ni finanse ettirdiğinde çok az soru soruldu. İnsanlar bir sırrı nasıl saklayacaklarını biliyorlardı. Büyük Pazarlığımızı şimdiye kadar gizli tutmayı başardık, ama bu kolay olmadı."

"Biliyorum, Sayın Başkan," diyor Pearce. Bunu herkesten daha iyi biliyor. Tehditler savuran, iyilikler yapan, DC'nin her yerinde karanlık işler çeviren o. Gri Hayalet en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

"Başaramazsak ne olur biliyor musunuz?" diyor Başkan. "Son yüz yılın en kötü depresyonuna doğru gidiyoruz."

Pearce başını eğerek dinliyor. Başkanı, ne zaman içini dökmek istediğini anlayacak kadar iyi tanıyor.

"Kahretsin!" diyor, tekrar yüzünü ona dönerek. "Her şey çökmeden önce işleri yoluna koymak için tek bir şansımız var, sadece tek bir şansımız. İki isimsiz ispiyoncunun çabalarımızı boşa çıkarmasına izin veremeyiz."

"Biliyorum hanımefendi," diyor Pearce.

Başkan Wright'ın gözleri öfke ve kararlılıkla parlıyor. "O zaman icabına bakın. Şimdi."

BÖLÜM

5

Seabrook, New Hampshire

Garrett ve ben hiç vakit kaybetmedik. Değerli yeni gitarını Connecticut'ta kiraladığımız eve yerleştirdikten sonra Subaru'sunu kuzeydoğuya, Route 495'e doğru sürdük ve ardından bir saat ilerleyerek Seabrook, New Hampshire'a vardık.

Şimdi, üç saat sonra, iki katlı bir karavanın oturma odasında oturmuş, sıkıntılı orta yaşlı bir kadınla karşı karşıyayız. Felicia Bonanno önce bizi içeri almak istemedi ama Garrett cazibesini konuşturdu ve şimdi de on yedi yıldır kayıp olan kızı, eski Patriots amigo kızı Suzanne Bonanno'nun anısına başvuruyor.

"Bayan Bonanno, Brea ve ben Cole Wright hakkında bir kitap yazmak üzere New York'taki büyük bir yayıneviyle anlaşma imzaladık. Ve Suzanne için adaleti sağlayacağız."

Felicia'nın yüzünde bıkkınlık ve güvensizlik karışımı bir ifade belirir. Belli ki yıllar boyunca pek çok sinir bozucu muhabirle uğraşmış. "Hepiniz pislik avcılarından başka bir şey değilsiniz!"

"Bu bir magazin haberi olmayacak," diyorum ona. "Elimizde yeni bilgiler var ve kitap ciddi bir araştırmanın sonucu olacak."

"Garrett, "Cole Wright'ı hapse gönderecek bir dava oluşturuyoruz" diyor.

Felicia'nın mütevazı bir şekilde döşenmiş karavanı Border Family Homes adlı planlı bir toplulukta yer alıyor. Patriots amigo kız kıyafeti giymiş çarpıcı bir genç kadının çerçeveli renkli baskısına başımı sallıyorum. "Suzanne'in çok güzel bir resmi."

Felicia fotoğrafa bir göz atar. "O üniformayı kesinlikle çok severdi," diyor.

Sesi kesiliyor.

Garrett'a bakıyorum. Kazma zamanı. Başladı. "Bayan Bonanno-"

"Felicia arıyor," diyor ve bir mendil uzatıyor.

"Felicia," diyor Garrett, ilk isim bazında devam etme davetini kabul ederek. "Meslektaşımın da dediği gibi, elimizde yeni bilgiler var ama bunları kimseye, hatta en önemli tanıklarımızdan biri olan sana bile açıklamak için doğru zaman değil."

Eğilip Felicia'nın koluna dokunuyorum. Hiç irkilmedi. Bu iyiye işaret.

Yavaşça konuşuyorum. "Felicia, kızını gören son insanlardan biri sendin."

Felicia derin bir nefes alır. "Yedinci Haziran. O gecenin her ayrıntısını hâlâ hatırlıyorum" diyor. "Suzanne buraya ziyarete gelmişti ve çok heyecanlıydı çünkü Patriots o sonbahar amigo takımına dönmesini istemişti. Boston'da yeni bir dairesi vardı. Bir Cherokee Sokağı. Adresi hala hatırlıyorum. Ve Fidelity Investments'da iyi bir iş için mülakata girmişti. O akşam Suzanne bana yeni evi için birkaç şey almak üzere Walmart'a gideceğini söyledi, bana hızlı bir veda öpücüğü verdi ve hepsi bu kadar."

"Ne zaman ayrıldığını hatırlıyor musun?" Garrett nazikçe sorar.

"Tam saat yedide," diyor Felicia. "Cole onunla Walmart'ta buluşacak ve sonra onu bir yere yemeğe götürecekti."

"Kayıp olduğunu bildirmeden ne kadar önce?"

"İki gün boyunca gelmedi. O gece geri gelmedi ve ben de Boston'daki yeni evinde kaldığını düşündüm, ta ki oradaki yeni oda arkadaşından bir telefon alana kadar. Amber Keenan. Başka bir amigo kız. Amber, Suzanne'in hiç gelmediğini söyledi. Cep telefonuna cevap vermiyordu, Cole da öyle."

"Polisin tepkisi nasıl oldu?" diye soruyor Garrett.

"Boktan," diye tersliyor Felicia. "Yerel polisi aradım. Bana eyalet polisini aramamı söylediler. Eyalet polisi araştırdı ama Suzanne'ın Boston'a yeni taşındığını öğrenince Boston polislerine teslim etmeye çalıştılar ve onlar da almak istemediler. Pislikler. O gece Walmart'a kendi arabasıyla giden bir yetişkin olduğunu söylediler. Öylece çekip gitmiş olabilir. Otoparkta ya da bölgede arabasına dair bir iz yok. Şiddet ya da kaçırılma izi yok. Kayıp kişi soruşturmasına dönüştü. Sonra da dava akıp gitti."

Sıra bende. "Siz ya da polis hiç Cole Wright ile temasa geçtiniz mi?"

Felicia başını sallar. Gözleri artık kızarmıştır. "Bir Seabrook dedektifi benimle konuştu."

Cole'la konuştuğunu ve aklandığını, Suzanne'ın kaybolmasıyla ilgili bir şüpheli olmadığını söyledi."

"Suzanne kaybolduktan sonra Cole sizinle temasa geçti mi? Endişesini dile getirmek için hiç aradı mı?" Ben sordum.

"Ondan tek bir kelime bile duymadım," diyor Felicia. "Birkaç gün sonra *Globe*'da Los Angeles'ta üst düzey bir tıbbi klinikte dizine baktırdığını gördüm. O değerli futbol dizine."

Açılışı gördüm ve tıpkı kamu avukatıyken mahkeme salonunda yaptığım gibi kabul ettim. "Felicia, bu hassas bir soru ama sormam gerekiyor."

Bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Bir Patriots futbolcusu ile bir Patriots amigo kızının birbirlerini sosyal olarak görmelerinin kurallara aykırı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Öyleydim," diyor Felicia. "Suzanne da öyleydi. Çıktıkları birkaç ay boyunca bana bunu gizli tutmaları gerektiğini hatırlattı."

"Peki Cole Wright'la tanıştın mı?" Garrett soruyor.

Felicia yere bakar ve başını sallar. "Ondan en başından beri nefret ediyordum."

İlginç. Cole Wright'ın güçlü insan ilişkileri konusunda bir ünü var. En azından toplum içinde.

"Neden?" diye sorar Garrett.

"Neden?" Felicia'nın yüzü sertleşir. "İçeri ilk girdiğinde gülümsüyor, sarılıyor ve kızıma özel ilgi gösteriyordu. Ama ben bu numarayı anladım."

"Hiç kaba ya da aşağılayıcı bir şey söyledi mi?" Ben sordum.

"Yüzüme mi? Hayır. Ama gözleri soğuktu. Bir yılanınki gibi. Suzanne'ın kaybolduğunu fark ettiğim an, sorumlunun o piç olduğunu anladım." Felicia yıkıldı. "Onun bu işle bir ilgisi olduğunu biliyorum. Biliyorum!"

Garrett öne doğru eğilir. "Felicia, bunu söylemek bana acı veriyor ama kesinlikle haklı olduğunu düşünüyoruz."

Elini sıkmak için uzandım. "Ve inan bana, tüm dünyaya anlatmak üzereyiz."

Birden dışarıda bir arabanın cayırdarak durduğunu duyuyorum. Bir kapı açılıyor, sonra çarpıyor.

Şirket.

BÖLÜM

6

Ön kapı açıldığında hepimiz başımızı kaldırıp bakıyoruz. Otuzlu yaşlarının başında, saçları koyu kıızıla boyalı bir kadın, orta baldırlı deri çizmeleriyle hafifçe salınarak içeri giriyor. Kot ceketi lekeli beyaz balıkçı yakasını kısmen örtüyor ve dar kot pantolonunun dizleri yırtılmış. Önce Garrett'a, sonra bana baktı.

"Hey, anne," diyor. "Bu kim?"

Felicia dik oturur. "Teresa, bunlar Garrett Wilson ve Brea Cooke. Cole Wright ve kız kardeşin hakkında bir kitap yazıyorlar."

Teresa sigara yanıklarıyla dolu halının üzerinde yürürken sarhoş ve belki de kafası iyi görünüyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor, kelimeleri geveleyerek.

"Gerçekten," diyor Garrett.

"Para alıyor musun anne?"

Felicia, "Bu konu hakkında hiç konuşmadık," diyor.

"Gerçekten mi anne? Ablam ve Cole Wright hakkında yazmak için para alıyorlar ama sana para vermeyecekler mi?"

"Üzgünüm Teresa," diyorum. "İşler böyle yürümüyor."

Teresa bana doğru bir adım atıyor, yalpalıyor ve geri çekiliyor. Felicia'ya ters ters baktı. "Anne, seni nasıl kullandıklarını görmüyor musun? Onlara aile fotoğraflarını, Suzanne'la ilgili çocukluk hikâyelerini veriyorsun ve onlar da kitaplarından büyük paralar kazanıyorlar; hatta belki bir film anlaşması ya da Netflix'te bir mini dizi bile yapabilirler."

Felicia'nın utandığını ve rahatsız olduğunu görebiliyorum. "Teresa, lütfen olay çıkarma. Şimdi olmaz."

Teresa eliyle ağzını silerek rujunu bulaştırıyor. "Hepiniz için bir sahnem var!"

Bu iş nereye varacak merak ediyorum.

Teresa sessizleşir, sonra küçük bir geçirme sesi çıkarır. İki elini de

siyah vinyl kanepenin arkasına yaslanıyor. Nefesinden pastırma ve içki kokusu alabiliyorum.

Teresa, "Cole Wright'ın kız kardeşimi öldürdüğünü kesinlikle biliyorum," diyor. Ön kapıyı işaret ediyor. "Annemin garaj yolunda, Suzanne'ın arabasının ön koltuğunda. Çalıların arasından çıktı, arabaya bindi ve koca futbol topu elleriyle ablamı boğdu."

Garrett'a bakıyorum. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum: *Bu davayı tek bir ziyaretle mi açtık? Bu kaynağın parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin veremeyiz.*

Teresa'nın alnında terin parladığını görüyorum. Dudakları titremeye başladı. Sonra kapıdan dışarı fırladı.

BÖLÜM

7

Bu doğru mu?" Felicia'ya sordum. "Kızının az önce söylediği şey?"

Felicia uyuşmuş görünüyor. "Bunu daha önce hiç söylemedi. Böyle bir şeyi nasıl bilebilir ve kimseye söylemez?"

Garrett ve ben ayağa fırlayıp Teresa'yı takip ettik. Yüksek sesle öğürme ve kusmuğun kaldırımı çarpma sesini duyuyorum. Sonra bir araba kapısının açıldığını duydum.

Teresa!

Merdivenlerden inip araba yolundan geçiyoruz.

Teresa şu anda direksiyonda, arabasını çalıştırıyor. Ya da çalıştırmaya çalışıyor. Motor gıcırıyor ve gıcırıyor.

Geldiğimi gördü ve el yordamıyla kilit düğmesini aradı ama yeterince hızlı değildi. Kapıyı çekip açtım ve anahtarı kontaktan aldım. Jack Daniel's tutucusuna takılı bir sürü anahtardan biri.

Geri çekiliyorum, zor nefes alıyorum. Garrett yanıma geldi.

Teresa bana doğru dönüyor. "Seni kaltak! Anahtarlarımı geri istiyorum."

Onları cebime tikiştiriyorum. "Bunu yapamam, Teresa. Birincisi, araba kullanacak durumda değilsin. İkincisi, az önce bir cinayeti gördüğünü itiraf ettin."

"Siz polis değilsiniz," diyor Teresa. "Gücünüz yok."

Cep telefonumu çıkardım. "Arayacağım. Onları iki dakika içinde burada bulabilirim."

Teresa telefonumu kaptı. "Bekle, bekle!" Koltuğun dışına doğru eğildi ve tükürük akıttı. Ayakkabımı ıskaladı. Sonra doğrudan bana baktı. "Az önce sana ne söyledim? İçeride mi? Hepsi saçmalıktı. Ama aynı zamanda gerçektir."

Garrett'a bakıyorum. Güvenilmez bir tanıktan bahsediyoruz.

"Anahtarları ver," diyor. "Kaçmayacağım, söz veriyorum. Ve ben de

nasıl bildiğimi."

Anahtarları cebimden çıkarıp Teresa'nın ulaşamayacağı bir yere bırakıyorum. "Artık yalan yok." Başını sallıyor. Anahtarları uzattım. "Yeni bir marşa ihtiyacın var."

"Tamam," diyor, "işte hikaye. Çok gurur duymuyorum ama bu gerçek bir olay. Neredeyse yirmi yıldır Suzanne, Suzanne, Suzanne. Annem onun için bir tapınak inşa etti, Suzanne Mission Hill'e taşınmak için toplandığında yatak odasını olduğu gibi bıraktı."

"Hayatta kalmak kolay değil," diyor Garrett.

"Yani, anne, bırak gitsin! Birkaç dua et, odasını boşalt, bir resim sakla ve hayatına devam et. Suzanne gitti. Geri gelmeyecek. O öldü. Cole Wright onu öldürdü."

"Bunu nereden biliyorsun?" diyor Garrett. "Az önce uydurduğunu itiraf ettin."

"Bir şeyler duydum," diyor Teresa. "Adamın kendisinden."

Yakınına eğildim. "Neden bahsediyorsun?"

Teresa bacaklarını arabanın dışına doğru sallıyor ve topuklu ayakkabılarını koşu bandına dayıyor. "Bir gece Suzanne'ı cep telefonundan aradım ve arka planda Cole'un ona bağırıldığını duydum. Kız kardeşim bana gitmesi gerektiğini söyledi. Sonra Cole'un ona telefonu kapatmasını yoksa boynunu kıracağını söylediğini duydum."

Garrett'a bakıyorum. Bu da başka bir uydurma mı? Kıskanç bir kardeşin karanlık fantezisi mi?

"Bunu polise anlattın mı?" Garrett soruyor.

"Elbette yaptım," diyor Teresa. "Ama cehennemden daha yüksektydim. Sence kime inanırlardı, kafayı sıyırmış bir gence mi yoksa bir New England Patriot'una mı?"

BÖLÜM

8

Beyaz Saray

Cole Wright Oval Ofis'e yaklaşıyor. Parmaklarını gür, siyah saçlarında gezdiriyor ve Maddy'nin Kaliforniya valiliği için yürüttüğü başarılı kampanyadan sonra kendisine hediye ettiği Omega saatini kontrol ediyor.

Akşam 7:10. Maddy
geç saate kadar
çalışıyor.

Bunu yaz. Her zamanki gibi uzun saatler çalışıyor.

Onun dayanıklılığına ve odaklanmasına her zaman hayret ediyor, özellikle de uyandığı andan başını yastığa koyana kadar her gün önüne ne kadar çok sorun ve soru atıldığını düşünürsek.

Biri erkek diğeri kadın iki Gizli Servis ajanı Oval Ofis'in kapısını koruyor. Kadın ajan bilek mikrofona Birinci Çift'in kod adlarını kullanarak "Sierra'yı görmek ne güzel," diyor.

Cole bu süslü odalarda, bu kadar insanla birlikte klostrofobik hissediyor. Maddy'nin ilk döneminin üzerinden üç yıl geçmesine rağmen, etrafının güvenlik ve personel tarafından sarılmasına ve durmadan izlenmeye alışamamıştır.

Maddy'nin seleflerinden biri bunu en iyi şekilde ifade etmişti: "Burası Amerika'daki en iyi toplu konut mu yoksa hapisane sisteminin baş tacı mı bilmiyorum."

Cole'un seleflerinden biri olan Jackie Kennedy, Beyaz Saray'daki ilk gecesi için "Kendimi pencere camına asılı bir güve gibi hissettim" demişti.

Cole iki ajana başıyla selam verir. Onları daha önce birçok kez görmüştü ama karısı ve personel şefinin aksine, isimleri hatırlama konusunda bir yeteneği yoktu.

Ancak yönetime ve evliliğe başka güçlü yönler de getiriyor.

"Yalnız mı?"

"Evet, Bay Wright," diyor kadın ajan. "Son yarım saattir." Kadın ağır kavisli kapıyı açar ve Cole ülkedeki en önemli odaya adım atar.

Ve o büyük meşe masanın arkasında oturan Maddy'yi her gördüğünde gözlerini kırıştırıyor. Bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyor.

Karısı. Özgür dünyanın lideri.

Daha dün gibi hatırladığı Maddy Parson, Cole'un Dartmouth'taki siyaset bilimi sınıfının dengeli ve güzel öğrencisiydi. Önündeki sıradaki koltuğundan, sınıf tartışmalarında her noktayı dile getiriyordu ve Cole onun futbol takımındaki bir sıkı uca ilgi duymayacağını biliyordu.

Ama onu şaşırttı, kız yaptı.

Bu ilk seneydi. Üniversitenin geri kalanı boyunca çıktılar. Sonra, birçok üniversiteli çift gibi, mezun olduktan sonra ayrıldılar; kız Stanford'da bir yüksek lisans programına kaydoldu ve erkek Patriots eğitim kampı için New England'da kaldı.

Üç yıl sonra, Maddy'nin kariyeri yükselişe geçerken sakat bir diz onun kariyerini sona erdirdi. Kaliforniya'daki evlerinde yeniden bir araya geldiler. Maddy, üniversiteden arkadaşları Burton Pearce'ın kampanya yöneticisi olduğu meclis üyeliğine adaylığını koyuyordu. *İlerleme için Parson!*

O andan itibaren başarıdan başarıya koştu ve Kaliforniya valiliğindeki ilk döneminden hemen önce evlendiler. Ve şimdi...

Maddy kâğıtlarından başını kaldırır ve sonunda onu fark eder. "Yemek vakti yaklaşıyor," diyor Cole. "Hazır mısın?"

"Üzgünüm," diyor Maddy, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Burton sana haber vermeliydi. Bu akşam Senatör Lewis ve Senatör Lopez ile görüşeceğim. İkisi de Büyük Pazarlık'a katı bir şekilde hayır diyordu ama şimdi yumuşuyorlar. Onları ikna edebilmek için geç bir toplantı ayarladım."

"Beni orada mı istiyorsun, Maddy? Ortamı yumuşatabilirim, futbol hikayeleri anlatabilirim. Lopez Houston'da yarı profesyonel top oynadı, biliyorsun. Ya da fitness konseyim hakkında konuşabilirim."

Maddy oturur ve kollarını göğsünde kavuşturur. Cole bu duruşu bilir. Bela yolda demektir. Kendini koruyor demektir. "Teşekkürler Cole, ama bu geri tepebilir. Lewis'in başından beri fitness konseyinizin masraflarına karşı çıktığını biliyorsun."

Bir şeyler o l u y o r , Cole bunu hissedebiliyor. Bir şey dışında bir şey

iki düşük rütbeli senatörle pazarlık.

"Ne oldu, Maddy?" diye sorar. "Neden endişeleniyorsun?"

Maddy yavaşça nefes veriyor. "Burton bugün bir telefon aldı," diyor. "Araştırmacı gazeteciler etrafı didik didik ediyor. Büyük Pazarlığımız biz açıklamaya hazır olmadan önce ortaya çıkabilir. Ve bu da her şeyin sonu olur. Başkanlığımın sonu. Bunun olmasına izin veremeyiz."

BÖLÜM

9

Cole ayrıldıktan sonra Maddy dirseklerini Oval Ofis'teki Kararlılık masasının üstüne dayar.

Düşünüyor.

Büyük Pazarlık hakkında.

Planın, ABD hükümetinin halka karşı süregelen yükümlülüklerini yerine getirmesini, gelecekteki fırsatları değerlendirmesini ve her türlü tehdide karşı koyma kapasitesini korumasını sağlayacağını umuyordu.

Ara seçimlerden hemen sonra Maddy, Yönetim ve Bütçe Ofisi direktörü ile on beş dakikalık bir toplantı düzenledi. Bu toplantı aslında iki saatlik bir TED konuşmasına dönüştü. Direktörün mesajı Maddy'nin takıntısı haline geldi:

"Sayın Başkan, Hemingway'in bir romanında bir karakter iki şekilde iflas edeceğinizi söylemişti; önce yavaş yavaş, sonra aniden.

"Sosyal Güvenlik, Medicare, Medicaid-Amerika'nın hak programları -İnsanlar daha uzun yaşadıkça ve sağlık maliyetleri arttıkça federal bütçenin yarısını tüketir hale geldi. Bu programlar, Sosyal Güvenlik'in engellilik yardımlarıyla birlikte milyonlarca insan için hayatı katlanılabilir kılıyor. Ancak hem yardımların kesilmesine hem de vergilerin bu yardımları karşılayacak kadar artırılmasına şiddetle karşı çıkan bir ülkede sürdürülebilir değiller.

"Büyük vergi indirimlerinin yanı sıra ekonomiyi korumak ve insanları COVID'den geçirmek için gerekli harcamalar ulusal borcu milli gelirin yüzde doksan sekizine yükseltti. Bu oranın on yıl içinde yüzde yüz on üçe ulaşacağı tahmin ediliyor. Acil önlem alınmazsa, hükümet borç için o kadar çok faiz ödeyecek ki, başka bir şey için geriye çok az şey kalacak.

"Sayın Başkan, MIT Sloan School'daki en son kuantum bilgisayarları

zorlu ulusal finans kararları almak için ne kadar zamanımız olduğuna dair uzun süredir devam eden varsayımlarımızı çürüten rakamlar ürettiyor. Yıllarımız yok. Aylarımız bile olmayabilir. Batıyoruz, hem de hızla."

Bu bir uyandırma çağrısıydı.

Bu korkunç uyarı, Maddy'nin aynı gün öğleden sonra mevzuat üzerinde çalışmaya başlamasına neden oldu. Uzmanlara ve ezber bozan düşünörlere öneriler sunmaları için çağrıda bulundu ve sonunda yetkileri koruyan, borcu azaltan ve Kongre'den geçebilecek bir plan hazırladılar.

Washington'da büyük bir şeylerin döndüğüne dair söylentiler olmasına rağmen, ayrıntıların hiçbirisi sızdırılmadı çünkü nihai planın kopyaları sadece Başkan ve en güvendiğı danışmanlarında var. Kongre üyelerine sadece bir taslak gösterildi, ancak belge onları tartışmamaya ikna edecek kadar önemli ayrıntılar içeriyordu.

Plan geliştirildikten sonra Maddy için asıl zor iş başladı. İlk olarak, Senato ve Meclis'teki liderlerden çabalarını raydan çıkarmayacaklarına dair söz almak zorunda kaldı. Ardından, değışiklik yapılmadan, uzun konuşmalar yapılmadan ya da çeşitli lobi gruplarının engellemeleri olmadan planın geçmesi için gerekli oyları toplamak üzere uzun bir perde arkası mücadelesi başladı. Yasa kabul edilir edilmez ve imzalanır imzalanmaz, Maddy'nin bunları neredeyse kesinlikle veto edeceğini anlayarak, yasayı değıştirmek için fikirler sunabilirlerdi.

Şimdiye kadar, bu aşırı partizanlık çağında kimsenin mümkün olduğunu düşünemeyeceğı bir konuda ilerleme kaydediyorlardı.

Maddy, *bunun limonları limonataya dönüştürmek için son şansımız olduğunu* düşünüyor. *Eğer yapmazsak, hepimiz limon emiyor olacağız.*

Burton Pearce her zorlu adımda onun yanında oldu. Personel şefi şimdi Oval Ofis'e giriyor ve karşısına oturuyor.

"Eee?" Maddy yorgunluğu ve sabırsızlığı belli olacak şekilde konuşuyor.

"İşte size beklenmedik iyi haberler," diyor Pearce. "Florida Yirmi Altıncı Bölge'den Kongre Üyesi Monroe'yu evet sütununa yazın."

Maddy, "Onun acımasız biri olduğunu

düşünmüştüm," diyor. "Öyleydi," diyor Pearce,

"ama ben derinlere indim."

Maddy kollarını başının üzerine uzatıyor ve esniyor. "Cole nerede?"

"Alışveriş merkezinde koşu yapıyor."

BÖLÜM

10

Ulusal Alışveriş Merkezi

Cole Wright, Gizli Servis Suburban'ı Washington'ın merkezindeki National Mall'da durmadan önce emniyet kemerini açıyor.

Başkent bürokratları uzun çalışma saatlerinin ardından çakıl taşlı yollarda evlerinin yolunu tutarken, her milletten turistler de başkent'in etkileyici taş ve mermer anıt koleksiyonuna, bu muhteşem ülkenin yüce demokrasi hayallerine aval aval bakıyor. Elbette mevcut yönetimin çabalarına rağmen bu hayallerin çoğu rutin olarak yıkılıyor.

Cole, Gizli Servis ekibiyle birlikte dışarı çıkar ve onlara hızlıca esneme hareketleri yaptırır. Sonra orta tempoda doğuya doğru koşmaya başlarlar. Yanına genç bir kadın ajan düşüyor, onun hızına uyuyor, at kuyruğu bir o yana bir bu yana savruluyor. Adı Leanne Keil ve bu onun düzenli görevi, bu yüzden Cole sadece adını değil, NC State atletizm takımındaki etkileyici başarılarını da hatırlamaya özen göstermiş. İki yüz metreyi yirmi bir saniyede koşan bir atletten hızla kaçma şansı yok.

Constitution Gardens'ı geçtiklerinde, Washington Anıtı'nın ışılandırılmış dikilitaşı sağ tarafta belirir. Arkalarında Suburban, onu korumak için Alışveriş Merkezi'ni çevreleyen diğer zırhlı araçlara katılmak üzere Anayasa Caddesi'nde trafiğe karışmaya başlamıştır bile.

Cole, kızıyla ya da kişisel antrenörüyle koşuya çıkmış orta yaşlı sıradan bir adam gibi görünüyor ama her şey koreografiyle hazırlanmış. Alışveriş merkezindeki yayaların arasına dikkatlice yerleştirilmiş özel ajanları kimse görmüyor ve

Smithsonian Ulusal Afrika Sanatı Müzesi ve Ulusal Galeri'nin çatısındaki keskin nişancı timleri. Dört mil ötede, Reagan Ulusal Havaalanı'nda, biri travma doktorları ve hemşireleri taşıyan, diğeri Gizli Servis karşı saldırı ekibinin ağır silahlı üyeleriyle dolu bir çift helikopter havalanmaya ve Alışveriş Merkezi'ne uçmaya hazır bekliyor.

Maddy'nin döneminin ilk günlerinde Cole, akşam egzersizleriyle ilgili Gizli Servis protokolleri konusunda sert bir şekilde karşı çıkmıştı. "Alışveriş merkezine yürüyerek otuz dakikada gidip gelebilirim!" demiş ve Harry Truman'ın Beyaz Saray'ın dışında her gün yürüyüş yaptığını eklemişti.

Cep telefonları, takip yazılımları ve teröristlerden haberdar olan Gizli Servis amiri ona bunun imkânsız olduğunu söylemişti. Çok açık, çok savunmasız, hızlı bir kaçış yolu yok. "Efendim, bizim ulaşımımız ve korumamızla istediğiniz rotadan gidebilirsiniz."

Şimdi Cole hızını artırıyor. Ocak soğuşuna rağmen mavi rüzgârlığının altında biraz terlemeye başlıyor ve bu iyi hissettiriyor.

Orada burada insanlar işaret ediyor ve fısıldıyor. Diğerleri cep telefonlarını kaldırıyor. Cole, biri ona el salladığında başını sallıyor ama asla karşılık vererek dikkat çekmiyor.

Cole koşarken rüzgarlığının önündeki yuvarlak işlemeli yamaya dokunur. Üzerinde altı yıldızlı Birleşik Devletler mührü var ve etrafındaki yazıda BAŞKANIN FİZİKSEL UYGUNLUK KONSEYİ yazıyor. Altmış yıldan daha eski, JFK döneminden kalma.

Maddy'nin başkanlığının ilk günlerinde Cole rolünü belirlemekte zorlanmıştı. Bir zamanlar üniversiteden ev arkadaşı olan ve şimdi başkanın özel kalem müdürü olan Burton Pearce ile saatlerce odak noktasını nereye koyması gerektiğini belirlemeye çalışmıştı.

Cole bir konuda netti. "Burton, ben bir iş istiyorum."

Burton kıkırdadı. "Masamdaki şu klasörleri görüyor musun? Her biri karınızın başkanlığına karşı çıkmakla hata ettiklerini söyleyen bir kongre üyesi ya da senatörü temsil ediyor. Özür diliyorlar ve iyi davranıyorlar çünkü onun yönetiminde iş istiyorlar - ve çeşitli yeğenleri ve yeğenleri için iş. Ben de onlara hayır demekten büyük bir zevk alacağım."

Cole, "Güzel, elbette," dedi. "Şimdi bana dön."

Pearce içini çekti. "Sen, Cole, zaten tam zamanlı bir işin var. Önce

Beyefendi."

"Bu bir iş değil," dedi Cole.

"Tamam o zaman," dedi Burton, "ne yapmak istiyorsun? Aklıma gelen her başkan eşinin bir tür özel görevi vardı." Onları parmaklarıyla işaretledi. "Jackie Kennedy sanatın destekçisiydi. Lady Bird otayolların güzelleştirilmesiyle ilgileniyordu. Nancy Reagan'ın 'Sadece Hayır De'si vardı. Laura Bush tamamen okuryazarlıkla ilgiliydi. Michelle Obama beslenmeyle ilgiliydi."

"Doğru," dedi Cole. "İşte benim görevim." Elini cebine attı ve Burton'ın masasının üzerine yuvarlak bir bez parçası attı.

Burton eline aldı. "Bu da ne böyle?" "Oku şunu."

Burton yamayı kaldırdı ve gözlerini kıstı. "Başkan'ın Fiziksel Uygunluk Konseyi." Parmaklarının arasında gezdirdi. "Bu bir kalıntı. JFK döneminden kalma."

"Tam da benim demek istediğim," dedi Cole. "Bir kalıntı. Onu diriltmek istiyorum. Onu resmen benim yapmak istiyorum. Görevim bu olsun istiyorum."

Burton yamayı yere attı. "Neden bu?"

"Burton, sen ve ben seçim kampanyasında beraberdik," dedi Cole. "Biliyorsun ki ne zaman bir grubun karşısına çıksam, onda dokuzunda futbol kariyerim hakkında konuşmak istiyorlar. Bana asla ticari dengeler, oy hakları ya da dış ilişkiler hakkında soru sormazlar. Artık elimde bir megafon var ve bunu Amerika'yı topyekûn ayağa kaldırmak için kullanmak istiyorum."

Burton eski rozeti ona geri verdi. "Böyle bir şey zaten yok mu?"

"Sadece ismen," dedi Cole. "JFK fiziksel uygunluğa odaklanacak kadar akıllıydı. Yıllar geçtikçe program sulandırıldı. Özel ilgi grupları adını ve misyonunu değiştirdi ve şimdi lanet olası bir mutant oldu - Başkanın Spor, Fitness ve Beslenme Konseyi. Ve neredeyse uykuda. Bana verin, onu uyandırayım, köklerine geri döndüreyim ve işleri halledeyim."

Burton şakaklarını ovuşturdu. "Bu işte belli bir simetri var. Canlı, çekici bir başkan, eski ve ağırbaşlı muhafızların yerini alıyor. Amerika'yı harekete geçirir. 1960'da oldu..." Burton birkaç saniye sessizce oturdu. "Tamam, ama programlarını ve konuşmalarını bana danışacaksın. Anlaşıldı mı?"

Cole rozeti bir tılsım gibi salladı. "Bu işe yarayacak. Güven bana."

BÖLÜM

11

Cole ve Leanne her zamanki rotalarını izliyor ve Tidal Basın'ın etrafında döndüklerinde izleyiciler alkışlamaya ve bağırmaya başlıyor:

"İyi görünüyorsun,

Cole!" "Güçlü tempo!"

"Güzel ayakkabılar!"

Maddy'nin göreve başlamasından kısa bir süre sonra, medya yıllardır giydiği ayakkabıların markasını ele geçirmişti: First Gentleman'ın koşu ayakkabıları nerede üretiliyordu? Malzemeler geri dönüştürülebilir miydi? Şirket çevre dostu muydu? İnsani çalışma koşulları sağlıyor muydu? Şirket yönetimi LGBTQIA+ topluluklarını destekliyor muydu?

Tartışma sırasında Maddy'ye "Belki de yalınayak koşmalıyım!" diye şaka yapmıştı.

Dalgaları yatıştırmak için asistanı Jason Rollins, tüm kutuları işaretleyen belirsiz bir modeli güvence altına almıştı. Ayakkabılar yeterince rahattı, ancak üç ya da dört denemeden sonra parçalandılar ve çöpe atılmaları gerekti. Tipik bir politik uzlaşma.

Şimdi Leanne, Cole ve kalabalığın arasına giriyor.

İnsanlar Cole'un tek tek yüzleri seçebileceği kadar yakındır. Ellerinde kapağında kendisinin olduğu *Sports Illustrated* dergileri, fotoğraflar, hatta Patriots günlerinden kalma eski bir poster tutan insanlar görüyor.

"Görünüşe göre bir tezahürat grubunuz var efendim," diyor Leanne.

İnsan kalabalığı patıkaya yaklaşırken Cole gülümser ve başını sallar. Şimdi yirmi kişi olmuşlardır. Saniyeler içinde Cole'un arkasında ve iki yanında koşu kıyafetli adamlar belirir. Birdenbire daha fazla ajan.

"Devam edelim efendim," diyor biri.

Doğru, Cole öyle düşünüyor. Ortadan kaybol. Ben yokmuşum gibi davran.

Cole tam tersini yapıyor. Yavaşlar, coşkulu gruba doğru koşar ve rüzgarlığını çıkararak kolları kesilmiş bir Dartmouth sweatshirt'ünü ortaya çıkarır.

Kalabalıktan biri "Bastır, Büyük Yeşil!" diye bağırarak Cole'u sahadaki ihtişamlı günlerine geri döndürüyor. Öndeki yüzler ıslıl ıslıl ve heyecanlı. Uzanmış eller kağıt parçalarını ve Cole Wright hatıralarını sallıyor.

Leanne'in yanına geldiğini görür, başı dönmektedir. Diğer ajanlar onun etrafında koruyucu bir kordon oluşturur.

Cole eşofmanının cebinden bir Sharpie çıkarır. Elinin altında bir tane olması her zaman iyidir. Kalabalığa doğru ilerler ve kendisine uzatılan çeşitli fotoğraflara ve dergi kapaklarına imzasını atmaya başlar.

"Teşekkür ederim," diyor Cole tekrar tekrar. "Sizi görmek harika." Birkaç yumruk tokuşturuyor ve birkaç selfie için poz veriyor. Eskiden Gillette Stadyumu'nun önünde topladığı kalabalığın yanında bu hiçbir şey ama yine de takdir edilmek iyi hissettiriyor.

"Hey, Cole!" diye bağırıyor grubun arkasından bir adam. "Bills maçındaydım!"

Cole, dördüncü çeyreğin son saniyesinde Pats'i play-off'lara gönderen parmak ucuyla yakaladığı sayıya geri döndü.

"Teşekkürler, dostum!" Cole sesleniyor. "Güzel bir gündü!"

Genç bir kadın öne doğru ilerliyor. Elinde parlak fotoğraflı bir kitapçık tutuyor. "Bay Wright! Bunu imzalayın! Lütfen imzalayın!" Güzel bir kadın. Kocaman gülümsüyor.

"Benim için zevk." Cole, kadın kitapçığı önüne iterken kalemi kaldırır. Sonra donup kalır.

Eski bir New England Patriots yıllığına bakıyor, sarışın bir amigo kızı gösteren bir sayfayı açıyor.

Suzanne Bonanno.

Cole'un ciğerlerindeki hava göğsüne yumruk yemiş gibi dışarı çıkar. Kalemi bırakır ve Gizli Servis ekibine döner. "Hadi gidelim."

Leanne yolu gösterirken, Cole genç imza arayıcısının şöyle seslendiğini duyuyor: "İyi şanslar Bay Wright! İhtiyacınız olacak!"

BÖLÜM

12

Hanover, New Hampshire dışında

Garrett'ın külüstür Subaru'sunu New Hampshire'ın kuzeyine doğru sürüyorum, o ise yolcu koltuğunda arkasına yaslanmış horluyor. Hareket halindeyken uyuyabilme yeteneğine hep gıpta etmişimdir.

Alacakaranlıkta bile, uzaktaki birkaç çiftliği işaret eden ışıkların fonunda inişli çıkışlı tepeler koyu yeşil. New York'tan buraya Dartmouth otobüsüyle ilk kez geldiğim zamanı hatırlıyorum. Tüm bu açık alan beni dehşete düşürmüştü. Yolunuzu kaybetmek çok kolaydı.

İleride Hanover ve Dartmouth'a giden eyalet yoluna çıkan 18 numaralı çıkış var. Çıkışa giriyorum, rampanın sonunda frene basıyorum ve sağa dönüyorum.

Dikiz aynamda bir titreşim görüyorum.

Kahretsin.

Yanıp sönen mavi ışıklar arkamdan geliyor. Koyu mavi bir polis aracının şeklini seçebiliyorum. Bir Ford Interceptor.

Bir telefon görüşmesine giderken yanımdan geçip gitmesi için dua ederek kenara çektim. Ama durdu.

"Garrett, uyan!" Koluna vurarak söylüyorum. "Bir sorunumuz var."

Garrett'la ilk çıkmaya başladığımız geceye geri dönüyorum.

Yaprak topladığımız bir günün ardından Taconic State Parkway'den güneye doğru gidiyorduk. Garrett fotoğraf çekebilsin diye yol boyunca ben sürdüm. Ne kadar hızlı gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama aniden arkamda polis ışıklarının yandığını gördüm. Park yolunun dar bir banketi vardı, bu yüzden durmak için güvenli bir yer aramaya başladım.

Polis siren çaldığında ödüm koptu. Sonunda kenara çektiğimde neredeyse bir çukura düşüyordum, New York eyalet polisi de hemen arkamdan takip ediyordu.

Polis memuru bir tavırla pencereme geldi ve ben de ona karşılık verdim. Birkaç saniye sonra arabanın kaputuna yığılmıştım ve polis beni kelepçelemek üzereydi.

Kendime istatistikleri hatırlattım: Bu ülkede her yıl yaklaşık bin sivil polisler tarafından öldürülüyordu ve bunların çoğu trafikte durdurulduktan sonra öldürülüyordu. Ve bunların çoğu benim ten rengime sahipti. O istatistiklerden biri olmak istemiyordum.

Sessizce ona kadar saydım, sonra gururumu bir kenara bırakıp ikna etmeye çalıştım, yalvardım ve özür diledim. İşe yaradı. Bir uyarı ile kurtuldum.

Ve bunun tekrar olmasından korkuyorum.

Bu geceki polis tıknaz bir adam, muhtemelen yirmili yaşların ortasında. Buranın yerlisi, devlet memuru değil. Pencereme doğru yürürken kemerini bağlıyor.

Garrett koltuğunda döner ve bakar. "Merak etme," diyor. "Çantan nerede? Kimliğini getireyim."

"Arka koltuk." Yerimde donup kaldım, ellerim direksiyonda dokuz ve üç pozisyonlarında.

"Hallediyorum," diyor Garrett. Çantama uzanıyor. Aynamı kontrol ediyorum. Polis yaklaşıyor. Garrett cüzdanıma dönüyor, Connecticut ehliyetimi çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Garrett," diye mırıldandım. "Kaydını al!"

"Bakıyorum!" diyor. Torpido gözünü açıyor ve içine bakmak için başını eğiyor.

Polisin arabanın arka kapağına dokunduğunu görüyorum. Etkileşimimiz şiddete dönüşürse **d i y e** parmak izlerini bırakıyor.

"Garrett, dur! Otur ve ellerini gösterge paneline koy!" İhtiyacımız olan son şey polisin onun bir silaha uzandığını düşünmesi.

Sakin ol, sanırım. Sakin ol.

Polis parmaklarını camıma vurdu.

Elimi yavaşça düğmeye götürüyorum ve indiriyorum.

Arabanın içine bakıyor. "Ehliyet ve ruhsat, lütfen."

Polis memuru arabaya belli bir açıyla duruyor. Bıçaklı diyorlar. Daha küçük bir hedef göstermek için. Sağ eli tabancasının kabzasında. Dokuz milimetrelilik bir Glock.

Ona ehliyetimi veriyorum, sonra ellerimi direksiyona geri koyuyorum. Her şeyi kontrol altında tutmak için çok çalışıyorum.

Garrett bana doğru uzandı. "İşte ruhsat, memur bey. Kullanım kılavuzunun altındaydı."

Memur ona bakar ve homurdanır. "Sen Garrett Wilson mısın?" "Benim." Garrett kendi ehliyetini uzatır.

"Kımıldamayın" dedi polis. Kimliklerimizi alıyor ve arabasına geri dönüyor.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Gözlerimi açtım. Polis geri geldi ve ehliyetlerimizi ve Garrett'ın ruhsatını verdi. Ve bir de ceza makbuzu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Otoyoldan çıkarken tam olarak durmayı başaramadınız." Ona kibarca gülümsedim. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"O zaman sanırım senin düşüncelerin benim araç kamerama karşı," diyor polis ve eğilip gülümsüyor. "İkinize de iyi geceler."

Dikiz aynamdan gidişini izliyorum. Derin bir nefes alıyorum. Hâlâ bir istatistik değil.

BÖLÜM

13

Walter Reed Ulusal Askeri Tıp Merkezi

Başkan Madeline Wright Maryland, Bethesda'daki Walter Reed'de özel bir asansörde.

Hastanenin yüksek güvenliqli yedinci katına çıkıyor. Yanında iki Gizli Servis ajanı ve her zaman hazır ve nazır olan bir subay - bugün genç bir donanma teğmeni - nükleer topu taşıyor.

Maddy Beyaz Saray'dan sessizce siyah bir Suburban'la ayrılmış, onu gizlice başka bir Suburban takip etmişti. Gizli Servis elemanları arasındaki gerginliği hissedebiliyordu. Ağır zırhlı Canavar'ın korumasını tercih ediyorlardı ama bu işi bir geçit törenine çevirmeyecekti. Özel bir toplantıya gidiyordu. Hem de kişisel bir toplantıya.

Asansör durur; kapılar kayarak açılır. Hemşire istasyonundaki personel başkanı görünce ayağa fırlar. Maddy başını sallar ve koridordan başkanlık süitine doğru ilerler. Ajanlardan biri kapıyı iterek açar ve Maddy refakatsiz bir şekilde içeri girer.

Hastane yatağında yatan kişi Pennsylvania'dan eski ABD senatörü ve şimdi Maddy'nin başkan yardımcısı olan Ransom Faulkner'dır. Oda çiçekler, balonlar ve kolon kanseri hastası için düzinelerce geçmiş olsun kartıyla doludur.

"Hey, Şef," diyor Maddy. "Günün nasıl geçiyor?"

Faulkner yıllarca Philadelphia'nın polis şefi olarak görev yaptı, bu unvanı şimdiki unvanına tercih ediyor, ancak Maddy onun Pennsylvania Eyaleti'ni yönetme becerisine her zaman hayranlık duymuştur.

Faulkner oturmak için mücadele ediyor. Zayıf ve solgun görünüyor, serumlardan kaynaklanan morumsu morluklar var ve burnunun altında bir oksijen kanülü var. Ne zaman

Üç yıl önce Başkan Yardımcısı olarak yemin ettiğinde iki yüz elli kilonun kuzey tarafındaydı. Şimdi, birkaç kemoterapi seansından sonra, altmış kilodan fazlasını ve gür kahverengi saçlarının neredeyse tamamını kaybetti.

"Marianne nerede?" Maddy soruyor. Başkan Yardımcısı'nın sadık eşi, Walter Reed'e geldiğinden beri gece gündüz onunla birlikte.

Faulkner, "Bir şeyler atıştırarak ve bana da bir şeyler ısmarlayacak," diyor. "Aşağıda çok güzel çikolatalı milkshake yapıyorlar, Sayın Başkan."

"Bana Maddy de, burada sadece biz çocuklar varız."

"Kendi adına konuş" diyor Faulkner. Sonra: "1600'de işler nasıl gidiyor?"

"Beklediğiniz kadar iyi." Elini okşuyor ve Faulkner'la dört yıl önce yaptıkları uzun ve yorucu önseçim mücadelesini hatırlayarak gülümsüyor; Faulkner, California valisinin başkanlık için çok genç ve toy olduğunu söylemişti.

Delege mücadelesi New York'taki kongreye kadar devam etti. İkisi de ilk turda adaylığı garantileyecek kadar oy alamamıştı ancak Faulkner son dakikada parti baskısına boyun eğdi. Her ne kadar senatörün bazı çalışanları ve destekçileri bazı kırgınlıklar beslese de kısa sürede barıştılar. Aday arkadaşının birinciliğin kendisinden çalındığını düşünebileceği endişesine rağmen, Maddy onu ilk günden beri sadık bir ortak olarak buldu.

"Büyük Pazarlık nasıl gidiyor?" diye soruyor Faulkner.

"Hazırlık çalışmalarını gizli tutarken oyları toplamak beklediğimizden daha uzun sürüyor," diyor Maddy. "Burton bana yaklaşık bir ay içinde oraya varabileceğimizi söyledi."

Faulkner yine gülümsüyor. "Burton orospu çocuğunun teki ama onu siperimde isterdim."

"Tilki deliği mi?" diyor Maddy. "Asla olmaz. Güzel gri takımını mahveder."

Bu Faulkner'ın gerçek bir kahkaha atmasına neden olur. Ve sonra parlak ifadesi acıyla buruşur.

"Özür dilerim," diyor Maddy. "Seni güldürmemeliydim."

Faulkner derin bir nefes alır ve sakinleşir. "Ben hâlâ lanet olası Senato'nun başkanayım, değil mi? Yatay olsam bile."

Maddy onun elini tutar ve sıkar. "Şef, tek istediğim senin iyileşmen. Anlaşıldı mı?"

"Bana mucizeden bahset, Maddy. Nasıl oldu da

bu programa bir kapak mı?"

"Basit," diyor Maddy. "Birinin dudaklarının gevşediğini duyarsam, onu LBJ gibi davranmakla tehdit ederim."

Faulkner takdirle gülümsüyor. Tecrübeli bir politikacı olduğu için aynı taktikleri kendisi de kullanmış. Birisi çizgiyi aştığında, bölgesi için otoyol fonları gizemli bir şekilde durdurulabilir. Söz verilen bir askeri üssün yerinin değiştirilmesi gerekebilir. Güvenli bir koltuğa sahip bir kongre üyesi ufukta aniden iyi finanse edilmiş bir ön seçim rakibi görebilir.

"Sert oyna, Maddy. Her şey çökmeden önce finansal evimizi bir an önce düzene sokmamız gerekiyor."

"Buraya bunun için geldiğimize inanıyorum," diyor Maddy. "Ben ve sen."

Faulkner yatakta kayar ve başını Maddy'ninkine yaklaştırır. Öne doğru eğilir.

"Maddy, dikkatli olmalısın. Burada bile bir şeyler duyuyorum." "Ne gibi şeyler?"

Faulkner tekrar yastığına uzandı. "Birileri seni sabote etmeye çalışıyor olabilir. İlk döneminizin son döneminiz olmasını umursamayacak biri."

BÖLÜM

14

Bir ajan başkan için kapıyı açık tutar. Faulkner'ın uyarısıyla tedirgin olan Maddy koridora adım atar ve hemen ardından başka bir sorunla karşılaşır.

Rachel Bernstein.

Bernstein, Başkan Yardımcısı'nın özel kalem müdürü, eski kampanya yöneticisi ve Ransom Faulkner'ın hak ettiği kaderin elinden alındığına inanan kişilerden biri.

"Merhaba Rachel," diyor Maddy. "Seni gördüğüme sevindim." Zararsız bir yalan. Bernstein, "Sayın Başkan," diye sertçe cevap verir. Arkasında iki genç

ve Başkan Yardımcısı'nın ekibinden bir Gizli Servis ajanı.

"Az önce şefi gördüm," diyor Maddy. "O nasıl, gerçekten?"

Bernstein, HIPAA gerekliliklerini gerekçe göstererek, "Maalesef, aile üyesi değilseniz veya başkan yardımcısından yazılı izin almadıysanız, size hiçbir şey söyleyemem" diyor. "Hanımefendi" diye eklemekten önce bir saniye bekliyor.

Maddy, Bernstein Faulkner'ın tıbbi ekibinin bir parçası olmadığı için HIPAA'nın burada geçerli olmadığını biliyor ama ona inanıyormuş gibi başını sallıyor. "Peki o zaman," diyor başkan, "bununla ilgileneceğim."

Bernstein Faulkner'ın kapısına yöneliyor. Maddy kolundan tutup onu geri çeker. "Başkan yardımcısı dinleniyor," diyor sertçe. "Bırak dinlensin."

"Doktor böyle mi söyledi?" diye soruyor Bernstein.

"Hayır," diyor Maddy. "*Ben* de öyle dedim. Beni hatırladın mı? Ben senin zevkine hizmet ettiğin kişiyim."

Bernstein, "Evet, hanımefendi," diyor.

Maddy iki Gizli Servis ajanına döner. "Hadi gidelim."

Ajanlar hastaneye giden yolu açarken hastane personeli kenara çekilir.

Asansörler. Elinde futbol topu olan teğmen Maddy'nin arkasından geliyor.

Dört yıl önce, New York'taki o kongre salonunda, Maddy ve Ransom Faulkner özel bir bekleme odasına girmiş ve bir anlaşma yapmışlardı: İki dönemi dolduğunda, Ransom'ın başkan adaylığını tamamen destekleyecekti. Rachel Bernstein anlaşmadan haberdardır ve Maddy de bunun gerçekleşmesini bekleyemeyeceğinin farkındadır.

Ama bugün başkan yardımcısını gördükten sonra, Maddy bunun olacağından emin değil.

BÖLÜM

15

Dartmouth Üniversitesi

Kampüs tıpkı hatırladığımız gibi. İşletme ve bakım departmanının yerini bulmak çok kolay.

Judd Peyton'ın ofisi Geisel Tıp Fakültesi'nin yakınında. Hademe yıpranmış iş botları, kot pantolon ve üzerinde adının ve Dartmouth Lone Pine'in yazılı olduğu haki renkli üniforma gömlek giyiyor. Boğumlu, nasırlı elleri, seyrelmış siyah saçları ve çizgili yüzü emeklilik yaşına yaklaşmış olduğunu gösteriyor.

Garrett'ı gören Peyton'ın yüzü aydınlanır. "Hey, Bay Bestseller," diyor.

Kendimi tanıtıyorum. "Brea Cooke, Garrett'ın araştırmacısı ve ortak yazarı. Aynı zamanda sınıf arkadaşı. Mezun arkadaşları. Sizi öğrencilik yıllarımızdan hatırlıyorum."

"Elbette, elbette, elbette!" diyor Judd, herhangi bir garipliği yumuşatarak. Koli bandıyla yamanmış eski bir ofis koltuğuna oturup bir süre bana bakıyor ve ampulün yandığını görüyorum. "Baker- Berry Kütüphanesi'nde çalışıyordun."

Binanın içindeki makine kokusu bana babamın çalıştığı yeri hatırlatıyor; MTA'nın Manhattan'daki revizyon atölyesini. Ofisin duvarları teknik sertifikalarla kaplı. Bunların ortasında tek bir fotoğraf var: savaş çingırağı içinde gülümseyen genç bir asker. Yanında üçgen cam ve ahşap bir kutu içinde katlanmış bir Amerikan bayrağı var. Garrett bana Judd'ın Orta Doğu'da savaşıırken ölen oğlu Henry'den bahsetti. Bu, Judd'ın *Çalınan Onur*'un askeri temalarına olan ilgisini açıklıyor.

Ancak bugün başka bir tür adaletsizliğin peşindeyiz.

"Judd," diyor Garrett, "*Çalınan Onur* imza gecesinde konuştuğumuz Cole Wright konusunu takip etmek için buradayız."

Judd çenesini ovuşturuyor. "Cole'un son senesiydi. Birlikte çalıştığım birkaç çocuk mezuniyet partisinden sonra temizlik yapıyordu. Tam bir felaket bölgesiydi. Söylentiye göre parti sırasında Cole Wright bir kıza tecavüz etmişti. Yeraltı kampüs gazetesi sözde bu konuda bir haber yayınlayacaktı ama hiç yayınlanmadı."

"Nedenini biliyor musun?" Ben soruyorum.

Judd omuz silkti. "Muhabirin tehdit edildiği söyleniyor. *Eğer o haberi yayınlarsan, bir sonraki haberi dikte ettirmek zorunda kalacaksın, çünkü parmakların kırılacak.* Bunun gibi bir şey."

"Peki ya saldırıya uğrayan öğrenci?" diye sordum. "Olayı kampüs polisine ya da yönetime bildirdi mi?"

"Kimsenin bildiği kadarıyla yok," diyor Judd.

Garrett, "Foxborough'da diğer konu hakkında bir şeyler bilen birini tanıdığını söylemiştin. Kaybolan amigo kız."

Başını salladı. "Bu doğru. Kuzenim Manny York. Bir yaz kampüste benim için çalışmıştı. Cole'un Pats'e katılmasından bir yıl sonra Gillette Stadyumu'nda iş bulmasına yardımcı olan bir peyzaj yeteneği vardı. Maaş berbatı ama Manny o işten istediği her şeyi ve daha fazlasını aldı. Birçok oyuncuyu tanıdı."

"Manny Cole hakkında ne düşünüyordu?" Ben soruyorum.

"Cole atletizmle pek tanınmayan bir okuldan ilk turda seçildi." Judd, Dartmouth Lone Pine'ını avucuyla kapatıyor ve alçak sesle, "Üzgünüm, Büyük Yeşil. Manny'nin anlattığına göre Cole'un gerçekten de bir tavrı varmış, birkaç kavgaya karışmış. Sonra da amigo kızlardan Suzanne Bonanno ile gizlice dolaşmaya karar vermiş, ki buna izin verilmiyormuş."

Garrett'a baktım. "Manny nereden biliyordu?"

"Manny'nin bana anlattığına göre, Suzanne'ın uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşından ayrıldığı açık bir sırılmış ve Cole da hemen olaya dahil olmuş. Ortadan kaybolduğunda sadece birkaç aydır çıkıyorlarmış."

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Polisler Patriots ön bürosuna ilişkiden bahsetmişler ama takım bunu gizli tutmaya karar vermiş. Kötü reklam istemedi. Bu yüzden

Polisler kızın kaybolmasıyla ilgili olarak Cole'u akladılar ama iki hafta sonra ekip Kaliforniya'dan Cole'un diziyle ilgili raporu alınca onu yine de serbest bıraktılar."

"Suzanne'ın eski erkek arkadaşının adını biliyor olma ihtimalin var mı?" Garrett soruyor.

"İtalyan ismi," diyor Judd. "Tony ya da başka bir şey."

"Foxborough'daki kuzeninle ne zaman konuşabiliriz?" Birincil bir kaynak bulmayı umarak soruyorum. "Bunu ayarlayabilir misin?"

Judd başını sallar. "Fraid not."

"Nasıl olur?" Garrett sorar. "Manny öldü."

BÖLÜM

16

Hanover'daki bir sonraki durağımız kampüs dışında bir öğrenci yurdu, üç katlı sarı ahşap çerçeveli bir ev. Birleşik Devletler Başkanı bir zamanlar burada mı yaşamış? Vay canına. *Hangi oda onunmuş?* Merak ediyorum.

Garrett ve ben içeri girdiğimizde kot pantolonlu ve sweatshirt'lü öğrenciler sarkık mobilyalara uzanmış, dizüstü bilgisayarlarına ve cep telefonu ekranlarına bakıyorlardı. Garrett bir öğrencinin omzuna hafifçe vuruyor, o da başını kaldırıp kulaklıklarını çıkarıyor. "Evet?"

"Affedersiniz," diyor. "Burayı işleten kişiyi arıyorum."

Genç adam ikimize de bakıyor, sonra başparmağını sağa doğru sallıyor. "Yandaki binanın ikinci katındaki ofis. Adı Laurie. Sarışın. Gözlüklü."

Biz ayrılırken, kapalı kapılar ardında boğuk bir müzikten Fransızca bir cümleyi tekrarlayan genç bir adamın sesine kadar çeşitli sesler duyabiliyorum. Garrett bizi yandaki idari binaya dönüştürülmüş Cape tarzı bir eve götürüyor. Dar bir orta merdivenden ikinci kata çıkıyoruz.

Üzerinde OFİS yazan bir kapıya ulaştığımızda boynunda dövme olan sıksa bir kız yanımızdan geçip aşağıya iniyor. Kapı açıldı.

Küçük mekânda, otuzlu yaşlarında, düz sarı saçlı ve yuvarlak gözlüklü bir kadın, parlak metal dosya dolaplarıyla çevrili eski püskü ahşap bir masada dizüstü bilgisayarını kurcalıyor.

Garrett kapıyı çalıyor. "Alo? Laurie sen misin?" Laurie kafasını bile kaldırmıyor. "Yardım edeyim mi?"

"Ben Garrett Wilson. Bu da ortağım Brea Cooke. Başkan Wright ve First Gentleman hakkında bir kitap üzerinde çalışıyoruz. Eskiden yaşadıkları yan binayı yönettiğinizi duyduk."

Laurie uzanıp elimizi sıktı. "Ben Laurie Keaton. Babamın okula öğrenci barınması için kiraladığı bir sürü mülkü var. Ben de ona yardım ediyorum."

"Merakla arayan çok kişi oluyor mu?" diye sordum. "Yani, bir Amerikan başkanının eğitimi hakkında bilgi edinmek isteyen insanlar?"

Laurie gözlerini deviriyor. "Evet, arada sırada insanlar buraya gelip Vernon Dağı ya da Monticello'yu bekliyor. Tam olarak Ulusal Tarihi Yerler Sicili'nde değiliz. Ama babama giriş ücreti almamız gerektiğini söyledim. Birkaç dolar kazanırız." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Demek kitap yazıyorsun, öyle mi?"

"Bu doğru," diyor Garrett. "Araştırmacı gazetecilik."

"Eski odalarına girmek yasak. Mevcut sakinlerle mahremiyet sorunları var."

Bir adım daha yaklaştım. "Anlaşıldı Laurie. Başkan ve kocasının orada yaşadığı döneme ait bir kiracı listeniz var mı?"

Garrett, "*Geleceğin* başkanı," diye açıklıyor. "Ve geleceğin First Gentleman'ı." "Ne için?" diye soruyor Laurie. Bana bakıyor.

"O zamanlar işlerin nasıl yürüdüğüne dair arka plan bilgisi. Madeline Parson ve Cole Wright'ın diğer sakinlerle büyük geleceklerini öngörecektir şekilde etkileşime girip girmedikleri. Kişisel detaylar. Bunun gibi şeyler."

Garrett en iyi gülümsemesini takınarak eğiliyor. "Peki Laurie, senin böyle bir listen var mı?"

"Ben bilmiyorum," diyor. "Ama babam olabilir. Gerçek bir istifçidir ve hırsızlık olayından beri iki katına çıktı."

Garrett bana bakıyor. Bu yeni bir şey.

"Ne hırsızlığı?" Olduğum kadar ilgili görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Birkaç gün önce," diyor Laurie. "Az önce içeri girdiğinizde, bu konuyu takip eden polisler olabileceğinizi düşündüm."

"Biri ofisinize mi girdi?" diye soruyor Garrett.

"Evet," diyor Laurie. Elini küçük odanın içinde gezdiriyor. "Burası suç mahalli."

Dosya dolaplarının neden yepyeni görüldüğünü şimdi anlıyorum. Hepsi metal.

Ağır hizmet tipi. Şifreli kilitleri var. Laurie onlara baktığımı gördü.

"Evet. Eski dolaplar ahşaptı. Polislerin söylediğine göre, biri onlara hırsız aletleriyle saldırmış gibi görünüyordu."

"Ne aldılar?" diye soruyor Garrett. Neredeyse muhabir yüz ifadesini görebiliyorum.

Antenler yukarı fırlıyor.

"Komik olan da bu," diyor Laurie. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır. Ama dolapları mahvettiler. Neyse ki mülk sigortamız yenilerini karşıladı."

"İlginç," diyor Garrett. "Sence öğrenciler miydi?"

Laurie başını sallar. "Burada çocukların isteyeceği hiçbir şey yok. Para yok. Çek yok. Tüm mali işler babamın ofisinde hallediliyor."

Garrett dosya dolaplarından birine dokunur. "Peki burada ne *var*?" diye sorar.

"Bakım raporları. Su faturaları. Denetim sertifikaları. Haşere kontrol sözleşmeleri..."

"Asistan kayıtları yok mu?"

"Hayır, yok. Ama dediğim gibi, o şeyler babamda olabilir. Bir yerlerde."

BÖLÜM

17

Kendi Dartmouth uğrak yerlerimizde nostaljik bir tura karşı koyamayız, bu yüzden yeşili geçerek Baker-Berry Kütüphanesi'ne gider ve ilk öpücüğümüzü yeniden canlandırırız.

Meşhur Dartmouth gün batımını izledikten sonra akşam yemeği için yeni bir yer denemeye karar veriyoruz. Sunapee Roadhouse'da çizburger ve bir bardak Sam Adams sipariş ediyoruz. Uzun saatler boyunca araştırma yaparken ve yazarken her zaman burger ve pizza arasında gidip geliyoruz.

Biralarımız geldiğinde, parke dans pistinde yuvarlak bir tabure ve mikrofon standı olan küçük bir sahneye bakıyorum. Sahne boş, yani sanırım bu gece müzik yok. Ya da belki akşam yemeğinden sonra mikrofon canlı yayına geçer.

Kabinden kayarak çıktım. Tuvalete giderken, üzerinde *Amatör Gece Bu Gece* yazan bir sandviç tahtası görüyorum! *Yeni gelenler hoşgeldiniz!*

O anda ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sahnenin arkasındaki küçük bir oyuğa birkaç siyah çanta taşıyan genç bir adam görüyorum. Bundan gurur duymuyorum, ama bundan sonra olanlar çok fazla yalvarma ve biraz flört içeriyor.

Masaya döndüğümde, elimde terden lekelenmiş deri kayışı ve kırık bir pena muhafazası olan altı telli bir akustik gitar vardı.

"Bu da ne böyle?" Garrett soruyor.

"Sanırım bu bir Gibson. Her şeyi ayarlanmış ve gitmeye hazır."

Garrett bana deliymişim gibi bakıyor. "Nereye gideceksin? Bunu birinden mi aldın?"

"Hayır. Ödünç aldım. Tam yirmi dakikalığına."

Tepedeki ışıklar birkaç kademe kararır ve evin müziği kesilir.

Birkaç saniye sonra kalabalığın sesi de kesilir.

Bir spot ışığı yanıyor ve sahnedeki boş tabureye vuruyor. Bir ses duyuyorum.

mikrofon tıkırdıyor ve sonra sahne hoparlörlerinden bir adamın sesi geliyor.

"Test, bir, iki..."

Garrett'a bakıyorum. Sevdiğim adama. Gözlerini kısarak bana bakıyor, neler olduğunu anlamıyor. Henüz değil.

"Bayanlar ve baylar," diyor ses. "Roadhouse'daki amatör geceye hoş geldiniz!" Bağırışlar ve alkışlar. Ve bir sürü ayak vuruşu. Ben de birkaç ayak vurdum.

Garrett'ın kafası karışmış görünüyor. Sonra biraz solgunlaşır. "Asla olmaz."

Ses enerjii yükselterek devam ediyor. "Bu gece burada yeni bir yüzümüz var, ta Connecticut'ın vahşi doğasından gelip Roadhouse sahnesine ilk kez çıkan biri! Lütfen hoş geldiniz... *Bay Garrett Wilson!*"

Garrett'ın ağzı bir karış açık kalıyor, sonra gözleri inanmazlıkla kısılıyor.

Gitarı ona veriyorum. Artık geri çekilmek yok. Sıra onda.

Kalabalık alkışlıyor ve bağırıyor: "Hadi gidelim!" "Gösteri zamanı!" "Oraya çıkın!"

Garrett masaların arasından geçerek dans pistine doğru yürür. Sahneye çıkıyor ve gitarının askısını omzuna atıyor.

O spot ışıklı taburede yerini alırken ben de kabinin kenarına tünüyorum. Gitara birkaç deneme tınısı veriyor. Ses hoparlörlerden yüksek ve net geliyor.

Kalabalığı endişeyle selamlıyor. "Merhaba. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ama madem buradayım..." Bir an için garip ve savunmasız görünüyor. Sonra "Crazy Little Thing Called Love" a başlıyor. Ritmi inançla tıngırdatıyor ve vokalde Freddie Mercury'nin en iyisini yapıyor. İkinci kıtaya geldiğinde, kalabalık tamamen onunla birlikte, alkışlıyor ve harika vakit geçiriyor.

Ben de onlara katılıyorum. Bu harika!

Queen'i "A Horse with No Name" ile takip ediyor. İlk başta, bu kalabalık için fazla eski ve folk-rock olmasından endişeleniyorum, ama onlar buna kapılıyor. Bitirdiğinde, garson kızımızın bir bölmeye yaslandığını, ıslık çaldığını ve diğerleriyle birlikte alkışladığını görüyorum.

"Teşekkürler," diyor Garrett. "Minnettarım." Taburedeki pozisyonunu ayarlıyor, gitarını biraz akort ediyor ve ardından bir başka klasik olan Simon & Garfunkel'in "The Sound of Silence" parçasının girişini parmaklıyor. İlk nakaratta,

Kalabalıktan birkaç kişi armoni yapmaya başladı ve aniden bir yol evi şarkısının ortasındaım. İnanılmazdı! Umduğumdan daha iyiydi.

Garrett son akoru tıngırdatmayı bitirdiğinde, şimdiye kadarki en büyük alkışı aldı. Bunu ona yaptığım için nefret ettiğini biliyorum. Ama aynı zamanda sevdiğini de biliyorum.

"Bir tane daha yapmak istiyorum," diyor Garrett. "Bu şarkıyı bu gece odadaki en zeki, en becerikli, en *şeytani* kadına ithaf ediyorum." Lanet olsun. Tam bana bakıyor. "Brea Cooke-lütfen ayağa kalk!"

İntikam almayı planlamamıştım. Kabinden yarı kalktım, küçük bir el salladım ve tekrar oturdum.

"Uh-uh," diyor Garrett sahneden. "Eğer sevdiğim kadın hakkında şarkı söyleyeceksem, ona burada yanımda ihtiyacım var."

Seni orospu çocuğu.

Kalabalık slogan atmaya başlar: "Brea! Brea! Brea!"

Ona doğru yürüyorum. Bir garson boş bir sandalye kapıyor ve Garrett'ın taburesinin yanına, spot ışıklarının tam altına koyuyor. Sahneye çıktım ve oturdum.

"Merhaba Brea," diyor Garrett tatlı bir sesle.

Onu şu anda öldürebilirdim, ama sanırım kısasa kısas. "Selam, Garrett."

Kalabalık kükrüyor.

Garrett önce gitarın tellerine, sonra bana bakıyor ve eski bir Joe Cocker şarkısını söylemeye başlıyor. Ama Garrett'ın "You Are So Beautiful" versiyonunda hiç törpü yok. Gözlerimin içine bakarak yumuşak ve tatlı bir şekilde söylüyor. "'Umduğum her şeydin, ihtiyacım olan her şey...'"

Birkaç saniye sonra utancım kayboluyor ve sadece ikimiz kalıyoruz. İnsanlarla dolu bir restoranda gördüğüm tek kişi o.

Son nakarata geldiğinde, gözyaşlarım yanaklarımdan aşığı akıyor.

BÖLÜM

18

Ara sıra Jack Doohan olarak bilinen adam güçlü gece görüş dürbününü hedeflerinin kaldığı Hanover Marriott'un üçüncü katındaki odanın penceresine doğrultmuştur. Saatlerdir iki kişiyi gözetliyor ve sahte adını kendi de inanana kadar tekrar tekrar mırıldanıyor.

Odanın ışıkları söndüğünde Doohan dürbününü indirir ve kendisinin de yatabileceğini düşünür. Önce deneklerin yerini tespit etmek, sonra da onları kasabada takip etmek uzun bir iki gün olmuştu. Güzel okul. Pahalı. Yüksek sınıf. Züppelerle dolu.

Doohan, Wilson adlı şahıs kız arkadaşı için küçük gösterisini yaparken yol kenarındaki barda birasını yudumlamıştı. Set listesi Doohan'ın zevkine göre fazla duygusaldı. O daha çok thrash metali tercih ediyor, şu anda kulaklıklarında çalan da bu. Bu onun zihnini temizliyor.

Otelin karşısındaki çatıdaki pozisyonunda biraz hareket ediyor. Burada tam bir ghillie kıyafetine gerek yok, sadece betona uyum sağlayan açık gri tulumlar var. Otel odasına dinleme cihazı yerleştirmek için girememiş ve pencereler de gözetleme mikrofonu için çok kalın. Ne yazık ki dudak okuma becerisi geceleri pek iyi değil. Tek yapabildiği belgeleme amacıyla telefoto lensiyle birkaç fotoğraf çekmek.

Daha önce, bir bakım şefiyle sohbet etmek için kampüse geri dönmüş ve Wilson ile Cooke'un yaklaşık otuz yıldır Dartmouth'un bina ve arazilerinde çalışan Judd Peyton ile konuştuklarını öğrenmişti.

Bu iyi bir haber değildi.

Evraklar imha edilebilir ya da yanlış dosyalanabilirdi ama eski topraklar her şeyi bilirdi.

Ve konuşmayı severlerdi.

Doohan iç çekti. Bu gece Bay Peyton'ı bulup deneklere söylediği her şeyi anlatması için ikna etmek çok kolay olurdu ama bu görevin kapsamı dışında kalırdı.

Gözlemle ve rapor et.

Şimdilik.

Bu değişebilir.

Her ihtimale karşı yanında CWS keskin nişancı tüfeği var.

Doohan gece görüş dürbününden odaya son bir kez bakar. Hala karanlık. Hiçbir hareket yok. Belki de denekler görüş alanının dışında vahşi ve tutkulu bir seks yapıyorlardır. Yatak yarı kapalı perdelerin arkasına gizlenmiş.

Biraz uyuma zamanı. Yarın yeni bir başlangıç.

Dizlerinin üzerine çöküyor, eşyalarını topluyor, sonra ayağa kalkıyor ve üç kat aşağıdaki otoparka yöneliyor. Yatmadan önce halletmesi gereken küçük bir sorun daha var. Sıkıcı ama gerekli. O günün erken saatlerinde ormanda yaşadığı talihsiz bir karşılaşmanın sonucu.

Doohan dürbününü test ediyor ve tüfeğini nişanlıyordu ki, çılgın bir kuş gözlemcisi çalılarının arasından çıkıp ona laf atmaya başladı. Bir çocuk. Yirmili yaşların başında. Ve peşini bırakmıyordu: "Kimsin sen? Ne yapıyorsun burada? Burası koruma alanı. Silaha izin yok. Her tarafa hassas kuş sesi kayıt cihazları yerleştirdim. Burada yüksek lisans projem üzerinde çalışıyorum." Sonra iPhone'unu çıkardı. "Yüzünü ve plakanı alıyorum, dostum."

Yanlış zaman. Yanlış yer. Çok kötü. Olur böyle şeyler.

Doohan, siyah Lexus'unu park ettiği en yakın güvenlik kamerasının menzilinin hemen dışındaki garajın karanlık köşesine doğru yürür.

Ekipmanlarını garajın zeminine bırakır ve bagajı açar. İç aydınlatma devre dışı bırakılmış, ancak bagajın çoğunu kaplayan şeyi görmek için hala yeterli ortam ışığı var - boynunda doğal olmayan bir bükülme olan sakallı genç bir adamın vücudu.

Doohan ekipmanlarını atar ve bagajı kapatır. "Tamam, kuş adam," diye mırıldandı. "Sana bir yuva bulalım."

BÖLÜM

19

Marriott'taki odamızda uyandım. Daha erken. Hala karanlık. Esniyorum. Geriniyorum. Sıcak, rahatlamış ve sevilmiş hissediyorum. Garrett'a sarılmak için uzaniyorum ama orada değil.

Yuvarlanıyorum ve onu pencereye yakın bir masada otururken görüyorum. Yüzü, telefon ve dizüstü bilgisayar ekranlarının çifte yansımından dolayı hayalet mavisi görünüyor.

Garrett başını kaldırmıyor. "Judd Peyton bana mesaj attı. Suzanne'ın Cole'la birlikte olmadan önce çıktığı eski erkek arkadaşının tam adını hatırlamış."

"Ve?"

"Adı Tony Romero. Cranston, Rhode Island'dan." "Onun hakkında ne öğrendin?"

Garrett sandalyesinde dönüyor. Siyah külot giyiyor ve başka bir şey giymiyor. "İkinci el araba galerisi, iki benzin istasyonu ve Providence civarında birkaç çamaşırhanesi var."

"Çalışkan birine benziyor."

"Evet. Ama iş web siteleri dışında, sosyal medyada tamamen karanlık."

Yatakta doğruldum ve çarşafı çıplak göğsümün üzerinde tuttum.

"Fotoğrafın var mı?"

Garrett dizüstü bilgisayarı bana doğru çeviriyor ve araba galerisinin ana sayfasındaki bir fotoğrafı büyütmek için tıklıyor. Kırklı yaşlarında kaba görünümlü bir adam. Büyük burunlu. Küçük gözler. Bilgisayarı geri çeviriyor.

"Tony'nin sabıkası var," diyor Garrett yazarak. "Saldırı. Tefecilik. Yasadışı kumar. Cranston'daki Rhode Island Maksimum Güvenlikli Hapishanesi'nde birkaç yıl yatmış."

"En azından eve yakın bir yerdeydi. Bu Suzanne'dan önce miydi sonra mı?"

"Sonra," diyor Garrett. Ben başucundaki saate dokunana kadar yazmaya devam ediyor. "Hey. Saate bak. Daha sabahın beşı bile olmadı ve Kahvaltı altıya kadar."

"Yani?"

Yorganı indiriyorum. "Hadi yatağa gel de sana en sevdiğim blues şarkılarından birini söyleyeyim."

"Hangisi?"

Ona kaşlarımı oynatıyorum. "'Altmış Dakikalık Adam.'"

Garrett dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve gülerek yorganın altına giriyor. "Bu bir rica mı yoksa meydan okuma mı?"

Onu aşağı çekiyorum ve sıcak boynunu öpmeye başlıyorum. "Neden ikisi birden olmasın?"

BÖLÜM

20

İki saat sonra, alt kattaki salonda Garrett'la waffle yiyordum.

Bu çok hoş. Rahat. Neredeyse neden burada olduğumuzu unutturacak - ülkenin başkanıyla evli olan adamın ellerinde kan olduğuna dair kanıt bulmak için.

"Bu kitap üzerinde çalıştığımızı kaç kişi biliyor?" Ben soruyorum.

"Marcia Dillion. Felicia Bonanno. Teresa. Dün Laurie'ye de söyledik."

"Sence Marcia New York'ta boşboğazlık mı ediyor?"

"Asla olmaz. Elimizde ne olduğunu görene kadar olmaz." Suçlu bir bakışla bana döndü. "Sen uyurken, küçük bir destek çağırdım."

"Yine mi Roxbury'deki arkadaşın!"

"Seymour kesinlikle benim arkadaşım değil," diyor

Garrett. "O zaman hacker'larınızdan biri."

Garrett bir şey söylemiyor. Onu yakaladım. "Ukraynalı mı Sırp mı?"

"Ukraynalı. Daryna. Uzman bir dijital bilgi bulucu. Güvenilir ve hızlı." Garrett kahvesini yudumlar. "İşte size hoşunuza gitmeyecek bir fikir daha. Daha fazla yere bakmamız gerekiyor. Bence ayrı bir araştırma yapmalıyız."

Haklı, ben de bu fikri sevmedim. Ve eminim bu yüzümden okunuyordur. "Garrett. Birlikte çalışıyoruz. Biz bir takımız."

"Sadece dinle," diyor. "Yeraltı öğrenci gazetesinde kimin yazdığını ve öldürülen hikayeyi kimin bilebileceğini bulmamız gerekiyor. Dosyaları ve kayıtları karıştırmak senin güçlü yönün, bu yüzden o muhabiri arayabileceğini düşünüyordum."

"Ya sen?"

"Bir araba kiralayıp Boston'a gideceğim," diyor Garrett. "Bir emekli ile buluşacağım"

O zamanlar Bonanno davasında çalışan polis dedektifi, polislerin Suzanne'ın kayboluşunu nasıl ele aldıklarını görsün."

"Ya da halledemedi." Suzanne adına bunu eklemeyeceğim.

Garrett başını sallayarak beni onaylıyor. "Daha sonra," diyor, "Tony Romero'yu aramak için Providence'a gideceğim."

BÖLÜM

21

Beyaz Saray

Maddy'nin masasındaki telefon çalıyor ve çalıyor. Maddy sonunda aç t ı .

"Evet?"

"Sayın Başkan, *Post* gazetesinden Jessica Martin randevusu için burada."

"Çok iyi," diyor Maddy. "Biri ona çalışma odasına kadar eşlik etsin."

"Peki efendim."

Maddy telefonu kapatıyor, Resolute masasından uzaklaşıyor ve Başkan'ın çalışma odasına açılan kapıya doğru yürüyor. Oval Ofis'ten çok daha küçük olan bu odada alçak bir ahşap masa, kitaplıklar ve üç sandalye var. Masanın bir ucunda bir kahve servisi duruyor.

Maddy sandalyelerden birine oturur ve eski başkanlardan aldığı tavsiyeleri düşünür. Tutarlı bir konu var: Bölümlere ayır; sorunlara teker teker yaklaş; bir kez karar verildiğinde asla arkana bakma.

Kapı çalınıyor. "İçeri gel," diyor Maddy.

Ve her zaman, her zaman, büyük meselelere odaklanın. Beyaz Saray tenis kortunu kimin kullandığını takip etmek ya da tüm gerçekleri bilmeyen biri tarafından yazılan bir köşe yazısındaki eleştirilere üzölmek gibi küçük konularla ilgilenmeyin.

Kapı açılırken Maddy kapıya doğru yürür. Genç bir erkek yardımcı, "Sayın Başkan, *Washington Post*'tan Jessica Martin." der.

Maddy gülömsüyor. "Sanki hiç tanışmamışız gibi." Başkan elini uzatıyor. Muhabir onu sıkıca kavırıyor. "Geldiğin için teşekkürler Jessica."

"Davetiniz için teşekkürler, Sayın Başkan."

"Gelin, içeri girin," diyor Maddy, yardımcısı kapıyı arkasından kapatarak çıkarken. Martin ellili yaşlarında, kısa sarı saçlı. Flanel bir etek ve ceket giymiş, ayağında düz, mantıklı ayakkabılar var. İçeri girerken omuzundaki büyük çantayı silkiyor.

"İki sandalye," diyor başkan. "Biri senin için, biri de çantan için. Kahve?"

"Evet, lütfen."

Martin oturur ve başkan bir sürahidenden üzerinde başkanlık mührü olan bir fincana kahve doldurur. Fincanı uzatır. "Krema, şeker, Splenda, neye ihtiyacınız varsa burada."

Martin fincanı iki elinin arasına alır. "Siyah iyidir, Sayın Başkan. Teşekkür ederim."

Maddy kendisi için bir fincan dolduruyor ve muhabirin karşısına oturuyor. "Çalışma odasına ilk kez mi geliyorsun Jessica?"

"Evet, hanımefendi."

"Oda hakkında ne düşünüyorsun?"

Martin kahvesinden bir yudum alır. "Beklediğimden daha küçükmüş hanımefendi." "Bence rahat bir yer," diyor Maddy. "Oval Ofis'ten kaçmak için güzel bir yer.

Bir konuya odaklanmak, bir sorunu çözmek veya uzun bir gecenin ardından kısa bir şekerleme yapmak için biraz sessiz zaman."

"Umarım bir sorun teşkil etmiyordur, Sayın Başkan," diyor Martin. "Ben de öyle umuyorum," diyor Maddy.

Martin fincanını kahve servisi tepsisine bırakıp omuz çantasına uzanıyor. Bir iPad çıkarır, çevirerek açar ve dizlerinin üzerinde dengede tutar.

Maddy kahve fincanını masanın üzerindeki bardak altlığına koyar ve ayaklarını yere basar. Küçük konuşma bitmiştir. Martin'in muhabir moduna geçtiğini görebiliyor.

"Sayın Başkan, Burton Pearce'a da söylediğim gibi, yönetiminizin Sosyal Güvenlik ve Medicare de dahil olmak üzere hak sahipliği programlarında yapmayı planladığı değişikliklerle ilgili bir haber yayınlamaya hazırlanıyoruz. *Köklü* değişiklikler."

Maddy çenesini kaldırıyor.

"Jessica?" "Sayın Başkan?"

"İşte şu andan itibaren küçük sohbetimizin temel kuralları. Bundan sonra söyleyeceğim her şey kayıt dışıdır. Arka planda kullanılmayacak ya da 'Beyaz Saray'daki isimsiz bir yetkiliden' gelmiş gibi gösterilmeyecek.

ya da 'başkana yakın biri' ya da bunların herhangi bir kombinasyonu. Açık konuşmak gerekirse, burada söylediklerim burada kalır."

Martin iPad'ini kapatıyor. "O zaman neden davet ettin?"

"Böylece söyleyeceklerimi duyabilir ve duyduğunuz söylentiler hakkında herhangi bir şey yayınlamayı ertelemeniz için sizi ikna edebilirim."

"Sayın Başkan, tüm saygımla söylüyorum, bu çok uzun bir emir."

"Çünkü çok yüksek risklerle karşı karşıyayız," diyor Maddy, "ve size önce bir vatandaş, sonra da bir gazeteci olarak sesleniyorum."

"Sayın Başkan, bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsunuz."

"Bu sefer bir istisna yapabileceğinizi umuyorum," diyor Maddy. "Gazetecilerin, yaklaşan askeri operasyonlar ya da yurtdışında tutulan rehinelere yeri veya durumu gibi bazı haberleri gizli tutmayı kabul ettiği bazı vakalar oldu."

Martin, "Sayın Başkan, bunlar ulusal güvenlikle ilgili konulardı," diyor. "Yetki programlarında değişiklik yapmanın aynı alanda olduğunu bana söyleyemezsiniz."

"Gerçekten mi?" Maddy masanın çekmecesini açıp bir kâğıt çıkarıyor ve Jessica'ya uzatıyor. Tanımlanamayan bir şehirdeki bir sokakta banknot dolu bir el arabasını iten yaşlı bir çiftin siyah-beyaz eski bir fotoğrafı.

"Bu, küçük bir Alman kasabasındaki Opa ve Oma'nın bir el arabası dolusu markla alışverişe çıkışları. Bu Birinci Dünya Savaşı'nın hemen sonuydu. O dönemde enflasyon ayda yüzde üç yüz yirmi oranında artıyordu. Bir *ayda*! Savaş sonrası Alman hükümeti sonunda çöktü ve bunun nereye gittiğini biliyorsunuz."

Martin sert bir ifadeyle başını sallar. "Biliyorum. Adolf Hitler'e yol açtı."

Maddy öne doğru eğilir. "İnan bana Jessica, uğraştığımız şey *kesinlikle* bir ulusal güvenlik meselesi."

Jessica Martin ona şüpheli bir bakış atar. "Ama Sayın Başkan, önceki yönetimler de aynı uyarıyı yapmıştı-"

Maddy araya giriyor. "Ve her biri sadece acıyı ertelediklerini biliyordu. Artık zamanı geldi Jessica. Zor ama gerekli kararların alınması gerekiyor."

"Ne tür kararlar, Sayın Başkan? Kayıt dışı."

"Bunu sana şimdi söyleyemem Jessica. Senden sadece hikayenin sadece bir kısmını yayınlarak insanları, kendi ailen gibi insanları korkutmamamı istiyorum."

Martin iPad'ini çantasına geri koyuyor. "Özel bir şey istiyorum." Maddy başını sallar. "Anlaştık."

"Duyurudan bir gün önce."

"Bir saat," diye karşı çıkıyor başkan. "Dünya size bir gün veremeyeceğim kadar kablolu."

"Pekala, bir saat," diye yanıtlıyor Martin. "Ayrıca sizinle ve grubunuzun kilit üyeleriyle özel bir röportaj ve kararlarınızın bir zaman çizelgesini istiyorum."

"Anlaştık, ancak duyuru yapılana kadar her şey ambargolu olacak." "Bununla yaşayabilirim, Sayın Başkan."

"Ama bir nokta daha var," diyor Maddy. "Bugünden itibaren, bu yasama paketiyle ilgili tartışmamızın ya da söylentilerin bir ipucu bile *Post*'ta yer alırsa, bu yönetim ile gazeteniz arasında caydırıcı bir etki yaratacaktır. Ve caydırıcı etki derken, mutlak sıfırdan bahsediyorum. Artık röportaj yok, kaynak yok, Air Force One'a binmek yok."

"Anlıyorum, Sayın Başkan."

"Eminim biliyorsundur," diyor Maddy. Masasının çekmecesini açıyor ve üzerinde mavi işaretler olan bir kağıt para çıkarıyor. "Beyaz Saray'ı ziyaret edenlere genellikle 1600 Pennsylvania Avenue'dan bir hatıra verimiz" diyor. "Onun yerine size bunu vereceğim. Bu Zimbabwe'den gelen yüz trilyon dolarlık bir banknot. *Trilyon*. T ile. Şu anda döviz piyasasında kırk Amerikan sentine işlem görüyor."

"Demek istediğinizi anladım, Sayın Başkan," diyor Martin. Faturayı çantasına yerleştirir. "Size şans diliyorum. Aramanızı bekliyor olacağım."

BÖLÜM

22

Dartmouth Üniversitesi

Yeşil alanın sınırında, büyük meşe ağaçlarından birine yaslanmış, özellikle parlak kış güneşini içime çekerken, kampüsteki favori mekânlarımdan biri olan Murphy's'den aldığım hamburgeri bitiriyorum. Garrett'ın da. Aslında, ikinci randevumuzda oraya gitmiştik. Richardson Hall'daki yatağıma dönmeden önce.

Bu sabah Garrett'ı kiralık arabanın park yerinde öperek uğurladım ve yeraltı öğrenci gazetesinin ofisine gittim. Bir çalışan bana eski sayıların Rauner Kütüphanesi'ndeki bir koleksiyonda olduğunu söyleyene kadar ziyaret çıkmaz bir sokaktı.

Mezun kimlik kartımı gösterdim ve masanın arkasındaki öğrenci beni öğrenci gazetesi arşivine yönlendirdi. Gözü pek bir kütüphaneci gazetenin tüm eski sayılarının basılı kopyalarını toplamıştı. Resmi kampüs gazetesi *Dartmouth*'un muhabirleri, profesyonel gazetecilerin uymak zorunda olduğu hakaret yasalarına tabiyken, yeraltı gazetesi sınırları zorluyor, hatta aksi takdirde haber yapılmayan kampüs suçlarıyla ilgili hikayeleri araştırıyordu.

Kar fırtınaları, protestolar, yeni binalar, spor ve kampüs dramlarıyla ilgili haberlerin satır başlarını taradım. Maddy Parson ve Cole Wright'ın isimleri sık sık geçiyordu. Burton Pearce'ınki de öyle. Cole'un mezuniyet maçından bir fotoğrafı üzerinde oyalandım, takım arkadaşları etrafında kümelenmişti. Judd Peyton'ın bize anlattığına göre, tecavüz o gece gerçekleşmiş olmalı. Ama haber hiç yayınlanmadı. Hangi muhabir tehdit edildi? Ve o ya da o ne biliyordu?

İşim bittiğinde, takip etmem gereken yirmi dokuz öğrenci muhabir vardı. Bu isimler, arama metnim için notlarla birlikte şu anda dizüstü bilgisayarındaki listede yer alıyor.

Öğle yemeğinden sonra kütüphaneye dönüyorum ve bilgisayarımı arama yapabileceğim bir bölme kuruyorum. Yabancıların izini sürmek için ilk başvurduğum siteler olan Google, Facebook ve LinkedIn'de ilerlemeye başladım. Çok geçmeden listemdeki neredeyse tüm isimlerin iletişim bilgilerine ulaştım.

Telefonum Garrett'tan gelen bir mesajla çalıyor: Saat 1'de Beantown'da olacağım. Ardından dört kalp emoji geliyor. Ben de ona emoji atıyorum ve ekliyorum: Dikkatli ol! Onun cevabı: Çok fazla endişeleniyorsun.

Doğru söylüyor. Haklıyım. Özellikle de onun hakkında.

Listemize geri dönelim. İlk olarak, şu anda Omaha'da bir televizyon kanalında yapımcı olan Colin Abrams. Web sitesinde listelenen numarasını aradım ve şansım yaver gitti.

"Bu Colin Abrams."

Konuşmama başlıyorum. "Merhaba Bay Abrams, benim adım Brea Cooke. Yaklaşık yirmi yıl önce kampüste meydana gelen olaylarla ilgili bir kitap üzerinde çalışan bir Dartmouth mezunuyum."

Diğer uçtan bir şey yok. Sonra: "Peki beni neden aradınız?" "O zamanlar öğrenci muhabirdin, değil mi?"

"Elbette, ben ve yaklaşık iki yüz kişi daha."

"Cinsel saldırıyla suçlanan Dartmouth'lu bir futbolcuyla ilgili bir haber hakkında bilgi arıyorum. Haber üzerinde çalışan muhabirin tehdit edildiğini ve haberin yayından kaldırıldığını söyleyen bir kaynağım var. O muhabir siz miydiniz?"

"Hayır."

"Olayı hatırlıyor musun?" "Hayır, hatırlamıyorum," diyor Abrams.

"Bana yardım edebilecek tanıdığınız biri var mı?"

"Üzgünüm," diyor. "Baskının öldüğünü fark ettiğimde gazetede sadece iki aydır çalışıyordum. Keşke size yardımcı olabilseydim ama hazırlamam gereken bir program var." Telefonu kapatıyor.

Ben bir taneyim.

Ve böyle devam ediyor. *New York Times*'tan bir muhabiri, Kızıl Haç sözcüsünü, CNN'den bir yazarı arıyorum; hiçbir haberi ya da tehdidi hatırlamıyor.

Bir sonraki denemem, New York'un taşrasında küçük bir kasaba gazetesi olan *North Empire News*'in editörü, sahibi ve yayıncısı Ellen Layton. Standart giriş konuşmamı yapıyorum ve nefesimi tutuyorum.

"Bir düşüneyim," diyor Ellen. Ve sonra: "Evet. Elbette.

Hatırlıyorum." Kalbim küt küt atmaya başladı. Dik oturdum.

"Tehdit edilen Floyd Whelan'dı," diyor Ellen. İsmi notlarımaya yazıyorum.

"Gerçekten inek, çelimsiz bir çocuktı," diyor Ellen. "Masası benimkinin yanındaydı. Bir polis raporu çıkmasını umuyordu ama hiç çıkmadı. Tehditlerden sonra da irileşmeyi ve dövüş sanatları dersleri almayı planladığını söylediğini hatırlıyorum."

"Whelan'ın şu anda nerede çalıştığına dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

Resmen zıplıyorum. Hattın diğer ucunda sessizlik var.

"Ellen? Hâlâ orada mısın?"

"Evet. Üzgünüm. Floyd orduya katıldı ama Afganistan'dan sağ çıkamadı. KIA."

İçimden bir ürperti geçiyor. Ama odaklanmak zorundayım. Sormam gereken iki soru daha var. "Ellen, Whelan sana hiç saldırıya uğrayan öğrencinin adını söyledi mi?"

"Hayır," diyor Ellen. "Hiç söylemedi. Sadece birinci sınıf öğrencisi olduğunu söyledi." "Ona kimin saldırdığını sana hiç söyledi mi?"

"Kahretsin, evet," diyor Ellen kararlı bir şekilde. "Cole Wright'tı. Bilirsiniz, Birinci Beyefendi."

BÖLÜM

23

Boston, Massachusetts

Garrett Wilson, Schroeder Plaza'daki Boston Polis Merkezi'nden yaklaşık üç blok ötede, Parker Caddesi'ndeki Dunkin'e doğru yürüyor.

O'Halloran'la buluşmaya giderken Brea'ya mesaj attı. Bana şans dile. O da mesaj atıyor: ŞANS. Ona ihtiyacımız var.

Emekli dedektif Eddie O'Halloran bir kulübede oturuyor. İri yapılı ve kan basıncının stratosferde bir yerlerde olduğunu gösteren kırmızı bir yüzü var.

Garrett bir fincan kahve içerken O'Halloran iki çörekle uğraşıyor.

"Bana sorarsanız," diyor O'Halloran, "Dunkin' cruller yapmayı bıraktıktan sonra yokuş aşağı gitmeye başladı. Sonra adından *Donuts*'ı çıkardıklarında gerçekten uçurumdan düştüler. Aptallar."

Garrett, "Belki de daha sağlıklı düşünen bir müşteri kitlesine hitap etmeye çalışıyorlar," diyor. "Ama evet, ben de o cruller'ları özlüyorum."

O'Halloran sırtıyor. "Hadi başlayalım, tamam mı? Suzanne Bonanno. Bir Patriots oyuncusu ve güzel bir amigo kızın karıştığı bir davayı unutmak zor. Ne kadar oldu, on beş yıl mı?"

"On yedi," diyor Garrett.

O'Halloran bir lokma çörek yutuyor, sonra parmaklarını peçeteye siliyor. "Yani bir kayıp vakası olarak başladı, ki kayıp olduğu varsayılan kişi yetişkin biri olduğunda bu zordu."

"Kırk sekiz saat boyunca soruşturma başlatılmamışken daha da zor, değil mi?"

O'Halloran, "Bu ilk kırk sekiz saat kritiktir" diyor.

"Ve bu kritik dönemde çözülemeyen suçların çözülme olasılığı daha düşüktür."

"İmkansız değil, ama daha az olası, evet. Annesi kayıp olduğunu bildirdiğinde ve biz amigo kızlarla, oda arkadaşıyla konuştuğumuzda-"

"Oda arkadaşı Amber Keenan'dı, değil mi?"

"Doğru. Başka bir Pats amigosu. Aslında, *gelecekteki* oda arkadaşı. Suzanne'in kaybolduğu gün taşınması gerekiyordu. Hâlâ Seabrook'ta ikamet ettiği için New Hampshire'daki polislerle geri gönderdik, buralı olduğu için daha şanslı olacaklarını düşündük. Suzanne'in erkek arkadaşının Cole Wright olduğu bilgisini veren annesiyle görüştüler. Bunun gizli kalması gerekiyordu. Seabrook'u kontrol ettiniz mi? Ya da FBI'a? Onlardan da dahil olmalarını istedik."

"Aradım," diyor Garrett. "Kimse benimle konuşmak istemedi. FBI da aynı şekilde. İkisi de dosyalara ulaşamadığını söyledi."

"Anlamı 'kayıp'." O'Halloran gülümsüyor. "Bunun olmasından nefret ediyorum." "Peki soruşturmada neler oldu?"

O'Halloran, "Seabrook'a vermemize rağmen Suzanne'in annesi bizi günde iki kez aramaya devam etti," diyor. "*Globe, Herald* ve yerel TV kanalları için bir basın açıklaması yaptık. Mahalleyi dolaştık. Hiçbir şey çıkmadı. Sonra Suzanne'in kız kardeşi Teresa geldi, sarhoştur ya da kafası iyiydi ve bir şeyler karıştırdı. Bize Wright'ın kaybolmadan hemen önce Suzanne'ı tehdit ettiğini duyduğunu söyledi."

"Doğru," diyor Garrett. "O da bana aynı şeyi söyledi. Ona inanmadın mı?"

"Dediğim gibi, biraz kaçıktı. Güvenilmezdi."

"Seabrook'un yaptığı Cole Wright röportajına ne oldu?" Garrett soruyor.

"Sanırım onu akladılar," diyor O'Halloran. "Sonra da dizini tedavi ettirmek için Los Angeles'taki bir spor kliniğine gitti."

"Ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz," diyor Garrett.

O'Halloran başını sallıyor. "Evet. Lanet olsun. Harika bir oyuncu. Sihirli eller. Ondan bir ya da iki sezon daha yararlanabileceğimizi umuyordum." "Onunla hiç konuşmadınız mı?"

O'Halloran ikinci sırrını parlatıyor. "Hayır. Dediğim gibi, biz

çoktan Seabrook'a devretti. Benim şişman İrlandalı kırımın araya girmesine ihtiyaçları yoktu."

"Sonra ne oldu? Takip ettiler mi?"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz - birkaç hafta sıcak yandı, sonra söndü. Gören yok, ceset yok, yeni ipucu yok. Sonra Downtown Crossing'de birkaç banliyö sakini vuruldu ve zavallı Suzanne faili meçhul dosyasına girdi." O'Halloran etli ellerini birleştirdi ve Garrett'a doğru eğildi. "Ve şimdi de sen, dostum. Bunca zaman sonra. Bu ani ilgi neden?"

"Bazı yeni bilgiler edindim," diyor Garrett. "Ne hakkında?"

"Cole Wright hakkında," diyor Garrett. "Üniversite günlerinden kalma bazı söylentiler yeniden ortaya çıktı. Bu da bende orijinal dava dosyalarına bakma isteği uyandırıyor."

O'Halloran alçak sesle ıslık çalar. "Sana iyi şanslar," diyor. "Wright o günlerden bu yana çok yol kat etti. Güce bu kadar yakın bir adamın onu koruyan, kollayan birileri olduğunu bilirsiniz."

Garrett başını sallar. "Biliyorum."

O'Halloran kabinde arkasına yaslanıyor. "*Globe*'daki o pislikler gece gündüz seninle uğraşmadan kendi başına olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Kendi projelerimi seçmeyi seviyorum," diyor Garrett. "Ama tek başıma değilim. Bir ortağım var. O bir avukat."

"Bu iyi," diyor O'Halloran gülümseyerek. "Uğraştığınız insanları düşünürsek, bir tanesine ihtiyacınız olabilir." Kabinden dışarı kayıyor. "Ayrıca, yalnız kurtlara ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Avlanırlar. Ve derileri yüzülür."

BÖLÜM

24

Providence, Rhode Island

Garrett Wilson Providence'a vardığında öğleden sonra olmuştur. Daryna'nın ona Tony Romero'yu bulacağını söylediği sıradan barı bulması yirmi dakikasını alır.

Bar sadece metal kapının yanındaki bir tabelayla tanımlanıyor: RAYMOND'S TAVERN. Belki de bu isim eski Providence mafya babası Raymond L. S. Patriarca'nın onuruna verilmiştir? Bir mafya barına bir mafya babasının adı verilmiş. Cesur bir seçim. Şiirsel, hatta.

Pencerelerde neon bira tabelaları yok çünkü Pencereler. Sadece üzerinde ÖZEL KULÜP yazan küçük bir levhanın yanında bir gözetleme deliği vardır. Garrett kısa beton merdivenlerden aşağı iner ve kapı kolunu çeker. Kilitli.

Etrafına bakar ve paslanmış bir kapı ziline bir iz tarafından kısmen gizlendiğini görür. telli sarmaşıklar. Savaş ya da kaç tepkisi devreye giriyor, yani diken üstünde. Düğmeye basıyor.

Birkaç saniye sonra ağır bir sürgü sesi ve "Ne?" diyen tok bir ses duydu. Kapı yaklaşık on santim açılır ve bayat bir sigara dumanı yayılır.

"Tony Romero'yu görmem gerek," diyor Garrett iri yarı bir erkek figürüne. "Kim istiyor?"

Garrett, Romero gibi bir adamın kas katmanlarıyla korunacağını düşünerek hazırladığı hikâyeyi anlatmaya başladı. "Ona borcum var."

"Kim istemiyor ki?" diyor ses. "Sadece üyeler."

Kapı çarparak kapanıyor.

Garrett zili tekrar çalar.

Birkaç saniye sonra kapı yeniden açılıyor, bu sefer biraz daha geniş. "Ne kadar para?" Garrett şimdi kapıcıyı daha net görebiliyor. Adam iri yarıdır, polo tişörtünün altından kasları kabarmaktadır.

"Bu benimle Tony arasında. Hadi ama dostum. Bir hafta daha perukla uğraşamam. Onunla sadece iki dakikaya ihtiyacım var."

"Tony meşgul. Daha sonra gel."

Kapı tekrar kapanmaya başlar. Garrett ayağını boşluğa sıkıştırır ve yüzünü açık alana bastırır. Zar atmaya karar verir. "Az önce yalan söyledim. Tony'ye borcum yok. Sadece Suzanne Bonanno hakkında olduğunu söyle."

Hulk tereddüt eder. "Ayağını çek yoksa kırarım," diye mırıldanıyor.

Garrett ayakkabısını çıkarır. Kapı kapanıyor. Bu sefer daha uzun süre bekler. Ama kapı tekrar açıldığında, sonuna kadar açılıyor.

Garrett, bir rezervasyon defteri tutan ayaklı bir standın bulunduğu karanlık bir antreye adım atar.

"Beni takip edin," der Hulk.

Bir perdeyi kenara itiyor ve bir aynanın ve sıra sıra aydınlatılmış şişelerin önünde cilalı bir bara doğru ilerliyor. Kulüp üyeleri hoparlör sisteminden gelen caz müziği eşliğinde dolaşılıyor. Bir masada iki adam saten şort ve askılı bluz giymiş genç bir kadınla konuşuyor; köşede bir adam eski bir atari oyunu oynuyor. Istakalar iki yeşil keçeli bilardo masasının üzerinde düzgünce çapraz duruyor.

Garrett refakatçisini, içki kutularıyla dolu dar bir koridorda takip ederek üzerinde ÖZEL yazan basit bir ahşap kapıya ulaşır. Hulk eklemleriyle kapıya iki kez sertçe vurur, sonra kapıyı iterek açar ve Garrett'ı ahşap panelli bir ofise yönlendirir.

Masanın arkasında, yüksek arkalıklı deri bir sandalyede iyi giyimli, orta yaşlı bir adam oturmaktadır. Yüzü Garrett'ın internette gördüğü fotoğrafa benziyor. Bu Tony Romero.

"Teşekkürler Donnie," diyor Romero.

Hulk geri çekilir ve kapıyı kapatır. Romero, Garrett'ı tanımaya çalışıyormuş gibi ona yakından bakar.

Garrett arkasında bir hareket hisseder. Dönüyor ve her birinin

Odanın arka köşesinde takım elbiseli bir adam oturuyor. Biri sigara içiyor. Diğeri kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Sen de kimsin be?" Romero gözlerini kısarak sorar.

"Benim adım Garrett Wilson. Araştırmacı bir muhabirim. Bir yazarım. Kitaplar yazıyorum."

"Saçmalık. Sen bir polissin. Polise benziyorsun."

Garrett midesinin bulandığını hisseder. Ama kararından vazgeçmez. "Hayır. Dediğim gibi, ben bir yazarım. Garrett Wilson. Beni internette arayabilirsiniz. Bir web sitem var."

Romero iş arkadaşlarından biri olan sigara içen kişiye başıyla selam verir. Sigara içen kişi iPhone'unu çıkarır ve tıklamaya başlar. Birkaç saniye sonra masaya doğru yürür ve ekranı Romero'nun önünde tutar.

Romero şöyle bir baktı, sonra başını kaldırdı. "İki kitap. Senin için iyi. Satıyorlar mı?"

"İyi iş çıkardılar," diyor Garrett.

"Nasıl ödüyorlar?"

"Harika değil."

Romero tekrar aşağı bakar, bir dakika boyunca kaydırır. "Dartmouth, ha? Resimdeki senin kız arkadaşın mı? Burada senin araştırmacın olduğu yazıyor. Güzel."

"Biz ortağız, evet."

"Peki bu güzel günde o nerede?"

"Farklı bir görev üzerinde çalışıyorum."

"Anlıyorum." Romero elini adamlarına doğru salladı. "Biz iyiyiz," der. Odadan çıkarlar. Romero masasının karşısındaki boş sandalyeyi işaret eder. "Oturun, Bay Yazar. Oturun."

Garrett sandalyenin kenarına tüner. Ağzı kurumuş. Ayakları yere vuruyor.

Romero öne eğilir ve ona bakar. "Peki ya Suzanne Bonanno?"

Garrett kendini gözlerini dikip bakmaya zorluyor. "Bay Romero-" "Tony."

Garrett sıfırlar. "Tony, bana Suzanne ile yirmi yıl kadar önce çıktığınız söylendi. Bu doğru mu?"

Romero sırtıyor, arkasına yaslanıyor. "Yirmili yaşlarımda ortalarında, adamım, elimden geldiğince sahada oynadım. Evet, Suzanne. Patriots amigosu. Güzel parça." Öne doğru eğiliyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Ne hakkında bir fikrin var mı?"

ona ne oldu?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum," diyor Garrett. "Siz ikiniz ayrıldıktan sonra-"

Romero elini kaldırır. "Durun, durun. Ciddi değildik. Sadece orada burada takıldık, biraz eğlendik."

"Tamam," diyor Garrett, "siz ikiniz takılmayı bıraktıktan sonra Cole Wright'la çıkmaya başladı. Bu, o hâlâ takımdayken oldu."

Romero parmaklarını masasına vuruyor. Yüzü asık. "Evet. Bunu biliyordum."

"Belki de kaybolduğu gece onunla bir randevuda olması gerektiğini biliyorsunuzdur."

"Doğru," diye hırılıyor Romero. "Ve şimdi o pislik Beyaz Saray'da yaşıyor, lanet olası başkanı beceriyor. Sanırım dünyada yükselmiş. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Sadece Amerika'da..."

"Suzanne ile görüşüyor muydunuz? Sizinle hiç Cole Wright hakkında konuştu mu? Ona davranışlarından hiç şikayet etti mi?"

"Onu tedavi etmek mi?"

"Mesela, ona hiç sert davrandı mı?"

Romero birkaç saniye sessiz kalır. Garrett zihninin çalıştığını hissedebiliyor. "Aman Tanrım! Kitabın bununla mı ilgili? Cole Wright'ın Suzanne Bonanno'yu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Yani seninle onun hakkında hiç konuşmadı mı?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Yani o mu yaptı?"

Birkaç saniye daha sessizlik. Sonra: "Beni bir kez aradı. Ağlıyordu, burnunu falan çekiyordu. Cole'un onu tokatladığını söyledi. Bu konuda bir şey yapmamı istedi."

"Ne gibi?"

"Ne düşünüyorsunuz, Bay Yazar? Ona bir ders vermek için birkaç adam bulmamı istedi."

"Peki ya sen?"

"Ben mi? Bir Patriots oyuncusunun peşinden kupa mı göndereyim? Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Ona o pislikle ilişkisini kesmesini söyledim. Tavsiyem buydu. Bu son konuşmamızdı. Çocuklarımin üzerine yemin ederim." Romero iki avucunu da masasının üzerine koydu. Garrett sabırsızlandığını seziyor. "Bu kadar mı? İstedğini aldın mı?"

Uzun bir atışla değil. Ama Garrett şansını zorlamamaya karar veriyor. Ayağa kalkar. "Evet. Teşekkürler Tony. Zaman ayırdığın için minnettarım."

Romero sırtarak, "Buraya gelirken taşakların var," diyor. "Onları kesmek için iyi bir yol." O da ayağa kalkar. Kapı açılır. İki haydut yeniden ortaya çıkar. Garrett gömleğinin altından ter damladığını hisseder. "Çıkış yolunu bulabilirim."

İki haydut onu engellemek için hamle yapar ama arkadan bir el omzunu sıkar.

"Hayır, hayır," diyor Romero. "Onu kendim çıkaracağım." İki ortak kenara çekilir.

Garrett daha rahat nefes almaya başlar. Ofisten çıkıp nemli koridora doğru yürürlerken Romero kolunu Garrett'ın koluna doluyor. Romero, "Arka taraf daha hızlı," diyor.

Garrett'ın zihni uğulduyor. Dizüstü bilgisayarına ulaşana kadar Romero'nun sözlerini kelimesi kelimesine, doğru sırayla zihninde düzeltmeye çalışıyor. Az ileride metal bir kapı görüyor, tel örgülü güvenlik perdesinden güneş ışığı süzülüyor.

Tony kapıyı iterek açar, küçük bir beton platform ve iki çöp bidonu ortaya çıkar. Garrett bir nefes alır. Hava çöp gibi kokuyor.

"Sadece bir şey," diyor Tony.

Garrett göz ucuyla yumruğun şakağına çarpmadan hemen önce geldiğini görür. Dizlerinin üzerine çöküyor. Kaburgalarına gelen bir tekme onu dümdüz ediyor. Yüzü şimdi betonun üzerinde. Parmaklar saçlarından tutup başını yukarı çekiyor. Beyni parlak ışıkla dönüyor.

"Dinle, seni Ivy League sikiği! Eğer o kitapta ya da başka bir yerde benimle ilgili tek bir kelime görürsem, seni bulur ve evini içindeki kız arkadaşınla birlikte yakarım. Beni anlıyor musun?"

Garrett cevap vermek istese bile veremezdi; ağzı artık çalışmıyordu. Kafası betona çarptı.

Ve sonra her şey kararır.

BÖLÜM

25

Ara sıra Jack Doohan olarak bilinen adam, bir yandan enerji barını mideye indirirken bir yandan da dürbününden her şeyi izliyor. Etkileyici. Profesyonel bir ayarı gördüğünde anlıyor - şiddetli ağrı ve çürümeye neden olacak ama kalıcı hasar vermeyecek.

Doohan zoom yaparken, adam cep telefonunu çıkarır. Jack dudaklarını okur: "Evet, benim," der. "O pislik yazar az önce burada Suzanne'ı soruyordu. Sanırım adamımızın itiraf etme zamanı geldi." Telefonu kapatır ve içeri girer.

Yaklaşık yarım dakika sonra, denek Wilson hareket etmeye başlıyor. Sonra sürünmeye. Şanslı adam. Bütün dişlerini saklamış gibi görünüyor.

Dürbününden Doohan, Wilson ayağa kalkıp sendeleyerek arabasına dönerken onu takip eder.

Asıl soru şu: Wilson'ın burada ne işi var? Ve az önce kimin tüylerini diken diken etti? Rhode Island'ın boktan bir köşesindeki bu sidikli mekanın Cole Wright'ın karanlık geçmişiyle ne ilgisi var?

Bu altın bir fırsat. Wilson zayıflamış durumda. Biraz teşvikle, muhtemelen tüm hikayeyi anlatmaya başlar ve tüm ipuçlarını ele verir.

Ama bunlar Doohan'ın emirleri değil. Gözlemle ve rapor et.

Wilson'ın arabasının kapısını açıp içeri girmesini izler. Motor çalışır.

Doohan ayağa kalkıyor ve kendi aracına yöneliyor. Bu tiki kum torbası şimdi nereye gidiyor?

BÖLÜM

26

Hanover, New Hampshire dışında

Ellen Layton ile yaptığım telefon görüşmesinden sonra Garrett'ın Subaru'suna geri döndüm ve I-91'den güneye doğru ilerlemeye başladım. Garrett ve ben bu gece Connecticut'taki evimizde buluşmaya karar verdik.

Garrett'ı aramayı denedim. Olmadı. Telefonu DND'de olmalı. Trafik hareket etmeye başladı. Sonunda.

Telefonum ön panelde çalıyor. Boston alan kodu, ama numarayı tanımıyorum. Aramayı kabul ediyorum. "Alo, ben Brea."

Statik. "Alo?" Daha fazla parazit. Sonra: "Boktan telefon... Alo, Brea Cooke ile mi görüşüyorsunuz?" Bir kadın sesi, tedirgin.

"Evet!" Şimdi arabada bağıriyorum. "Kimsiniz?"

Kadın bağıriyor, "Bu Teresa Bonanno! Suzanne'ın kız kardeşi!"

Dikizimi kontrol ettim ve sağ şeride geçtim. "Bekle, Teresa!" Bir sonraki çıkışta bir benzin istasyonu görüyorum. "Bana birkaç saniye ver." Bir park yerine çekiyorum ve motoru kapatıyorum. "Teresa, ben geldim. Ne oldu?"

"Senin için bir şeyim var," diyor. "Amber'ı tanıyor musun? Suzanne gitmeden önce yanına taşınacağı kızı?"

"Doğru. Amber. Ne olmuş ona?"

"Şey, adı artık Amber değil. Ama Boston'a geri döndü. Nerede çalıştığını biliyorum."

Teresa'nın sesi biraz sinirli olsa da nispeten tutarlı geliyor. Ve bu müthiş bir ipucu gibi görünüyor. Orta konsoldan bir defter ve kalem aldım. "Devam et, Teresa. Ben hazırım."

"Durun bakalım," diyor Teresa. "Bulmak vermek değildir. Eğer istiyorsan

bilgi, sana beş yüz dolara mal olacak. Sen bana bunu ver, ben de sana ismi vereyim."

Doğru. Ve gazeteciliğin temel bir kuralını ihlal ediyorum. İletişim Etiği profesörümün arabanın arka koltuğundan bana baktığını hissedebiliyorum. "Teresa. Bilgi için para ödeyemeyeceğimizi biliyorsun. Bu bizim güvenilirliğimize zarar verir. Ve senin de."

Teresa sert bir sesle, "O paraya ihtiyacım var, Brea. Ve senin de o isme ihtiyacın var."

Beynimi zorluyorum, bana ismini vermesini sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum. Sonra ilk araştırmamdaki bir ayrıntı gözümün önüne geldi. "Teresa, New England Patriots'un kız kardeşinin kaybolmasından sorumlu olan kişinin tutuklanmasını sağlayacak bilgi için on bin dolar ödül verdiğini okudum."

Telefonu karıştırır, sonra Teresa geri döner. "Öyle mi? Gerçekten mi? Teklif hâlâ geçerli mi?"

Kim bilir? Dürüst olmak gerekirse şu anda sadece bir şeyler atıp tutuyorum, bir şeylerin tutmasını umuyorum. "Söylesene Teresa, sence New England'ın asil vatandaşları olan Patriots böyle bir teklifi geri çevirir mi? Kendi amigo kızlarından biri hakkında?"

Açıkçası, Patriots'un ne yapacağını bilmiyorum ama Teresa'yı ikna etmek için yeterli.

BÖLÜM

27

Boston, Massachusetts

Üç saat sonra, beynime kazınmış bir isimle, Güney Boston'da Lord Mayor's adında tuğla ve taştan yapılmış bir barın karşısındaki kaldırıma yanaştım.

İtiraf etmeliyim ki, ensemdeki tüyler biraz diken diken oldu. Bu istemsiz bir tepki. Burası eskiden benim ten rengime sahip insanlar için düşman bölgesiydi. İşlerin değiştiğini söylüyorlar. Göreceğiz bakalım.

Öne çıkıyorum ve meşe kapının büyük pirinç kolunu tutuyorum. Derin bir nefes alıyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Bir sıcak hava akımı ve gürültülü İrlanda müziğinin sesiyle sarsılıyorum. Köşedeki üçlüden geliyor: uzun boylu, sıska bir kemancı, kucağında davuluyla ufak tefek bir adam ve penny whistle çalan kocaman bir adam. Altı saplı nefesli çalgı, iri ellerinde kürdan gibi duruyor.

Bara doğru ilerlerken kalabalığı tarıyorum. Mekândaki tek siyah ben değilim. Sayıca az olduğumuz kesin ama herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor. Oturduğumda rahatlamaya başlıyorum. Birazcık.

Barın en ucunda yakalı gömlek ve yeşil yelek giymiş iri yarı kızıl saçlı bir adam çalışıyor. Bana en yakın barmen ise dar kot pantolon ve üzerinde Lord Mayor logosu olan siyah bir atlet giyen uzun boylu bir kadın. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve mor çizgiler var. Kırk yaşlarında görünüyor ama çok daha genç bir kadının fiziğine sahip.

"Lillian!" Garson kız servis demirinin arkasından ona sesleniyor. "İki Guinness'e ihtiyacım var!"

Lillian. Teresa'nın bana verdiği isim. Bu o olmalı. Eski Amber

Keenan.

Barmen musluktan iki mükemmel bira çekiyor ve bardan aşağı kaydırıyor. Önüme bir bardak altlığı koyuyor, sonra müziğin sesini duyurmak için öne doğru eğiliyor. "Size ne ikram edebilirim?"

"Sek Hennessy," diye karşılık veriyorum. Bir eliyle baş üstü rafından bir lale bardağı, diğeriyle de Hennessy şişesini alıyor ve rekor bir sürede içkimi dolduruyor. "Keyfini çıkarın!"

Konyağımı bardağın içinde döndürüyorum, bir yudum alıyorum ve sıcaklığın içime işlemesine izin veriyorum. İhtiyacım olan şey bir açılış. Ve biraz sessizlik. Ama köşeden İrlanda müziği yükselmeye devam ediyor ve kalabalığın uğultusu giderek artıyor. İçkimi yudumluyorum ve bekliyorum.

Tam son yudumumu alıyordum ki şansım döndü.

Müzik durur. Penny düdüklü adam mikrofona eğilerek alkışları susturur. "Teşekkürler, millet. Şimdi kısa bir ara vereceğiz. Yakında görüşmek üzere!"

Gruba doğru döndüm ve alkışlara katıldım. Geri döndüğümde barmen oradaydı.

"Bir Hennessy daha?"

Başımı sallıyorum. Kaybedecek zaman yok. "Aslında buraya Amber'la konuşmaya geldim."

Donar. Gülümsemesi eriyor. Gözleri soğudu. Barda bir aşağı bir yukarı baktı, sonra bana döndü ve kısık bir sesle "Kimsin sen?" dedi.

Kelimeler dö k ü l ü y o r . "Benim adım Brea Cooke. Bir kitap üzerinde çalışıyorum. Suzanne Bonanno ile ilgili."

Dönüyor ve Hennessy şişesini alıyor. Bu sefer bardağıma doldururken elleri biraz titriyor.

Onu durdurmaya çalışıyorum. "Hayır, ihtiyacım yok-"

"Sessiz ol," diyor nefesinin altından. "Normal bir müşteri olduğunuzu ve bunun normal bir etkileşim olduğunu varsayın. İki dakika içinde içkini arka taraftaki 'rezerve' yazan kabine götür. Seninle orada buluşuruz."

"Söz veriyor
musun?" "Ben de
öyle dedim."

Gülümsemesini tekrar açıyor ve bir tur daha bira çekiyor. Kızıl saçlı barmenle göz göze geldiğini ve ona bir el işareti yaptığını görüyorum. Adam başını sallıyor. Barın servis demirinin altına girip gözden kayboluyor.

Barın üzerine biraz para koydum ve bardağımy aldım. İçeriye doğru yürüyorum.

üzerinde REZERVE yazan boş bir kabin görene kadar kalabalık. İçeri kayıyorum. Ve dua ediyorum.

Bir dakika sonra, eski amigo kız

Ben. "Suzanne'ın cesedini buldular mı?"

Bu onun ilk sorusu. Kesinlikle doğru kişiyi buldum.

Başımı salladım. "Hayır. Dünyanın geri kalanı için Suzanne faili meçhul bir davadaki kayıp bir kişiden başka bir şey değil. Onun hakkında ne hatırlıyorsun Amber?"

"Lillian," diye mırıldanıyor sıkı bir gülümsemeyle. "Bana

Lillian de." "Evet. Lillian. Özür dilerim."

"Elbette," diyor. "Suzanne harikaydı. Çok eğlenceliydi. Suzanne'ın Cole'la çıkması amigo takımında açık bir sırdı. Ama biz kardeş gibiydik. Kimse bir şey söylemezdi. Ayrıca, kuralları çiğneyen tek kişi de o değildi."

"Nasıl yani?"

Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. "Demek istediğim, yirmili yaşlarının başındasın, genç ve güzelsin ve büyük bir maaş çeki çeken yakışıklı biriyle stres atmamak istiyorsun."

"Ve sen sadece yakalanmamayı umuyorsun."

"Doğru. Sadece biraz masum bir eğlence. Çoğumuz bunu yaptık. Belki de takım maskotundan daha az maaş aldığımız gerçeğini telafi etmek için. Birçok kız geçinebilmek için garsonluk yapıyordu. Çoğumuz sadece göz önünde olmanın tadını çıkarıyor ve bir çıkış yolu arıyorduk."

"Ama Suzanne'ın zaten başka bir iş olasılığı vardı, değil mi?"

"Evet. Fidelity ile. O kaybolduktan sonra işler eskisi gibi olmadı. Virginia'ya gittim ve sendika kartımı aldım. Elektrikçi."

"Peki neden şu anda kabloları çalıştırmıyorsun?" Ben soruyorum.

"İnşaat işi bitti. Ben de Virginia Beach'te barmenlik okuluna gittim, biraz deneyim kazandım. Boston'ı hep sevmiştim. Sadece başka biri olarak geri dönmem gerekiyordu."

"Adını o zaman mı değiştirdin?"

"Evet. Yeni isim. Daha az saç. Lillian adında bir teyzem vardı. Ben beş yaşındayken öldü."

"Suzanne kaybolduktan sonra neden polisle konuşmak için etrafta dolaşmadın? Değerli bir tanık olacağını biliyor olmalıydın."

"Her zaman bu işin arkasında Cole'un olduğunu ve polislerin onu yakalayacağını düşündüm."

Bu, Pats'ten serbest bırakılmadan, ünlü bir siyasi figür haline gelmeden ve paçayı kurtarmadan önceydi."

"Lillian, Cole Wright nasıl biriydi? Yani, Suzanne ile çıktıkları zamanlar."

Masaya bakıyor. Kelimelerini seçtiğini hissedebiliyorum. "Zamanın yüzde doksanında Cole zeki, komik ve nazik görünüyordu. İyi bir adam."

"Peki ya diğer yüzde on?"

"Çok içmişse ya da bir maç kaybetmişse ya da koçlar onu sıkıştırıyorsa, prima donna kompleksiyle birlikte öfkesi de ortaya çıkardı. İsteddiği her şeye hakkı olduğunu düşünürdü. Her şeyi."

"İnsanlara sert mi davranır?"

"Bazen."

"Suzanne ile mi?"

"Bazı kavgalar ettiler. Bunu kesinlikle biliyorum." İkinci bir set için enstrümanlarını toplayan gruba bakıyor. "İşe geri dönmeliyim."

"Lillian. *Amber*. Benden ne saklıyorsun?"

Kısık bir sesle, "Birleşik Devletler'in Birinci Beyefendisi Cole Wright'ı gerçekten araştırarak mısınız? Gerçekten gerçeğin peşinde misiniz? Çünkü başka kimse peşinde değildi."

"Öyleyim. Bu yüzden buradayım." Dudağını ısırıldığını gördüm. Eğildim. "Bir şey biliyorsun."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra: "Sezonun sonuna doğru, Pats'in Steelers'ı ezip geçmesi gerekiyordu. Onun yerine, taşaklarına tekmeyi yediler. Parti sonrası bir cenaze törenine dönüştü. Bir sürü içki, kavga eden adamlar, gerçekten kötü bir enerji. Karanlık. Tehlikeli."

"Sen de mi oradaydın?"

Başını sallıyor. "Suzanne da öyleydi. Ve Cole. Ama takımın üst düzey yöneticileri etraftaydı, bu yüzden birlikte değilmiş gibi davranıyorlardı. Cole daha çok benimle takılıyordu."

Köşeden davulun sesini duyuyorum. Keman cevap veriyor. "Lillian!"

diye sesleniyor bir garson.

"Gitmem gerek," diyor.

"Tekrar konuşabilir miyiz?"

diye soruyorum.

"Bana numaranı ver. Seni arayacağım."

Uzun zamandır konuşacak birini arıyormuş gibi hissediyorum.

Rakamlarımı bir peçeteye karalıyorum ve ona uzatıyorum. O da kot pantolonunun cebine sokuyor.

Kolunu tutup hafifçe sıkıyorum. "Sana ihtiyacım var. Suzanne'ın sana ihtiyacı var."

Şimdi burnunu çekiyor. Sesi titreyerek, "Bunca zamandan sonra adalet istiyorum" diyor. Elinin tersiyle gözlerini siliyor. Keman müziğinin tonu ve aciliyeti yükseliyor. Yakınıma eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Steelers maçından sonraki o gece mi?" diyor. "Cole Wright hakkındaki gerçeği o zaman öğrendim."

BÖLÜM

28

Litchfield, Connecticut

Mass Pike'daki acımasız trafik ve Connecticut'taki tüm arka yollardaki yavaşlama arasında, üç saat sürmesi gereken yolculuk dört buçuk saate yaklaştı. Yolda Garrett'a birkaç kez mesaj atıp tahmini varış süremi bildirdim. Aldığım tek cevap K.

Kiraladığımız küçük çiftlik evi Litchfield'in dışında, Topsmead Eyalet Ormanı'ndan çok uzak olmayan beş dönümlük bir arazi üzerinde. Yale kampüsüne arabayla bir saat uzaklıkta ama Garrett dünyadan izole olma ihtiyacı hissetti ve işte buradayız.

Dolambaçlı araba yolumuza döndüğümde -aslında daha çok toprak yol gibi- oturma odasının ışıklarının yandığını görüyorum. Ahırın yanında park etmiş garip bir araba var. Doğru ya. Garrett'ın kiralık arabası.

Eve döndü!

Subaru'yu ön tarafa park edip aceleyle içeri girdim. "Garrett? Burada mısın?"

Kanepenin üstünden bir el sallandığını görüyorum. Etrafta dolaşıp çantamı yere bırakıyorum.

Ve sonra donuyorum.

Garrett ince bir battaniyenin altında yatıyor. Yüzünün sağ tarafı morarmış ve şişmiş. Alnı sıyrılmış. Ahşap zemine kanlı bezler yığılmış.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi omzuna koydum. Kalbim küt küt atıyor. "Garrett! Ne oldu? Konuşabilir misin?"

"Konuşabiliyorum," diyor. "Ama çenem ağrıyor." "Tanrım! Kaza mı geçirdin?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "Yüzüm Tony Romero'nun yumruğuyla çarpıştı." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O anne, polisi aradın mı?"

Garrett başını sallıyor. Elimi böğründe gezdiriyorum. Acıyla irkildi. Kaburgaları! Battaniyeyi kaldırıp gömleğini yukarı çekiyorum. Tüm gövdesi morarmış.

"Hastaneye gitmen gerek. 911'i arayacağım." Çantamdan telefonumu çıkardım. Garrett elimden kaptı.

"Hayır!" diyor. "Ben iyi olacağım."

"İç kanama geçirebilirsin!"

"Eğer kan tükürmeye başlarsam, giderim. Eve böyle geldim. Bırak onu."

"Kımıldama," diyorum ona. Mutfaktan bir rulo kağıt havlu aldım. ve banyodan bir şişe izopropil alkol getirdim. "Sence bir şey kırılmış mıdır?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Lisede futbol oynarken kaburgamı kırmıştım. Bu öyle hissettirmiyor."

Bir kâğıt havluya biraz alkol döküp alnındaki kabuk bağlamış kanı silmeye başladım. "O orospu çocuğu Romero sana vurmaya başlamadan önce işe yarar bir şey söyledi mi?"

"O yaptı. Cole Wright'tan şüphelenmem için bana bir neden daha verdi." Garrett elimi başından çekip soruyor: "Ne öğrendin? Üniversite muhabiri hakkında mı?"

"Üniversite muhabiri Afganistan'da öldü ama mezuniyet maçından sonra bir arkadaşına saldırıdan bahsetti ve Cole Wright'ın kıza saldıran kişi olduğunu söyledi."

Garrett otururken inliyor. "Harika. Ama bunların hepsi söylenti. Bize daha sağlam bir şey lazım. İlk elden bir şey."

Kağıt havluyu yere bıraktım. "Bende olabilir."

"Nasıl? Kim?"

"Teresa'yı hatırlıyor musun? Suzanne'ın kız kardeşi?" "Unutmak zor."

"Suzanne'in eski oda arkadaşını bulmayı başarmış. Southie'de yaşıyormuş."

"Amber Keenan'ı buldunuz mu?"

"O artık Lillian. Bir İrlanda barında çalışıyor. Konuşmamız kısa sürdü ama daha fazla bilgi için beni arayacağına söz verdi."

"Brea. Bu o olabilir. Bu bir model oluşturabilir!"

Garrett'in acıya odaklandığını görebiliyorum. Yanağını okşuyorum, yara bere içinde olmayan yanağını. "Tylenol ister misin?"

"Zaten günlük limitin iki katını aldım. Sadece hareketsiz yatmam gerekiyor." Tekrar kanepeye uzanırken inliyor.

Gece çöküyor; pencereden dışarı bakıyorum ve yolun uzak tarafındaki boş tarlaları ve ormanı görüyorum. İlk defa bu manzara beni ürkütüyor. Perdeleri sıkıca çekiyorum.

Kimseyi görmedim.

Bu dışarıda kimsenin olmadığı anlamına gelmez.

BÖLÜM

29

Boston, Massachusetts

Lillian hırpalanmış Corolla'sının dikiz aynasından yüzüne bakıyor. Bazen yirmi dört santimlik beli ve sarıya çalan amigo yelesiyle Amber Keenan'ı ne kadar tamamen geride bıraktığına şaşıyor.

Ama şimdi tekrar ortaya çıkma zamanı.

"Lizzie'yi sakladın!"

"Yapmadım!"

Arka koltukta, Lillian'ın dokuz yaşındaki kızı Susan, sekiz yaşındaki erkek kardeşi Shane'i en sevdiği bebeği almakla suçlamaktadır.

"Yarın Lizzie'yi bulacağız, söz veriyorum," diyor Lillian kırmızı ışıktaki fren yaptığında. "Şu anda nereye gittiğimizi hatırlıyor musun?"

Bunun üzerine iki çocuk da canlanır.

Stop and Run, küçük bir tahta kaşıkla yenen çikolata ve vanilyalı dondurmanın mükemmel bir karışımı olan Hoodsie Cups'ı en sevdikleri ikram olarak sunan yerlerden biri. Tüm şekerine rağmen Hoodsie Cups çocukları sakinleştiriyor. Lillian onları eve getirene kadar ikisinin de uyuyacağını düşünüyor. Tek yapması gereken onları yataklarına yatırmak.

Lillian bitkin, ayakları ağrıyor ve bardaki çift vardiyası yüzünden kulakları çınlıyor. Müzik onun tarzı değil ama kalabalığı seviyor. Komşusu Jasmine de gece geç saatlerde çocuklarına bakacak kadar nazik.

Bir sonraki trafik ışığında, motor direksiyonu titretecek kadar sert bir şekilde sarsılır. Lillian gülümsüyor.

Bu boktan arabayı daha fazla kullanamayacak.

Aslında, tüm hayatı değişmek üzere.

Brea Cooke'a teşekkürler.

İşin nasıl olup da kucağına düştüğüne inanamıyor. Bunca yıl bar işlettikten sonra, insanların ne aradıklarını, gerçekten neye ihtiyaç duyduklarını sezmek kolaydır. Brea Cooke da farklı değildi. Lillian onun ne tür şeyler duymak istediğini biliyordu. Ve ona bunları güzel bir kurdeleyle bağlayarak verdi.

Bu uzun zamandır geliyordu. Onun intikamı.

Gerçeklerin artık bir önemi yok. Tek yapması gereken suçlamayı yapmak. Brea bunu çok satan bir kitaba koyacak. Fox ve sosyal medya gerisini halledecek.

Yarın Brea'yı aradığında, ona bazı tüyler ürpertici detaylar verecek. Sulu şeyler. Ve sonra... *bom*.

Cole Wright ter dökecek, itiraz edecek ve masum olduğunu savunacaktır, ama sonunda, havalı avukatları sırf sessiz kalmak için mahkeme dışı bir anlaşma önerecektir. Onu Suzanne için asla yakalayamasalar bile, Cole asla hapse girmese bile, Lillian hayatı boyunca hazır olacağını düşünür.

İşin tuhaf yanı, bu konuda hiç de suçlu hissetmiyor. NFL amigo kızlarına bok gibi para ödenmesi ve seks objesi muamelesi yapılması onun suçu mu? Virginia'da işlerin durması onun suçu mu? Pislik eski kocasının çocuk nafakası ödemelerini aylarca geciktirmesi onun suçu mu?

Hayır, lanet olsun. Yıllardır mücadele ediyor. Ve bu mücadele sona ermek üzere. Onun için. Ve çocukları için.

"Geldik!" Susan arkadan bağırıyor.

Lillian arabasını neredeyse boş olan park yerine çeker. Emniyet kemerini çözer, arkasını döner ve önce bir çocuğa, sonra diğerine işaret eder. "Hemen döneceğim. Siz ikiniz uslu durun, duydunuz mu?"

Çocuklar "Hoodsies istiyoruz!" diye bağırmaya başladı. Hoodsies istiyoruz!" Lillian kapıyı kapatıp kilidi tıkladıktan sonra bile onları duyabiliyor.

Ön kapıya doğru yürür ve kapıyı açar. Küçük bir zil çalıyor.

Köşedeki soğutucuya yöneliyor ve kapağını kaydırarak açıyor. İçi Nutty Buddies, Creamsicles ve Snickers Dondurma Çubuklarıyla dolu. Bir bölümün tamamı Hoodsies ile doluydu. İki bardak alıp tezgâha yöneliyor.

Lillian genellikle kazı kazan biletine birkaç dolar harcar ama bu gece değil. Bu gece turnayı gözünden vurdu bile.

"Hey, Larry, nasıl gidiyor? Baban seni yine geceleri mi çalıştırıyor?"

Larry, Lillian neredeyse her geldiğinde burada olan sivilceli bir genç.

İçinde. Arkadaş canlısı çocuk.

Ama şimdi tek kelime etmiyor.

Lillian dondurmayı tezgâhın üzerine koyar ve çantasında para aramaya başlar. Bir onluk bulduğunda Larry ellerini tezgâhın üzerinde düz tutar. Hâlâ bir şey söylememiştir. Onu aramak için bir hamle yapmadı.

Lillian, Larry'nin alt dudağının titrediğini ve yüzünün floresanların altında solgun olduğunu fark eder. Kusacakmış gibi görünüyordu.

"İyi misin, Larry?"

Siyahlar giymiş iki maskeli adam tezgahın arkasından ayağa kalkıyor. İkisinin de elinde tabancalar var, o kadar küçükler ki neredeyse oyuncak gibi görünüyorlar.

"Merhaba, Lillian," diyor biri.

"Merhaba Amber," diyor diğeri.

Hızlı bir korku hisseder. Sonra güçlü bir darbe. Sonra hiçbir şey.

BÖLÜM

30

Beyaz Saray

Başkan Madeline Wright ve Burton Pearce, Beyaz Saray'ın üçüncü katındaki aile odasındalar.

Başkan, yönetiminin başlarında, Eisenhower İdari Ofis Binası'ndaki spor salonunun tadilatı nedeniyle Burton'ın beş blok ötedeki bir kamu tesisinde egzersiz yaptığını öğrendi.

"Zaman kaybı," demişti Maddy ona. "Rezidansa gel. Egzersiz odasında birlikte egzersiz yaparız, sadece ikimiz. Cole orayı hiç kullanmaz." O zamandan beri bunu neredeyse her sabah yapıyorlar; bu onların küçük ritüeli haline geldi.

Hâlâ antrenman kıyafetlerini giyerek kahve, meyve suyu, yulaf ezmesi ve tarçınlı ekmekle kahvaltı ediyorlar. Pearce bir parça hamur işi koparıp ağzına atıyor. "Lanet olsun. Az önce beş yüz kalori yaktım ve şimdi üç yüz kaloriyi geri alıyorum."

"Yani hâlâ öndesin," diyor Maddy. Kahvesinden bir yudum alıyor. "Bizim küçük tencere karıştırıcılarımızın nesi var?"

"Kim?"

"Gazeteciler. Kitabı yazarlar."

"Hâlâ etrafı kurcalıyor ama kontrol altında." Pearce pasta tabağını itiyor ve tişörtündeki birkaç kırıntıyı fırçalıyor. "Başkan yardımcısı nasıl?"

"Zor," diyor Maddy. "Kemoterapinin yanı sıra hâlâ bir enfeksiyonla savaşıyor. Ağrı ve yorgunlukla mücadele etse de akli başında. Ama söylediği bir şey beni endişelendiriyor."

"Bu da ne?" diye sorar Pearce.

"Bana dikkatli olmamı söyledi Burton. Güvendiğim biri tarafından ihanete uğrama tehlikesiyle karşı karşıyaydım. *Sabotaj*. Kullandığı kelime buydu."

Pearce koltuğunda geriye yaslanır. "R tbelerde sadakatsizlik. Washington'dan bu yana her başkanın endişesi bu olmuştur. Ama şimdi buna inanmak için bir neden yok. Belki de birileri Faulkner'ın kafasına ağrı kesici ilaçların etkisindeyken bazı düşünceler yerleştireliyordur."

Maddy yukarı bakar. Bir şey tıklıyor. Rachel Bernstein.

BÖLÜM

31

Ulusal Alışveriş Merkezi

Bırakalım da Maddy ve Burton küçük, havasız Beyaz Saray spor salonlarını kullansınlar, diye düşünüyor Cole. Açık havada olmayı daha çok tercih ediyor.

Bu sabah National Mall'da yanında Gizli Servis ajanı Doug Lambert var. İnce yapılı, siyah saçlı ve sıradan bir ajan olan Lambert'in üzerinde eşofman ve koşu ayakkabıları, Yankees beyzbol şapkası ve küçük bir cephanelik ile kompakt bir iletişim sistemini gizleyen bol siyah bir ceket var. "Ekip hazır efendim."

"Bir dakika bekle," diyor Cole. "Kızınız Dartmouth'a nasıl yerleşti?"

Lambert gülümsüyor. "Harika gidiyor efendim. Size tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Cole elini kaldırır. "Aramayı yaptığım için mutluydum. Carrie'nin notları ve diğer her şeyi iyiydi. Ayrıca, Dartmouth'taki mütevelli heyetinin bana geçmişteki on bir ve bir sezonum için hâlâ bir şeyler borçlu olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Lambert gülümser. "Evet, efendim. Tekrar teşekkürler, efendim."

"Sorun değil, Doug." Cole bağcıklarını sıkmak için eğildi. "Ama şimdi senden küçük bir iyilik istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım, efendim."

"Geçen gece alışveriş merkezindeki o akşam koşusu mu? Leanne benimle birlikteydi." "Evet. Ben araçta kaldım."

"Tidal Basın yakınlarında birilerine rastladık."

"Futbol hayranları. İmza dağıtmışsınız."

Cole iPhone'unu çıkarıyor, bir fotoğraf seçiyor ve bir bölümü büyütüyor. "I

biz ayrılırken bu fotoğrafı çekti."

Bir keresinde Iowa'daki bir kampanya mola yerinde bir kadın Cole'a lahana fırlatmıştı. Lahanayı havada deviren Doug Lambert'ti. Cole'un o zamandan beri onunla özel bir bağı var. Ona güvenebileceğini biliyor.

"Şu genç kadını görüyor musun, tam ortada olanı? Bence o bir tehdit olabilir."

"Tehdit mi? Size mi, efendim? Yoksa Başkan'a mı?" "Belki ikisi için de. Onu teşhis etmeliyiz."

"Dizüstü bilgisayarımı alayım, efendim, süreci başlatayım-"

"Hayır," diyor Cole. "Resmi bir şey yok. Başkanı endişelendirmek istemiyorum." "Yüz tanıma ile başlayabilirim ve herhangi bir isabet alıp almadığıma bakabilirim."

"Güzel," diyor Cole. Lambert'in sırtını sıvazlar. "Oradan başla. Resmi kişisel telefonuna göndereceğim." Sonra patikada bacaklarını pompalamaya başlar. "Şimdi gidelim!"

"Evet, efendim." Lambert yaka mikrofonuna konuşuyor. "Sage yolda."

Cole bir rahatlama hisseder. En azından işleri yoluna koymuştur. Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.

Fotoğraftaki kadın sıradan bir Capitol delisi olabilir. Ya da çok tehlikeli bir buzdağının görünen kısmı olabilir.

Cole Wright, sağlıklı bir şekilde ter atarak bölgeye giriyor; kasları ısındı ve endorfinler devreye girmeye başladı. Burası onun mutlu olduğu yer. Her zaman da öyleydi.

Ajan Lambert iyi bir hız belirliyor. Tidal Basın'e yaklaşıyorlar. Bugün kalabalık yok. Çok erken.

Cole aniden arkasındaki ajanların telaşlı konuşmalarını duyar. Başını çevirir ve onların gömleklerinin kollarıyla konuştuklarını görür.

Ajanlardan biri Cole'a yetişir ve koluna dokunur. "Biraz yavaşlayın lütfen, efendim."

Cole hızını azaltır. "Sorun nedir?"

Sonra patikadan aşağı bakar ve kendilerine doğru gelen başka bir koşucu kümesi görür. Karısının kod adını duyuyor, Sierra.

Gülümsüyor.

Maddy sürünün ortasında koşuyor, etrafı kendi ekibiyle çevrili. Birkaç saniye sonra, hemen onun yanında. "Merhaba yabancı. Sen

Bu parkın sahibi ya da herhangi biri hoş karşılanır mı?"

Cole, Maddy'ye sırtıyor. "Merak etme. Burayı işleten bayanı tanıyorum."

Şimdi iki detay birleşerek ikisinin de etrafında koruyucu bir koza oluşturuyor. Cole'a tüm NFL takımıyla tur atmayı hatırlatıyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyor Maddy.

"Bunca zor kazanılmış vergi mükellefinin parasını sadece benden bir şey istemek için mi harcadınız?"

"Doğada olduğunuzda daha alıcı bir ruh hali içinde oluyorsunuz."

"Vay canına," diyor Cole. "Bu çok çirkin bir soru olmalı."

"Senatör Balquière, Louisiana," diyor, sesi biraz daha alçak. "Sanırım bizim tarafımıza geçmeye hazır."

"Balquière mi? O bir muhalefet partisi lideri!"

"Biraz uğraşmak gerekti," diyor Maddy, "ama bir politikacı gibi değil, bir Amerikalı gibi düşünmeye başladı. Şimdi bir tatlandırıcıya ihtiyacı var ve o da sizsiniz."

"Ne kadar tatlı?" diye soruyor Cole. "Ve ne kadar uzak?"

"Baton Rouge," diyor Maddy. "Küçük bir lise. Senatörün torunu futbol takımında ve berbat bir sezon geçiriyorlar. İlham verici konuşmalarınızdan biri fark yaratabilir."

"Ne kadar kötü bir sezon?"

"Sekiz mağlubiyet. Galibiyet yok. Ligde sonuncuyuz."

"Tanrım," diyor Cole, başını sallayarak. "A malzememe ihtiyacım olacak."

Yarım mil sonra Cole etraflarındaki ajanların yeni konuşmalarını duyar. Önlerindeki yola baktığında başkanlık limuzininin -Canavar- iki zırlı Suburban arasında beklediğini görür. Koyu renk takım elbiseli ajanlar araçların etrafına yayılmış, etrafı taramaktadır. Birinin eli limuzinin açık arka kapısındadır.

"Aracım geldi," diyor Maddy. "Bırakmamı ister misin?"

"Birkaç mil daha gideceğim," diyor Cole. "Ama teklifin için teşekkürler."

Kaldırımı yaklaştıklarında Maddy yavaşlar. Cole'un kolundan tutuyor ve onu durduruyor. "Cole, ziyaretin son tikanıklığın aşılmasına yardımcı olabilir. Balquière gibi eski bir savaş atını gemiye almak, bu ülkeyi kurtarmak ve tarih yazmak için büyük bir adım."

Cole, basın havuzundan birkaç muhabirin Suburbanların arkasındaki bir minibüsün yanında beklediğini görür. Maddy ve Cole yaklaştıkça öne çıkıyorlar. Maddy onlara el sallar ve gülümser. "Yorum yok, çocuklar. Sadece dostça bir koşu

kocam."

Cole ona belinden sarılır ve hızla dudaklarından öper. Kameraların sesini duyuyor.

Maddy, üç Gizli Servis ajanı tarafından korunan arabaya doğru kayar. Doğrudan Cole'a bakar ve *teşekkür eder*.

Seksen kiloluk kapı kapanmadan hemen önce el sallıyor. Küçük karavan basın minibüsünü de arkasına alarak uzaklaşırken Cole, Lambert'e başıyla selam verir. "Gidelim Doug." Cole etrafındaki ajanların konuşmalarını duyar: "Sage harekete geçti."

Maddy onu koşu sırasında ziyaret etmek için özel düzenlemeler yaptı. Onun bu küçük moral konuşmaları taleplerine her zamanki yanıtı "Ben bir oyuncuydum, koç değil" oluyor. Ama önümüzdeki haftanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Tüm ülke için.

BÖLÜM

32

Litchfield, Connecticut

Bir cep telefonu sesi beni uyandırdı. Benim değil, Garrett'ın telefonuydu. Ekranı kontrol ediyorum -O'Halloran- ve Garrett'a uzatıyorum. "Dedektif arkadaşın arıyor."

Zavallı Garrett. Zor bir gece geçirdi. Her hareketinde acı içinde inliyordu. Yastığının üzerine koyduğum havlu alnındaki yaradan akan kanla çizgili ve lekeli.

Doğruluyor, yüzünü buruşturuyor ve yan tarafını tutuyor. "Eddie! Seni hoparlöre alayım. Ortağım Brea burada." Ekrana dokunur. "Devam et. Ne diyordun?"

Telefonun diğer ucundaki ses kalın Boston aksanıyla hırçındı. "Southie'de dedektiflik yapan arkadaşım dün gece geç saatlerde yakaladıkları bir cinayetle ilgili beni aradı. Bekâr bir anne alnından iki kurşun yemiş."

Mideme kramp girmeye başladı.

O'Halloran boğazını temizliyor. "Kurbanın ehliyeti eyalet dışından. Virginia'dan. Üzerindeki isim Lillian Brady. Önce komşusuna, sonra da Virginia Beach'teki polise sormuşlar. Mahkeme kayıtları isim değişikliğini gösteriyor. Lillian Brady'nin Amber Keenan olduğu ortaya çıktı. Bir tanıkları var, bir mağaza çalışanı, tetikçilerden birinin ona Amber dediğini söylüyor."

Çıglıklar boğazımda yükseliyor ve bir battaniyeye sarılıyorum. Amber'la yaptığım ziyaret bir şekilde onun ölümüne mi yol açtı?

O'Halloran, "Olay sırasında iki çocuğu dışarıda arabanın içindeydi," diyor. Garrett muhabir moduna geçti. "Yani belki de

bir soygunun ortasında."

"Hayır," diyor dedektif. "Katip onu beklediklerini söylüyor. Bu bir suikasttı, saf ve basit."

"Peki ya tetikçiler?"

"Maskeler. Artılar. Çıkan fişekleri bile aldılar."

Battaniyeyi yere bıraktım ve telefona doğru eğildim. "Dedektif, ben Brea Cooke. Dün Amber Keenan ile Suzanne Bonanno davası hakkında konuştum."

"Ne? Nerede?"

"Southie'de çalıştığı barda." "Peki ondan bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Anlattım. Ama hikâyenin tamamını değil. Bugün takip etmek için beni araması gerekiyordu."

"Bunun bir önemi olmayabilirdi."

"Nedenmiş o?" diye sorar Garrett.

O'Halloran, "Çünkü ikiniz için bir flaş haberim daha var," diyor. "Birisi Suzanne Bonanno cinayetini itiraf etti."

BÖLÜM

33

Beyaz Saray

Burton Pearce, Oval Ofis'ten sadece birkaç adım ötedeki Batı Kanadı'ndaki ofisinde masasındaki saati kontrol eder. Başkan Yardımcısı'nın özel kalem müdürü Rachel Bernstein on dakika gecikmiştir.

Oyunu oynuyorum.

Pearce'ın masasında Seçilmiş Başkan Madeline Wright'ın yemin ederken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı duruyor. Cole yüzünde kocaman, gururlu bir gülümsemeyle Jefferson İncil'ini tutuyor. Pearce iki sıra geride, giden başkanın arkasında. O gün kalbinin ne kadar dolu olduğunu hatırlıyor. Üçü de kampüs dışında köhne bir öğrenci yurdunda yaşayan ve gelecek hayalleri kuran Dartmouth öğrencileri olduklarından bu yana ne kadar yol kat etmişlerdi.

Dahili telefonu çalıyor. "Evet?"

Asistanı Pam Hitchcock'un sesini duyuyor. "Bayan Bernstein geldi."

"Güzel," diyor. "Tam üç dakika bekle, sonra onu içeri gönder."

"Peki, efendim."

Bu oyunu iki kişinin oynayabileceğini düşünüyor. Aslında Washington'daki herkes bu oyunu oynuyor.

Pearce çerçeveli fotoğrafı alır. Başyargıcın arkasında yeni yemin etmiş başkan yardımcısı Ransom Faulkner var. Omzunun hemen üzerinde de Rachel Bernstein var. Faulkner'ın eski kampanya müdürü -ve o parlak Ocak sabahı itibariyle personel şefi- giysilerin güçlü sembolizmini biliyordu. Bernstein o kadar koyu gri bir elbise seçmişti ki, cenaze siyahı gibi görünüyordu.

Burton fotoğrafı Bernstein oturduğunda tam yüzüne gelecek şekilde çevirir. Sonra ellerini kavuşturur ve saatine bakar. İki dakika... üç...

Hızlı bir vuruş. Pam Hitchcock kapıyı açık tutarken Bernstein pahalı kokusunu yayarak içeri dalar. Bordo elbisesi ve ona uygun manikürü, parlak siyah saçlarını ve parlayan yeşil gözlerini tamamlıyor. Çekici bir kadın olduğuna şüphe yok -ve kızgın bir kadın.

"Ne oldu Burton?" diye sorar. "On dakika içinde bir yasama toplantım var."

"Bekleyecek," diyor Pearce. "Otur."

Bernstein minderli bir sandalyenin kenarına tüner. Pearce onun fotoğrafa baktığını görür. Gözden kaçırmak zor. Mesaj alındı.

Böyle toplantılarda, zaman güçtür. Ve Pearce'ın dünya kadar zamanı var. Sandalyesinde geriye doğru sallanır ve ayaklarını masasının üzerine koyar. "Başkan yardımcısı bugün nasıl?"

Bernstein bakar. "Yapamayacağımı biliyorsun-"

"HIPAA saçmalığını siktir et Rachel. Burada geçerli olmadığını biliyorsun. O nasıl?"

Pearce, Bernstein'ın yanaklarının kızardığını görür. Kızgın. Ama bu noktaya kadar öfkesini kontrol edemeden gelmediğini biliyor. "Kendini idare ediyor," diyor sertçe. "Enfeksiyon daha iyi ama kemoterapi zayıflatıyor. Önümüzdeki birkaç hafta çok önemli olacak."

"Walter Reed'de ona iyi bakıyorlar mı? Eğer bir sorun çıkarsa, arayabilirim-"

"Teşekkürler," diyor Bernstein. "Ben de öyle."

Pearce ayaklarını masadan kaydırır ve konuğuyla göz göze gelecek şekilde pozisyon alır. "Rachel, Başkan Yardımcısı'nın, birilerinin Başkan'ı sabote etmeye çalıştığına dair asılsız söylentiler yaydığını duydum."

Bernstein'ın ifadesi değişmiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

"Dinle Rachel. Kongreyi hatırlıyorum, patronun başkan yardımcılığını kabul ettiğinde ne kadar üzülmüştün."

"Anlaştık mı? Zorlandığını söyleyebilirim."

"Şöyle yapalım," diyor Pearce, sesi düz ve sakin. "İster başkan yardımcısının hastane odasından, ister sokağın karşısındaki ofisinizden gelsin, tüm söylentiler, tüm açıklamalar sona erecek."

Bernstein, "Ben sizin için çalışmıyorum," diyor.

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama bu yönetimle ilgili her şey ve her şey bana ait. Sahibi benim."

"*Bana* sahip değilsin."

"Olmayabilir. Ama işinizi yapmanızı zorlaştırabilirim. O kadar zorlaştırabilirim ki, özel sektörden aldığın kazançlı tekliflerden birini düşünmeye başlayabilirsin."

Bernstein şimdi gülümsüyor. Güzel bir gülümseme. Mükemmel dişler.

"*Bu* şekilde oynayalım," diyor yumuşak bir sesle. "Benim pozisyonumda her şeyi bilmem ama çok şey bilirim. Başkan Yardımcısı Faulkner'ın hastanede söylediklerinden, sizin ve Başkan'ın son derece bölümlere ayrılmış bir yasama anlaşması üzerinde çalıştığınızı biliyorum. Yetkilerle ilgili olduğunu biliyorum. Bazı aktivist blog yazarlarını harekete geçirecek kadar bilgim var. Doğru dürtmeyle her şey bir balon gibi patlayacak. O yüzden beni tehdit etmeyi bırak. Bu seni küçük gösteriyor."

Pearce sağ elinin tırnaklarını sol avucuna batırıyor. Öfkesini kontrol etmek için bir numara. "Burada işimiz bitti," diyor. "Toplantınıza gidin."

Bernstein açılış fotoğrafını alıyor. Tekrar Pearce'a bakacak şekilde çevirir. "Bu ofisi seviyorum Burton," diyor ayağa kalkıp elbisesini kalçalarının üzerinde düzelterek. "Ve benim olması için ne gerekiyorsa yapacağım."

BÖLÜM

34

Rhode Island Maksimum Güvenlikli Cezaevi

Eski Boston Polisi dedektifi Eddie O'Halloran'a göre, John DeMarco adlı bir mahkûm Suzanne Bonanno'yu öldürdüğünü itiraf etmişti.

Aslında DeMarco'nun yaptığı şey cinayet hakkında başka bir mahkûma övünmekti, bu yüzden *itiraf* etmek güçlü bir kelime gibi görünüyordu. O mahkûmun Eddie'ye bir iyilik borcu vardı ve onu ihbar etti, ardından Eddie Garrett'ın hapishane ziyareti için onay aldı.

Yani Garrett burada. Sadece bir ziyaretçiye izin veriliyor ama Brea kendi göreviyle Seabrook'a döneceği için bu sorun değil.

Garrett kimliğini birçok kez gösterir ve iki metal dedektöründen, üst aramasından ve arama noktasından geçer. Anahtarlarını, cüzdanını, bozuk paralarını ve telefonunu bir dolaba bırakır. Kalemmini tutmaya çalışıyor ama bir infaz koruma memuru başını sallıyor. "Hiç beyninde Bic olan bir adam gördün mü?"

Beklerken Garrett, O'Halloran'ın tanışmak üzere olduğu mahkûm hakkında verdiği bilgileri gözden geçirir. DeMarco ağır saldırı, silah bulundurma ve silahlı soygun suçlarından hapis yatıyor. Ve bu, Okyanus Eyaleti'nin misafiri olarak geçirdiği ilk ceza değil.

"Bağlantısı var mı?" Garrett sordu.

"Biraz," dedi O'Halloran. DeMarco, Boston'un Angiulo suç ailesinden geriye kalanların bir askeriydi. "Artık bir aile sayılmaz," dedi O'Halloran. "Daha çok eski güzel günleri diriltmeye çalışan birkaç uzak kuzen gibiler. Providence Mafyası'ndan onay almadan hediye kartı dolandırıcılığı yapmıyorlar."

Garrett güvenlikten geçerek ziyaretçi odasına girer ve burada etrafı gri beton duvarlar ve silahlı korumalarla çevrilir. Sekizgen bir

Turuncu masalarda, haki pantolonlu ve büzgölü gömlekli mahkûmlar, sokak kıyafetleri giymiş eşleri, kız arkadaşları, çocukları ya da sosyal hizmet uzmanlarıyla karşılıklı oturuyor.

Yüksek sesli bir zil sesi duyulur ve odanın uzak tarafındaki metal kapı kayarak açılır. Üniformalı bir infaz koruma memuru odaya giriyor, ardından da kolları dövme, kalın yapılı bir mahkûm geliyor. İkinci bir infaz koruma memuru Garrett'i işaret eder. Mahkûm yürürken gözlerini ona kilitliyor. Uzaktan bile tehditkâr görünüyor.

Masaya vardığında, mahkûm bacaklarını açmış duruyordu. "Wilson sen misin?"

Garrett başını sallıyor. "John DeMarco?"

DeMarco ağır bir şekilde Garrett'in karşısına oturur, kollarını masaya dayar. İnfaz koruma memurlarından biri ayağa kalkar ve DeMarco onu el sallayarak uzaklaştıran kadar görüşme protokolünü uygular.

Mahkûm, Garrett'in yüzünün sağ tarafını daha iyi görebilmek için başını eğiyor. "Sana ne oldu böyle?"

Garrett refleks olarak acıyan elmacık kemiğine dokunuyor. "Garaj yoluma düştü."

"Evet, doğru," diyor DeMarco. Sırıttırıyor.

"Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler," diyor Garrett.

DeMarco, "Polislerle konuşmaktan bıktım," diyor. "Bunun daha ilginç olabileceğini düşündüm."

Garrett hemen konuya giriyor. "Bay DeMarco, buraya başka bir mahkûmla on yedi yıl önce Suzanne Bonanno adında genç bir kadını öldürmekle ilgili konuştuğunuz için geldim. Patriots takımının amigo kızıydı."

DeMarco göz kırpmıyor, sonra gülümsüyor. Dişleri büyük, bloklu ve sarı lekeli. "Olabilir."

"Söylemiş olabilir mi? Ya da yapmış olabilir mi?"

DeMarco soruyor, "Hiç yeni bir mahalleye taşındın mı Wilson?"

"Evet, tabii. Birçok kez."

DeMarco mürekkepli ön kolunu odanın içinde sallıyor. "Burası benim yeni mahallem. Ve bazen yeni bir mahallede, yeni komşularınızı etkilemek için bir şeyler söylersiniz."

Birdenbire bu ziyaret de boşa kürek çekmek gibi görünmeye başladı. "Yani bunların hepsi saçmalık," diye mırıldanıyor Garrett. Muhafızlardan birine işaret etmeye başlar.

"İndir o lanet elini," diye homurdanıyor DeMarco. "Dün gece Southie'de kafasına iki kurşun yiyen kadın bana bunu düşündürdü. Duyduğuma göre

bir Patriots amigосу olmak için." Bir duraklama. "Suzanne Bonanno'yu bir kez görmüştüm."

Garrett masaya doğru eğildi. "Neredeydi o?"

"Gillette Stadyumu. Pats, Jets'le oynuyordu. İyi koltuklarım vardı. Amigo kızları çok iyi görebiliyordum. Onu fark ettim. Suzanne. Harika bir vücudu vardı. Cehennemden daha ateşli. Daha sonra adını bir posterden aldım."

"Onunla hiç tanıştın mı?"

"Onunla tanışmak mı? Hiç şansın yok. O kızları, bizi burada koruduklarından daha iyi koruyorlar. Suzanne Bonanno'ya elli metreden fazla yaklaşmadım. Ona hiç dokunmadım." İnce dudaklarını yalıyor. "Tatlı ıslak rüyalarım dışında."

Bu kadar yeter. Garrett'ın morlukları zonklamaya başlıyor. Ayağa kalkmaya hazır bir şekilde koltuğunda kayar. "Pekâlâ. Tamam. Vaktimi harcadığın için teşekkürler."

"Biliyor musun?" diyor DeMarco. "Gazeteci olarak berbatsın."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü gerçeğin peşinde değilsiniz gibi görünüyor."

Garrett sinirli. Sabrı tükenmiştir. "Üzgünüm, anlamadım." DeMarco sesini alçaltarak neredeyse fısıltıyla şöyle der: "Bana Suzanne Bonanno'yu ben öldürdüm. Hayır dedim." Bir o yana bir bu yana bakıyor. "Bana kimin yaptığını bilip bilmediğimi hiç sormadın."

BÖLÜM

35

DeMarco ne tür bir oyun oynuyor? Garrett düşünüyor, sonra soruyor, "Suzanne Bonanno'yu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Bu doğru. Ayrıca cesedinin nerede gömülü olduğunu da biliyorum." "Sana neden inanayım?"

DeMarco tekrar gülümsüyor. "*Dürüstlük Gitti. Çalınan Onur.*" Garrett garip bir karıncalanma hisseder. Bu ucube kitaplarını biliyor mu?

"O kadar şaşırmış görünme Wilson. Burada zamandan başka bir şeyim yok. Çok okurum, çoğunlukla kurgusal olmayan şeyler. Ziyaretçi talebinde adınızı görünce tanıdım. Sizin gibi yetenekli birinin bana yardım edebileceğini düşündüm."

"Nasıl yardım edeyim?"

"Buradan çıkmama yardım et." "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü sanırım başka bir kitap üzerinde çalışıyorsun ve onu bitirmene yardım edebilirim."

"Üzgünüm. Benim zaten bir işbirlikçim var."

"Sana bir tane daha vereceğim. Boston'da bazı mahkumiyetlerimi iptal ettirmek için kanıtlar üzerinde çalışan bir özel dedektifim var. Cezamdan birkaç yıl düşecek. Belki de beni tamamen kurtarır. Sen onunla çalış, beni biraz rahatlat, ben de sana istediğini vereyim."

Globe'da yıllarca polisleri takip ettiği için Garrett, Charlestown'dan Fenway Park'a kadar iyi kötü her özel dedektifi tanıyor. "Kim o?" diye soruyor. "Senin için kim çalışıyor?"

"Seymour Washington," diyor DeMarco.

Garrett'in duymak istediği son isim bu.

BÖLÜM

36

Seabrook, New Hampshire

Felicia Bonanno'nun çift kişilik evi buraya ilk gelişimden daha da küçük görünüyor. Lestoil ve Pledge'in kokusunu alabiliyorum, geleceğimi söylemek için aradığımda ortalığı toparladığının kanıtı. Amber'la ilgili haberleri duymadan önce buraya erken gelmek istedim. İtiraf eden adamın söylediği hiçbir şeyi ona söylemeyeceğim, Garrett'tan bir tür onay almadan olmaz.

Felicia sehpanın üzerine bir sepet kek koyuyor, sonra iki fincanla karşıma oturuyor; onun için çay, benim için sade kahve.

"Felicia, bu sabah polis seni aradı mı?"

"Hayır." Sonra bembeyaz oldu. Elleri titreyerek kupasını yere bıraktı. "Neden? Bir şey mi buldular? Suzanne hakkında mı?"

Eğildim ve elimi dizine koydum. "Felicia, dün gece Boston'da bir silahlı saldırı oldu. Bir cinayet. Öldürülen kadının adı Amber Keenan'dı."

"Suzanne'in arkadaşı mı?" Felicia açıkça şok olmuş bir halde, "Suzanne'in arkadaşı mı?" der. "Amber'la hiç tanışmadım. Onunla sadece bir kez telefonda konuştum. Ama Suzanne ile iyi arkadaş olduklarını biliyorum. Birbirlerini kollarlardı. Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Dün gece iki tetikçi vardı. Polis hâlâ onları arıyor."

Birden ayağa kalkar. "Brea, gel. Sana bir şey göstermek istiyorum." Elime uzandı. Kahvemi bıraktım ve karavanın arkasına giden dar koridorda onu takip ettim.

Kapalı bir kapının önünde duruyoruz. Felicia uzandı ve elini

pervazın tepesi boyunca. Bir anahtar indiriyor, kilide sokuyor ve çeviriyor. Sonra kapıyı açıyor ve ışığı yakıyor.

Burası mavi halılarla kaplı bir yatak odası. Pencere perdesi çekilmiş. Duvarlar Patriots amigo kızlarının posterleriyle süslü. Küçük bir masanın üzerinde solmuş fotoğraflar ve gazete kupürleriyle kaplı bir ilan panosu asılı. Ortada Cole Wright'ın Patriots üniforması içinde, kolunun altında kaskıyla çekilmiş bir tanıtım fotoğrafı asılı.

"Burası onun odası," diyor Felicia. "Tıpkı eskiden olduğu gibi."

Ahşap bir şifonyerin üzerinde küçük bir düz ekran televizyon ve yanında bir DVD oynatıcı durmaktadır. Felicia televizyonu çalıştırıyor, sonra şifonyerin üst çekmecesini açıp bir yığın ince plastik kutu çıkarıyor. "Polis bunların hepsini aldı ama geri getirdi."

Oynatıcıya gümüş bir DVD yerleştiriyor.

Televizyon önce titriyor, sonra aydınlanıyor. Patriots amigo kızlarının boş bir stadyumda gösteri yaptığı bir sahneye bakıyorum. Bir antrenman seansı olmalı, ancak bayanlar tam üniforma giymişler - kırmızı, beyaz ve mavi pullu şortlar ve üstler. Ve tam gaz gidiyorlar. Tekmeliyor, dans ediyor, kasılıyor, ısıldıyorlar. Kamera sıranın bir ucundan başlayıp diğer ucuna geçiyor. Bu kızlar açıkça sporcu. Aynı zamanda bir cazibe laboratuvarının numuneleri gibi görünüyorlar, hepsi fiziksel bir temanın varyasyonları: Uzun bacaklar. Sıkı karınlar. Parlak gülümsemeler. Kalın, kabarık saçlar.

Felicia kareyi dondurmak için bir düğmeye basar. Sonra ekrana hafifçe dokunur. "İşte orada. Benim bebeğim."

Sadece 22 yaşında. Güzel yüzüne bakıyorum. Suzanne Bonanno'nun fotoğraflarını görmüştüm ama böylesini görmemiştim. Antrenmanının ortasında, ıslıl ıslıl. Neredeyse doğaüstü.

Suzanne en uzun boylu kızlardan biri ve oluşumun merkezinde yer alıyor. Kameranın tam olarak nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor, çünkü tam kameraya bakıyor, gözleri parlak ve ışıltılı. Sanki *bana* bakıyor gibi.

Felicia oynat düğmesine basar ve videonun birkaç saniye daha çalışmasına izin verir. Tekrar dondurur. "Ve bu da Amber."

Uzun sarı saçlı kadını dün konuştuğum barmen olarak tanımam bir saniye sürdü. Şu anda Boston morgunda yatan kadın.

DVD, bir çocuk hastanesinin koridorunu göstermek üzere kesilir. Bu klipte, bir

Daha küçük bir amigo grubu Patriots renklerinde sokak kıyafetleri giymiş. Etraflarında önlüklü hemşireler ve gülümseyen çocuklar var; bazıları tekerlekli sandalyede, bazıları da serum askılarına tutunuyor.

Felicia sesi açıyor. Suzanne kameranın arkasındaki kişiyle konuşuyor.

"Maçlarda sahne almayı seviyoruz ama burada çocuklarla birlikte olmayı, toplumun bir parçası olmayı da seviyoruz." Dönüyor ve çocuk boy Patriots formalarını genç hastalara dağıtıyor. Geri dönüyor ve bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırıyor. Tırnakları Patriots mavisine boyanmış. Bileğinde pırıl pırıl kırmızı mücevherli bir tenis bileziği parlıyor. "Oyunlar önemli," diyor Suzanne, "ama benim için bu daha da önemli."

Kamera geri çekilip geniş bir çekim yapıyor. Diğer amigolar çocuklara sarılırken Amber'ı sağ tarafta mini futbol topları dağıtırken görebiliyorum. Kamera yerel bir muhabire döndüğünde Felicia videoyu kapatıyor. "Suzanne'dan geriye kalan tek şey bu."

Kollarımı acılı anneye doluyorum ve onun omzuma yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladığını hissediyorum. Muhtemelen gazeteciliğin tarafsızlık kurallarından birini ihlal ediyorum ama boş ver. Onu sıkıca sarıyorum. "Suzanne çok özel bir insandı," diyorum. "Onun burada seninle olmasını çok özlediğini biliyorum."

Sesi kırılırken Felicia'nın bana karşı başını salladığını hissedebiliyorum. "Seviyorum."

Şifonyerin önünde kucaklaşırken, ön kapının açıldığını ve sonra çarparak kapandığını duyuyorum.

"Anne, burada mısın?" Teresa.

Felicia doğrulur ve şifonyerin üzerindeki kutudan bir mendil alır. Gözlerini siliyor ve burnunu kuruluyor. "Buradayım, tatlım!" diye sesleniyor.

Birden Teresa kapıda belirdi. Beni görünce gözleri buz kesti. "Sen!" dedi. Nefesinden içki kokusu alabiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Burada mı?"

"Annene soracak başka sorularım vardı."

"Ah, öyle mi? Amber Keenan'a sorduğun sorular gibi mi? Çünkü Boston kanalındaki haberleri yeni duydum. Görünüşe göre sorduğun sorular onun ölümüne sebep olmuş!"

BÖLÜM

37

Felicia'nın kızını sakinleştirmesi yaklaşık beş dakika sürer. Teresa'nın tek konuşabildiği şey ödülü ve şimdi onu nasıl alamayacağıdır.

"Amber bana çok faydalı bilgiler verdi," diyorum Teresa'ya. "Hâlâ araştırmamız gerekiyor. Beni onunla temasa geçirmen çok yardımcı oldu."

"Bana yardım etmedi," diyor Teresa, Felicia'dan bir fincan sade kahve alırken. "Ya da ona."

"Brea davayı çözmeye çalışıyor," diyor Felicia. "Seabrook polis departmanında bize yardım etmek isteyen arkadaşların yok gibi."

Teresa sessiz, cilalı tırnaklarıyla kahve bardağına vuruyor.

"Şu anda Amber konusunda hepimizin şokta olduğunu biliyorum," diyorum. "Ama ikinize de Suzanne'ın Cole Wright'la görüşmeye başlamadan önce çıktığı biri hakkında bir şey sormam gerekiyor."

"Süslü Tony'yi mi kastediyorsun?" dedi Teresa başını kaldırarak. "Tony Romero, evet."

Felicia'ya bakıyorum. Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Oh, Tony! Ne büyüleyici!"

Charmer, sanırım. Doğru ya. Az önce ortağımı öldüresiye döven büyücü.

"Tony bana hediye almayı çok severdi," diyor Felicia. "Suzanne da öyle. Teresa bile. Sanırım Teresa ona biraz aşıktı, değil mi tatlım?"

"Anne! Ben sadece liseli bir çocuktum!"

"Tony bazı randevularına seni de götürmedi mi? Seabrook Sahili'ne? Sana iyi davranmadı mı?"

Teresa tekrar aşağı bakar. Utanmış görünüyor. "Evet. Bazen."

"Bir süre," diyor Felicia, "Tony'nin aradığım kişi olabileceğini düşündüm ama bir şey oldu."

İlginç. "Suzanne o zaman bir şey söyledi mi?"

Felicia'nın hafızasını yokladığını görebiliyorum. "Tony'den ayrılma kararına katılmadım. O bir İtalyan, tıpkı bizim ailemiz gibi. Bu çok önemli."

"Sonra Cole Wright çıkageldi," diyor Teresa acı acı.

"Bu doğru," diyor Felicia. "Sanki Suzanne'ın özgür olmasını bekliyormuş gibi görünüyordu. Tanışmalarından birkaç hafta sonra Suzanne Boston'da ev aramaya başladı. Amber'ın Mission Hill'de bir dairesi vardı ve yeni bir oda arkadaşına ihtiyacı vardı. Bunun yeni bir dönemin başlangıcı olması gerekiyordu."

Söyleyecek başka bir şey yok.

Teresa arabasının anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı. Garrett'a dönüp Cranston'daki mahkûmdan ne öğrendiğini öğrenmeliyim. Bu parçalanmış aileye huzur getirebilir. "Üzgünüm Felicia. Ben de gitmeliyim." Ona sıkıca sarıldım. "Bana Suzanne'ın videosunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Onu bu şekilde hatırlamak istiyorum."

"Ben de," diyor Felicia.

Ön merdivenlerden indiğimde Teresa'nın arabasını çekmeye başladığını gördüm. Arabasının önüne doğru yürüdüm.

Sert fren yapıyor. "Hey!"

"Teresa, sana bir şey sormam gerek. Amber'ı nerede bulacağımı nereden biliyordun?"

Sinirli ve sabırsız. "Virginia Beach'ten bir arkadaşımın FaceTiming yapıyordum. Kardeşi Amber'ı orada elektrikçilik okulundayken, adını Lillian olarak değiştirmeden hemen önce tanıyormuş. Arkadaşım onun amigo kız olduğunu duymuş. Kız kardeşimin de öyle olduğunu biliyordu. Bu yüzden ondan bahsetti. Southie'de bir İrlanda barında çalıştığını söyledi. Sonunda doğru isimde bir barmen buldum."

"Peki burada Amber'dan başka kimseye bahsettin mi? Yeni adının ne olduğunu? Nerede çalıştığını?"

"Hayır. Sadece sen."

"Birileri öğrenmiş."

Teresa direksiyona vuruyor. "Sen ve erkek arkadaşın Cole Wright'ı yakalamaya yaklaştınız mı?"

Ne diyebilirim ki? "Yaptığımızda anlayacaksın."

"O zaman işe koyulun," diyor Teresa. "Şimdi yürü!" Kenara çekiliyorum. Arabayı vitese taktı ve uzaklaştı.

Teresa'ya başka birinin kız kardeşini öldürdüğünü itiraf ettiğini söyleyecek kadar güvenmiyorum. Eğer O'Halloran'ın ipucu işe yararsa, Cole Wright temize çıkabilir, en azından bu suç için.

BÖLÜM

38

Connecticut Eyalet Yolu 118

Buz gibi yağmur Garrett'in kiralık arabasına yağıyor. Rhode Island'dan Connecticut'a uzanan yolculuğun uzun bölümlerinde yolda sadece o var, ki bu iyi bir şey çünkü silecekler ön camı temiz tutmaya ancak yetiyor. Öğleden sonra olmasına rağmen 118. karayolundaki tarım arazilerinden ve ormanlık alandan geçerken görüş mesafesi o kadar düşüktür ki gece bile olabilir.

Garrett eve dönmek ve Brea'yla konuşmak için acele etmektedir. Bu karda kışta, bilmediği bir araba kullanırken onu arayıp DeMarco'yla yaptığı ziyaret hakkında konuşarak dikkatini dağıtma riskini göze alamaz.

Rhode Island Maksimum Güvenlikli Hapishanesi'nde sağlam bir şeyler umuyordu. Kanıtlanabilir bir şey. Ama tüm elde ettiği geçmişten gelen tatsız bir patlamaydı; bir kase çorbanın içinde çürümüş bir midye bulmak gibiydi.

Seymour Washington.

Garrett Washington'ı uzun zamandır tanıyor. Eski Boston belediye meclisi üyesi, aktivist avukat ve ekmek teknesi sigorta davaları, iş kazaları ve kayıp düşmeler olan çalışkan özel dedektif, hukukun karanlık tarafında çalışmaktan hiçbir zaman kaçınmadı. Müşterilerinin çoğu gece geç saatlerde yayınlanan televizyon programlarına reklam veren avukatlar. Ama özel dedektif aynı zamanda Boston ve ötesinin bel altı dünyasıyla da bağlantılı. Sırları biliyor ve erişimi var. Bilinmeyen yollardan.

Garrett *Globe* için haber yaparken, Seymour Washington sık sık "soruşturmaya yakın bir kaynak" oluyordu. Washington Garrett için bazı araştırmalar bile yapmıştı ama Brea'nın Washington'a olan güvensizliği Garrett'i onun yerine denizaşırı bilgisayar korsanlarını kullanmaya itmişti.

Karşıdan gelen bir kamyonet Garrett'ın yan kapısına çamur sıçratıyor, sonra dikiz aynasında kayboluyor. Yolda yine tek başınadır.

Ve sonra değil.

Arkasında, uzun farları yanan bir araba hızla yaklaşıyor. Bu hava için çok hızlı.

Elli metre. Sonra otuz.

Garrett omzuna yaklaşıyor.

Büyük araç yavaşlamıyor. Beyaz su bulutları saçıyor.

Garrett hızını elliden kırka düşürür. Farlar şimdi tam arkasındadır. "Etrafından dolaş, aptal!" diye mırıldandı. "Etrafından dolaş!"

Bam! Arka tamponunda sert bir sarsıntı hissediyor. Arabası savruluyor, sonra da dönüyor. Kafası yan cama çarpıyor. Gökyüzünün ve ağaçların bulanıklığını görür, sonra da yoldan çıkar. Arabası bir hendeğin kenarına çarpıyor. Garrett önünde bir şeyin patladığını hisseder ve arabanın kornasının sesini duyar.

Bir nefes alır. Sonra bir nefes daha. Hava yastığının tozuyla kaplanmış. Cep telefonu gösterge panelinden düşmüş. Görünürde yok.

Ama o yaşıyor.

Araba kırk beş derecelik bir açıyla durmakta ve Garrett'ı sürücü tarafındaki kapıya doğru bastırmaktadır. Setin üstündeki yolda araba ışıkları görür. Sonra yağmurun altında, yamaçtan aşağıya doğru tökezleyerek inen iki figür görür.

Ne olduğunu anlayamadan ya da düşünmeden yolcu tarafındaki cam kırılır. Cam parçaları ona çarptı. Yukarı bakar ve içeri eğilmiş iki damlayan yüz görür. İki adam.

"Kaç ipucuna ihtiyacınız var?" der adamlardan biri. Garrett sesi tanır. Raymond's Tavern'deki fedai. Hulk, Donnie.

"Tony bu kitabın artık bitmesini istiyor." Bu Tony'nin ofisindeki sigara tiryakisi.

Garrett hala şokta. Duyduklarını anlamakta zorlanıyor.

"Artık uyarı yok," der sigara içen kişi. Garrett onun elinde siyah bir şekil görür.

El ona doğru uzanıyor. Silah!

Garrett "Hayır!" diye bağırır.
Patlama arabanın içini aydınlatıyor.

BÖLÜM

39

Kendisine Jack Doohan diyen adam, siyah sedan hızla uzaklaşırken arabayı kenara çeker.

Arabasından karla karışık yağmura doğru adım atar. Buzlu çakılların üzerindeki taze patinaj izlerini görür. Bankete doğru yürür ve hendeğin içine bakar. Şahsın kiralık arabası yaklaşık 20 metre aşağıda, yan yatmış durumdadır. Şahıs görünmüyor.

Doohan az önce ne olduğundan emin değil. Ama deneyimlerine dayanarak, oldukça iyi bir fikri var.

Birkaç saniye boyunca, kış karışımının içinde durup seçeneklerini değerlendirdi.

Yolun aşağısına bakar ve kendisine doğru gelen bir araç görür. Işık çubuğu olan bir SUV. Işıkları yanmıyor. Yerel polis ya da eyalet polisi. Muhtemelen devriye geziyordur.

Ama bu havada durmuş bir araba dikkat çekebilir. Doohan fotoğraf makinesini çıkarır ve şahsın aracının fotoğrafını çeker. Sonra kendi arabasına atlar ve olay yerinden uzaklaşır.

Karışmayın.

Gözlemleyin ve

rapor edin.

BÖLÜM

40

Beyaz Saray

Cole Wright, Gizli Servis ajanı Doug Lambert ile birlikte Doğu Kanadı'ndaki ofisinde. Lambert'ın Cole'la alışveriş merkezinde karşılaşan kadının kimliğini tespit etmesi sadece bir gününü almıştır.

"Efendim," diyor, "Joan Marie Cardinal George Washington Üniversitesi'nde yirmi yaşında bir ikinci sınıf öğrencisi. Kampüsteki Thurston Hall'da yaşayan bir siyaset bilimi öğrencisi."

"Politik olarak aktif misiniz?" diye soruyor Cole. "Hayır, efendim."

"Arka plan mı?"

"Klamath Falls, Oregon'da büyüdüm. Fakir bir topluluk. Babam engelli. Annem garson. Kardeşim yok."

"GW'yi nasıl karşılıyor?"

"Burslar, hibeler, iş etüdü," diyor Lambert. "Kıt kanaat geçiniyor. Geçen haftaya kadar."

"Geçen hafta ne oldu?" diye soruyor Cole.

"O zamana kadar çek hesabı bakiyesi yaklaşık beş yüz dolardı. Ve yaklaşık dört bin dolar kredi kartı borcu vardı."

Cole bunun nereye varacağını şimdiden görebiliyor. "Ve bu değişti."

Lambert başını sallıyor. "Geçen Pazartesi, dokuz bin beş yüz dolar tutarında bir havale almış."

"Sihirli sayı" diyor Cole. IRS'ye döviz transferi raporu gerektiren on bin doların hemen altında.

"Evet, efendim. Ve kredi borcu artık sıfır."

"Suzanne Bonanno'nun resminin olduğu poster. Onu nasıl aldı?"

"Bilmem mümkün değil efendim. Ama eBay'de yirmi dolara bir tane buldum."

"Belki onunla konuşması için gizli birilerini gönderebiliriz? Bir öğrenci anketi ya da başka bir şey yaptığımızı söyleriz..."

Lambert ellerini kavuşturur ve öne doğru eğilir. "Orada değil, efendim."

"Ne?"

"Onunla karşılaşmanızın ertesi sabahı Reagan National'dan LAX'e giden bir uçağa bindi. Son varış noktası Kamboçya."

"Kamboçya mı? Gitti mi?"

"İzini kaybettirdi, efendim."

Cole başını sallar. "Sanırım şaşırmamalıyım." "Phnom

Penh'deki büyükelçiliğe ulaşabilirim, efendim."

"Hiç zahmet etmeyin. Kamboçya suçluların iade edilmediği bir ülke. Parası ödendi ve saklandı. Teşekkürler, Doug. Gidebilirsin."

Lambert dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Ofisinde yalnız olan Cole elini yumruk yapıp masasına sertçe indirir. Şu anda toplayabildiği tek güç bu.

Joan Cardinal'ın kimin için çalıştığını söylemenin bir yolu yok. Tamamen ulaşamaz durumda. Sorgulama için müsait değil. Tabii hala hayattaysa.

BÖLÜM

41

Litchfield, Connecticut

Evimde, ofisim olarak adlandırdığım üst kattaki bölmede oturmuş Amber Keenan cinayetiyle ilgili haberlere bakıyorum. Şu ana kadar, O'Halloran'ın bize söylediklerinin ötesinde, iki çocuğunun geçici olarak bir komşunun gözetiminde olduğu ve mağaza görevlisinin şüpheli olmadığı dışında bir şey bulamadım. Katiller hâlâ serbest.

Plink! Plink!

Çiftlik evinin su sızdıran tavanından damlayan suları tutmak için masamın yanında yerde on galonluk bir saksı var.

Garrett hapishane görüşmesinden sonra bana mesaj attığında, önünde iki saatlik bir yol vardı. Şimdiye kadar evde olmalıydı.

Garaj yolunda bir araba sesi
duyuyorum. Nihayet!

Masamdan kalkıp pencereden dışarı bakıyorum ve mavi ışıkların yansımalarını görüyorum.

Aşağı baktım. Bu bir polis arabası. Basamakları ikişer ikişer çıkıyorum ve ön kapıyı çekip açıyorum.

Polis verandada duruyor, şapkasında ve ceketinde buz oluşmaya başlamış bile. Arabasının farları onu arkadan aydınlatıyor. "Ben Memur Blaine, Litchfield Polisi," diyor. "Burası Garrett Wilson'ın evi mi?"

Kalbim çarpıyor ve görüşüm daralıyor. Kapı çerçevesini tuttum. "Ne oldu? Nerede o?"

"Akrabanız mı, hanımefendi?"

"Ben onun ortağım! Kız arkadaşı! Benim adım Brea Cooke!
Biz yaşıyoruz

birlikte!"

"Buradan yaklaşık beş mil uzakta bir kaza oldu. Araba bir hendeğe girmiş. Enterprise kiralama sözleşmesinde Garrett Wilson adı ve bu adres var."

"Evet! Evet! Rhode Island'dan kiralık bir araba kullanıyormuş. Yaralanmış mı? Hastanede mi? Hangi hastanede? Beni götürebilir misin? Bir ceket alacağım!" Ön dolaptan bir yağmurluk aldım.

Memur Blaine elini kaldırdı. "Bayan Cooke, arabada kimse yoktu. Olay yerinde kurban yok. Bay Wilson burada değil mi?"

"Burada mı? Hayır, burada değil! Ben de onu bekliyordum!" Nefes alıyorum. "Dur bakalım. Araba boş muydu?"

"Evet, hanımefendi. Arka koltuğun altında bir cep telefonu bulduk."

"Hâlâ orada olmalı! Helikopterleri getirin! Tazıları getirin! Aramaya başlayın!"

"Yağmur dinene kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok hanımefendi. Tüm hastanelere uyarı gönderdik. Devriyeler de çevredeki yolları arıyor."

Bu kadar. Konuşmam bitti. Polisi geçip Subaru'ya doğru gidiyorum. Çamur her adımda beni içine çekiyor. "Aramaya katılıyorum."

"Bayan Cooke!" Memur Blaine bana bağırıyor. Durdum ve arkamı döndüm. "Böyle bir fırtına sırasında amatörleri yolda bırakamayız. Burada kalın. Onu bulduğumuzda sizi nerede bulacağımızı bilmemiz gerek."

Tüm gücümün tükendiğini hissediyorum. Başımı salladım ve arabasına binmesini izledim. Hızlı bir K-dönüşü yaptı ve gitti.

Eve doğru dönüyorum ve bir figür beliriyor. İzlerimde duruyorum, sonra geri çekiliyorum.

Figür, verandanın ışığına çarpana kadar birkaç adım ilerler.

Garrett!

BÖLÜM

42

Onu neredeyse kaybettiğime inanamıyorum.

Garrett'in ıslak giysilerini çıkarıp onu sıcak battaniyelere sarar ve dumanı tüten bir fincan çayla kanepeye oturturken bana DeMarco'yla buluşmasını, Romero'nun haydutları tarafından yoldan çıkarılışını, kafasından iki adım ötedeki uyarı ateşini ve ormanda yaptığı beş millik yürüyüşü anlatıyor.

"Polisi aramalıyız," dedim ona. "Orada ölebilirdin!"

"Resmi hikaye Brea," diyor Garrett, "buzlu yolda arabanın kontrolünü kaybettiğim yönünde. Polise de bunu söyleyeceğiz."

"Peki ya arka tamponunda sana çarptıkları yerdeki göçük?"

"Göçük mü? Lanet olsun, hendeğe girdiğimde tüm arka taraf parçalandı. Sadece ucuz plastik. İnsanlar FBI'ı aramadıkça bir göçüğü diğerinden ayıramazlar. Ki çağırmazlar. Burası Litchfield. Sigorta şirketi arabayı tamamen kayıp ilan edecek ve parçalar için hurdaya çıkacak."

"Yani, açık olmak gerekirse, kitabımız üzerinde çalışmaya devam edebilmemiz için bu gece meydana gelen bir suçu bildirmeyeceğinizi söylüyorsunuz."

"Doğru," diyor Garrett. "Onun gibi bir şey."

"Ve şimdi, o aşağılık Seymour Washington DeMarco'yu temsil ediyor diye, yine onunla çalışmak zorunda mıyız?"

"DeMarco'nun bildiklerini anlatmasını sağlayacak başka bir yol bulana kadar." "Ya da bildiğini *söylediği* şeyi."

Telefonum çaldı. Numarayı tanımıyorum. Muhtemelen polis kontrol ediyordur. "Alo?"

"Brea Cooke ile mi görüşüyorum?" Bir erkek sesi. Gevrek. Saçma sapan.

"Kim soruyor?"

"Garrett Wilson'a ulaşmaya çalışıyorum ama telefonuna cevap vermiyor."

"Doğru. Tekrar soruyorum, sen kimsin?"

Kısa bir duraklama ve sonra: "Bu Burton Pearce."

BÖLÜM

43

Burton Pearce? Başkan'ın personel şefi mi? Beyaz Saray numarasından aramıyor. Cole Wright soruşturmamızla bir ilgisi yoksa, bunun ne hakkında olabileceğini hayal edemiyorum.

Telefonun sesini kıstım. "Ben Burton Pearce!"
"Gerçek mi?" diye soruyor Garrett. "Şaka değil mi?"

Bir mesaj beliriyor-Burton Pearce görüntülü görüşme talep ediyor. Başka seçeneğimiz yok; aramayı kabul etmek zorundayız. Garrett başıyla onaylıyor ve ben de video fonksiyonuna tıklıyorum. Ekranda iki panel beliriyor. Garrett ve ben sağ taraftayız. Sol tarafta ise Burton Pearce, yani Gri Hayalet'in kendisi var. Arka planda bir kitaplık olan bir ofis koltuğunda oturuyor. Beyaz Saray'da olabilir. Evinde de olabilir. Herhangi bir yerde olabilir.

"Merhaba, Bay Pearce. Ben Garrett Wilson."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyor Pearce, alçakgönüllü, rahatlatıcı bir sesle. Arkadaşça. Haberlerde tasvir edilen o sert adam değil. Duraklıyor, gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "İyi misiniz Bay Wilson? Ringde birkaç raunt geçirmiş gibi görünüyorsunuz."

Garrett, "Garaj yolunda düştüm," diyor.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diyor Pearce. "Tamam. Geç oldu. Hemen konuya gireceğim. Anladığım kadarıyla siz ikiniz Birinci Beyefendi hakkında bazı eski hikâyeleri araştırıyorsunuz ve bulgularınız hakkında bir kitap yazmayı planlıyorsunuz."

"Kitabımızı nereden biliyorsunuz?"

"Görüşme yaptığınız kişilere bunu gizlemediniz. Bulduğunuz gerçekler konusunda endişeliyim."

Ben de katılıyorum. "Peşinde olduğumuz tek şey gerçekler, efendim."

"Güzel," diyor Pearce gülümseyerek. "Bunu duyduğuma sevindim. İşte bu noktada size yardımcı olabilirim."

"Bize yardım etmek mi?" diyor Garrett.

Pearce öne doğru eğiliyor. Yakın traşlı, saçsız kafası neredeyse çerçeveyi dolduruyor. "Cole Wright, Dartmouth'taki günlerinden beri yanlış söylentilerin kurbanı oldu. Ben biliyorum. Orada onunla birlikteydim."

"Onunla birlikte *yaşadım*," diye ekliyorum. "Ve geleceğin başkanı Madeline Parson ile, doğru mu?"

"Bu doğru. Ve bunu ilk elden gördüm. Cole gelene kadar Dartmouth'un futbolda pek bir gücü yoktu. Ve bence Cole'un orada geçirdiği yıllar boyunca takımın elde ettiği galibiyetlerin büyük ölçüde onun çabaları sayesinde olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"O bir yıldız oyuncuydu," diyor Garrett. "Buna itirazım yok."

"Doğru," diyor Pearce. "Ve yıldızlar ısı üretir. Isı da kıskançlık yaratır. Eminim pek çok oyuncu ve hatta belki de bazı koçlar Cole'un gölgede kaldığını, spot ışıklarını üzerine çektiğini düşünmüştür. Ve şimdi güce yakın bir konumda olduğu için, bu insanlar daha büyük bir amaca hizmet ettiğine inandıkları bu eski kıskançlıkları istismar edebilirler."

Ekrana doğru eğildim. "Daha büyük bir amaç mı? Ne büyük amacı?"

Pearce doğrudan kameraya bakıyor. "Amaç Birinci Aileyi utandırmak ve Başkan'ın yönetimine zarar vermek."

"Bir komplo mu?" diye sorar Garrett.

"Evet. Bir komplo ve insanlar sizi burnunuzdan tutup yönlendiriyor. Bakın, hepimiz Amerikan halkının büyük bir bölümünün Oval Ofis'te bir kadının olmasını hazmedemediğini biliyoruz. Buna pek çok politikacı, lobici ve şirket de dahil. Başkan'ın kocasının peşinden giderseniz Başkan'a zarar verirsiniz, belki ikinci dönemini engellersiniz, hatta belki de tamamen istifa etmesini sağlarsınız."

"Yani sizce" diyor Garrett, "First Gentleman hakkındaki bu hikayeler Başkan'ın siyasi düşmanları tarafından yayılan söylentilerden mi ibaret?"

"Kesinlikle," diye ısrar ediyor Pearce. "Kaliforniya valisi Maddy Wright başkanlığa adaylığını koymaya hazırlanırken Cole Wright'ın hayatının incelenmediğini, yeniden ele alınmadığını ve derinlemesine kontrol edilmediğini mi düşünüyorsunuz? Parti liderlerinin, bağışçıların ve PAC'lerin bize paralarını ve desteklerini vermeden önce Cole Wright'ın temiz olduğundan emin olmadıklarını mı sanıyorsunuz? Size söylüyorum, ben her şeyi gördüm. Cole Wright Hanover ve Boston'da bazılarını kızdırmış olabilir. I

O zamanlar öfkeli olduğunu biliyordum. Gençti ve ukalaydı. Eminim geri almak istediği bazı yorumlar ve olaylar vardır. Ama hiçbirini araştırdığınız suçlamalar gibi değil. Bunların hepsi Başkan'a zarar vermek ve gündemini raydan çıkarmak için uydurulmuş şeyler."

"Eğer haklıysan," diyor Garrett, "bu çok büyük bir hikaye."

Şahdamarımdan vurmaya karar verdim. "Efendim, Suzanne Bonanno hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Pearce'ın gülümsemesi biraz daha sıkılaşıyor. "Size Cole Wright ile takım politikasına aykırı bir ilişki içinde olduklarını ve Cole'un diz sakatlığı nedeniyle Patriots'tan ayrılmasından kısa bir süre önce ortadan kaybolduğunu söyleyebilirim. Cole o sırada polis tarafından sorgulandı ve olayla ilgisi olmadığı anlaşıldı."

Biraz daha zorladım. "Birinci Beyefendi ile Suzanne hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Neden yapayım ki? Bu konu kapandı. Bu on yedi yıl önceydi."

"Doğru," diyor Garrett. "Kapatılmamış olması dışında. Suzanne Bonanno hâlâ kayıp."

"Ne yazık ki," diyor Pearce, "pek çok kayıp vakası asla çözülemiyor. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bunun Cole Wright ile hiçbir ilgisi yok."

Bir an için Amber Keenan'ın cinayetinden bahsetmeyi düşündüm ama bunun bizi Pearce ile bir yere götürmeyeceğini fark ettim. Ayrıca, bu aramayla neyin peşinde olduğunu gerçekten merak ediyorum.

"Anlamanız gereken şey şu," diyor Pearce. "Zamanınızı boşa harcıyor olsanız bile söylentilerin peşinden gitmenize engel olamam."

"Peki ya söylentilerin doğru olduğunu öğrenirsek?"

"Sizden tek istediğim, bulduğunuz herhangi bir şey hakkında yorum yapmam ya da bunları çürütmem için bana bir şans vermeniz."

Benim için tekrar konuşma zamanı. "Karşılığında bir şeye ihtiyacımız var." "Ne gibi?"

"Komplo teoriniz doğru çıkarsa, Başkan ve First Gentleman ile özel bire bir görüşme ve soruşturmanıza erişim istiyoruz. *Post*'tan önce. *Times*'tan önce. CNN'den önce. Herkesten önce."

Pearce kıkırdar. "Hukuk fakültesine nerede gittiniz, Bayan Cooke?"

"Columbia, efendim."

"Seni iyi eğitmişler. Bir anlaşmamız var."

"Pekâlâ, Bay Pearce," dedi Garrett. "İyi geceler dilerim."

Pearce kameraya doğru yaklaşıyor. "Bay Wilson?"

"Efendim?"

"Yerinizde olsam sıcak kompres yapmayı denerdim." Ekran kararıyor.

Garrett ve ben birbirimize **b a k a r k e n** Garrett sonunda "Az önce ülkedeki en güçlü ikinci kişi tarafından kandırıldık mı?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım az önce sinirlerimize dokunmaya ne kadar yakın olduğumuzu anladık."

BÖLÜM

44

Roxbury, Massachusetts

Ertesi sabah, tüm sağduyuma rağmen, özel dedektif Seymour Washington'ın ikinci kattaki ofisinde oturuyoruz.

Litchfield'den Roxbury'ye giderken Garrett, Liberty Mutual sigorta şirketi ve Enterprise Rent-A-Car ile telefon görüşmeleri yaparak sözde kazasını anlattı ve hurdaya dönen aracına bir ekspertiz yapılmasını sağladı.

Kaderlerini hak etmeyen iki masum genç kadın olan Suzanne Bonanno ve Amber Keenan'ı düşünerek sessiz kaldım.

Buna karşın Seymour Washington masum değildir.

Washington'la daha önce sadece bir kez, birkaç yıl önce *Integrity Gone* üzerinde çalışırken tanışmıştım. O zaman tüylerimi diken diken etmişti. Şimdi de öyle.

Ofise şöyle bir göz gezdirdim. Duvarlar Washington'ın Jesse Jackson, Al Sharpton, Cory Booker ve Barack Obama gibi ulusal liderlerle ve Mel King gibi yerel Boston politikacılarıyla çekilmiş çerçeveli fotoğraflarıyla dolu. Daha eski bir fotoğrafta Washington'ın çok daha genç bir hali görülüyor; kocaman bir frak, rengarenk bir dashiki ve sıkılı bir yumrukla Cambridge'deki John Harvard heykelinin önünde duruyor.

Bugün, üç parçalı bir takım elbise giymiş ve işe koyulmaya hazır. Masasına yaslanıp Garrett'a bakıyor. "Demek sen ve John DeMarco bir anlaşmaya vardınız."

"Orada dur," dedim.

Washington bana döndü. Elimi uzattım. "Bana bir dolar ver."

Washington'ın kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Sorma. Sadece yap."

Pantolonunun cebine uzanır ve gevrek bir tekli çıkarır.

Ben alırım. "Bay Washington, az önce bana ödeme yaptınız. İtiraz etmediğiniz sürece, görüşmek üzere olduğumuz konuda artık avukatınız benim. Bu konuyla ilgili tüm konuşmalar gizlidir."

"İlk sorum," diyor Garrett, "John DeMarco gibi bir adam için nasıl tek kişilik bir Masumiyet Projesi'ne dönüştüğünüz."

"İki nedenle," diyor Washington. "Birincisi, gerçekten de saldırı suçlamasının adaleti yanlış yönlendirdiğini düşünüyorum. Güvenilmez tanıklar. Muhtemelen lekeli bir jüri. İkincisi, bir keresinde bana bir iyilik yapmıştı. Büyük bir iyilik. Ve ona borçluyum."

"O iyiliğin ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

diye sordum. "İstemiyorsun," diyor Washington.

Garrett tekrar konuşuyor. "DeMarco benimle sadece araştırmacı bir muhabir olduğumu bildiği için konuşmak istedi. Davasında yardımımı istedi. Ve karşılığında bir şey teklif etti. Senin elinde bıraktığını söylediği bir şey."

Sandalyemi daha yakına kaydırıyorum. "DeMarco Garrett'a on yedi yıl önceki bir cinayet kurbanının yeri hakkında bilgi sahibi olduğunuzu söyledi. Ve katilinin kimliği."

Washington, "Bu bilgi benden değil ondan gelecektir," diyor. "Ben sadece bir kanalımlı."

"Ama sende var," diyor Garrett.

Washington ellerini çenesinin altında kavuşturur. "Yarısı bende." Garrett şaşkın görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Cesedin olması gereken yeri bende. İyi niyetli bir teklif. Bay DeMarco, temyiz başvurusunda ilerleme kaydedildiğini görene kadar katil olduğu iddia edilen kişinin ismini açıklamıyor."

Garrett'a bakıyorum, sonra da malum soruyu soruyorum. "Eğer John DeMarco işlemediği bir cinayet hakkında bilgi sahibiyse, neden bu bilgi üzerinden ticaret yapmasın? Bölge savcısıyla bir anlaşma yapıp cezasını azalttırmıyor?"

"Çünkü," diyor Washington, "bu onu muhbir yapar." Garrett başını sallıyor. "Ve ispiyonculara dikiş atılır."

"Ya da daha kötüsü," diyor Washington. "Bay DeMarco alternatif kanalları tercih ediyor."

Başımı salladım. "Burada çok karanlık bir tünele doğru ilerliyoruz." Washington bana bakıyor. "Bilgiyi istiyor musun, istemiyor musun?" Garrett'a bakıyorum. O da Washington'a bakıyor. "İstiyoruz."

"Şunu açıkça belirtmek isterim ki," diyor Washington, "bu bilgiler bana gizli olarak verildi ve hiçbir garanti içermiyor. Doğruluğu konusunda kefil olamam."

"Anlaşıldı," diyor Garrett.

Washington sandalyesinde döner ve yerdeki bir paneli açar. İçinde bir kasa vardır. Sağ eliyle şifreyi girerken sol eliyle kilit kadranını korur. Birkaç saniye içinde gri, legal boyutta bir zarf çıkarır.

"Bunun içinde ne olduğunu biliyor musun?" Garrett soruyor.

Washington zarfı Garrett'a uzatırken başını sallar. "Bana bantlanmış olarak geldi. Hiç bakmadım."

"Avukatınız olarak," diyorum ona, "doğru kararı verdiğinizizi söyleyebilirim." Washington, "Neden size bir dakika vermiyorum?" dedi. Ayağa kalktı.

masasına, ofisine bitişik küçük bir banyoya girer, kapıyı kapatır ve musluğu açar. İlkel beyaz gürültü.

Sandalyemi Garrett'inkine yaklaştırıyorum. Washington'ın masasından ince bir mektup açacağı alıyor ve zarfın üzerindeki bandı kesiyor. Tek bir kâğıt çıkarıp açıyor, sonra da gözlerini dikip bakıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Sayfada ne olduğunu görmek için eğildim.

Bir akıl hastası tarafından çizilmiş bir hazine haritasına benziyor.

BÖLÜM

45

Seabrook, New Hampshire

Haritayı çözdükten sonra, doğrudan Seabrook'taki polis karakoluna gidip teslim etmeyi düşündük. Ama sonra nereden aldığımızı soracaklarını fark ettik. Garrett bu düğümü çözmeye hazır olmadığını söyledi.

Henüz değil.

"Bakalım harita bizi nereye götürecektir," dedi. "O zaman karar verebiliriz."

Seabrook'ta bir yeri işaret eden büyük ok, işin en belirgin kısmıydı. Boston'dan arabayla sadece bir saat uzaklıktaydı. Harita belirli bir yer hakkında çok netti ama Garrett çoğu insan uyuyana kadar bekleyip sonra da dolambaçlı bir yoldan o noktaya gitmekte ısrar etti.

İhtiyacımız olan ekipmanı saklayabileceğimiz bir motel odası kiraladık, ardından güvenlik kamerası olmayan küçük bir yem ve tahıl dükkanına gittik ve iki kürek, birkaç çift ağır iş eldiveni, endüstriyel güçte el fenerleri ve kırk metrelik bir şerit metre için nakit ödeme yaptık.

Yola çıkmak için giyindiğimizde, *bunun için mi avukat oldum* diye düşündüm.

Artık bu sorunun cevaplanmaya değmeyeceğine karar verdim. Eldivenli ellerim küreği ağaçlık yollarda taşımaktan acıyor. Saçıma çapaklar takıldı. Bir şehir kızının olabileceği kadar konfor alanımın dışındayım. Doğayı küçük dozlarda ve bana neyin geldiğini görebildiğim gün ışığında seviyorum, karanlıkta New Hampshire taşrasında değil.

Garrett el fenerlerimizin merceklerinin üzerine siyah bant yapıştırıyor ve çalılıkların ve alçak dalların arasından geçerken yolumuzu aydınlatacak dar yarıklar bırakıyor. Yarık ışığını haritanın üzerine tutuyor. Görsel işaretler kabaca çizilmiş ama tanımlanabiliyor: Kaya. Piknik masaları. Akarsu.

Garrett, "Her an orada olabiliriz," diyor.

Şimdiye kadar gece görüşüm oldukça keskinleşmişti. Başka bir çalılık karmaşasından geçip küçük bir açıklığa giriyoruz. Bir tarafta iki köhne piknik masası var. Diğer tarafta ise büyük bir kaya.

"İşte bu," diyor Garrett.

Kayaya doğru ilerliyor ve ışığı yıpranmış pirinç bir levhanın üzerine tutuyor. Kelimeleri zar zor seçebiliyorum:

BU NOKTADA SAYGIDEĞER BONUS GIYMEK
1638'DE İLK KOLONİCİLERİN GELİŞİNDEN SONRA İLK
VAAZINI VERDİ

SEABROOK TARİH DERNEĞİ TARAFINDAN DİKİLMİŞTİR 1938

Garrett haritayı kontrol eder ve küreğini yere bırakır. Şerit metreyi çıkarır ve başlangıcını kayanın dibine, levhanın hemen altına yerleştirir. Sonra geriye doğru yürür, açıklığın kenarındaki çalılar arasında geçerken şeridi bırakır. Yeşillik etrafını sarıyor ve gözden kayboluyor.

"Garrett!"

Birkaç saniye sonra, kısık bir sesle seslendi, "Brea! Buraya gel!"

Bir an için Suzanne'ın, önünde koca bir hayat olan o muhteşem genç kadının videosuna geri dönüyorum. Ve onun mezarı üzerinde duruyor olabileceğimi fark ediyorum.

Bunca yıldan sonra geriye kemiklerden başka bir şey kalmayacaktı. Buraya geldiğimizde bunu bilmemize rağmen, duygularımın üstesinden geldim. Yanaklarım birden gözyaşlarıyla ıslandı. *Suzanne, seni bulacağız.*

Garrett kırk metrelik bandı sınırına kadar uzatır, sonra bir sopa alır ve noktayı işaretlemek için yere saplar. Kaseti tekrar kutusuna yerleştiriyor.

"Burası kazdığımız yer," diyor.

BÖLÜM

46

Garrett el fenerini alanın kenarına tutuyor. "Dayanın," diyor. "Toprak gevşek, sert değil."

Bir çalının altına eğiliyor ve bir avuç toprakla geri geliyor. "Bu yeni."

"Biri buradaydı, Garrett. Biri önce gelmiş!" Garrett alnını sildi. "Belki de haritayı yanlış okuduk."

Kolunu tuttum. "Dur. Doğru yerdeyiz. Birisi bir çukur kazmış. Ve yakın zamanda, birisi tekrar kazmış. Burada bir şey varsa, gitmiş. Biri onu almış. *Onu* aldı."

Garrett küreğini gevşek toprağın üzerinde gezdiriyor. "Burada bir şey olmalı."

El fenerimi onun çalıştığı yere tutuyorum. Sonra ayağım kaydı ve düştüm. Burnum toprağa o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum.

Kahretsin. Bu da ne böyle? Gerçekten görebilmek için el fenerinin bandını yırttım. Taze kiri temizliyorum. Kırmızı bir parıltı. Kanıt olabilir! Ya da piknikten arta kalan çöp olabilir.

Garrett yanımda diz çöktü. "Bu da ne?"

O el fenerini tutarken ben de küreğimle toprağı tarıyorum. Bir şekil beliriyor. Küçük bir şey yığını. Toprak değil. Taş değil. Göğsüm sıkışıyor. Ayaklarımın arasına uzanıp onu alıyorum.

El feneri ışığının önünde tutuyorum ve elimde tuttuğum şeyi görecektik kadar kiri ovuyorum.

Bir mücevher parçası.

Aman Tanrım.

Kırmızı taşlı bir tenis bileziğine bakıyorum.

Suzanne'ın çocuk hastanesinde giydiği gibi. "DeMarco haklıydı, Garrett. O buradaydı. Suzanne buradaydı." Ama şimdi hangi cehennemde?

BÖLÜM

47

Portsmouth, New Hampshire

New Hampshire Eyalet Polisi A Birliğinden Steve Josephs, Interstate 95'in kuzeye giden arıza şeridinde, koyu yeşil Ford Interceptor'unun sürücü koltuğunda, gösterge panelindeki dijital saat gece yarısından 12:01'e geçerken geriniyor ve esniyor. Yakındaki Grönland'dan Morneau Çekici'nin gelmesini bekliyor.

Yeni gün, aynı eski bok, diye düşünüyor Josephs. Izgara lambalarının ve tavan lambasının ışıkları hemen önündeki bankete park etmiş pas kırmızısı Sentra'dan yansıyor. Arabanın sürücüsü Herb Lucienne, Josephs'in aracının arka koltuğunda kelepçeli ve sersemlemiş bir halde oturmaktadır.

"Daha ne kadar sürecek?" Lucienne sorar. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Josephs dikiz aynasından ona bakar. "Aracımın içine kuma. Beni duyuyor musun?"

Josephs kuzeye giden şeritlerde devriye gezerken, yaklaşık beş mil ileride kırmızı bir Sentra'nın otoyolda yalpaladığına dair merkezden bir çağrı aldı. Araca yetişmiş, ışıklarını yakmış ve kenara çekmiş. Sürücü camını indirir indirmez Josephs bira kokusunu aldı.

Lucienne'e standart ayıklık testlerini (yatay bakış nistagmus testi, tek ayak üzerinde durma ve yürü ve dön) ve alkolmetre testini uyguladı ve Herb Lucienne bunların hepsinden olağanüstü bir şekilde başarısız oldu.

Ehliyetinde iki yıl öncesine ait bir alkollü araç kullanma suçu görülmüş. Sentra, Portsmouth'tan Ken MacDonald adına kayıtlıydı. Lucienne, MacDonald'ın arkadaşı olduğunu ve arabayı ona ödünç verdiğini iddia etti. Kontroller arabanın çalıntı olarak bildirilmediğini gösterdiğinden, bu makul bir hikâye gibi görünüyordu.

"Kahretsin!" diye mırıldanıyor Lucienne arka koltuktan. "Eğer kötü şansım olmasaydı, hiç şansım olmazdı."

"Şey, efendim," der Josephs, "bazen şansınızı kendiniz yaratırsınız. Eğer bu gece içmeseydiniz, asla karşılaşmayacaktık."

Yan görüş açısına bakar ve çekicinin kehribar ışıklarının yaklaştığını görür. Çekici Sentra'nın önüne çeker ve pozisyonunu alır.

Josephs aracından inerken arkasından bir başka eyalet polisi Interceptor'ı yanaşır. Amiri Çavuş Evan Tasker flaşörlerini yakar, kapısını açar ve dışarı çıkar.

"Hey, Çavuş," diyor Josephs. "Sakin bir gece mi?"

Tasker yürürken asker şapkasını takıyor. "Beni bilirsin, her zaman heyecan ararım." Josephs'in arabasının arkasına bakar. "Bu senin DUI'n mi? Çağırıyor duydum."

"Evet. Söyledikleri gibi onu sallanırken yakaladım." "Yerel mi?"

"Evet. Hampton Falls'dan Herb Lucienne. Her testte başarısız oldu."

"Hey! Polisler!" Çekici şoförü Sentra'nın yanından sesleniyor. "Bağlamadan önce bu şeyin envanterini çıkarmak ister misiniz?"

Josephs'in New Hampshire'da çalışmayı sevmesinin bir nedeni de bu. Ülkenin birçok yerinde polisler, araç sahibinin rızası ya da arama emri olmadan bir aracı arayamazlar. Ancak Granit Eyaleti'nde bir sürücü tutuklanırsa, araç çekilmeden önce envanteri çıkarılıyor. Çok etkili bir sistem. Özellikle de envanterden uyuşturucu, çalıntı mal ya da ruhsatsız ateşli silah çıkarsa.

Josephs ve Tasker Sentra'ya doğru yürürler. Tasker başını açık olan sürücü tarafındaki camdan içeri sokar. "Tek gördüğüm arka koltukta bir spor çantası."

"Ben alırım," diyor Josephs. Arka kapıyı açar ve yıpranmış kot çantayı çıkarır. Bagajın üzerine koyar ve fermuarını açar, sonra da içeri karıştırır.

"Sadece birkaç iş kıyafeti ve alet edevat," diyor. Çekici şoförü bunu bir panoya yazar. Tasker yolcu tarafına doğru yürür ve torpido gözünü kontrol eder. Kılavuzlar ve bir el fenerinden başka bir şey yok. Feneri alır ve koltukların altına bakar. "Hepsi temiz," diye seslenir, "şeker paketleri hariç."

Josephs Sentra'nın anahtarlarını almak için cebine uzandı. "Bagajı açacağım."

Tasker ve çekici şoförü onunla arabanın arkasında buluşur. Anahtarı yuvasına sokar ve çevirir.

Kapak açılır; iç ışık yanıp söner.

"Aman Tanrım!" Çekici adam iki adım geri çekilir. "Siktir git," diyor Tasker.

Josephs midesinin döndüğünü hisseder. Ama daha yakından bakmak için eğilir.

Bir dizi akü kablosu ve birkaç yol fişeğinin yanı sıra kirli mavi bir çarşaf. Kumaştaki bir boşluktan dışarı bakan sırttan bir insan kafatası.

BÖLÜM

48

Seabrook, New Hampshire

Motel duşunda ellerimi fayansa bastırıyorum, başımı eğiyorum ve kirin giderden aşağı akmasını izliyorum. Sabun ve su kabarmış ellerimi yakıyor. Buharı içime çekiyorum ve her gözeneğimin derinliklerine sızdığını hayal ediyorum. Beni temizlediğini.

Çok yoruldum. Tüm o toprağı kazmaktan ve sonra hepsini geri koymaktan. Bu geceye inanamıyorum.

Ve bu soruşturmanın beni neye dönüştürdüğüne inanamıyorum:

Brea Cooke, avukat ve mezar soyguncusu.

Ormandan dönerken Garrett kürekleri bir göle atmak istedi.

Ama içimdeki avukat hayır dedi. Bu suçu kabullenmek gibi geldi.

Ama neyin suçluluğu? Herkesin vazgeçtiği bir suçu çözmeye çalışmaktan mı? On yedi yıl sonra bir ailenin sonunu getirmeye çalışmak mı? Suzanne Bonanno'ya gerçekten ne olduğunu bulmaya çalışmaktan mı? Yoksa Garrett ve ben cinayeti çözmekten çok lanet kitabımızı mı düşünüyoruz?

Aklıma Sir Walter Scott'tan bir alıntı geliyor. Hukuk profesörüm Dr. Graham bunu Columbia'daki beyaz tahtasının üzerine yapıştırmıştı. Hevesli avukatlar için iyi bir uyarı olduğunu söylerdi:

Oh, ne karışık bir ağ örüyoruz / ilk önce aldatmaya çalıştığımızda.

Banyo, egzoz fanını boğacak kadar buharla dolduğunda suyu kapatıyorum ve duştan çıkıyorum. Elimden gelenin en iyisini yapıp

Banyodan çıkmadan önce gülünç derecede küçük bir motel havlusunu sıkıca sarıyorum ve bir çift erkek şortu ve Columbia Law tişörtünü giymeden önce odanın perdelerinin tamamen kapalı olduğundan emin oluyorum.

Garrett külotuyla yatakta uzanmaktadır, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktır. Komodine bakıyor. Üstünde plastik bir torba vardır. Tenis bileziği içinde.

"O bileziğin ona ait olduğundan emin misin?"

"İzlediğim videoda giydiğine tıpatıp benziyor."

"Peki şimdi ne yapacağız? Belki de bileziği polise götürmeli ve ipucunu nereden aldığımızı itiraf etmeliyiz."

"Tabii ki yapmalıyız. Garrett, burada yasal olarak ince bir buzun üzerindeyiz." "Herhangi bir şeyle suçlanmamızı istemiyorum Brea, ama aynı zamanda

şimdiye kadar öğrendiklerimizin hiçbir yere gitmemesini istiyoruz."

"Eğer teslim edersek," diyorum, "kendimiz de cinayet zanlısı ya da suç ortağı sayılabiliriz. Kimi koruyoruz biz? John DeMarco'yu, hüküm giymiş bir suçluyu mu? Seymour Washington, sahtekar bir iş bitirici mi? Peki Washington'a ne söyleyeceğiz?"

"Bu kolay," diyor Garrett. "Ceset yoksa, anlaşma da yok."

BÖLÜM

49

Portsmouth, New Hampshire

Eyalet polisinin Büyük Suçlar Birimi'nden Dedektif Çavuş Marie Gagnon, plakasız Chevrolet Impala'sını yavaşlatır ve arıza şeridine çeker.

Olay yerinde iki eyalet polis aracı, bir çekici, turuncu bir otoyol departmanı kamyoneti ve bagajı yarı açık üzgün görünümlü bir Sentra var. Turuncu yelekli iki işçi bölgeyi kordon altına almak için trafik konileri yerleştiriyor.

Gagnon, küçük oğlunun şimdiye kadar uyumuş olmasını umarak aracından çıkar. Akşam yemeğinden beri ateşi var. Bir an için bu aramayı başkasına yaptırmayı düşündü ama kocası onu kapıya kadar geçirdi. "Git, git. Ben hallederim. Kötüleşirse seni ararım."

Gagnon ikinci kruvazörün yanına gittiğinde, arka koltukta cama yaslanmış, ağzı açık uyuyan kelepçeli bir adam görür.

Gagnon iki polisi de tanıyor. "Bunu hanginiz yakaladı?" "Josephs'in durağıydı," diyor Tasker.

"Merhaba, Çavuş. Tamam. Merkez, dengesiz bir operatör ihbarı aldı. Onu burada, on dördüncü mil işaretinde yakaladım ve gece yarısı kenara çektim. Üç alkol testini de geçemedi."

"İnsan kalıntılarının taşınması hakkında bir şey söylediğini sanmıyorum."

"O yapmadı."

"Tamam," diyor Gagnon, "Sentra'da ne varmış bir bakayım."

Ceketinin cebinden bir çift mor tek kullanımlık eldiven çıkarır ve

takıyor. Kafasını kaldırdığında, arabasının arkasında ışıkları yanıp sönen büyük bir MCU sahne kamyonunun durduğunu görür. "Vicki'yi bekleyelim."

Kamyonun yolcu kapısı açılır. Koyu renk saçlarını at kuyruğu yapmış genç bir kadın dışarı fırlıyor. Mavi bir rüzgarlık giyiyor ve dijital bir fotoğraf makinesi taşıyor.

"Çavuş Gagnon," diyor selamlarken. Sessiz. Saygılı.

Gagnon iki askere döner. "Vicki Barnes'ı tanıyor musunuz? Elimizdeki en iyi olay yeri fotoğrafçısıdır." Sabahın bu erken saatinde birkaç iltifatın çok işe yarayacağını biliyordu.

Barnes iki askerle başıyla selamlaşır.

"Uyandırdığım için üzgünüm Vicki," diyor Gagnon.

"Uyumuyordum, Çavuş. Neye bakıyoruz?"

"Öğrenmek üzereyiz." Gagnon Sentra'nın arkasına doğru yürür ve bagajı sonuna kadar açacak şekilde kaldırır. Josephs içeriye bir el feneri tutuyor.

Gagnon sanki sokulmuş gibi hızlı bir nefes çeker. İşin bu kısmına asla alışamayacak.

"Dişi," diyor kafatasını göstererek. "Hassas glabella ve alt göz çeperleri gerçekten hafif." Vicki'ye dönüyor. "Ben bir şey yapmadan önce bunu çek."

Fotoğrafçı eğilir ve bir dizi çekim yapar. Flaşı hızlı patlamalarla gövdeyi aydınlatıyor.

Seni görüyorum, diyor Gagnon kendi kendine. *Kim olursan ol, seni görüyorum.* Onun özel mantrası.

Cebinden bir kalem çıkarır ve mavi kumaşı yavaşça kafatasından uzaklaştırır. Birkaç örümcekli saç teli hâlâ kafatasına yapışmış durumda. Kafatası diğer kemiklerden oluşan bir kümenin üzerinde duruyor. Kaburgalar, uyluklar, kaval kemikleri, diz kapakları.

"Bu tam bir iskelet," diyor Tasker.

"Umarım hiçbir şey eksik değildir," diyor Gagnon. Barnes bir dizi çekim daha yaparken kumaşı bir kenarda tutuyor.

"Josephs, feneri uzatsana," diyor Gagnon, iki parmağını cımbız gibi kullanarak kemiklerin arasından kırmızı vinilden küçük bir paket çıkarıyor. Bir cüzdan. Dikişleri gevşemiş ve içindekiler dışarı fırlamış.

"New Hampshire ehliyeti," diyor. "Eski bir tane."

Kabuk bağlamış kirlerin arasından, dalgalı sarı saçlarıyla genç bir Kafkasyalı kadının görüntüsünü seçebiliyor. Gagnon gözlerini kısarak

Kimlik fotoğrafının yanında soluk bir baskı var. "Bonanno, Suzanne L."

Vicki Barnes eğildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bonanno mu? Vay anasını. Şu amigo kız değil mi..."

Gagnon başını sallar. "Dünyaya tekrar hoş geldin Suzanne."

BÖLÜM

50

Grönland, New Hampshire

Kendisine hâlâ Jack Doohan diyen adam, elinde büyük boy kahvesiyle I-95 yolundaki devasa TA kamyon durağından çıkıyor. Burası başlı başına bir şehir. Yetmiş iki kamyon bölmesi, bir lokanta ve bir fast-food restoranı, bir mini market, duşlar ve bir çamaşırhane.

Papazlık hizmetleri bile sunuyor. Doohan en son ne zaman bir kiliseye adım attığını hatırlamıyor ama ruhani bir rahatlık ihtiyacı hissetseydi, bir kamyon durağı şapeli ona çok uygun olurdu. Gösteriş yok. Kıyafet kuralı yok. Kiraladığı SUV'ye geri döner, yeni kullan-at telefonunu paketinden çıkarır, aktive eder ve eyalet dışından bir numarayı arar.

Bir adam telefonu açmadan önce iki kez çalıyor. "Bir şey mi oldu?" diye soruyor. Bir merhaba bile yok.

Doohan diğer uçtaki adamın sesini elektronik olarak gizlediğini anlayabiliyor. *Sopranos*'taki gangsterlerden birinin robot versiyonuna benziyor. Fonlar numaralı Cayman hesabına akmaya devam ettiği sürece Doohan için fark etmez.

"Paket ele geçirildi," diyor Doohan. "Emin misin?"

"Olumlu," diyor Doohan. "Olanları izledim." Bu kadar para için işini şansa bırakmıyordu.

Walmart otoparkından çıkıp I-95'te kuzeye doğru giden Sentra'yı takip etmişti. Sürücü gerisini onun için kolaylaştırmıştı. Doohan onu şeritten şeride savrulurken görür görmez eyalet polisini isimsiz olarak aramıştı. Sadece endişeli bir vatandaş

sürüş halkı için olası tehlike.

Birkaç dakika sonra Sentra'nın Grönland kasaba sınırı yakınlarında kenara çekildiğini gördü. Olay yerinden bir tur daha geçtiğinde ikinci bir polis memuru daha gelmişti.

Doohan beklemedi ama Büyük Suçlar'ın da gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Çünkü polisler kesinlikle büyük bir suç keşfetmek üzereydi.

"Gelecekte sizin için daha fazla işimiz olabilir," diyor ses.

"Bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz," diyor Doohan. "Ve ücretimi biliyorsun."

Telefonu kapatır, sonra telefonun SIM kartını çıkarır. Dışarı çıkar ve telefonu sol ön tekerleğinin önüne yerleştirir. Arabayı sürdüğünde, telefon tatmin edici bir çıtırtı çıkarır.

BÖLÜM

51

Seabrook, New Hampshire

Lobideki self-servis istasyonundan iki sıcak kahveyi motel odamıza taşıyorum. Garrett onunkini aldı ve "Hadi notlarımızı gözden geçirelim" dedi.

İki sandalyeyi yan yana çekiyoruz ama dizüstü bilgisayarlarımızı açamadan Garrett'ın telefonu çalıyor. Arayanın kimliğinde Nottingham yazıyordu. "Sabah sekiz buçuk mu? Marcia erken kalkıyor olmalı."

Cevap veriyor ve hoparlörü açıyor.

"Garrett Wilson ile mi görüşüyorum?"

Sesi tanıdım. Lynn LuBrano, Barnard mezunu, Marcia'nın son asistanı.

"Merhaba Lynn," diyor Garrett. "Brea ve ben ikimiz de buradayız. Ne var ne yok?"

"Merhaba, Bay Wilson. Bir saniye bekleyin, sizi Bay Wilson'a bağlayacağım.

Hamilton."

"Bekle!" diyor Garrett. "Marcia nerede?"

Lynn bizi çoktan beklemeye aldı. Nottingham'ın bekleme müziğinin ilk birkaç çubuğunda Garrett'a fısıldıyorum, "Marcia'nın patronu mu? Reginald Hamilton, Nottingham Yayıncılık ve diğer yarım düzine medya operasyonunun başı?"

Garrett omuz silkiyor. Hamilton'la hiç tanışmadık. Onun için çalışan insanların çoğu da tanışmadı. Yetmiş beş yaşında huysuz bir İngiliz ve tam bir münzevi.

Bekleme müziği aniden durur. "Hamilton burada."

"Bay Hamilton, bunlar Garrett Wilson ve Brea Cooke. Marcia Dillion ile çalışıyoruz-"

Garrett'ın sözünü keser. "O artık Nottingham'da değil. Şimdi, senin

proje. Fişı çekiyoruz."

BÖLÜM

52

New Hampshire Eyalet Polisi, Büyük Suçlar Birimi'nden Dedektif Çavuş MARIE GAGNON'un HERBERT LUCIENNE ile yaptığı görüşmenin kısmi metni

GAGNON: Miranda haklarınızın okunduğunu, avukat talep etmediğinizi ve bu konuşmayı kaydettiğimizin farkında olduğunuzu tekrar teyit etmek istiyorum.

LUCIENNE: Evet, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Güzel. Ben de öyle.

Lütfen tam adınızı ve adresinizi belirtin. **LUCIENNE:** Herbert

Lucienne,on beş Direk Lane, daire Dört, Hampton Falls, New Hampshire.

Peki ya senin yaşı?

Kırk üç.

GAGNON: Şu anki iş durumunuz nedir, Bay Lucienne? Üç yıl önce geçirdiğim bir inşaat kazası nedeniyle malulen emekliyim. Cimri kuzenim yaşadığım binanın sahibi ve temel olarak bir odam, bir yatağım, bir mini buzdolabım ve bir ocak tabağım var.

Eyalet kayıtlarına göre Bay Lucienne, engellilik gelirinizi başka yollarla tamamlamışsınız. Hırsızlık, uyuşturucu satıcılığı ve dükkan soygunculuğu dahil.

[*Seste duraklama*]

Pardon, bu bir soru muydu?

Sorum şu Bay Lucienne. Bagajında iskelet kalıntıları bulunan bir aracı nasıl kullandığınızı bana açıklayabilir misiniz?

Hiçbir fikrim yok. Bu benim arabam değil.

Araç Portsmouth, New Hampshire'dan Ken MacDonald adına kayıtlı. Bay MacDonald'ı tanıyor musunuz?

Hayır, bilmiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum.

Eğer Bay MacDonald'ı tanımıyorsanız, neden onun arabasını kullanıyordunuz?

[*Seste duraklama*]

LUCIENNE: Bakın, olan şu, Tanrı'nın dürüst gerçeği: Üç gün önce kapımın altında bir zarf buldum. İçindeki notta beş yüz dolar kazanmak istiyorsam Walmart otoparkının en ucuna gidip kırmızı bir Sentra almam gerektiği yazıyordu. Plakasını ve saatini de veriyordu. Dün gece saat on bir kırk beşte.

GAGNON: Ve bu görevi üstlenmenizin neden istendiğini sorgulamadınız mı? Kahretsin, hayır. Zarfta beş tane yüz dolarlık banknot vardı ama ikiye bölünmüş gibiydiler. Tek başlarına işe yaramazlar. Notta, sağ ön çamurluğun içine bantlanmış, içinde arabanın anahtarları, yol tarifi ve masraflar için yüz dolar olan bir zarf daha olduğu yazıyordu.

GAGNON: Bu kadar basit bir iş için bu kadar çok para kazanıyorsanız, neden yolculuğunuza başlamadan önce içki içerek riske atasınız ki?

[*Seste duraklama*]

Bay Lucienne?

Çünkü aptalca davranıyordum, işte bu yüzden. Gitmeden önce birkaç tane soğuk bira içtim.

Bir çift kaç eder Bay Lucienne? Kanınızdaki alkol seviyesi 1,6'ydı.

Belki bir çiftten daha fazla. Sanırım önceden kutlama yapıyordum.

[*Seste duraklama*]

Arabayı nereye götürüyordunuz? Meredith yakınlarındaki Marie Gölü'nde bir kulübeye. Sonra ne yapacaktınız?

Arabayı bırakıp bir mil ötedeki yerel bir motele gitmem gerekiyordu. Ertesi sabah geri gelip kesilmiş yüz dolarlık banknotların diğer yarısını alacaktım. Sonra arabayı bulduğum yere geri götürecektim.

GAGNON: Ve bu küçük görev hakkında kimseyi görmediniz ya da kimseyle konuşmadınız mı? Telefon görüşmesi yok mu? Mesajlaşmadınız mı? Gizli toplantılar?

Hayır.

GAGNON: Size parayı ve talimatları kimin verdiğini biliyor musunuz?

Hayır.

Bagajın içindekilerden haberdar mıydınız?

Hayır! Neden bakayım ki? Kahretsin, orada bir torba kemik olduğunu bilseydim, o arabaya dokunmazdım. Asla dokunmazdım.

Bay Lucienne, iki ay hapis cezası gerektiren ağırlaştırılmış alkollü araç kullanmakla suçlanıyorsunuz. Ayrıca New Hampshire yasalarına göre cesede kötü muamele suçundan da yargılanacaksınız. Bana söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?

Evet! Bak. Bir kaydım var. Gurur duymuyorum. Ve bazen içiyorum. Bunu kabul ediyorum. Ama ben mezar hırsızı değilim!

[*Kısmi transkriptin sonu*]

BÖLÜM

53

Seabrook, New Hampshire

Reginald Hamilton'ın canı cehenneme! Nottingham kitabımızı basmayacaksa, basacak birini buluruz. Ya da kendimiz yayınlıyoruz. Ya da bir podcast yaparız. Ya da Anderson Cooper'ı ararız. Ya da belki Oprah Winfrey'i.

Garrett benden çok daha soğukkanlı ve sakin biri. Bu yönüne hayranım. Omuzlarını dikleştiriyor ve çalışmaya devam ediyor.

Şu anda yeni bir kiralık arabayla Boston'a geri dönüyor. Dostu Dedektif O'Halloran'la konuşup Amber Keenan davası hakkında bir şey duyup duymadığını öğrenmek istiyor. Ve Tony Romero hakkında. Garrett bulduğumuz ipucunu takip etmek istiyor, FBI ve Providence yetkilileri yıllardır Tony ile ilgileniyorlarmış.

Görünüşe göre edindiğimiz tüm düşmanları düşünüyorum ama korkmamaya kararlıyım. Bize karşı ne kadar çok güç varsa, ben de o kadar sağlamlaşıyorum.

Belki de genetikdir.

Selma'daki Edmund Pettus Köprüsü'nde neredeyse dövülerek öldürülen büyükbabamı düşünüyorum. Annem ve babamın işlerinde uğradıkları ayrımcılık hakkında konuşmalarını düşünüyorum.

Yalan söyleyemem. Hakaretler canımı yakıyor. Hep acıtmıştır. Dartmouth'ta insanların bana "kontenjan kızı" dediğini duydum, kendi değerlerimle oraya girecek kadar iyi olmadığımı ima ediyorlardı. Ama aynı zamanda beni güçlendirdi ve nerede olursa olsun adaletsizliğe karşı duyarlı hale getirdi.

Beyaz Saray'da yaşıyor olsa bile.

Telefonum bir mesajla çalışıyor. *Muhtemelen Garrett'tır*. Telefonu aldım. Bu

bilinmeyen bir arayan. Bu bir uyarı.

Kitabın öldü. Bırak öyle kalsın. Yoksa sen de öleceksin. Sen ve Garrett ikiniz de.

A Brother

Bu da ne demek oluyor? Bu her kimse, beni bir şeyden uzak tutmak için uyarmanın tam tersi bir etki yarattığını bilmeli. Eğer ortada bir şey yoksa, neden insanlar bizi durdurmak için bu kadar uğraşıyor? Onlar bizi durdurmaya çalıştıkça ben daha da kararlı oluyorum.

Yine de, elimde çok önemli bir kanıt olduğu için kendimi iyi hissetmiyorum. Bileziği bulduğum yere geri koymalı ve polisi ona yönlendirmeliyim.

BÖLÜM

54

Concord, New Hampshire

Adli tabibin ofisinde, Dedektif Çavuş Marie Gagnon kocasından bir mesaj alır. Oğullarının ateşi düşmüş. *Ne rahatlatıcı.* Artık Herb Lucienne ile yaptığı görüşmeye dair notlarını gözden geçirmek için zihni açıktır.

Gagnon'a göre Lucienne, bırakın yüzlercesini, bir dolar için bile sorgusuz sualsiz her şeyi yapabilecek, basit ve çaresiz bir adam gibi görünüyordu. Sentra'da yapılan kapsamlı aramada herhangi bir kazı aleti bulunmamıştı ve Lucienne'in ayakkabıları ve giysileri kirle kirlenmemişti. Gagnon, Lucienne'in doğruyu söylediğine ikna oldu. O ana taşıyıcı değil, sadece kasıtsız bir teslimatçı. Bu da Suzanne Bonanno'nun kalıntılarını kim kazdıysa hâlâ dışarıda bir yerde olduğu anlamına gelir.

Odanın diğer tarafında ise tüm eyalete hizmet veren morga ve otopsi odasına açılan düz metal bir kapı bulunuyor. Gagnon iskelet kalıntılarının teslimi sırasında hazır bulunmuş ve daha önce birçok kez yaptığı gibi otopsi odasında adli tabip yardımcısı Dr. Alice Woods'un yanında yer almıştı.

Ancak bugün, göğsün ortasında Y şeklinde bir kesi yoktu. Organların tartılması yok. Görmeyen gözler yok. Hiç vücut yok.

Gagnon, aşırı dozda fentanil almış ya da kurşunlarla parçalanmış bir gencin solgun cesedi yerine, kalsiyum ve sertleşmiş kolajene indirgenmiş uzun süre önce ölmüş bir kurbanla uğraştığı için rahatlama gibi bir şey hissediyor.

Metal kapı açılır. Alice Woods önlüğüyle ortaya çıkar, yüzü

bir kulağından sarkan maske. "Ön raporumu birkaç saat içinde alacaksınız. Diş kayıtları kimliği doğruluyor. Kemiklerin yaşı ve boyutu uyumlu. Bunlar ve ehliyetle birlikte hiç şüphe kalmadı."

"Ölüm nedeni?"

"Bana göre mi? Boğulma. Dil kemiği kırılmış. Ufacık bir şey. Kemikleri kim topladıysa onu geride bırakmadığı için şanslıyız. Suzanne Bonanno'nun boğularak öldürüldüğüne inanıyorum."

Gagnon başını öne eğdi. Amigo kızın eceliyle öldüğünü duymayı beklemiyordu ama yine de korkunç bir görüntü. Ve yavaş, acı verici bir ölüm şekli.

"Marie, başka testler de yaptım," diyor Wood. "Bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

"Hangi testler?"

"Pelvik kemiklerin ayrıntılı analizi, ligament bağlantı noktalarında kemiğin yeniden emildiğini göstermiştir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bakın, kalıntılar on yedi yıl boyunca çıplak toprağa gömülmüş ve bu tür analizler kesin bir bilim değildir-"

"Alice, ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey, kurbanınızın öldüğünde hamile olma ihtimalinin yüksek olduğu."

BÖLÜM

55

Seabrook, New Hampshire

Concord'daki morgdan Suzanne Bonanno'nun annesi Felicia'nın hâlâ yaşadığı eski evine arabayla bir saatte gidilebiliyor. Dedektif Çavuş Marie Gagnon yerel devriyedeki memurları arayarak haber verebilirdi ama bu onun yapmak istediği bir şeydi. Şahsen.

Anneden anneye.

Yol boyunca davayı kafasında evirip çevirir. Çok fazla soru. Bir sürü yarım kalmış iş.

Çok fazla *çıkma* sokak var.

Suzanne Bonanno'nun cesedinin bulunmasından sonraki sabah hem Seabrook'ta hem de Bedford'daki FBI ofisinde kaybolmasıyla ilgili dosyaları kontrol ettiğinde aynı cevabı aldı: Dosyalar kayıptı, belki de yanlış yerleştirilmişti. Faili meçhul davalarda böyle şeyler olur. Ama iki farklı ofiste? Ve neden birisi on yedi yıl sonra kemiklerin yerini değiştirsin ki? Eğer suçu gizlemek istiyorsanız, neden kemikleri sonsuza dek gömülü bırakmıyorsunuz?

İşaretsiz Chevrolet Impala'sını Felicia'nın evinin önüne park ediyor ve birkaç dakika orada oturup gözlemliyor. Yıkık dökük karavan evler. Küçük, bodur çimler. Dar sokaklar. Gillette Stadyumu'ndan çok uzakta.

Gagnon karavanın merdivenlerini çıkar, kapıyı çalar ve bir kadın kapıyı açtığında rozetini kaldırır. "Felicia Bonanno? Ben New Hampshire Eyalet Polisi'nden Dedektif Çavuş Gagnon. Sizinle kızınız Suzanne hakkında konuşmam gerekiyor."

Orta yaşlı kadının nefesi kesilir, sonra dizlerinin bağı çözülür. Gagnon

düşmeden önce onu yakalar. Felicia yukarı bakar, gözleri yaşlarla doludur.

"Suzanne'ı buldun. Kızımı buldun."

"Evet, Bayan Bonanno. Yaptık."

"N e r e l e r d e y d i n ?" Felicia feryat ediyor. *"On yedi yıldır neredeydin?"*

BÖLÜM

56

Beyaz Saray

Cole Wright Doğu Kanadı'ndaki ofisinde tek başına oturuyor. Futbolculuk günlerinden bir deyimi ödünç alırsak, bir audible çağırma zamanının geldiğine karar verdi.

Cole dahili telefonun ziline basıyor. Asistanı Jason Rollins elinde bir bloknotla anında ofise girer.

"Dikkatle dinle," diyor Cole. "Günün geri kalanındaki tüm randevularımı iptal et. Beyaz Saray seyahat ofisi ve askeri irtibat bürosuyla temasa geçin. Bir saat içinde gitmeye hazır bir uçak istiyorum. Yarım günlük yolculuk. Hızlı dönüş. Lambert'a en az detayı istediğimi söyle ve uçakta benimle olduğundan emin ol."

"Evet, efendim."

"Bir şey daha var," diyor Cole. "Ve bu işin en zor kısmı. Bunun tek bir kelimesinin, tek bir *hecesinin* bile Batı Kanadı'na, özellikle de Başkan'a ya da Pearce'a ulaşmasını istemiyorum. Bu senin, benim, Lambert'in ve uçuş ekibinin arasında. Eşim zaten öğleden sonra Hill'de toplantıdaydı. O bitirmeden dönmüş olurum."

"Anlaşıldı efendim," diyor Rollins. "Varış yeri?" "Hanover, New Hampshire."

BÖLÜM

57

Boston Dışında

O'Halloran'la görüşmesi fiyaskoyla sonuçlandı. Eski dedektif çark etmişti. Daha önce Garrett'ın en iyi kaynaklarından biriydi ama şimdi onu soruşturmadan çekilmesi için uyarıyor gibiydi. "Bu dava senden daha büyük Garrett. Hem senden hem de ortağından daha büyük. Dikkatli ol."

Garrett yoldayken siyah bir Suburban kükreyerek yanından geçer, sonra da önüne kırar. Garrett önce frene, sonra da kornaya basar. "Pislik herif!"

Sol şeride geçmek için işaret verir, ancak yan aynasına baktığında başka bir Suburban'ın yanına yaklaştığını görür. Sıkışmış.

Suburbanlar yavaş yavaş yavaşlıyor. Birlikte çalışıyorlar, Garrett'ı bankete geçip arabasını durdurmaya zorluyorlar. Neden çift ekip? Kalbi küt küt atıyor. Yine Romero'nun ekibi mi? Belki de son mesajın yeterince güçlü olmadığına karar vermiştir. Belki bu sefer bir uyarı ateşi olmayacak.

Pencereden bir ses geliyor. Profesyonel giyimli bir kadın Garrett'a indirmesini işaret eder. "Bay Wilson, ben Gizli Servis'ten Özel Ajan Leanne Keil."

Gizli Servis mi? Garrett iki elini de direksiyona koyuyor. Ani hareket yok. "Beni neden durduruyorsun? Ben ne yaptım ki?"

"Sıkı tutun. Kımıldama. Biri seninle konuşmak istiyor."

Keil göğüs cebinden ağır hizmet tipi bir kılıf içinde bir cep telefonu çıkarır. Bir kodu tuşlar, sonra telefonu kulağına götürür. "Evet, efendim. Onu bulduk." Telefonu Garrett'a uzatır. Ekran saat dışında boştu. "Alo, ben Garrett Wilson."

"Merhaba Garrett. Bu Cole Wright."

BÖLÜM

58

Bay Wright?" Garrett soruyor.

"Sadede geleceğim, Garrett. Sen ve Brea Cooke benim hakkımda bir kitap yazıyorsunuz. Konunuzla yüz yüze bir röportaja ne dersiniz?"

"*Seninle* mi?"

"Evet, benimle. Sadece ikimiz olacağız. İşleyicilerin katılımı olmayacak." Wright'ın sesi samimi ve sıcak geliyor. Bir dost gibi.

"Brea şu anda burada değil efendim. Bekleyebilir miyiz?"

"Üzgünüm. Bugün olması gerekiyor. Tek başına gel. Ona daha sonra bilgi verebilirsin."

Bu hayatımın atışı! Garrett öyle düşünüyor. Uğruna çalıştıkları her şey. Umduklarından çok daha fazlası.

"Bu kayıtlara geçecek mi?" Garrett soruyor. Başını dönüyor. "Kesinlikle," diyor Wright. "Ajan Keil'i tekrar görevlendirin."

Keil telefona cevap vermek için kiralık arabadan uzaklaşsa da Garrett onun "Evet efendim. Anlaşıldı, efendim."

Önündeki Suburban'da Keil direksiyon başındaki ajanla hızlı bir konuşma yapar. Garrett onun başını salladığını ve sonra onu işaret ettiğini görür. Telefonunu tekrar cebine sokar. Kiralık arabaya doğru yürür ve kapıyı açar.

"Ben sürüyorum."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Oraya vardığımızda anlayacaksın."

Garrett araçtan iner ve yolcu koltuğuna geçer. Öndeki Suburban arıza şeridinden çıkar, ışıkları yanıp söner ve hızla uzaklaşır. Keil arabayı vitese takar. "Bu ne, Corolla mı?"

"Evet. Kiralık."

Keil ayağını gaza bastırdı. Garrett'ın başı koltuğa yaslanır. Corolla hızlanır ve Suburban'ın arkasına geçer. İkinci SUV arkalarına yanaşır. Garrett yolcu tarafına bakar. On saniye içinde, geçen kırsal bölge bulanıklaşır.

"Keil, "Bu şeyler doğru kullanıldığında hareket edebilir," diyor.

Garrett hız göstergesine bakmak için başını eğiyor. Seksen beş ve tırmanıyor.

"Telefonumu kullanabilir miyim?" diye sorar Garrett.

"Hayır, yapamazsın," diyor Keil, Suburban'ın arka tamponunun üç metre yakınına kadar manevra yapıyor ve saatte doksan mil hızla kilitleniyor. "Sadece rahatla ve sürüşün tadını çıkar."

BÖLÜM

59

Concord, New Hampshire

Üzücü bir sonuç, Marie. Ama sonunda onu bulanın sen olmasına sevindim."

Başsavcı Yardımcısı Hugh Bastinelli kitaplarla kaplı ofisinde m a s a s ı n ı n arkasında oturmaktadır. Karşısında Dedektif Çavuş Gagnon var. Koyu renk takım elbise, beyaz bluz. El çantası minderli sandalyenin altına saklanmış.

"Daha mutlu bir son umuyordum" diyor Gagnon, "ama on yedi yıl sonra..."

Bastinelli düşüncesini tamamlar. "İhtimallerin buna karşı olduğunu hepimiz biliyorduk."

Güzel Patriots amigo kızı, hukuk fakültesinden mezun olduğu yıl ortadan kayboldu. O zamanlar büyük bir haberdı. Ama neredeyse yirmi yıldır, soğuk davaların en soğuğu gibi görünüyordu. Ekibindeki genç avukatların Suzanne Bonanno'nun adını bile duymamış olması şaşırtıcı değil.

"Yani rastgele bir trafik çevirmesi miydi?" diye sorar

Bastinelli. Gagnon başını sallar. "Biri aptallık etti. Biz şanslıydık." "Dediğim gibi, sen olduğuna sevindim."

Bastinelli daha önce de Gagnon ile cinayet davalarında çalışmıştı. Onu, bir cinayetin tali hasarını -hâlâ hayatta olan kurbanların ıstırabını- asla unutmayan, titiz, saçma sapan bir dedektif olarak tanıyor. Anneler, babalar, kardeşler, arkadaşlar...

Ama Bastinelli'nin işi katili suçlu bulup hapse atmak. Şu anda suçlayabileceği kimse yok. Gagnon'un da önerecek kimsesi yok. Bu sadece bir güncelleme toplantısı. İş arkadaşından iş arkadaşına. Bir uyarı.

"Peki ya şoför?" diye soruyor Bastinelli, elindeki not defterine bakarak.

"Bay Lucienne?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla bir kurban," diyor Gagnon. "Aracı alması, Marie Gölü'ne götürmesi, bir gece orada bırakması ve sonra bulduğu yere geri götürmesi için kendisine - isimsiz olarak, nakit para ödendiğini iddia ediyor."

"Çalıntı araç mı?" diye sorar

Bastinelli. Gagnon başını sallar.

"Marie Gölü'nde neler oluyor?" diye soruyor Bastinelli.

"İlk bakışta belli olan bir şey yok. Ama burası büyük bir arazi. Şu anda birkaç polis memuru arama yapıyor."

Bastinelli tekrar notlarına bakar ve birkaç soğuk gerçek okur. "'Ölüm nedeni muhtemelen elle boğulma'... 'Diş kayıtlarından ve ehliyetten kimlik.' Yukarı bakıyor. "Son on yedi yıldır hangi cehennemdeydi?"

"Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz," diyor Gagnon. "Laboratuar toprak örnekleri üzerinde çalışarak bunu daraltıp daraltamayacaklarını görmek istiyor. Kemikler mavi bir polyester tabakaya sarılmıştı. Bir üretici ve distribütör bulup bulamayacağımıza bakıyoruz, belki nerede satıldığını öğrenebiliriz."

"Polyester asla ölmez," diyor Bastinelli.

"Ön raporda olmayan bir şey daha var," diyor Gagnon.

"O da ne?"

"Adli tabip Suzanne Bonanno'nun hamile olabileceğini düşünüyor."

Bastinelli yüzünü buruşturdu. "Yani çifte cinayetle mi karşı karşıyayız?"

"Emin değilim. Adli tabip daha fazla analiz yapıyor. Cenin kalıntısı yok."

Bastinelli, "Bu işimi hiç kolaylaştırmayacak," diyor.

"Korkarım bunu daha da zorlaştırmak üzereyim," diyor Gagnon.

"Nasıl yani?"

"Dava ilk ortaya çıktığında Seabrook polisleri ile Boston Polisi arasında sıcak bir patates gibiydi. FBI da bu işe karıştı. Her nasılsa tüm bu el değiştirmeler ve karışıklık içinde orijinal dosyalar kaybolmuş ya da atılmış gibi görünüyor. Hiçbir yerde bulunamıyorlar."

"Tanrım. Yani sıfırdan mı başlıyoruz?"

"Orijinal araştırmacılardan bazılarına ulaşmaya çalışıyoruz. Ama çoğu emekli oldu. Aslında birçoğu öldü."

"Hafızamı tazeleyin," diyor Bastinelli. "O zamanlar kime bakıyorlardı?"

"Onu son görenlerden biri, çıktığı Pats oyuncusuydu."

Bastinelli dik oturur. Şimdi hatırlıyor. Herhangi bir futbolcu değil.
"Yani..."

"T a m a m d ı r ," diyor Gagnon. "Şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nin First Gentleman'ı olan kişi."

"Ama onu akladılar, değil mi?"

"Seabrook yaptı. Evet."

Bastinelli donuk bir titreşim duydu.

Gagnon sandalyenin altından çantasını alır, telefonu çıkarır ve ekrana bakar. "Özür dilerim," diyor, "sakıncası yoksa-"

"Devam et," diyor Bastinelli.

"Ben Gagnon." Bastinelli izlerken Gagnon'un yüzü gerilir. "Dur. Bekle," der. "Seni hoparlöre alıyorum." Ekrana dokunur ve telefonu Bastinelli'nin masasının kenarına koyar. "Tamam. Trooper Hess? Başsavcı yardımcısıyla konuşuyorsunuz."

"Tamam. Dediğim gibi, ben ve Troop E'den iki memur burada, arazinin kenarındaki Marie Gölü mevkiinde, تنها bir alandayız. Ve yeni kazılmış bir çukur bulduk."

Bastinelli soruyor, "Ne kadar büyük bir delik? Sulama için olabilir mi?" "Sekiz fit uzunluğunda, altı fit derinliğinde diyebilirim."

"Delik boş mu?" diye soruyor Gagnon.

"Temiz görünüyor," diyor Hess. "Sanki içinde hiç bir şey olmamış gibi. Bekle, bir resim göndereceğim."

Birkaç saniye sonra, Gagnon görüntüyü alıyor. Bastinelli yaklaşıyor. *Bu sulama hendeği değil*, diye düşünüyor. *Bu bir mezarlık*. "Trooper Hess, bu arazinin sahibi kim?"

"Bekçi, koruma irtifakı olan bir LLC olduğunu söylüyor. Tight End..."

Bağlantı kesik kesik. Gagnon telefona bağılıyor, "Bu da ne, Trooper?"

"Tight End Limited. LLC'nin adı bu."

Gagnon telefonu açıp hoparlörü kapatır. "Teşekkürler, Trooper Hess. İyi işti."

Bastinelli çoktan dizüstü bilgisayarını açmış. Gagnon telefonu kapatır kapatmaz, New Hampshire Eyalet Sekreterliği web sitesindeki listeye ulaşıyor. Gagnon da görebilsin diye ekranı çeviriyor.

Tight End Limited LLC kaydı sadece bir isim göstermektedir.

Cole Wright.

BÖLÜM

60

Hanover, New Hampshire dışında

Garrett Wilson I-89'da güneye doğru gidiyor ve heyecandan titriyor.

Kiraladığı Corolla'da şu an yalnız. Ajanları, silahlarını ve Suburban'larını havaalanında bıraktı - Cole Wright ile iki saat konuştuğu havaalanında.

Görüşmeden sonra bir Starbucks'a gitti ve günün geri kalanını notlarını hafızasında birleştirerek geçirdi. Hiçbir kayıt cihazına izin verilmemişti. Tüm notlarını içeren dizüstü bilgisayar yanındaki koltukta duruyordu.

Saf altın.

Hikaye Garrett'ın hiç beklemediği bir yöne doğru gidiyor. Akıllara zarar! Bu taslak bittiğinde, kesinlikle bir açık arttırma savaşı olacak. *Isır beni, Reginald Hamilton!*

Garrett hız göstergesine baktı. Elli beşlik alanda seksen beş. Dikkatli ol. Radara yakalanmanın sırası değil. Ayağını gazdan çeker, telefonunu alır ve Brea'yı arar.

Üç kez çaldıktan sonra sesli mesaja düşüyor. Tekrar. "Brea! Ara beni!" diye bağırıyor telefona.

First Gentleman'ın kendisiyle yüz yüze gelme fırsatını kaçırdığı için hayal kırıklığına uğrayacak. Orada onun sezgilerini ve hukukçu zekasını kullanabilirdim.

Birinci Beyefendi'yi bu kadar gerçekçi bulduğuna şaşırmıştı. Açık sözlü. Garrett'ın tüm şüphelerine rağmen, muhabir gardını almış olsa bile, adamdan gerçekten hoşlanmıştı.

Cole Wright'ın söyledikleri onu şaşkına çevirdi.

BÖLÜM

61

Seabrook, New Hampshire

Columbia Hukuk'ta yapmak üzere olduğum şeyi kesinlikle kapsamıyorlardı. Bir avukat olarak eğitildim ama lanet bir suçlu gibi düşünüyorum. *Bana ne oldu böyle?*

Önemli bir kanıt bulduğum yere geri koyup polisin bulmasını sağlamalıyım.

Alacakaranlık çökmek üzere ve ben Garrett'la dün gece parkta yürüdüğümüz yolu takip etmeye çalışıyorum. Yürüyüşe çıkan kimseyi görmüyorum ama çalılıkların arasında sıçrayan bir ses duyduğumda donup kalıyorum. Bir ağacın arkasına eğilip hareket eden gölgeleri izliyorum. Tekrar duydum. İnsan olamayacak kadar hafif. Muhtemelen bir sincaptır, değil mi?

Burası Bed-Stuy'dan gelen bir kıza göre bir yer değil.

Büyük anıt kayaya ulaştığımda yönümü buluyorum ve çalılıkların arasından geçerek küçük açıklığa dalıyorum. İş eldivenlerimi giymiştim ama yanıma kürek almamıştım. Dikkatleri üzerime çekmek istemedim. Tek getirdiğim Subaru'nun bagajındaki buz kazıyıcıydı.

Diz çöküp yaprakların bir kısmını kenara fırçalıyorum, sonra buz kazıyıcıyı kullanarak yumuşak toprağı kazıyorum. Altı inç... on iki inç... Bunu yaptığıma inanamıyorum. Şimdi iki ayak. Ön kollarım toprakla kaplandı. Üç fit aşağıda, geriye yaslanıyorum, zor nefes alıyorum. Bu kadar yeter. Bir süre orada oturup etrafa bakıyorum, sesleri dinliyorum, şekilleri izliyorum.

Cebimden plastik poşeti çıkarıp tenis bileziğini alıyorum. Az önce kazdığım çukura bırakıyorum.

Suzanne, umarım bu seni eve getirmeye yardımcı olur.

BÖLÜM

62

911 çağrı metni

Seabrook Polis Departmanı. Acil durumunuz nedir?

Eyalet polisinden bir müfettişle konuşmam gerekiyor.

Acil durumunuz nedir, lütfen?

Bir cinayetle ilgili bilgi aldım.

Hanımfendi, konumunuz nedir?

Bakın, bu aramanın kaydedildiğini biliyorum. Beni hemen bir eyalet polisi müfettişine bağlayın, yoksa telefonu kapatırım ve siz de amirinize bir vatandaşın cinayeti ihbar etmesine neden yardımcı olmadığınızı açıklarsınız.

Bekleyin lütfen. [*Seste*

duraklama]

New Hampshire Eyalet Polisi, Dedektif Çavuş Gagnon. İsminizi alabilir miyim, lütfen?

Adımın bir önemi yok. Sadece dinleyin. Suzanne Bonanno, Seabrook'taki ormanda, Rahip Bonus Weare anıt taşının kırk metre batısına gömüldü.

Hanımfendi, ben-

Hayır, yapamazsınız.

[Çağrı aniden sona erer]

BÖLÜM

63

Litchfield, Connecticut

Kullan-at telefonu parçaladım ve parçalarını bir drenaj göletine attım - ve yanlışlıkla kendi telefonumu da içine düşürdüm.

"Kahretsin!" Telefonumu çıkarıp kapatıyorum, eve gidene kadar kurutamayacağımı biliyorum.

Çiftlik evinde, ışıkları kapalı ve perdeleri çekili oturma odasında oturuyorum. Eğer bir silahım olsaydı, şu anda kesinlikle dolu ve kucağымda olurdu. Keşke New Hampshire'da bir tane alsaydım diyorum. Birkaç dakikada bir kalkıp perdelerin arasından bakıyorum, Garrett'ın kiralık arabasının farlarını görmeyi umuyorum.

Umarım başka kimseyi görmem.

Pirinç dolu bir küvetin içinde duran karanlık telefonuma bakıyorum. Boş ver. Düğmeye basıyorum ve telefon hayata dönerken Apple sembolü parlıyor.

Garrett'tan gelen bir sesli mesaj var: "Brea! Ara beni!" Sesi gergin geliyor. Heyecanlıyım.

Ayrıca ondan yarım düzine mesaj aldım. Ve bir tane de bilinmeyen birinden.

Tehlike gittikçe derinleşiyor. Dur artık. A

Brother

Bir ürperti vücudumdan ayaklarıma kadar iniyor.

Bu kadar yeter. Garrett'ı arıyorum.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Brea! Neden telefonuna cevap vermiyorsun? Hanover yakınlarındaki bir havaalanında yaptığım bir görüşmeyi sana anlatmam gerekiyor. Soruşturmamızın konusuyla ilgili olduğunu söylemek dışında telefonda konuşmak istemiyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ben soruyorum. *Peki bu ne anlama geliyor?*

"Bir randevu ayarlayalım," diyor Garrett. "Bizim evde buluşalım."

BÖLÜM

64

Seabrook, New Hampshire

Gece derinleşirken, Dedektif Çavuş Marie Gagnon Rahip Bonus Weare'in anıt taşına yaslanır. Bu noktada verdiğ i vaazın ne hakkında olduğunu merak ediyor. Kardeş sevgisi mi? Başkalarına iyilik yapmak mı? Öldürmeyeceksin mi?

Kırk metre ötede, bir ışık bataryasının altında, küçük bir kepçe gevşek toprağın bir bölümünü kazıyor. Adli tıp ekibi sabaha kadar beklemek istedi ama Gagnon rütbesini geri çekti. Eğer burası gerçekten Suzanne Bonanno'nun mezarıysa, zaten bir kez bozulmuştu.

Bölgenin bir an önce güvenlik altına alınmasını ve aranmasını istedi.

Gagnon genelde isimsiz ihbarları pek dikkate almaz ama bu vakada normal kalıplara uymayan çok şey var. O ve birkaç polis memuru ihbarcının işaret ettiği yeri buldular ve yakın zamanda kazılmış olduğunu gördüler. İşte o zaman olay yeri ekibini harekete geçirdi.

Kayadan birkaç metre ötede, beyaz tulumlar giymiş iki eyalet polisi müfettişi kazılan toprağı yavaşça eleklerden geçiriyor. MCU'dan Vicki Barnes tüm süreci kamerasıyla belgeliyor. Seabrook polisleri el fenerleriyle çalıların arasında gezinerek ait olmayan bir şey arıyor.

Gagnon, haki pantolon ve ekose gömlek giymiş uzun boylu bir adam patikadan şantiyeye doğru ilerlerken başını kaldırır. Polislerden biri onu durdurmak için öne çıkar.

"Sorun yok," diye sesleniyor Gagnon. "O benimle birlikte."

Her gece bir başsavcı yardımcısı olay yeri incelemesine gelmiyor ama Hugh Bastinelli sadece yirmi dakika uzaklıkta yaşıyor ve Gagnon onu aradı. İlgileneceğini düşünmüş.

Bastinelli ona el sallarken, "Burayı biliyorum," diyor. "Hafta sonları burada yürüyüş yapıyorum. Çocuklarımla bu kayanın önünde selfie çektirmişliğim var!"

"Belediye kayıtlarını kontrol ettim," diyor Gagnon. "Kaybolduğu yaz, parkın bu kısmı yenileme ve yeniden düzenleme için kapatılmıştı. Zemin tamamen parçalanmıştı. Taze bir mezarı işin bir parçası gibi göstermek zor olmazdı." Kazıcıyı işaret ediyor. "Yeşillikler yeniden dikildiğinde, şuradaki alan oldukça gizlenmişti."

Bastinelli, sıkı bir şekilde çalışan adli tıp ekibinin üyelerine bakar. "İşe yarar bir şey buldular mı?"

Gagnon onu katlanır bir masaya götürür ve bir kanıt torbası uzatır. "Bunu hemen buldular."

Çantanın içinde kırmızı taşlı kirli bir tenis bileziği var.

Bastinelli daha yakından bakmak için eğilir. "Sence onun mu? Kaybolduğunda bunu takıyor muydu?"

"Gagnon, "Eğer cinler dava dosyalarını çalmamış *olsalardı* bunu bilirdik," diyor. Çantayı tekrar masanın üzerine koyuyor. "Bilezik sadece birkaç metre aşağıdaydı, yani belki de hiç bağlantılı değildir. Yakın zamanda biri düşürmüş olabilir. Ayrıca kemiklerin sarılı olduğu çarşıftan kalma olabilecek bazı lifler buldular. Aynı renk."

"Bunu kim ihbar etti?" diye soruyor Bastinelli.

"Keşke bilseydim. Kadın. Otuzlu yaşlarında, belki. İsmi vermedi ama verdiği talimatlar çok yerindeydi."

"İşin içinde olan biri mi?"

"Belki kim olduğunu bilen biri. Belki de sorumluluk almadan bu konuyu kapatmak isteyen biri."

Vicki Barnes dijital kamerasıyla geliyor. Gagnon tanıtımları yapıyor.

Bastinelli, "Gecenizi mahvettiğimiz için üzgünüz," diyor.

Barnes neşeyle, "Endişeye gerek yok," diyor. "Dedektif Gagnon bunu her zaman yapar." Dijital ekranı yukarı bakacak şekilde kamerasını kaldırıyor. "Şuna bir göz atın."

Çerçeve ilk başta koyu renkli bir toprak karesi gibi görünüyor. Ancak Barnes yakınlaştığında, küçük beyazımsı gri bir parça ortaya çıkıyor. "Düşündüğüm şey bu mu?" diye soruyor.

Gagnon, "Adli tabip kesin olarak bilecek," diyor. "Ama ben falanks ya da metatars üzerine bahse girerim - ayak parmağı ya da ayağın bir parçası."

Bastinelli başını sallar. "Tanrım."

Gagnon ona sıkı bir gülümseme verir. "O süslü ofiste otururken neler kaçırdığını görüyor musun?"

"Dedektif!" diye sesleniyor adli tıpçılardan biri. "Bunu görmemiz gerek!"

Gagnon, Barnes ve Bastinelli ile birlikte oraya doğru yürür. Beyaz takım elbiseli genç kadın eldivenli eliyle eleme ekranının üzerinde bir şey tutmaktadır. Gagnon yeni bir çift eldiven takar ve nesneyi dikkatlice iki parmağının arasına alır. Kordonu kopmuş bir erkek kol saati.

Gagnon, "Lütfen fışkırtın," diyor. "Yavaşça."

Beyaz takım elbiseli kadın masadan küçük bir sıkma şişesi alır ve saatin yüzüne ve arkasına ince bir sis püskürtür. Kir, küçük çamurlu damlalar halinde damlıyor.

Gagnon saati sahne ışıklarından birine doğru çevirir. "Bak. Arkasında bir şey var..."

Beyazlı kadın hızlı bir sisleme daha yapıyor.

Gagnon saatin arkasını nazıkçe silerek temizliyor. Barnes objektifini nesneye birkaç santim yaklaştırarak fotoğraf makinesiyle çekim yapıyor. Bastinelli eğiliyor. "Tarihe bak!"

Haziran'da. Yirmi dört yıl önce.

Tarihin altında filigranlı bir yazıt bulunmaktadır:

BC'DEN

CW'YE,

SEVGİ İLE

"Çanta!" Gagnon seslenir. Adli tıp ekibinin bir başka üyesi elinde şeffaf bir kılıfla aceleyle gelir. Gagnon saati dikkatlice içeri indirir, ardından eldivenlerini çıkarır.

Bastinelli'ye doğru eğilir. "CW," diye fısıldıyor. "Cole Wright mı?"

Bastinelli omuz silkiyor. "Ya da Christopher Walken. Ya da Charlie Watts. Hemen sonuca varmayalım."

"Tamam," diyor Gagnon. "Sen yapmazsan ben de yapmam." Açık fikirli olmak için elinden geleni yapıyor. Ama bağlantı kurmaktan da kendini alamıyor. Onun işi bu.

Gagnon elini poşetlenmiş tenis bileziğinde gezdiriyor. Buna sezgi diyebilirsiniz ama bileziğı kimin taktığına dair güçlü bir hissi var.
Seni görüyorum, Suzanne. Seni görüyorum.

BÖLÜM

65

Brattleboro, Vermont

Montcalm Acres'daki 19 numaralı kulübede Garrett'ın keyfi yerinde. Brea'yla yıllar önce kampüs dışında ilk buluşmalarını gerçekleştirdikleri odayı kapmayı başarmıştır. Ona haberleri vermek ve projelerini yeniden canlandırmak için daha iyi bir yer olabilir mi?

O zamanlar, yerel patikaları keşfetmek için uzun bir gün geçirmeyi planlamışlardı, ancak sonbaharın sonlarında meydana gelen bir bulut patlaması yürüyüşlerini kısa kesti. Anlaşıldığı kadarıyla kötü bir sonuç değildi. Günün geri kalanını yatakta sevişerek geçirmişler, kıyafetleri ise yanan ateşin önünde kurumuştur.

O gün Brea'ya onu sevdiğini ilk söylediği gündü. Tam orada, o sarkık, gıcırtılı yatakta. Garrett başlarının üzerindeki teneke çatıya vuran yağmurun sesini hâlâ hatırlayabiliyor. Mükemmeldi.

Bu gece kulübede hava serin. Garrett raftan yün bir battaniye alıp ısınmak için omuzlarına örtüyor, sonra da dizüstü bilgisayarını şöminenin yanındaki masanın üzerine koyuyor. Otele giriş yaparken bir yük yakacak odun için ödeme yapmıştı ama henüz gelmemişti.

Garrett bir tabure çeker ve notlarını yeniden gözden geçirmek için dizüstü bilgisayarını açar. Bugünkü olayların dramatik bir giriş olabileceğini düşünüyor: Gizli Servis tarafından açık yolda kaçırıldı. Amerika Birleşik Devletleri'nin First Gentleman'ı ile gizli bir görüşme için küçük bir havaalanına götürüldü.

Woodward'ın lanet otoparkından daha iyi.

Garrett e-postalarını kontrol ediyor. Buradaki internet hizmeti şüpheli. Google'ın yüklenmesi çok uzun sürüyor.

Ukrayna'dan henüz bir cevap yok. Alışılmadık bir durum değil. Daryna kendi saatleriyle çalışıyor. Rus füze saldırıları yüzünden internet hizmeti de aksıyor. Bu

Günlerce ortalıkta görünmemesi alışılmadık bir durum değil. Her zaman yeniden ortaya çıkar. En azından şimdiye kadar hep öyle oldu.

Garrett battaniyenin altında ellerini ovuşturuyor. İhtiyaçları olan tek şey sağlam bir teklif ve açık artırmayı başlatıp Nottinghamlıları sözleşmelerini yırtıp attıklarına pişman edecek birkaç öldürücü bölüm.

Garrett sandalyeden kalkar, içinden gergin bir enerji akmaktadır. Volta atmaya başlar. Telefonundan saati kontrol eder.

Brea her an burada olabilir.

Kapı çalınıyor. Boğuk bir ses. "Bay Wilson?"

Yakacak odunu olan adam olmalı. Garrett dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

"Bekle." Geniş tahta zeminde yürür ve kapıyı çekerek açar.

İki adam orada duruyor. Koyu renk pantolonlar, kısa siyah ceketler, düz siyah beyzbol şapkaları.

İlk izlenim: Yakacak odun yok. Adamlardan biri otuzlu yaşlarında; diğeri biraz daha genç. Adamlar odaya giriyor.

"Hey!" diyor Garrett. Ağzı aniden kurur.

Genç adam onu göğsünden iterek geri çekilmeye zorlar. Yaşlı olan "Şimdi" diyor.

Susturucunun metal ucu Garrett'ın alnında soğuk.

Brea! Son düşüncesi.

BÖLÜM

66

Brattleboro'ya rekor sürede vardım. Garrett'tan gelen son mesajda 19 numaralı kulübeyi, yani bizim yerimizi ayırttığı yazıyordu. Ne de olsa beni sevdiğini ilk kez orada söylemişti. Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Ben de onu sevdiğimi söyledim.

Çam ağaçlarının arasından son virajı dönüyorum.

Ne oluyor be?

Orman yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklarla aydınlatılıyor.

Sert fren yapıyorum. Gözümü her kırışımda her şey donmuş kareler gibi karşıma çıkıyor.

Garrett'ın kiralık arabası. Bir ambulans. İki polis arabası. Üniformalı polisler bir kulübenin verandasında duruyor.

Subaru'yu parka koydum ve atladım. Koşmaya başladım. Polislerden biri verandadan atladı ve doğruca bana yöneldi.

"Ne oldu?" Seslendim. "Erkek arkadaşıyla burada buluşacağım!"

Memur bir lakros oyuncusunun sağlam yapısına sahip. Beni soğukkanlılıkla durdurdu. "Tatlım, oraya giremezsin."

Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve konuşmaya devam ediyor ama kelimeleri sanki suyun altından geliyormuş gibi. "Erkek arkadaşının adı ne?" Gözlerimin içine bakıyor. "Tatlım! Dinle beni! Burada kiminle buluşacaktın?"

Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama faydası yok. Bacaklarını iyice açmış.

Kabinden gelen bir parıltı var. Parlak ışıklar. Ateşten daha parlak.

"Garrett!" Bağırıyorum. "Neredesin?"

"Garrett mı? Peki soyadı ne?" Polis kulağımda. Beni yarı tutuyor, yarı sarılıyor.

"Wilson! Garrett Wilson!"

"Tamam, tatlım. Gelip benimle oturmanı istiyorum." Beni bir am ağacının altındaki tahta banka doğru çekiyor. Gözlerim kulübenin kapısına sabitlendi. Üzerine 19 rakamı kazanmış.

Hayır! Hayır!

Nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi ondan ayırdım ve kulübeye giden merdivenleri koşarak çıktım. İki polis daha beni yakaladı.

Ama artık çok geç. İçeriye
görebiliyorum. Yerde bir
battaniye. Kan.

Garrett!

PARÇA

İKİ

BİR HAFTA SONRA

BÖLÜM

67

Brooklyn, New York

Bebekliğimden on sekiz yaşına kadar bana ait olan küçük odada yavaşça uyanıyorum. Bir köşede yatak, diğerinde küçük bir masa ve sandalye. Her duvar boyunca kitaplıklar.

Birkaç kısa, merhametli saniye için, her şey doğru geliyor. Normal. Sonra kederin ağır dalgası tekrar geliyor. Beni alıyor ve yutuyor. Çarşafımı ve battaniyemi sanki beni koruyabileceklermiş gibi çeneme doğru çekiyorum. Ama koruyamazlar. Hiçbir şey koruyamaz.

Masanın üzerinde, birinci sınıftaki resmi fotoğrafımdan, annem ve babam tarafından kuşatıldığım, hepimizin gülümsediği, beni bekleyen parlak bir gelecek varmış gibi görüldüğüm lise mezuniyet fotoğrafına kadar, raptiyelerle tutturulmuş renkli fotoğraflarla dolu bir ilan panosu var.

O kendine güvenen genç kız gitti. Büyüyüp kendine güvenen genç kadın da öyle. Ve o parlak, ışıltılı gelecek de öyle.

Yumuşak bir kapı sesi. "Brea, içeri girebilir miyim?" "Elbette anne."

Annem içeri giriyor ve usulca yatağın kenarına oturuyor. Saçlarımı okşamak için uzandı. "Yani sonsuza kadar yatakta kalmayı mı planlıyorsun?"

"Neden olmasın?" Güçlü parmaklarını kafa derimde, ardından sıcak elini omzumda hissediyorum. "Anne? Babam öldüğünde senin için de böyle miydi?"

Çok ani olmuştu. Babam iş yerinde kalp krizinden öldü.

Eğilip alnımdan öpüyor. "O zamanın senin için zor olduğunu biliyorum."

Sen de öyle. Unutma, acılarla yaşamayı ve anıları sevmeyi öğreniyorsun." Elimi yorganın altından çıkardı ve sıktı. "Endişelerini ve güvenini Tanrı'ya bırak, Brea. Bunu atlatacaksın, söz veriyorum."

Anneme artık Tanrı'ya pek inancım kalmadığını söylesem incineceğini biliyorum. Kamu avukatı olduktan ve O'nun çocuklarının nasıl kullanıldığını ve istismar edildiğini gördükten sonra olmaz. Suzanne Bonanno'nun başına gelenlerden sonra olmaz. Ve Amber Keenan'a.

Ve Garrett.

Bugün bir hafta oldu.

Öldürüldükten üç gün sonra cesedi Swarthmore, Pennsylvania'daki ailesine teslim edildi.

Sanırım Garrett'ın ailesi, Garrett'ın beni vasiyetinin vasisi yapmasına biraz şaşırdı ama sorun etmediler. Halledilmesi gereken büyük bir mirası yoktu. Kredi kartlarını ödemem ve banka hesaplarını kapatmam sadece birkaç günümü aldı. Vasiyetini LegalZoom'da kendisi hazırlamıştı. Subaru'yu, değerli gitarını, kitap telif haklarını ve vasiyetnamede yazdığı gibi "evde çivilenmemiş ne varsa" bana bıraktı.

Cenaze töreninde Garrett'ın ailesi kibardı ama sanırım olanlar için beni suçladılar.

Tek bildiğim, haklı oldukları.

"Anne, onu çok özledim!"

"Biliyorum, biliyorum. Sadece daha iyi zamanları düşünmeye çalış." Deniyorum. Ama şu anda bu çok acı veriyor.

BÖLÜM

68

Concord, New Hampshire

Dedektif Çavuş Marie Gagnon başsavcı yardımcısının masasının karşısındaki sandalyeye oturur. Mezarlıktaki gece sohbetlerinin üzerinden bir hafta geçmiştir ve Bastinelli son durumu öğrenmek istemektedir. Hiç vakit kaybetmiyor.

"Peki Marie, ne durumdayız?"

Gagnon, "Orijinal kayıtlar olmadan, çoğunlukla kör çalışıyorum," diyor. "Eski araştırmacılardan birkaçıyla konuşarak bazı parçaları bir araya getirebildim, ama bunun nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Öyle," diyor Bastinelli. "Anılar gözenekli hale geliyor."

Gagnon dizüstü bilgisayarına bakar. "Fort Lauderdale'de Foster adında emekli bir dedektifle konuştum. Sesi biraz tuhaf geliyordu ama orijinal notlarından bazılarını saklamıştı. Cole Wright'ın bir keresinde Suzanne'la sert konuştuğunu duyduğunu söyleyen bir stadyum görevlisiyle görüştüğünü söyledi. 'Senin boynunu kıracağım' gibi bir şey demiş."

"Hafızasında görevlinin adı da var mıydı?"

Gagnon başını sallıyor. "Stacey Millett. Milwaukee'de bir kız okulunda koçluk yapıyor. Onu aradım. Hâlâ aynı hikâyeyi anlatıyor. Ama Cole'un ciddi olup olmadığını bilmiyor. Sadece sert konuşmuş olabileceğini söylüyor. Ve Başkan Wright'ın büyük bir destekçisi olduğunu gönüllü olarak söyledi."

Bastinelli, "Bu yardımcı olmuyor" diyor. "İfadesini çürütmek kolay. Saat ne olacak?"

"Saat kadranının çıkıntısı boyunca damgalanmış bir seri numarası bulduk. New York'lu bir üretici olan Zahn Fine Watchcraft'a kadar izini sürdük. Güzel saat ama bir Rolex sayılmaz. Hanover'daki bir kuyumcuya gönderilmiş,

New Hampshire, yirmi dört yıl önce."

"Yani zamanlama uyuyor."

"Bundan daha iyisini yapabilirim," diyor Gagnon. "Dükkân Schmitt's Jewelers'dı. Hâlâ faaliyette. Üçüncü kuşak Alman bir aile. Titiz kayıt tutucular."

"Yani saati kimin aldığını biliyorlar mı?"

"Var. Brenda Connelly. Cole Wright ile aynı dönemde Dartmouth'ta öğrenciymiş. Şimdi başarılı bir teknoloji yöneticisi ama aileden gelen parası var."

Bastinelli parlıyor. "Brenda Connelly. BC! Saatin arkasındaki baş harfler bunlardı, değil mi?"

"Evet. Artık Brenda Monroe. Mezunlar derneği aracılığıyla izini buldum. Cole'la birinci sınıfta birkaç ay çıktıklarını söyledi."

"Peki neden saat?"

"Cole'un hep geç kaldığını söylüyor. Aralarında küçük bir şakaydı. Ve çok güzel bir saatmiş. Ayrıldıktan sonra bile onu taktığını hatırlıyor. Alyans gibi bir şey değil." diyor Gagnon. "Ve Brenda onu terk etmiş gibi görünüyor, tam tersi değil."

"Herhangi bir tehdit ya da şiddet uyguladı mı?"

Gagnon başını sallıyor. "Brenda onun mükemmel bir beyefendi olduğunu söylüyor. Sadece geç kalma alışkanlığı varmış. Saatle bile."

Bastinelli deri koltuğunda arkasına yaslanır. "Şimdi resmi çizelim. Teorik olarak, Cole Wright eski kız arkadaşı Brenda'dan bir saat saklıyor. Daha sonra Suzanne Bonanno ile çıkıyor. Kavga ediyorlar. Onu boğuyor ve mezarını kazarken eski saati toprakta kaybediyor. On yedi yıl sonra birileri Suzanne'ın kemiklerini mezardan çıkarır ve Cole Wright'ın yakınlarda sahip olduğu bir mülke getirmesi için bir şoföre para öder."

"Kemiklerin oraya gittiğini varsayıyorum," diyor Gagnon. "Ta ki Herb Lucienne kendini aşana kadar."

"Bu küçük, çarpık bir hikâye," diyor Bastinelli. "Wright ve Suzanne'ı hayattayken parkta bir araya getirecek bir şey var mı?"

Gagnon başını sallıyor. "Annesi Suzanne'ı en son gördüğünde yeni dairesi için bir şeyler almak üzere Walmart'a gittiğini ve Wright'ın onunla orada buluşup bir yere yemeğe götüreceğini söyledi. Restoranın adını hatırlamıyor. O geceki hareketlerine dair başka bir kayıt yok. Nerede olduklarını bile bilmiyorum."

Wright'ı sorgulamışlar mı ya da arabasını kontrol etmişler mi? Dediğim gibi, orijinal dava dosyalarını bulamıyorum. Emlak kayıtlarına göre o sırada Kuzey Attleboro'da yaşıyormuş."

"Peki ya bilezik?"

"Suzanne'ın olduğu kesin. Annesi bunu bulduğumuz günün ertesinde doğruladı. Bana onu giyerken gösteren bir DVD verdi."

"Sarıldığı çarşafta bir şey var mı?" diye soruyor Bastinelli.

"Boston'daki bir laboratuara bazı lifler gönderdik. Henüz bir şey yok."

Bastinelli elini masasına vurur. "Lanet olsun! Jen'e götürebileceğim bir şeye ihtiyacımız var. Bu konuda mikroskop altında olacağını biliyorsun."

New Hampshire Başsavcısı Jennifer Pope, Bastinelli'nin patronu. Gagnon onun sert bir savcı olarak ün yaptığını biliyor. Ancak Madeline Wright'ın selefi olan karşı partinin başkanı tarafından atanmıştı. Kolluk kuvvetleri ve siyasetin birbirinden ayrı tutulması gerekiyor ama asla öyle olmuyor.

"Bu konuda özensiz davranamayız, Marie. Bu davayı dayandırabileceğimiz sağlam bir şeye ihtiyacımız var. Bu kanıtlardan bazılarını birleştirmeliyiz. Bu kadar yüksekten ateş ettiğinizde, sadece bir şansınız olur."

Gagnon gitmek için ayağa kalkar. "Hallediyorum. Merak etmeyin."

Sert sözler. Ama gerçek şu ki, Gagnon çok endişeli. Orijinal dava dosyaları olmadan çalışıyor. Elindeki kanıtlar yetersiz. Ve soruşturmasının potansiyel hedefi kelimenin tam anlamıyla dünyanın en güçlü insanıyla aynı yatakta.

Şu anda, davası fasulyeden bir tepe bile değil.

Bir kum yığını.

BÖLÜM

69

Brooklyn, New York

Mutfakta bir tabak dolusu taze waffle ve çıtır pastırmayı karıştırıyorum. Sanırım bir süreliğine kahve ile işim bitti ama annem sabahın üçüncü fincanını içiyor.

"Seni yemek yerken görmek güzel, kızım." Babama ait bir MTA kupasından yudumluyor.

Babam trenlerin kimsenin görmediği kısımlarında çalışırdı. Bazen beni vagonlardan birinin kabinine oturturdu ve ben de treni derin ve uzun bir tünele sürüyormuşum gibi yapardım. Hep bir şeyleri yönetmek istediğimi söylerdi.

"Teşekkürler anne. Her zamanki gibi çok lezzetli."

Aslında, neredeyse hiçbir şeyin tadını alamıyorum. Sanki tüm duyularım körelmiş ya da kapanmış gibi. Bir süre tamamen kapanacağımdan ve asla iyileşemeyeceğimden korktum. Ama annemin waffle'ları beni geri getirmeye başladı.

Gülümsüyor ve elimi okşuyor. "Hâlâ dokunabildiğimi bilmek güzel." Kahve fincanının kenarından bana bakıyor. "Peki ya işin?"

"Hala Yale'den izindeyim."

"Hayır, Garrett'la birlikte üzerinde çalıştığınız kitaptan bahsediyorum."

Çatalımı bırakıp tabağımı itiyorum. "Kitap öldü, anne.

Garrett'la birlikte öldü. Her neyse, Nottingham sözleşmeyi iptal etti." Bana sessizce başını salladı.

"Ayrıca, korkarım Garrett'ın ölümüne neden olan şey o kitap üzerinde çalışmak."

Cesedini gördükten sonraki ilk birkaç saat bulanıktı. Brattleboro polisi beni iki kez sorguladı, bir kez olay yerinde, bir kez de karakolda.

Tabii ki onlara Tony Romero'dan bahsettim, Providence'lı haydut. Yazdığımız bir kitap yüzünden Garrett'ı nasıl dövdüğünü. Adını not aldılar ve Providence polisiyle temasa geçtiler. Doğal olarak, Romero'nun bir mazereti vardı. Bütün gün özel kulübü Raymond's Tavern'deydi. Onların bana olduğu kadar benim de polislere soracak çok sorum vardı. Bir kere, Garrett'ın laptopu neredeydi? Onsuz hiçbir yere gitmezdi. Kulübenin yanında lastik izi var mıydı? Başka kimse bir şey gördü mü? Ve sormak bana acı verse de: Garrett tam olarak nasıl ölmüştü? Bana tek el ateş edildiğini söylediler. Bir saniyede biteceğini söylediler. Buna inanmayı seçtim. Onun acı çektiği düşüncesine katlanamıyorum.

Garrett'ın uyuşturucu kullanıp kullanmadığını sordular. Tylenol'den daha güçlü bir şey olmadığını söyledim. Bana kabinde bir masanın üzerinde uyuşturucu olduğunu söylediler. Yüksek kalite kokain. Kesilmiş ve dağıtım için yeniden paketlenmiş gibi görünüyordu. Onlara bunun açıkça bir tuzak olduğunu söyledim, bu da planlı bir infaz olduğu anlamına geliyordu. Yine de toksin testi istediler.

Onlara Garrett'ın First Gentleman ile görüşmesinden bahsetmedim. Bunun gerçekleştiğine inanıyordum ama elimde kanıt yoktu ve bir tür hükümet komplosu delisi gibi görünmekten korkuyordum. Gizli Servis'i üzerime salacaklarından korkuyordum. Dedektifler kitabımızın ne hakkında olduğunu sorduklarında, onlara siyaset hakkında olduğunu söyledim. Devam eden bir çalışma. Yayın anlaşılmamızın bile olmadığını söyledim.

Yeterli.

Annemle kahvaltı ettikten sonra eşofmanlarımı sepete atıyorum, duş alıyorum ve bir kot pantolon ile bluz giyiyorum. Kendimi normal hissetmiyorum. Ama en azından öyle görünüyorum. Her seferinde bir adım.

BÖLÜM

70

Walter Reed Ulusal Askeri Tıp Merkezi

Walter Reed dünyanın en iyi sağlık kurumlarından biri olabilir, ama yine de bir hastane ve kokular ve sesler Burton Pearce'ın midesini bulandırıyor. İyi bir sebepten dolayı.

Beş yıl önce, küçük kız kardeşinin Maryland'deki Union Memorial'da böbrek hastalığı nedeniyle hayatını kaybetmesini izledi. Annesi üç ay sonra Georgetown Üniversitesi Hastanesi'nde mide kanserinden öldü. Çok geçmeden babası rutin bir anjiyoplasti için New York'taki Mount Sinai'ye gitti ve masada öldü.

Yedinci katta iner ve Başkan Yardımcısı Ransom Faulkner'ın süitine gider. Bu tek başına bir ziyaret, sabah vizitinden hemen sonra. Pearce'ın iyi yerleştirilmiş birkaç telefonu sayesinde Rachel Bernstein Virginia belediye başkanları konferansına gidiyor. Bütün gün orada olmayacak.

Pearce süitin dışındaki iki Gizli Servis ajanına başıyla selam veriyor. Kapıyı iterek açar ve neredeyse yürüyerek geri çıkar.

İşlerin bu kadar kötüye gittiğini fark etmemişti.

Faulkner zayıf, çenesi gri kirli sakalla kaplı, burun deliklerinin altında bir oksijen kanülü var. Yanlarındaki metal sehpa uğuldayan ve bipleyen monitörlerle dolu. Yatağın başında bir serum torbası asılı. Tanıdığı en dinamik adamlardan biri -nesilden nesile siyasi bir güç- sıvı alıp sıvı vermeye indirgenmiş.

Pearce bir sandalye çeker ve oturur.

Gürültü Başkan Yardımcısını uyandırır. Gözlerini kırıştırır ve başını yastığa koyar.

"Burton," diyor zayıfça. "Güzel sürpriz."

"Sizi gördüğüme sevindim, Şef. Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Silik bir gülümseme. "Eğer ayırabilirseniz, yaklaşık bir metre temiz kalın bağırsak." Pearce gülüyor. "Ben daha çok buz parçaları gibi düşünüyordum."

"Sadece bir bardak viskinin içinde yüzüyorlarsa," diyor Faulkner. Öksürüyor. "N'aber Burton?" diye mırıldanıyor. "Hasta ve güçsüzleri ziyaret etmekten daha önemli işlerin var."

Pearce bir elini yatağın parmaklığına dayar. "Yaklaşıyoruz, Sayın Başkan Yardımcısı. Sizi gelişmelerden haberdar etmek istiyorum."

Faulkner'ın tüylü kaşları kalktı. "Büyük Pazarlık mı?"

Pearce başını sallar. "İşler kritik noktaya ulaşıyor efendim. İhtiyacınız olan tüm yardım ve desteğe sahip olduğunuzdan emin ol m a m ız gerekiyor. Tüm doğru insanlar." Faulkner elini Pearce'ın elinin üzerine koyar.

"Endişelenmeyin. Buradaki doktorlar harika. Hemşireler de öyle."

Gülümsüyor. "Dokuz yüz milyar dolarlık bir hastanenin askeri bütçe satın alabilir."

"Eve daha yakın bir yerden bahsediyorum, Şef." Pearce eğildi. "Ben sadece doğru kararı vermenize yardımcı olmak için buradayım."

BÖLÜM

71

Brooklyn, New York

iPhone'um gelen bir mesajla çınlıyor. Aşağı bakıyorum.

Garrett'ın ölümüne üzüldüm. A

Brother

Bütün hafta boyunca tanıdığım herkesten taziye telefonları ve mesajları aldım. Burton Pearce bile üzüntülerini dile getirdi. Gelen mesajlar beni çok duygulandırdı. Bu beni kızdırdı. Yatağıma oturdum ve mesaja cevap yazdım:

Kimsin sen, orospu çocuğu?

Şimdiye kadar bu tek yönlü bir iletişim oldu. Şimdiye kadar hiç yanıt vermedim. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Saniyeler içinde bir cevap geliyor.

Hâlâ tehlikedesin. Suzanne. Amber. Garrett. Sıradaki sen olabilirsin.

Bir uyarı mı yoksa tehdit mi? Her iki şekilde de, bunu aştım.

Artık mesajlaşmak yok. Benimle şahsen buluş.

Gönderdim ve bekledim. Başım zonkluyor ve kalbim çarpıyor. İyi olsa iyi olur.

Öyle.

Grand Central. Bugün, saat 15:00'te, danışma kulübesinde. Tek başına.

Yatak odamın kapısını fırlatıp mutfağa giriyorum. "Anne, fikrimi değiştirdim."

"O da ne?"

"İşe geri dönüyorum." "Yani öğretmenliğe mi?"

"Hayır. Kitabı kastediyorum. Onu kendim bitireceğim."

BÖLÜM

72

Grand Central Terminali, Manhattan

Küçükken tren yolculukları beni uyuturdu.

Bugün, tamamen uyanığım.

Babam beni her zaman tren yolculuklarına çıkarırdı, New York'un her yerine ve Hudson Nehri'nin yukarısına ve aşağısına. Her gün milyonlarca insanı taşıyan bir sistemin parçası olmaktan gurur duyardı. Bana makinist ve kondüktöre karşı her zaman nazik olmamı söylerdi. MTA kimliğini gösterdiğinde genellikle bize özel bir selam verirlerdi.

Trenim Grand Central'a yanaşıyor ve kalabalığı takip ederek parlak altın rengi saati ve 125 fit yüksekliğindeki tavanında zodyak takımyıldızlarını gösteren duvar resmi olan ana kata çıkıyorum.

Yolun kenarında duruyorum ve yürüyen insanları tarıyorum. Devriye gezen polisler görüyorum. Mesaj "A Brother "dan geldiği için siyah bir adamı izlediğimi varsayıyorum. Tek bildiğim bu.

Saçları omuzlarına dökülen genç bir kadın yol soracakmış gibi önümde duruyor. Sıksa ve uzun boylu, on dokuz ya da yirmiden fazla olamaz.

"Abi'yi mi arıyorsun?" diye soruyor.

İhtiyacı olan tek şey yüzümdeki ifade.

"Hadi gidelim," diyor. Güçlü adımlarla terminali geçiyor, koridorun batı tarafındaki mermer merdivenleri tırmanırken arkasında olduğumdan emin olmak için arkasına dönüyor.

Yetişmek için acele ediyorum.

Vanderbilt girişinde, hırpalanmış bir Hyundai yasadışı bir şekilde park edilmiş, tehlike

ışıklar yanıp sönüyor. Arabanın uzak tarafında, yakası yıpranmış, uzun kahverengi bir palto giyen Siyah bir adam durmaktadır. Gözleri bir sağa bir sola bakıyor.

Uğursuz mesajların arkasındaki adam bu mu? Bu kardeşim mi?

Genç kadın sürücü tarafına geçiyor. Katlanmış bir banknotu adamın eline tutuşturduğunu ve adamın oradan ayrıldığını görüyorum; arabaya göz kulak olması için ona para vermiş olmalı.

Sanırım bu kardeşim değil.

"Önden bin," diyor. "Ben senin Uber şoförün değilim."

Midtown'dan Hell's Kitchen'a doğru ilerliyor. Henry Hudson Parkway'in kuzey şeridine geldiğimizde, "Nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?" diye sordum.

"Hayır." Gözleri önündeki trafikten hiç ayrılmıyor.

125. Cadde çıkışına girer ve her şey tanıdık gelmeye başlar. *Çok* tanıdık.

Buna inanamıyorum. Jerome L. Greene Salonu'na gidiyoruz, daha çok "Tost Makinesi" olarak bilinen bloklı bir bina.

Burası mezun olduğum Columbia Hukuk Fakültesi'nin evi. Ana kapıdan içeri girdiğimde, güçlü anılar beni buraya ilk ayak bastığım zamana geri götürüyor.

Asansörle altıncı kata çıkıyoruz, sonra genç kadını geniş bir koridor boyunca takip ediyorum. İyi tanıdığım bir ofis kapısının önünde aniden duruyoruz.

O gidiyor ve ben öne çıkıp üzerinde DR. yazan bir levhanın altına vuruyorum. CAMERON GRAHAM.

"Girin!" diye gürlüyor o tanıdık ses.

Bu o, t a m a m. Eski akıl hocam. Aynı zamanda işkencecim ve sorgulayıcım.

Ve babam öldükten sonra bir baba figürü.

Kapıyı itip açtım ve işte oradaydı. Tel çerçeveli gözlüklerinin ardında Dr. Cameron Graham'ın kahverengi gözleri parıltıyor. Etkileyici yüzünün üzerinde beyaz bir saç perdesi var.

"Brea Cooke," diyor geniş bir gülümsemeyeyle ayağa kalkarak. "Çok uzun yıllar oldu." Şimdi yetmişli yaşlarında olmalı ve üzerinde her zamanki kıyafeti var: siyah pantolon, beyaz gömlek, yakaya kadar sıkı mavi kravat.

"Dr. Graham, sizi gördüğüme sevindim. Ama neden burada olduğumdan emin değilim."

Ciddileşiyor. "Kapıyı kapat," diyor usulca, gülümsemesini bırakarak.

"Ve bana kardeşim de."

BÖLÜM

73

Concord, New Hampshire

New Hampshire Emniyet Müdürlüğü'ndeki masasının arkasında, Dedektif Çavuş Marie Gagnon şakaklarını ovuşturmakta, Suzanne Bonanno'nun cinayet defterinin yetersiz içeriğinden dolayı hayal kırıklığına uğramaktadır.

On yedi yıl geçmesine rağmen dosyanın kabarık olması gerekirdi. Ama neredeyse sıfırdan yeniden inşa etmek zorunda kalmış. Elbette elinde dijital fotoğraflar ve hassas anatomik ölçümlerle tamamlanmış otopsi raporu var. Dr. Alice Woods'un Suzanne'ın hamile olabileceğine dair görüşü var. Ancak hem o hem de adli tabip, bir savunma uzmanının bu teoriye kolayca şüpheyi yaklaşılabileceğini biliyor. Eğer bir cenin kalıntısı varsa bile, çoktan gitmiş, karanlık Seabrook toprağına karışmıştır.

Suzanne'ın bileziği ve Patriots için tezahürat yaptığı dönemde Boston'daki bir çocuk hastanesinde taktığını gösteren DVD onda.

Ancak tüm bunlar çukurdaki cesedin Suzanne'a ait olduğu sonucunu desteklemekten başka bir işe yaramıyor. Gagnon, bileziğin aşağıdaki kemiklerle birlikte değil de mezarın üst kısmına yakın bir yerde bulunmuş olması gerçeğinden hâlâ rahatsızdır. Ancak Bastinelli ile tartıştıkları gibi, bilezik kemikleri kazıp Sentra'nın bagajına koyan kişi tarafından bozulmuş olabilir.

Gagnon, Felicia Bonanno ve Foxborough çalışanı Stacey Millett ile yaptığı röportajları tekrar okur. Her iki kadın da Cole'un zorba tavırlarından bahsediyor ama bir futbolcunun agresif bir kişiliğe sahip olması pek de şaşırtıcı değil. Ve elbette Felicia'nın kızının ölümünden Cole'u sorumlu tutması için bir nedeni var. Ona hiç güvenmediğini itiraf etti. Ayrıca, Brenda Connelly Monroe, Cole'a saati hediye eden

Dartmouth, onun çok tatlı biri olduğunu söyledi. Pek inandırıcı bir model değil.

Gagnon, Cole Wright'ın Patriots'a katıldıktan sonra çekilmiş arşiv fotoğraflarını tarayarak saati taktığı fotoğrafları arıyor. Ancak fotoğrafların çoğu onu futbol kıyafetleri içinde gösteriyor, moda bilek giysilerine izin yok. Ve takım elbiseli bulabildiği birkaç fotoğrafta da kol manşetleri bileklerini kapatıyor.

Saat, mezun olduktan bir süre sonra kaybolmuş ya da çalınmış olabilir. Wright için bunu iddia etmek kolay olurdu zaten. Yanıldığını kim kanıtlayabilir ki?

Ve şimdi masasında yeni bir dosya var, geçen hafta Boston'da işlenen bir cinayetle ilgili. Amber Keenan, Suzanne'in bir zamanlar Patriots amigo takımındaki takım arkadaşı. Gagnon'un konuştuğu Boston dedektifine göre şu ana kadar bir ipucu yok.

On yedi yıl arayla iki ölü amigo kız. Gagnon bir bağlantı olup olmadığını merak ediyor, yoksa Suzanne'ın cesedinin aynı zamanda bulunması sadece bir tesadüf mü?

Gagnon'un masa telefonu çalar. Açıyor. "Dedektif Gagnon, Büyük Suçlar."

"Dedektif, ben Jan McHenry, Boston'daki Icon Labs'dan."

Gagnon bir an için ismi çıkaramaz. Sonra aklına geldi. "Doğru ya! Çarşaf lifleri."

"Doğru. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama boyanın ve kumaşın izini Taipei, Tayvan'daki Formosa Industries'e kadar sürebildik. Özel bir dokumaya sahipler ve bu özel mavi boyanın yaklaşık yirmi yıl önce sınırlı sayıda çarşaf ve yastık kılıfında kullanıldığını doğruladılar. Ve tüm tedariki tek bir alıcıya, Walmart'a yüklediler. Regal Soft Touch Çarşafı adı altında."

İki fincan ofis kahvesiyle beslenen Gagnon, sinapslarının ateşlendiğini hissedebiliyor. Bazı günler, dedektiflik işi çocukların kart oyunu konsantrasyon gibidir. Her seferinde iki tane olmak üzere kartları çevirip eşleşen bir çift bulmaya çalışıyorsunuz. İşin püf noktası, ilk kartı çevirmek ve eşini nerede gördüğünüzü hatırlamaktır.

"Teşekkürler! Gitmem gerek!" Gagnon, Jan'ın veda etmesini bile beklemez. Dosyalarını alır ve görüşme kayıtlarını karıştırmaya başlar. *Felicia Bonanno! Felicia nerede? Burada!* Elini transkript sayfalarında gezdiriyor, istediğini bulana kadar sayfaları çeviriyor, sonlara doğru.

GAGNON: Peki, bir kez daha geriye dönecek olursak - Cole ve Suzanne'ın o gece gittikleri restoranın adını hatırlamadığınıza emin misiniz? Türünü bile mi? İtalyan mı? Fransız mı?

Hayır, üzgünüm. Kıyıda bir yerde. Sadece Walmart'ta buluştuklarını biliyorum, böylece Suzanne önce bazı apartman malzemeleri alabilecekti.

Gagnon sarı bir fosforlu kalem alır ve alışverişçi daire içine alır. Diğer eliyle de telefona uzanıyor. MIT'den yeni mezun olmuş, polis merkezinde analist olan Beth Condon'ın dahili numarasını tuşlar.

"Bu Beth."

"Beth, ben üst kattaki Dedektif Gagnon. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Seabrook'un 20 mil çevresindeki tüm Walmart'ları bulmanı istiyorum."

BÖLÜM

74

Columbia Üniversitesi

Dr. Graham ile Morningside Park'ta yürürken, öğrencisi olarak geçirdiğim üç yıl boyunca onu bir kez bile konferans salonu ya da ofisi dışında görmediğimi fark ettim.

Ağaçlarla kaplı geniş bir kaldırıma bakan bir bankı işaret ediyor. "Burası iyi." Ağır ağır oturdu ve bana döndü. "Garrett için çok üzgünüm. Onunla sadece bir kez karşılaştım, o öğleden sonra seni dersten aldığımda. İyi bir genç adamdı. Yetenekli de. Kitaplarını okudum."

O günü hatırlıyorum. Washington Heights'ta yeni bir daire bulmuştuk ve birlikte yaşamaya başlayacağımız ve profesyonel kariyerlerimize başlayacağımız için çok mutluyduk. Dr. Graham'ın derslerinin ne kadar zor olduğunu da hatırlıyorum. Bizi çok zorlardı ama her zaman derslerden sonra soruları yanıtlamak için kalırdı.

Şimdi sorularla dolup taşıyorum. "Dr. Graham, bu gizlilik ve hançer neden? Neden kendinize kardeşim diyorsunuz? Ve en başta neden bizi izliyordunuz?"

"Delici bir zekâya ve otoriteye -hatta zaman zaman benimkine- meydan okuma becerisine sahipsiniz."

Dr. Graham, federal yargıç olmadan önce ve hukuk profesörü olmak için kürsüden emekli olmadan çok önce FBI'da çalıştığı gerçeğini hiçbir zaman gizlemedi.

"Beni nasıl buldun? Garrett ve benim ne üzerinde çalıştığımızı nasıl bildin?"

"Yaşlı olabilirim Brea, ama hala bir şeyler duyuyorum. Bu olayı öğrendiğimde

Yazdığınız kitabın ne kadar önemli olduğunu ve soruşturmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordum."

"Yani kasten beni korkutmaya çalışıyordun."

"Korkutuyordum."

"Cole Wright'a yönelik eski suçlamalar hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Dartmouth'ta birinci sınıf öğrencisi bir kıza tecavüz? Suzanne Bonanno'nun kaybolması? Garrett'ın öldürüldüğü gün Wright ile özel bir toplantıdan döndüğünü biliyor muydunuz?"

Dr. Graham biraz daha dik oturur. "First Gentleman ile özel bir toplantı mı? Nerede?"

"Hiç öğrenemedim. Garrett Hanover yakınlarında bir havaalanından bahsetmişti."

Dr. Graham'ın bir karar vermekte zorlandığını görebiliyorum. Sonunda şöyle diyor: "Brea, araştırmalarınızı takip eden iki grup var. Bir grup seni durdurmayı çok istiyor. Diğeri ise sana yardım etmeyi çok istiyor."

"Garrett'ı öldürten ilk grup muydu?"

Dr. Graham başını sallar. "Özür dilerim. Öyle görünüyor. Katilini bulmanıza ve sizi hayatta tutmanıza yardımcı olabilecek bilgilerim var."

"Nereden bilgi aldınız?"

"Seymour Washington'dan."

Başımı sallıyorum. Yine o. "Seymour Washington'ı tanıyor musun?"

Dr. Graham gülümser. "Brea, FBI'daki *herkes* Seymour Washington'ı tanır."

"Peki şimdi benim için neyi var?"

"Ölmek üzere olan bir mafya üyesinin adını taşıyor."

"Garrett'ı o mu öldürdü?"

Dr. Graham başını sallar. "Hayır, hayır. Bu adam benim yaşımda. Uzun zamandır oyunun dışında. Ama bazı şeyleri biliyor. Ve görünüşe göre, hayatındaki seçimlerinden dolayı biraz pişmanlık duyuyor."

"Bana onun adını ver. Polisi arayacağım. Onu alalım ve sorgulayalım."

"Brea, düşün. Bu adam hayatı boyunca kanundan kaçtı. Şimdi ölüyor ve çıkarken polisle konuşmak niyetinde değil. Ama seninle konuşabilir."

Dr. Graham katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp elime tutuşturuyor. Açtım.

Sayfada el yazısıyla yazılmış tek bir isim var: *Leo Amalfi*. Altında ise *Cranston, RI*.

Dr. Graham'a baktım. "Adını hiç duymadım."

"Demek ki işinde iyiymiş."

BÖLÜM

75

Concord, New Hampshire

Başsavcı yardımcısı Hugh Bastinelli mahkemede zorlu yargıçlar ve acımasız suçlularla karşı karşıya geldi, ancak hiçbir şey onu patronu New Hampshire Başsavcısı Jennifer Pope'un masasında oturmaktan daha fazla korkutamaz.

Pope ellili yaşlarının ortasında, şık bir saç kesimi ve daha da şık giysileriyle dikkat çekiyor. Başsavcı, cinayet soruşturmalarını sert bir şekilde yürütmesi ve sızıntıları daha da sert bir şekilde engellemesiyle tanınıyor. Ama en sert olduğu konu kanıtlar.

Ya da eksikliğini.

Pope, Cole Wright'a karşı açılan davanın çerçevesini oluşturan Bastinelli'nin savcılık notunun taslağını okuyor. Başsavcılık Suzanne Bonanno cinayeti için First Gentleman hakkında bir iddianame talep ettiğinde büyük jüriye sunulacak argümanın özü bu.

Pope son sayfayı bitirir ve dudaklarını büzer. Bastinelli'ye bakar. "Hugh, aramızda kalsın, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, Jen. Bence o suçlu."

"Bu kesinlikle bunu kanıtlamıyor." Pope başını sallar ve sayfaları tekrar çevirir. "Bakın, adli tıp ve kimlik tespiti sağlam. Kemiklerin Suzanne Bonanno'ya ait olduğundan şüphe etmek için bir neden yok. Alice Woods iyi bir adli tabip ve kürsüde daha da iyi. Hatta jüriyi Suzanne'ın öldürüldüğüne ikna edebilir. Ama gerisi boş. Elinizde Seabrook ve Cole Wright'a ait Marie Gölü arazisi var ama bir saat dışında ikisini birbirine bağlayacak bir şey yok."

Bastinelli biraz kıpırdanıyor.

"Marie Gölü arazisi hakkında ne biliyoruz?" diye soruyor.

"Wright Patriots ile anlaştığında orayı satın aldı. Orada bir kamp kurmayı planlıyordu."

"Peki çukuru kazdığını gören oldu mu? Çukurun kazılmasını o mu emretti?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Bekçi, askerler onu bulana kadar orada olduğunu bile bilmiyordu."

Pope'un işi bitmedi. "Yirmi yıl öncesinden Wright'ın kadınlarla sert konuştuğunu söyleyen birkaç kişi var. Eminim savunma onun suyun üzerinde yürüdüğünü söyleyecek bir düzine insan daha bulacaktır. Beyaz Saray bununla savaşmak için en iyi avukatlarını getirecektir, Hugh. Bu çatlaklardan bir otobüs geçirecekler."

"Jen, bu dava on yedi yıldır beklemede. Orijinal kayıtlar kayıp. Her şeyi yeniden inşa etmek zorunda kaldık."

"Ağla bana, Hugh. Kayıtlar her zaman kaybolur. Sebebin nerede?"

Bastinelli savunmaya geçerek, "İşte burada," diyor. "Bir oyuncu ile amigo kız arasındaki ilişki takım politikasına aykırıydı. Wright'ın Pats'teki pozisyonuna mal olabilirdi. Milyonlarca dolarlık potansiyel gelir ve ciro. Belki Suzanne ilişkisini halka açıklamakla tehdit ediyordu. Belki de Wright'ın çocuğuna hamile olduğu içindir."

"Yani kendini kaybetti ve öfkeyle onu öldürdü öyle mi?"

"Bu her gün olan bir şey. Bunu size söylememe gerek yok."

"Tamam," diyor Pope, belgeyi karıştırırken. "Fetal DNA nerede?"

Bastinelli çenesini kaşır. "Hiç yok. Hiçbir fetal kalıntı yok." "Hamilelik testi sonuçları? Kadın doğum uzmanıyla görüşme?"

"Bulabildiğimiz kadarıyla hayır."

Pope sayfaları çevirmeyi bıraktı. "Yani hamilelik teorisini gömülü pelvis kemiklerinin analizine mi dayandırıyoruz?"

Bastinelli başını sallıyor. "Doğuma hazırlanırken ligament değişikliklerine bağlı osteoklastik oluşum. Bu sık rastlanan bir bulgu."

"Doğru. Üzerine işeyecek bir düzine uzman bulabileceğim bir bulgu."

Bastinelli buna itiraz edemez. Kendisi de birkaç tane bulabilir.

"Seni büyük jürinin önüne çıkarmadan önce," diye devam ediyor Pope, "Cole Wright'ı Suzanne Bonanno'nun yanına yerleştirebileceğine beni ikna etmelisin."

annesinin karavanından ayrılmış. Onu canlı gören son kişinin o *olduğuna* dair bir işaret. Ve o gece ile mezardaki şey arasında doğrudan bir bağlantıya ihtiyacım var. Bunu bulana kadar vaktimizi boşa harcıyoruz. Ve unutmayın," diyor Pope, "Valiye bu konuda bilgi vermem gerekecek."

"Ne tür bir geri dönüş bekleyebiliriz?"

"Bir sürü ses ve öfke, eminim," diyor Pope. "Medya, ön seçimler sırasında Faulkner'ı nasıl desteklediğini görünce çılgına dönecek."

Bastinelli, "Doğru, öyle yaptı," diyor. "Ta kongre salonuna kadar." "Ve ben muhalefetin bir parçasıydım. Bakın, tarafsız olduğumu iddia edebilirim.

Ama medya ve Wright'ın destekçilerinin çoğu bunun bir suikast olduğunu düşünecek."

"Tamam," diyor Bastinelli. "Gagnon'un başka ne bulabileceğine bakacağım."

Ayrılmak için ayağa kalkar. Pope masasından küçük bir hatıra madalyonu alır ve bir yazıyı işaret eder. "Bunu görüyor musunuz? *Fiat justitia ruat caelum.*"

"Üzgünüm," diyor Bastinelli, "Latincem biraz paslanmış."

"Anlamı 'Gökler yıkılsa da adalet yerini bulsun'." "Asıl bir düşünce."

"Katılıyorum," diyor Pope. "Sadece benim üzerime düşmelerine izin verme."

BÖLÜM

76

Everett, Massachusetts

Encore kumarhanesinin otoparkında, kendisine hâlâ Jack Doohan diyen adam telefonu titrediğinde biraz temiz hava almaktadır.

Onun iPhone'u değil. Diğeri. "Evet?"

"Brattleboro'da iyi iş çıkardın." Aynı elektronik maskeli ses ve aynı Jersey-mobster havası.

"Sorun değil," diyor Doohan. "İkramiye için teşekkürler."

Ki bunu hak etmişti. Bu kez gözlemleyip rapor etmekten fazlasını yapmıştı.

Vermont'taki sığınakta, iki adamın 19 numaralı kabine girişini ağaçlardan izlemişti. Ona işlerinin bittiğini söyleyen yumuşak patlamayı duymuştu. Ormana doğru uzaklaşmalarını izlemiş. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz kağıt patiklerini ve tek kullanımlık eldivenlerini giymiş ve yarı açık kapıdan içeri süzölmüşü. Denek yerde, dizüstü bilgisayar masanın üzerindeydi. Tam da beklediği gibi.

Dizüstü bilgisayarı almış ve yerine en iyi kokaininden bir kilo, bazı eczacılık gereçleri ve bir torba karbonat koymuştu. Fakir bir adamın uyuşturucu laboratuvarı. Aslında o kadar da fakir değil. Kokain sokakta en az yirmi beş bin dolar ederdi.

Elbette masraflar, diğer harcamalarıyla birlikte karşılanmıştır.

"Sana tekrar ihtiyacımız olabilir," diyor ses. "Kadınları öldürmek hakkında ne düşünüyorsun?"

Doohan omuz silkiyor. "Bunu her zaman düşünüyorum."

BÖLÜM

77

Hanover, New Hampshire

Garrett'ın Subaru'suna benzin almak için Circle K'ye gidiyorum. Sanırım artık benim Subaru'm ama aklımda bu araba hep onun olacak. Eski püskü tişörtü ve yırtık tenis ayakkabıları kadar onun bir parçası. Ve o değerli Martin gitarı.

Keşke Garrett şu anda benimle konuşabilseydi. Garrett, Cole Wright ile Hanover yakınlarındaki bir havaalanında buluştuğunu söyledi. Otuzdan az havaalanı olan bir eyalette doğru havaalanını bulmanın kolay olacağını düşünürsünüz ama öyle değil.

İlk durağım Lübnan'dı. Müdür kayıtları kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. Altı yıldır orada olduğunu ve DC'den gelen bir uçuş görmediğini söyledi.

Daha sonra Canaan'daki özel bir havaalanını kontrol ettim ama çimenlik bir alandan biraz daha fazlasıydı. Bir Cessna'dan daha büyük bir şeyin oraya inebileceğini düşünemiyordum ve Gizli Servis'in başkanın kocasının bu kadar küçük bir uçakla seyahat etmesine izin vereceğinden şüpheliydim.

Pompaya geldiğimde, el yazısıyla yazılmış tabelayı fark ettim: *Lütfen içeride ödeyin.*

Baş belası. Günüm böyle geçiyor.

Arabayı kilitledim ve kasada ön ödeme yapmak için içeri girdim.

Soğutucudan bir şişe Pepsi alıp tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bunu ve kırk dolar değerinde benzin alacağım," diyorum beni kasaya getiren kır saçlı kasiyere. Ona bir onluk ve birkaç yirmilik uzattım. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Sorular ve cevaplar burada hâlâ serbest," diyor.

"Ben bir yazarım ve bölge hakkında biraz bilgi arıyorum. İhtiyacım olan

Yerel tarihi, özellikle de tarih kitaplarında yer almayanları bilen biriyle konuşmak."

"Yerel tarih mi? Devrim Savaşı gibi şeyleri mi kastediyorsun? Kütüphanede bir tarih topluluğu var."

"Ben daha yakın tarihi düşünüyorum. Bu yüzyıl ya da geçen yüzyıl."

Bana para üstümü ve makbuzu uzattı. "O zaman Romeo'larla konuşmalısın."

"Romeolar mı?"

"Evet. 'Dışarıda Yemek Yiyen Emekli Yaşlı Adamlar'. Yolun beş mil aşağısındaki Olie's adlı kafede takılıyorlar." Doğuyu işaret ediyor. "Onları uyandırın ve lanet olası kulağınızı konuşacaklar."

Olie's, kahve kapları ve cam pasta kaplarıyla kaplı bir tezgâhı olan köhne bir tuğla binaya dönüşüyor. Bir fincan sade kahve alıyorum.

Arka köşede, yetmişli yaşlarda, çizgili yüzlü altı beyaz adam, birbirine itilmiş iki masanın etrafında kümelenmiş, konuşuyor ve gülüşüyorlar. Kapıya bakan üç adam bana bakıyor. Diğerleri konuşmaya devam ediyor.

Cesaretimi topluyorum, bir sandalyeyi sürüklüyorum ve adamlara en parlak gülümsememi veriyorum. Gizli silahım. "Günaydın! Siz beylerin bu bölge hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğinizi duydum."

İlk başta yüzler sertti. Şüpheli. Sonra adamlardan biri sırtıyor. "Burada beyefendi yok." Diğerleri bu şakaya kahkahalarla güler. Onları suçlayamam. Teslimat yerindeydi.

Diğer adamlardan biri yer açmak için sandalyesini yana kaydırıyor. "Kay bakalım tatlım. Ne öğrenmek istiyorsun?"

Başka bir adam parmağını sallayarak, "O senin balın değil," diyor.

"Keşke öyle olsaydı," diyor üçüncü bir kişi. Kahve bardağına doğru kıkırdıyor. Diğerleri de gülüyor.

Friars Club komedi şölenindeymişim gibi hissediyorum. "Benim adım Brea Cooke. Uçaklar hakkında bir kitap üzerinde çalışıyorum ve biraz yerel tarih arıyorum."

"Ne tür bir tarih?" Görünüşüne bakılırsa, gruptaki en yaşlı adam bu. Kel kafa. Gür beyaz kaşlar. Diğerlerinin hepsi şapka takıyor -Hanover FD, Caterpillars, John Deere ve iki tanesinde Vietnam arması var.

Gaziler.

Bir anda, konuşmamı yaptım. Ve ilk kısım tamamen doğru. "Benim

Büyük büyükbabam Tuskegee Havacısıydı. Bir savaş pilotu. Savaştan önce Ordu Hava Kuvvetleri'nde teknisyendi."

Kel adam bana başıyla onay verdi. "O Tuskegee adamları kışlarını tekmeledi."

Ben de hemen başımı salladım. "Öyleydi. Büyük büyükbabam, RAF ve RCAF'a transfer edilebilmeleri için uçakları Kanada'ya götüren bir nakliye ekibinin parçasıydı."

"Elbette," diyor sağımdaki adam. "Bunu duymuştum."

Buradan sonra, tabiri caizse, kanatlanıp gideceğim. Tamamen uydurma. "Bir aile hikâyesine göre, bir uçuşta büyük büyükbabamın uçağının motoru bozulmuş ve o da buralarda bir yerde acil durum pistine inmiş. Lübnan'ı kontrol ettim ve Canaan'a baktım-"

"Çim şerit mi?" diyor veterinerlerden biri. "Artık ona Triumph diyorlar."

"Ve kırklı yıllarda bile orada değildi," diyor diğeri. "Yaklaşık olarak açıldı 1962."

John Deere şapkalı adam pek konuşmadı. Acaba davetsiz misafirliğime içerledi mi? Gözlerini kısıyor ve bana bakıyor.

"Etna Drags," diyor.

Etrafta sessizlik. Sonra kel adam masayı tokatlar. "Kahretsin, evet! Etna Drags. Savaş sırasında yakıt ikmali ve acil durum deposuydu. Ondan sonra, arabalar için bir yarış pistine dönüştürdüler. Bir drag pisti. Yaklaşık altmış yıl önce iflas etti."

Caterpillar şapkalı adam ona doğru eğiliyor. "Taşakların düştüğü zaman, değil mi Lou?" Gürültülü kahkahalar.

"Hey, hey!" diye bağırıyor veterinerlerden biri. "Burada bir bayan var!" Bana doğru baktı. "Özür dilerim, Brea."

Elimi salladım. "Endişelenme. Daha kötülerini de duydum." Kahvemi aldım ve sandalyeden kalktım. Bay John Deere'e doğru baktım. "Etna Drags. Teşekkür ederim!"

Başını sallıyor ve şapkasını çıkarıyor. "Büyük büyükbaban için doğru olanı yap, şimdi." "Yapacağım."

Doğru olanı yapmam gereken bir kişi daha var.

BÖLÜM

78

Seabrook, New Hampshire

Dedektif Çavuş Marie Gagnon, on yedi yıl önce bölgede var olan üç Walmart mağazasından biri ve Suzanne Bonanno'nun eski adresine en yakın olanı olan Seabrook Walmart'a girer.

Etrafına bir göz atıyor ve mağazanın o zamanlar nasıl görüldüğünü ve Suzanne'ın hayatının son birkaç dakikasını burada ev eşyaları seçerek geçirip geçirmediğini merak ediyor.

Mavi yelekli, kır saçlı, şişman bir kadın Gagnon'a neşeli bir el sallıyor. "Walmart'a hoş geldiniz!"

Gagnon rozetini kaldırıyor. "Eyalet polisi. Müdürü nerede bulabilirim?"

Karşılama görevlisinin gülümsemesi kaybolur. Birden telaşlandı. "Aman Tanrım! Bu Gayle Brennan. Genelde yerde bir yeredir..." Karşılıklı döner ve endişeyle koridora bakar. Sonra tekrar Gagnon'a dönüp işaret ediyor. "Evet! Kırmızı bluzlu kadını görüyor musun? Sağda yarı yolda? İşte o. O Gayle."

"Teşekkürler." Gagnon rozetini yanından ayırmıyor. Kırmızı şapkalı kadın, hastane monitörü gibi bipleyen bir el okuyucusuyla barkodları tarıyor. "Gayle Brennan?" Rozet tekrar ortaya çıkıyor. "Dedektif Gagnon, Büyük Suçlar Birimi."

Brennan'ın kırmızı yüzü solgunlaşır. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

Gagnon bunu her zaman görüyor. Rozet görünür görünmez insanlar başlarının büyük belada olduğunu ya da birinin öldüğünü düşünüyor. Çoğu zaman da haklılar.

"Konuşabileceğimiz bir ofisiniz var mı?" diye soruyor Gagnon.

rozetini cebine geri koydu. "Sadece mağaza hakkında birkaç sorum olacak."

Brennan'ın yüzüne yeniden renk gelir. "Tabii. Elbette." Tarayıcıyı bir hizmet arabasının üzerine bırakır ve Gagnon'u bir koridordan geçirip metal bir merdivenden asma kata çıkarır. "Tam şurada," diyor Brennan ve geniş satış katına bakan dar bir penceresi olan küçük bir odanın kapısını açıyor.

"Oturalım," diyor Gagnon ve Brennan bazı kâğıtları düzeltmeye çalışırken cam masanın önündeki sandalyelerden birine oturuyor.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyor.

"Endişelenme Gayle. Ofisimi görmelisin. Söylesene, bu dükkan ne zamandır açık?"

Brennan kendini masa sandalyesine bırakır. "Yirmi yıl mı diyeceğim? Ben on beş yıldır buradayım. Yerde başladım."

"Uzun zaman oldu," diyor Gagnon. "Benim ilgilendiğim dönem de tam olarak bu. On yedi yıl öncesine ait bir cinayeti araştırıyorum ve kurbanın son görüldüğü gece buraya uğrayıp uğramadığını tespit etmeye çalışıyorum."

"Yüce İsa," diyor Brennan, sonra bir avucuyla ağzını kapatıyor.

"Mağazanın her yerinde güvenlik kameraları olduğunu biliyorum. Bu sistem o zamanlar da çalışıyor muydu?"

"Oh, eminim öyleydi. Belki şimdiki kadar sofistike ve yüksek çözünürlüklü değildi ama evet, sanırım tüm mağaza kaplanmış olurdu."

"Peki bu tarih ve saate ait görüntülerin sizde olma ihtimali var mı?" Gagnon ona bir kâğıt uzatır.

"O kadar geriye mi?" Brennan başını sallar. "Özür dilerim. Kavga, hırsızlık ya da kayıp düşme gibi bir olay olmadığı sürece dosyaları her üç ayda bir silersiniz. O zaman da yasal ya da her neyse, ihtiyacımız olduğu sürece saklarız."

"Gözetimi buradan mı kontrol ediyorsunuz? Güvenlik odanız var mı?"

"Artık öyle," diyor Brennan. "Eskiden merkeziydi, ama sanırım bu işe yaramadı."

"Ne zaman merkezileştirildi ve ne kadar süreyle?" "Emin değilim. Benim zamanımdan önce."

"Etrafta bunu bilebilecek kimse var mı?"

Brennan bir an için parmaklarını masasına vurur. "Bekleyin." Telefon konsolundaki bir düğmeye basar. "Paul? Gayle. Dinleyin. Bilgi işleminden gelen şu kadının adı neydi, birkaç ay önce burada olan."

kasadaki tarayıcılar mı?" Brennan gözlerini deviriyor ve "Doğru, gerçekten ateşli olan." diyor. Bir deftere bir şeyler karalıyor. "Tamam Paul, teşekkürler." Bir duraklama. "Ne? Hayır. Endişelenme. Senden şikayet etmedi. Rahatla."

Brennan telefonu kapatır, defterdeki sayfayı yırtar. "Lindsay Farrow. Salem'deki süper merkezde çalışıyor. Ona geleceğini söyleyeyim mi?"

"Lütfen yapmayın," diyor Gagnon. "Bu sadece insanları tedirgin ediyor."

BÖLÜM

79

Etna, New Hampshire

Şimdi Etna isminin neden bir şeyler çağrıştırdığını biliyorum - iki Dartmouth profesörünün evlerinde öldürüldüğü yer. İki genç para aramaya gelmiş, yaklaşık üç yüz dolar çalmış, sonra da profesörleri bıçaklayarak öldürmüşlerdi. Onlara Dartmouth Cinayetleri diyorlardı.

Bu yıllar önceydi, benim ve Garrett'ın burada okula başlamamızdan önceydi ve Etna -kasaba sınırlarındaki tabelaya göre 870 nüfuslu- kampüsten sadece birkaç mil uzakta olmasına rağmen, ikimiz de hiç ziyaret etmedik. Burada ziyaret edilecek pek bir şey yok.

Etna Drags GPS'imde görünmüyordu, bu yüzden postanede durup yol tarifi istemek zorunda kaldım ve bu beni buraya, dar bir toprak yolun sonuna götürdü. Arabadan indim ve tel örgülerin arasından baktım. İki tane GEÇİLMEZ levhası paslanmış kurşun delikleriyle dolu. Kuşlar uzaktan ötüyor.

Durduğum yerden uzun bir şerit görebiliyorum. Asfalt yüzey görünüyor Çatlakların arasından otlar büyüyor olsa da oldukça sağlam. Şeridin gerisinde iki yapı yer almaktadır: açık hava Quonset tipi bir hangar ve bir zamanlar kontrol kulesi olabilecek kırık pencereli iki katlı tuğla bir bina.

Garrett'ın First Gentleman'la tanıştığı yer burası olabilir mi?

Sarkan kapıdan geçip ezilmiş ve paslanmış araba gövdelerinin yanından geçiyorum. Drag pisti kazazedeleri sanırım.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

Dönüyorum ve göğüs hizasında siyah sakalı olan bir adamın hangardan geldiğini görüyorum. Üzerinde yağ lekeli bir kot tulum var ve kolu yanında olmasına rağmen sağ elinde bir tabanca tutuyor.

İçgüdüsel olarak avuçlarımı öne çeviriyorum ve kollarımı açıyorum. Gülümsemeye çalışıyorum. "Merhaba! Müdür siz misiniz?"

Gülümseme bu sefer işe yaramıyor. "Neyin yöneticisi?" diye soruyor. "Çöpleri ayıklıyorum, kastettiğin buysa." Silahı oynatıyor ama kaldırmıyor. Henüz kaldırmadı. "Yine hükümetten mi geldin?" diye soruyor.

Yine mi? İçimde bir kıpırtı hissediyorum. "Hayır. Ben bilgi arayan bir avukatım. Biri bana burada bir havaalanı olduğunu söyledi, artık pek kullanılmıyormuş."

"Bu doğru. Teknik olarak 1945'te hizmet dışı bırakıldı. Son zamanlarda kimse gelmedi - bir hafta kadar öncesine kadar."

"Sonra ne oldu?"

"Bir sürü pislik. Bir öğleden sonra, büyük siyah bir SUV yanaştı. Takım elbiseli iki büyük adam indi. Bana acil bir hükümet tatbikatı olduğunu söylediler. Bana pistin uzunluğunu sordular. Üzerinde biraz yürüdüm."

"Peki sonra ne oldu?"

"Sonra silahımı ve telefonumu aldılar, beni ciplerinden birine bindirdiler ve kilitlediler." Yaşananları hatırlamak bile onu öfkeliyor. "Yarım saat sonra, birdenbire, siyah bir askeri yolcu jeti alçaktan ve yumuşak bir iniş yaptı. Bundan beş dakika sonra üç araba daha yanaştı, iki SUV ve yepyeni bir Corolla. Bir adam ve bir kadın Corolla'dan iniyor ve merdivenlerden uçağa doğru yürüyorlar."

"Neye benziyorlardı?"

"Bayan takım elbise giyiyordu. Tamamen işle ilgiliydi. Adam gündelik giyinmişti ve saçları dağınıktı, sanki pizza yemeye falan gidiyormuş gibiydi. Yine de biraz ürkmüş görünüyordu."

"Uçakta kim vardı?"

"Hiçbir fikrim yok. Yaklaşık iki saat sonra adam geri geliyor ve Corolla'yla uzaklaşıyor. Çok geçmeden uçak taksiye bindi ve havalandı. Hemen ardından eşyalarımı geri verdiler ve beni serbest bıraktılar. Sonra tüm cipler otoyola doğru yola çıktı."

"Şu adam, dağınık saçlı olan. Ona iyice bakabildin mi?" "Evet. Tam yanımdan geçti. Tam senin durduğun yerden."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zor nefes alıyorum.

Telefonumu çıkardım. Garrett'ın en sevdiğim yakın çekim fotoğraflarından birine geliyorum. Adamın önünde tutuyorum.

"Evet. Bu o," diyor. "Onu tanıyor musun?"

"İstiyorum." İçimin parçalandığını hissedebiliyorum. "Yaptım."

BÖLÜM

80

Salem, New Hampshire

Oturun, Dedektif. Bakalım ne bulabileceğim."

Walmart Bilgi İşlem Müdürü Lindsay Farrow yirmili yaşlarının sonlarında, şık bir kot pantolon, ipek bir bluz ve vücuda oturan bir ceket giyiyor. Kesinlikle tasarımcı.

"Gerçekten minnettarım" diyor Gagnon, "*Muhtemelen zaman kaybı*" diye düşünürken bile.

Farrow'un Salem'deki devasa Walmart süper merkezinin arka tarafındaki ofisinde oturuyorlar. Gayle Brennan'ın çalışma alanının aksine Farrow'un ki bembeyaz masalar, Aeron sandalyeler. Monitörler Salem satış katının ve deposunun her köşesini gösteriyor.

"Seabrook mağazası, değil mi?" Farrow şık bir dizüstü bilgisayarın üzerine eğilmiş, hararetle tıklıyor. "Özür dilerim. Burada biraz solucan deliğine girmem gerekiyor..."

"Acele etme," diyor Gagnon. "Ben solucan deliklerinde *yaşıyorum*."

Farrow bir panele odaklanır ve yakınlaştırır. "Evet. Gayle haklıydı. Bahsettiğiniz yıl, şirket güvenlik verilerini birleştiren ve merkezi bir veritabanına bağlayan bir sistem olan Hasat Operasyonu'nu başlattı. Muhtemelen bir danışman onlara bunu sattı. Anladığım kadarıyla yazılım zamanına göre oldukça gelişmiş." Dizüstü bilgisayarı ters çeviriyor.

Gagnon ekranı inceliyor. "Gayle bana gözetleme dosyalarının her üç ayda bir silindiğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Şimdi doğru," diyor Farrow. "Ama o zamanlar değil, öyle görünüyor."

Gagnon soruşturma başladığından beri ilk kez hafif bir rahatlama hissediyor. "Yani o dosyalar hâlâ mevcut mu?"

"Dediğim gibi, program bir testti, bu yüzden verileri kaydetmiş olabilirler.

araştırma amacıyla Bentonville'de."

"Bentonville mi?"

"Bentonville, Arkansas. Ana gemi. Walmart'ın merkezi. Eğitimdeyken orada bir hafta geçirmiştım. Çok eğlenmiştım." Bu anıya gülümsüyor, sonra klavyesine geri dönüyor. "Sanırım dosyaları bulabilirim." Yazıyor. "Bekle bir dakika. Başka bir yetkilendirme koduna ihtiyacım var..."

Gagnon gözlerini kapatır ve *"Lütfen, lütfen, lütfen bana arama emrine ihtiyacım olduğunu söylemeyin"* diye düşünür.

"Hey! Ben de varım!" Farrow'un sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor. Uzun rakam ve harf sıraları ekranından aşağı dökülüyor. Gagnon'un kendisine verdiği 7 Haziran tarihinin yazılı olduğu kâğıda bakıyor. "Saat kaçtan bahsediyoruz?"

Gagnon sandalyesini Farrow'unkine yaklaştırır. Geçmişini düşünüyor. Felicia, Suzanne'ın tam saat yedide mağazaya gitmek için ayrıldığını söylemişti. "Akşam yedi on beşten sonrasını dene."

"Aramaya nereden başlamalıyız? Koridorlardan mı?

Kasadan mı?" "Kasayı deneyin."

"Hangi kayıt?"

Ben nereden bileyim? Gagnon uzun bir nefes verdi. "Mağazanın ön tarafını görebiliyor musun?"

"Bekle." Farrow dosyalardan birine tıklar. "İşte başlıyoruz."

Gagnon, Seabrook mağazasındaki kasa bölümünün kuşbakışı görüntüsü ekranda belirirken, *"İnanılmaz"* diye düşünüyor. Görüntülerin on yedi yıl öncesine ait olduğu düşünüldüğünde, arşivlik siyah-beyaz bir görüntü bekliyordu. Ama tam renkli bir görüntüyle karşılaşılıyor. Farrow video oynatıcısını iki kat hıza ayarlamış, bu yüzden ilerleyen müşterilerin görüntüleri sarsıntılı ve bulanık.

"Kimi aradığınızı söyleyebilir misiniz?" diye sorar Farrow.

"Dur!" Gagnon bağırıyor. "Geri dön." Farrow yavaş hızda geri sarar. "Şimdi kımıldama!" Gagnon ekranı işaret eder. Kayıt 2 için sırada uzun boylu, atletik yapılı bir adam ve dalgalı sarı saçları olan bir kadın vardır.

Gagnon sandalyesine geri oturur. "Tam orada. Ortada. Aradığımız kişi o."

Seni görüyorum, Suzanne. Seni görüyorum.

BÖLÜM

81

Beyaz Saray

Cole Wright, Eisenhower Yönetici Ofis Binası'nın koridorlarında yürüyor. Batı Kanadı'nın yanında yer alan Beyaz Saray yerleşkesinin bu bölümü, İkinci İmparatorluk tarzında inşa edilmiş bir mimari harikasıdır. Aynı zamanda önemli yönetim çalışanlarının ofislerini barındıran bir güç merkezidir.

Başkan yardımcısının özel kalem müdürü gibi.

Wright'ın Rachel Bernstein ile işi var. Yüz yüze yapılması gereken bir iş.

Bernstein'in ofisinin kapısı açıktır ama odada çıplak bir masadan başka bir şey yoktur. Burton Pearce'ın nedenini bildiğine dair bir his var içinde.

Batı Kanadı'na gidiyor. Pearce'ın asistanı Pam Hitchcock, personel şefinin ofisinin dışındaki masasındadır. Trafik polisi gibi elini kaldırıyor. "Kendisi telefonda, Bay Wright."

"Hey, Pam," diyor Cole. "Az önce EEOB'deydim. Rachel Bernstein'in ofisi boş. Onu taşıdılar mı?"

"Gittiler. Berlin'e." "Berlin'e mi?"

"Evet. Büyükelçi Eastland'ın ekibine katıldı." "Bu ne zaman oldu?"

"Birkaç gün önce." Hitchcock telefon konsoluna bakıyor. "Telefonu kapattı Bay Wright. İçeri girebilirsiniz."

Cole, Bernstein konusunda şaşırması gerektiğini fark eder.

Cole kapıyı iterek açar ve Pearce'ı devasa masasının arkasında, kaleminin kuvvetli vuruşlarıyla bir listenin üzerini çizirken ve mırıldanırken görür

gider. "Duffy! Baynes! Price! Morlock! *Aptallar!* Her biri!" Kalemmini yere çarptı. "Senato'nun dünyanın en seçkin kulübü olduğunu söylerler ama bazen rastgele yüz isim seçsek daha iyi olur diye düşünüyorum."

Cole tiradı görmezden gelir. Bunları daha önce de duymuştu, ne zaman önemli bir yasa söz konusu olsa. Şimdi olduğu gibi. "Büyük Pazarlık'ta sorun mu var?" diye sorar.

Pearce elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Birkaç baraj ve vergi indiriminin düzeltemeyeceği bir şey değil."

Cole, Pearce'ın minderli antika koltuklarından birine oturur. "Rachel Bernstein'a ne oldu?"

Pearce masasına birkaç klasör yığıyor. "Berlin'e gitti." "Bunu duymuştum. Neden?"

Pearce ellerini kavuşturur. "Gerçek mi? Sanırım Faulkner onun Walter Reed'deki doktorlara patronluk taslamasından bıkmıştı. Birkaç gün daha geçseydi beyaz önlük giyiyor olacaktı."

Cole başını eğiyor. "Faulkner ondan kurtuldu mu?"

"Diyelim ki ona özgeçmişini genişletmesi için bir şans sundu."

Cole, Bernstein'ın Pearce'ı ne kadar kızdırdığını biliyor. Sırıttıyor. "Onu özledin mi?"

Pearce sırtttıyor. "Yıkıldım."

Masasından kalkar, etrafta dolaşır ve Cole'un karşısındaki koltuğa oturur. Öne doğru eğilir ve gözlerinin içine bakar. "Hanover'a böyle gizlice kaçarken aklından ne geçiyordu? Öğreneceğimi biliyor olmalıydın."

Pearce her zaman bir şeyleri bulmanın bir yolunu bulmuştur. Cole bu yüzden burada. Geçen hafta Garrett Wilson'ın öldürülmesiyle ilgili haberlerden birkaç şey öğrendi. Ama Pearce'ın daha fazlasını bildiğine dair bir his var içinde. "Tabii ki biliyordum. Sadece beni durdurmanı istemedim."

"Peki iki bin galon devlet yakıtı yakmanızı ve güvenli olmayan bir havaalanına inmenizi gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

"Garrett Wilson'la yüz yüze konuşmak istedim."

"Peki ne hakkında konuştunuz?"

Cole öfkesinin yükseldiğini hissedebilir. "Bu onunla benim aramdaydı. Bir muhabirle konuşmak için senden izin almama gerek yok Burton. Sen benim idarecim değilsin."

"Cole, bana her zaman ihtiyacın vardı, Dartmouth'ta bile. Yapmak zorunda mıyım

Hakkınızda o dedikodular başladığında nasıl yardım ettiğimi hatırlıyor musunuz?" "O zaman öyleydi. Bu ise şimdi."

"Ve şimdi daha da hassas bir zaman. *Herhangi* birimizin yapacağı *herhangi bir* şey Başkan'ın gündemini etkileyebilir! Sorgulayan halka nasıl görüneceğini düşünüyorsunuz? First Gentleman muhabirle buluşur; muhabir ölür. Yani evet! Benden izin istemeliydin. Ve umarım dışarıdan kimse bu küçük gezintini öğrenmez. Bu iş seni aşar Cole!"

"Maddy'ye zarar verecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Bilerek değil, hayır. Ama aldığın riski bir düşün!" Pearce derin bir nefes alır ve sakinleşir. Koltuğuna geri yaslandı ve daha alçak bir sesle şöyle dedi: "Dört gün içinde Başkan ulusa seslenecek ve Büyük Pazarlığı açıklayacak. Buradaki zorluk, Başkan'ın konuşmasını hazırlarken ve her iki meclisteki çoğunluk ve azınlık liderleriyle birlikte çalışarak, duyuru yapıldığında hepsinin Başkan'ın yanında yer almasını sağlarken bu konuyu gizli tutmaktır. Yol boyunca ne söz vermiş olursak olalım, hiçbir şeyi sızdırmıyoruz. Kimseye bilgi vermeyeceğiz. Basına değil. Yüksek Mahkeme'ye değil. Wall Street'e de. Kanallar on dakika önceden haber alacak. Bu arada, Başkan'ın kocasının rastgele gizli seyahatler yapmasına izin veremem."

"Tamam Burton, söz veriyorum duyuru yapılana kadar kendimi dizginleyeceğim. Şimdi bana Garrett Wilson'ın cinayeti hakkında ne bildiğini anlat."

Pearce omuz silkiyor. "Brattleboro'dan duyduğuma göre, Wilson bir kilo yüksek kaliteli kokainle bir kulübede saklanıyormuş. Kişisel kullanım için çok fazla. Görünüşe göre kesip dağıtmaya hazırlanıyormuş."

"Peki katil neden bir kilo kokaini geride bıraktı?"

"Kim bilir? Belki acelesi vardı. Belki de suçlarını ikiye katlamak istemedi. Bak, Garrett Wilson hakkında konuşmak istemiyorum. Benim için bir yolculuk yapmanı istiyorum. Resmi olarak. Kayıtlara geçsin."

"Nereye?"

"New Hampshire'a dönüş. Manchester'a."

"Ne için?"

"Yukarıdaki belediye başkanı Bracken'ı tanıyor musun?"

"Dale Bracken? Adını duymuştum. Yale'de oynamıyor muydu?"

"O yaptı. All-America defans oyuncusu. Bir dahaki sefere Kongre'ye aday olmak istiyor."

ve Maddy bağış kampanyası için seni orada istiyor."

Cole anladı. "Jock to jock, değil mi?" Tipik kampanya numarası.

"Başkanın seçimini yaptığına dair partiye erken bir mesaj gönderir. Ön seçim zamanı geldiğinde iç çekişmeleri ve boşa harcanan fonları ortadan kaldırmaya yardımcı olur. Açıklamalarda fitness programınızı tanıtabilirsiniz."

Cole iç çeker. "İyi. Sorun değil. Ben yaparım."

"Güzel. Seyahat ofisi bunu ayarlayacaktır." Pearce sırtıyor. "Benim halkım. Senin gök korsanları grubun değil."

Cole, Pearce'ın elini dizinde hissediyor. Kardeşçe bir jest, ona tekrar hoş geldin demek için. Ayrıca toplantının bittiğine dair geleneksel bir işaret. İkisi de ayağa kalkar. Cole kapıya doğru yönlendirilir. Pearce eli kapı kolundayken duraklar.

"Cole, eski dostum." Sesi alçaktı. "Birlikte çok şey atlattık. Ve şimdi gerçekten harika bir şey yapmanın eşiğindeyiz. Uyuşturucu işiyle uğraşan ikinci sınıf bir muhabirden daha önemli işlerimiz var. Senin için iyi olan şey, onun kitabının da artık kendisi gibi ölü olması."

Cole, Pearce'ın soğukkanlılıkla söylediği son söz karşısında irkilir.

Sadece Gri Hayalet'in yapabileceği gibi.

BÖLÜM

82

Concord, New Hampshire

Veri analisti Beth Condon on yedi yıllık Walmart videosunun ekran görüntüsü üzerinde çalışırken Gagnon polis merkezindeki düz ekran monitörün başında toplanıyor.

"Şanslısınız," diyor Condon. "Kayıplı sıkıştırma yok."

"Açıklayın lütfen," diyor Gagnon.

"Genellikle, depolanan dosyalar bir sabit sürücüde veya sunucuda yer kazanmak için sıkıştırılır. Bunu yaptığınızda veri kaybedersiniz. Görünüşe göre bu dosya bozulmamış. Bunun bir tür deneysel program olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet. Sadece on sekiz ay sürdü."

"Muhtemelen bu yüzden sıkıştırılmamış. Eğer daha uzun sürseydi, muhtemelen her şeyi sıkıştırırlardı. Bu dosya çok büyük. Üzerinde çalışılacak çok şey var."

Condon konuşurken gözleri ekrandan hiç ayrılmıyor. Parmakları tuş takımının üzerinde dans ediyor. Görüntü şu anda iki figür neredeyse çerçeveyi dolduracak şekilde büyütülmüştür. Kasiyerin yeleği ön planda yumuşak mavi bir kenar oluşturuyor.

"Tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye soruyor

Gagnon. "Hareket bulanıklaştırma. Odak keskinleştirme."

"Ben bir fark göremiyorum."

"Çünkü henüz yeniden render etmedim. Bekleyin." Bir tuşa daha dokunuyor ve arkasına yaslanıyor. "İşte oldu."

Gagnon bulanık, pikseli görüntünün net ve keskin hale gelmesini izler. Condon ekrandaki adamı işaret eder; yüzü artık net bir şekilde görülebilmektedir.

"Hey, bu-" gibi görünüyor

Gagnon, "İşte tam da o kişi," diyor.

"Cole lanet Wright? Kim bu kız? Bir modele benziyor." "Adı Suzanne. Patriots amigo kızıydı."

Netleştirilmiş görüntüde Suzanne Bonanno'nun yüzü neredeyse Felicia'nın videosundaki kadar net. Makyajı mükemmel ve saçları açılmış ve dalgalanıyor. Kolsuz V yakalı bir üst ve kot pantolon giyiyor. Sol eli kasadaki bir yığın malın üzerinde duruyor. Gagnon, Suzanne'ın sağ bileğini göstererek, "Şuraya yakınlaştı," diyor.

Condon iki parmağını trackpad üzerinde hareket ettiriyor. Görüntü büyüyor. Ve işte orada. Tenis bileziği.

"Bunu kaydedin lütfen," diyor

Gagnon. Condon bir ekran görüntüsüne tıklar.

"Şimdi sola hareket et." Condon, Cole Wright'ın alt kolları görünene kadar görüntüyü yavaşça tarar. Uzun kollu, düğmeli bir gömlek giyiyor.

"Kol saati takıp takmadığını görmek istiyorum," diyor Gagnon.

Condon daha da yakınlaştırıyor. "Söylemesi zor," diyor. "Bu manşetler oldukça net ve yeni görünüyor. Altında bir saat varsa, kontur görünmüyor. Altında bir şey olabilir de olmayabilir de."

"Tamam," diyor Gagnon. "Kasaya doğru ilerleyin." Condon tekrar mallara yönelir.

"Bunu daha açık ifade edebilir misiniz?" diyor Gagnon.

"Sınıra yaklaştım. Neyi görmeye çalışıyoruz?"

Gagnon, Suzanne'ın parmaklarının üzerinde durduğu yumuşak bir paketi işaret ediyor. "Havlu mu?" diye soruyor Condon, gözlerini kısarak ekrana bakarak.

"Umarım öyle olmaz," diyor Gagnon.

"Bana bir saniye verin." Condon paketin üzerine dijital bir ızgara yerleştiriyor, ardından görüntüyü döndürerek altın harflerle yazılmış siyah bir etiketi ortaya çıkarıyor. "Tam seçemiyorum ama bir *R* ve bir *S* görüyorum ve *yatak çarşafı* gibi bir şey?" Yukarı bakıyor. "Bu yardımcı olur mu?"

Gagnon, Boston'daki Icon Labs'den Jan McHenry ile yaptığı görüşmenin notlarına bakıyor. *Regal Yumuşak Dokunuşlu Çarşaflar*.

"Bu bir şey mi?" Beth sorar.

Gagnon başını sallar. "Her şey."

Suzanne Bonanno kefenini satın alıyordu.

BÖLÜM

83

Cranston, Rhode Island

Providence'a yaklaşık on dakika uzaklıkta dar bir yerleşim sokağına park ettim. Mahalle, temiz çitlerle çevrili bahçeleri olan müstakil evlerden oluşuyor ve birçoğunda Meryem Ana, Aziz Yusuf ve tanımadığım diğer Katolik azizlere ait tapınaklar bulunuyor.

Arabadan inmeden önce derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. *Bunu yapabilirsin, Brea.*

Garrett'in iş dosyalarını harici bir sabit diskte tutmasını çok isterdim. Ama her şey dizüstü bilgisayarındaydı. Ve dizüstü bilgisayar, First Gentleman'ın ona söylediği her şeyle birlikte gitti. Bilgisayarını çift şifre korumalı tuttuğunu biliyorum. Ama doğru araçlarla, kimdeyse kırabilir. Ya da belki de hiç kimsede yoktur ve bir gölün dibinde yatıyordur.

En azından Dr. Graham'ın bana adını verdiği ölmek üzere olan mafya babası Leo Amalfi'nin adresini bulmak zor olmadı. Görünüşe göre, Amalfi yaşadığı yeri gizleme ihtiyacı hissetmiyor. Garrett'in John DeMarco ile görüştüğü ıslah evinin hemen aşağısında.

Eve yaklaşıyorum. Amalfi'de güvenlik varsa bile belli olmuyor. Bekçi köpeği yok. Bir İsa heykeli ve gözleri kırmızıya boyanmış iki küçük taş aslan dışında izleyen kimse yok.

Çitin kapısını açıp içeri giriyorum. Küçük verandanın kenarları beyaz metal bir korkulukla çevrili. Kapı zilini çalıyorum. Kapı açılıyor. Endişeli yüzlü yaşlı bir kadın başını sallıyor ve sanki beni bekliyormuş gibi el sallıyor.

"Ben Brea Cooke. Bay Amalfi'yi görmeye geldim."

Ev sarımsak, soğan ve antiseptik gibi kokuyor. Kadın beni tıbbi kullanıma dönüştürülmüş bir yemek odasına benzeyen bir yere götürüyor ve oradan ayrılıyor. Buruşuk, bitkin bir adam dar bir hastane yatağında yatıyor, pencereden dışarı bakıyor. Buradaki tıbbi koku daha güçlü. Ama çürümenin mide bulandırıcı kokusunu maskeleyemiyor.

Odanın uzak tarafındaki bir kemerin altında birkaç adam nöbet tutuyor. Oğulları mı? Yeğenler mi? Korumalar mı?

Yatağın yanına geldim. "Leo Amalfi?"

Yataktaki adam başını çevirir. Gözleri romatizmalı ve kırmızı. Bir an için beni gördüğünden emin olamıyorum. Sonra göz kırptırıyor ve bir elini kaldırıyor, o kadar ince ve solgun ki içinden ışık geçebilirmiş gibi görünüyor.

"Sen avukatsın. Ve geç kaldın," diyor.

"Şimdi buradayım, Bay Amalfi. Anladığım kadarıyla bana söyleyecek bir şeyiniz var."

Amalfi genç adamlara bakar. Onun bakışıyla koridorda eriyip gözden kayboluyorlar. Şimdi sadece ikimiz varız.

"Başlamadan önce," diyor, "eğer evime polis getirirseniz, bir heykel gibi sessizleşirim. Sadece seninle konuşuyorum."

"Neden? Neden ben?"

"Bunun senin için kişisel olduğunu biliyorum. Telafi etmek istiyorum."

Bu adamın söylediği tek bir kelimeye bile neden inanayım? Eğer Dr. Graham'ın bana söyledikleri doğruysa, o bir yalancı ve katil.

Ve hiç kimse hayatımın aşkını almanın telafisini yapamaz.

"Tamam, Bay Amalfi. Devam edin. İtirafçınız ben olacağım. Bana neler olduğunu anlatın. Garrett Wilson neden ölmek zorundaydı?"

Amalfi'nin konuşmadan önce solgun dudaklarının çalıştığını görebiliyorum. "Bir sözleşme vardı," diyor. Sesi zayıf. "Anlıyor musun?"

"Sözleşmenin ne olduğunu biliyorum Bay Amalfi. Benim ve sizin işinizde."

"Sözleşme bir uyarı yayınlamaktı. Bir diz kapağı. Onu sakatlayın ama öldürmeyin. İki adam gönderdim. Kolay iş."

"Bana isimlerini ver."

"Bekle," diyor Amalfi. "Bitirmeme izin ver. Geri döndüklerinde bana sözleşmenin hit olarak değiştirildiğini söylediler."

Bir vuruş. Bu kelimeyi duymak bile mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oluyor. Yataktan uzaklaşıyorum. Garrett'in son anlarını hayal ederken gözlerim kapanıyor. *Ağlama*, kendime tekrar tekrar söylüyorum. Ağlama.

Lanet olası ağıla! Yavaşça geri dönüyorum. "Emirleri senin verdiğini sanıyordum."

"Biri zinciri kesmiş," diyor Amalfi. "Üstümdeki biri."

Birdenbire buraya neden çağrıldığımı anladım. "Aracılarla, kesimlerle çalışıyorsunuz. Öyle değil mi Bay Amalfi?"

"Evet. Bu iş böyle yapılır."

"Bunca yıldır yolun aşağısındaki o çirkin hapisaneden uzak kalmayı bu şekilde başardın."

Başını sallıyor. "Kendimi korudum. Ailemi korudum. Hiç hapis yatmadım."

"Tamam. Peki şimdi seni cinayet işlemek için komplo kurmaktan tutuklatmama ne engel olacak?"

Amalfi birkaç dakika pencereden dışarı bakar. "Sen bir avukatsın. Bir soruşturmanın ne kadar uzun sürdüğünü bilirsin. Suçlama getirip mahkeme tarihi belirlediklerinde işim bitmiş olacak."

Şimdi anlıyorum. Karyola demirini o kadar sert sıkıyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor. Objektif kalmaya çalışıyorum, sol beynimi kullanıyorum. Garrett'ın bana öğrettiği gibi.

Eğildim, çürümüş nefesini koklayacak kadar yaklaştım. "Zinciri kimin kestiğini biliyorsunuz, değil mi Bay Amalfi? Ve bu sizin kurallarınızın ihlaliydi. Bu yüzden beni buraya çağırdınız. Beni özür dilemek ya da ruhunuzu temizlemek için çağırmadınız. Beni buraya af dilemek için çağırmadın. Beni buraya çağırdın çünkü Garrett'ı öldürme emrini verenin sen olmadığını ve kimin verdiğini bildiğini söylemek istedim."

"Bu doğru," diyor Amalfi. "Ve bunu yazdığın kitaba koyabilirsin."

"Sana neden inanayım ki?"

"Çünkü ben ölmekte olan bir adamım ve yalan söyleyerek hiçbir şey kazanamam."

"Dinliyorum. Söyle, Bay Amalfi. Söyleyin! Garrett Wilson'ın öldürülmesini kimin emrettiğini söyleyin."

"Beyaz Saray'daki adamdı" diyor.

Vay anasını. Haklıymışız. Bu asil First Gentleman hareketi sadece bir hareket.

Amalfi aniden bir inilti çıkarır. Yatağın üzerinde kıpırdanıyor. Elleri yorganı pençeliyor. Yüksek sesli, ıslak hırıltılarla nefes nefese kalıyor. Ağzının kenarlarından salya akıyor. Daha önce gönderdiği adamlar koşarak içeri giriyor.

Yataktan geri çekiliyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum. Kadın beni kenara itiyor. "Leo!" diye bağıyor, onun üzerine eğilerek. "Ne oldu?"

Amalfi'nin vücudu kasılırken çaresizce bakıyorum. Yüzü seğiriyor.

Adamlardan biri gelip kadının omuzlarından tutuyor. Kadın feryat ederek yere yığılırken onu sıkıca tutar. "Doktor çağırın!" diyor.

Yaşlı adamın göğsü inip kalkıyor. Nefes alışları zorlaşıyor. Sonra birden donup kalıyor, ağzı ve gözleri kocaman açılıyor.

Diğer adamlardan biri bana doğru bir adım attı. "Gitmeniz gerekiyor."

Birden midemde soğuk, karanlık bir ürperti hissettim. Amalfi'nin gönderdiği adamlar bunlar mıydı? Garrett'in gördüğü son yüzler bunlar mıydı?

Odadan çıkıp aceleyle Subaru'ya giderken aklımda türlü karanlık düşünceler dönüyor.

Leo Amalfi'nin ölümünü izledim ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum.

Elimi cebime attım ve iPhone'umu aldım. Sesli notlar uygulamasına tıklıyorum. Evet. Hepsi orada. Tüm o değerli beş dakika. Kaydı durdurmak ve dosyayı kaydetmek için kırmızı düğmeye basıyorum.

Bir kiralık katilin ölüm ilanı.

Garrett benimle gurur duyardı. En azından ben öyle umuyorum.

BÖLÜM

84

Manchester, New Hampshire

First Gentleman, Hava Kuvvetleri'ne ait C-37A uçağındaki koltuğundan Manchester, New Hampshire'daki ofis binalarına ve eski tuğla fabrikalarına bakıyor. Karşısındaki koltukta oturan Gizli Servis ajanı Doug Lambert iPad'inde bir şeyler yazıyor.

Cole Wright gergin ve endişeli. Yerel bir belediye başkanı için konuşma yapmak konusunda değil. Kaliforniya valisinin malikanesinden Beyaz Saray'a kadar sayısız benzer etkinlikte bulundu.

Maddy büyük konuşmasına hazırlanırken başkentin dışında olmak onu endişelendiriyor. Uzun zamandır Maddy anahtar cümleleri ve kapanışları denerken onun en sevdiği ses tahtasıydı. Bu sefer öyle değil. Onu prova yaparken duyan tek kişi Burton Pearce.

Hepsi bu güç oyununun işe yarayacağını umuyor. Plan, Maddy'nin yanında çekirdek senatörler ve Meclis liderleriyle birlikte her türlü muhalefeti alt etmesi ve halkın desteğini sağlaması. Yıllardır yasa koyucular ve seçmenler nezdinde iyi niyet bankacılığı yapıyor. Şimdi bunun karşılığını alması gerekiyor.

Üniformalı bir havacı koridorda ilerliyor. "Birazdan iniş yapacağız. Emniyet kemerleri lütfen."

Cole'un yardımcılarında biri, Maeve Fusco, yanına gelir ve ona bir indeks kartı uzatır.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" Cole kartı göğüs cebine sokarak sorar.

"Hayır efendim," diyor Fusco otururken. iPad'inde güzergahı ve önemli etkinlik katılımcılarını gözden geçiriyor. "Önlükte Belediye Başkanı Bracken ile tanışacaksınız. Karısının adı Amy. Öğretmen. Belediye başkanından hoş geldiniz konuşması.

O zaman sen. New Hampshire'da ve Kraliçe Şehir Manchester'da olmaktan mutlusun. Sonra Bedford Village Inn'e konvoy halinde gideceğiz. Bağışçılar için kokteyl. Sonra büyük salonda akşam yemeği. Sen konuşacaksın. Bracken konuşacak. Soru cevap yok. Konvoy uçağa geri dönecek. Gece yarısına kadar kalkmış oluruz."

"Cerrahi saldırı," diyor Cole. "Bunu sevdim."

Fusco koltuğunda geriye yaslanır. Cole motor sesindeki değişimi, ardından iniş takımlarının aşağı inip yerine kilitlenmesinin gürültüsünü ve gümbürtüsünü duyar. Gözlerini ovuşturur ve tekerleklerin Manchester-Boston Bölgesel Havaalanı'ndaki piste çarpışının sarsıntısını hisseder. Pencereden ve pistin diğer ucundan karşılama ekibini ve basın mensuplarını görebiliyor. Yarım düzine New Hampshire eyalet polisi yakınlarda nöbet tutmaktadır.

Jet taksi durur. Fusco koltuğundan fırlar, cep telefonunu çıkarır ve belediye başkanının ekibindeki meslektaşıyla son dakika lojistiğini belirlemeye başlar. Uçağın kapısı açıldığında, Fusco Cole'a bakar ve baş parmağıyla onu onaylar.

Maç saati.

Doug Lambert koridorda Cole'un önünde yürüyor. Yaka mikrofonuna "Sage uçaktan iniyor," diye mırıldanır. Ajan kapının girişinde durup etrafi kolaçan ederken, bir başka ajan da uçağın göbeğinde yerini alır. İki ajan daha karşılayıcıları tararken, Lambert Cole'un yanından ayrılmıyor.

Cole'un gülümsemesi attığı her adımda daha da genişliyor. Ayakkabıları asfalta değdiğinde, bir film yıldızı ya da en azından sevilen bir karakter oyuncusu gibi gülümsüyor.

Belediye başkanı ve eşi uçağın merdivenlerinin dibindedir. Cole, Bracken'ın uzattığı eli tutar ve bir erkek gibi sarılmak için hamle yaparak belediye başkanının sırtına sağlam bir tokat atar. Belediye başkanı bu jestle karşılık verir ve kulağına "Geldiğin için teşekkürler Cole" diye fısıldar.

"Benim için zevkti, Dale. Burada olmaktan onur duydum." Cole sarılmayı bırakır ve Bracken'ın yanındaki minyon kadına döner. "Amy! Şu anda kaçınıcı sınıfta öğretmenlik yapıyorsun?"

Cole'un elini tutuyor ve sıkıca kavırıyor. "Ortaokul, Bay Wright. Preteens."

"Lütfen, ben Cole. Preteens? Bu çok fazla enerji gerektiriyor olmalı." İçeri giriyor ve yanağına yarım santim mesafede bir öpücük konduruyor.

Amy Bracken başını sallar. "Sahip olduğum tüm enerji!"

Oradan da hızlı bir el sıkışma ve sırt sıvazlama turu. Sonra

Belediye Başkanı Bracken, Cole'un koluna dokunarak onu kırmızı halı üzerindeki mikrofonlara doğru yönlendiriyor. Bir halat bariyerin arkasında, yerel medya mensupları ellerinde yayın kameraları ve telefonlarıyla hazır bekliyorlar.

Bracken konuşmak için öne çıkıyor. Derin, inişli çıkışlı bir sesi ve halktan biri gibi, hazırlıksız bir konuşması var. "Amy ve ben First Gentleman'ı Manchester'da ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyoruz. Ve Wright yönetiminin gündemine sarsılmaz desteğimizi taahhüt etmekten mutluluk duyuyoruz. Birçok kez söylediğim gibi, Başkan'ın planları Manchester için iyi, New Hampshire için iyi, Amerika için iyi!" Belediye Başkanı Cole'a başıyla selam verir, coşkuyla alkışlar ve geri çekilir. Karşılama ekibinin geri kalanı da Cole'u küçük bir alkışla karşılıyor.

Cole mikrofonların önüne geçer ve gözlerini kamera lenslerinin hizasına kilitler. Basın toplantısının yan tarafında duran iki kişiyi fark eder. Bir erkek ve bir kadın. Boyunlarında rozetler var.

Daha fazla yerel güvenlik olduğunu varsayıyor.

"Teşekkürler Başkan Bracken. Sizi ekibimizde görmekten mutluluk duyuyoruz! New Hampshire'a ve Queen City'ye döndüğüm için mutluyum. New Hampshire, Maddy ve benim için çok şey ifade eden bir eyalet. Bildiğiniz gibi, her şey dört yıl önce Dale Bracken'ın desteğiyle burada başladı. Ve parlak geleceğini planlarken ona yardım etmek için burada olmaktan onur duyuyorum. Bu akşam daha fazlasını duyacaksınız!"

Yönetimin belediye başkanını desteklemesi elbette çantada keklik. Bu tamamen tiyatro. Onları merakta bırak. Cole mikrofonlardan uzaklaşır ve "Teşekkürler!" diye bağırır. Basına hızlı bir el sallıyor.

"Bay Wright!" diye bağırıyor bir muhabir. "Büyük Pazarlık hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Diğer muhabirler de katılıyor. "Başkan gerçekten yetkileri havaya uçurmaya mı hazırlanıyor? Üçüncü raya dokunmak üzere mi?"

Cole Bracken'a döner. Gülümsemesi artık yoktu. "Hadi gidelim."

Polisler bir sıra sedan ve SUV'a giden bir kordon oluşturuyor. Yanıp sönen ışıkları olan bir polis arabası, iki yanında motosikletli polislerle birlikte ön tarafta beklemektedir.

Bracken elini karısının sırtına koyar ve onu aceleyle ilk cipe doğru götürür. İkinci cipin yanındaki bir ajan arka kapıyı açık tutar.

Cole arabaya doğru yöneldiğinde, yolunu kesmek için yaklaşan iki kişi görür. Uzun boylu bir adam ve siyah saçları ortadan ayrılmış bir kadın.

Basının yanında dururken gördüğü aynı çift.

Sonraki birkaç saniye bulanıktır. Cole, Ajan Lambert'in önüne çıktığını görür. Başka bir ajanın ellerini omuzlarında hissediyor ve onu yere itiyor. Üçüncü bir ajan, ceketinden otomatik bir makineli tabanca çıkarırken karşılama alanından ikiliye doğru koşar.

"Dostça!" diye bağıyor adam, rozetini havaya kaldırarak. Yanındaki kadın da rozetini havaya kaldırıyor ve ikisi de diğer ellerini avuç içleri açık bir şekilde uzatıyor.

Lambert "Geri çekilin!" diye bağıyor. Glock'unu çıkardı.

"Resmi hükümet işi," diye sesleniyor adam. "Geri çekilin!"

Cole, Lambert'in kolunu tutar. "Doug! Sakin ol! Burada kimsenin vurulmasına izin vermeyelim."

Kadın ayağa kalkar ve doğrudan Cole'a bakar.

"Bu neyle ilgili?" Cole sorar.

"Bay Wright, ben New Hampshire Eyalet Polisi'nden Dedektif Çavuş Gagnon. Sizi Suzanne Bonanno cinayetinden tutukluyorum. Bu adam Başsavcı Yardımcısı Bastinelli ve size haklarınızı okuyacak."

"Cehennem gibi," diyor Lambert.

Cole'un arkasındaki ajan onu arabalara doğru çeker. Muhabirler halat bariyeri zorluyor. Cole ayaklarını dikeyliyor ve ajandan kurtuluyor. "Dur!" Gagnon'la yüzleşmek için döner. "Dedektif, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama burada, pistte kavgaya etmeyelim."

"Katılıyorum efendim," diyor Gagnon. "Herkes için kötü bir görünüm. Sizi kelepçelememize gerek yok ve ekibinizi getirebilirsiniz. Ama şu andan itibaren bizim gözetimimizdesiniz."

Bastinelli, "Hakların okunmasını araca binene kadar erteleyebiliriz" diyor.

Cole bunun olduğuna inanamıyor. Lambert'a döner. "Başkanı ara, sonra da Burton Pearce'ı ara, bu sırayla."

Lambert başını sallar. Silahını kılıfına sokar ve telefonunu çıkarır.

Cole kameralar için yüzünü sakın tutuyor ama yumrukları iki yanında sıkılı. Bu kâbusun çok gerilerde kaldığını düşünmüştü.

Ama şimdi, on yedi yıl sonra, geri döndü.

PARÇA

ÜÇ

EYLÜL

BÖLÜM

85

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Adliye girişine ulaşp giriş kartımı gösterdiğimde yağmur daha da şiddetleniyor - sadece altmış taneden biri ve bir Super Bowl biletinden daha değerli. Bunun için Dr. Graham'a teşekkür etmeliyim. Giriş kartım evime iadeli taahhütlü posta ile gönderilmişti ve ekinde bir not vardı.

Öğrencim bu duruşmayı canlı ve bizzat görmeli. A

Brother

Sıra yavaşça adliyenin ana girişine kadar ilerliyor. Her yönden fısıltılı konuşmalar duyuyorum:

"O tamamen suçlu!" "O bir

Amerikan kahramanı!"

"O bir hükümet kuklası!"

"Demiryolu ile yönetiliyor!"

Birkaç adım daha attıktan sonra nihayet çiseleyen yağmurdan kurtulup aydınlık bir koridora çıkıyorum. Bir metal detektöründen ve çanta arama istasyonundan geçiyorum. Sonra içerideyim.

İşte o zaman beni gerçekten vuruyor.

Aylarca süren ön duruşmalar, önergeler ve karşı önergeler sona erdi.

Birden fazla yer değişikliği talebi reddedildi. Bir üst mahkeme yargıcı

kendini geri çekti; bir başkası görevlendirildi.

Birçok delil duruşmasını, davanın düşürülmesi için verilen dilekçeleri ve Cole'un diğer cinayet zanlıları gibi bir hücrede duruşmasını beklemek yerine Beyaz Saray'da yaşarken ayak bileğine monitör takmasına izin verilmesiyle sonuçlanan kefalet duruşmasını yakından takip ettim. İlk başta buna inanamadım. Ama şaşırmamam gerekirdi. Güç ayrıcalık demektir.

Artık tüm ön yasal saçmalıklar sona erdi. Jüri
ve yedekler belirlendi.

Bugün başlıyor.

Cole Wright'ın sonu.

BÖLÜM

86

Mahkeme salonu enerjiyle dolup taşıyor.

Garrett'ın *Boston Globe*'dan eski meslektaşısı Ron Reynolds'ı arka sıradaki muhabirler arasında otururken görüyorum. Bana küçük bir el salladı. Ron, Garrett öldükten sonra bana ulaşan ilk kişilerden biriydi. Kitabı tek başıma asla bitiremeyeceğimden endişelendiğimde, bana bir güven aşısı ve biraz da sert bir sevgi verdi. "Garrett'ı hayal kırıklığına uğratma," dedi.

Yapmayacağım. Yapamam. Beni ayakta tutan şey bu.

Ahşap bir bariyer, galeriyi mahkeme salonunun iş bölümünden -savunma ve iddia makamı masaları, tanık kürsüsü, kürsü, jüri locası ve yargıç kürsüsü- ayırır.

Gözcülerim olduğunu düşündüğüm çifti bulmak için etrafıma bakıyorum ama görünürde yoklar. Garrett ve ben araştırmaya başladığımızdan beri aynı insanları tekrar tekrar görüyorum. Onları kimin gönderdiğini merak edip duruyorum. Tony Romero mu? Burton Pearce? Cole Wright?

Beni öldürmek istiyorlarsa, bunu neden henüz yapmadıklarını bilmiyorum. Bir sürü şansları vardı. Ama belki de sadece doğru anı bekliyorlardır. Eğer öyleyse, umarım geldiğini görmem.

Mahkeme salonunda olması gereken iki kişi gözle görülür bir şekilde yok: Felicia ve Teresa Bonanno. Savcılığın tanığı olarak Felicia'nın duruşmalara katılması yasak. Teresa'nın nerede olduğunu bilmiyorum.

Avukatlarıyla birlikte savunma masasında oturan Cole Wright'ın birkaç sıra arkasındayım. Saçları gür ve dolgun, omuzları geniş. Orta yaşına rağmen hâlâ bir sporcu havası yansıtıyor, onu ünlü yapan kariyeri.

Onu görmeye dayanamıyorum.

Cole'un yanında Virginia'dan Tess Hardy oturuyor, baş savunucusu. Kendisi ülkenin en güçlü ve etkili savunma avukatlarından biri. Hakim, mahkeme salonunda kameralara izin vermeye karar verdi, bu da CNN'de bir hukuk analisti ve Pazar sabahı haber programlarında düzenli bir konuk olduğu için onun gücüne oynuyor.

Eyalet yasalarına göre, sadece New Hampshire Barosu üyeleri burada mahkemeye çıkabilir, ancak Hardy'nin *pro hac vice* kabulü var, yani yerel bir avukat tarafından destekleniyor. Bu avukat, solunda oturan Carole Clifford. Görüntüler açık bir mesaj veriyor: Bu zeki ve başarılı kadınlar Cole Wright'a güveniyorsa, jüri de güvenmeli.

Umarım jüri bunu anlayacak kadar akıllıdır.

Karşı taraftaki savcılık masasında, başsavcı yardımcısı Hugh Bastinelli klasörleri istiflemekle meşgul. Yakışıklı biri. Seçkin görünümlü. Otururken bile, yanında oturan diğer iki avukattan daha uzun.

Heykel gibi fiziği, mükemmel makyajı ve şık kısa sarı saçlarıyla kameralara hazır Tess Hardy ile karşılaştırıldığında Bastinelli medyayla yüzleşmek konusunda pek hevesli görünmüyor. Ama savcı olarak iyi bir ünü var. Ve yüksek bir mahkumiyet oranı var.

Gerçekten önemsedğim tek istatistik bu.

BÖLÜM

87

Sessiz bir işaretle, yargıç kürsüsünün yanındaki katip sandalyesinden kalkar ve "Herkes ayağa kalsın!" komutunu verir.

Mahkeme salonundaki hepimiz bir kilise cemaati gibi itaat ediyoruz.

On iki jüri üyesi ve dört yedek jüri üyesi gelip yerlerini aldılar. Üç renkli yüz görmek beni biraz şaşırttı-iki orta yaşlı Siyah kadın ve bir genç Asyalı adam. New Hampshire'da beklediğimden daha fazla çeşitlilik var.

Şu andan itibaren, duruşmayla ilgili haberlerden yalıtılmış bir bilgi balonu içinde tecrit edilecekler. Ama balonlar her gün patlar.

Yüksek mahkeme yargıcı Walter Dow odasından içeri giriyor. Siyah cübbesinin altından mavi gömleği ve kırmızı kravatının görüldüğünü görebiliyorum. Dow altmış yaşında, bronz tenli, kırpılmış beyaz saçlı ve siyah çerçeveli gözlüklü. Bankın üzerindeki büyük deri koltuğuna yerleşiyor ve odadakilere başıyla selam veriyor. "Lütfen oturun."

Kitap için Walter Dow hakkında üç sayfa not aldım bile. Michigan'da doğmuş. Lisede basketbol yıldızı. BÜ mezunu. Cornell Hukuk Fakültesi. On yıl boyunca New Hampshire başsavcılığında çalışmış. On altı yıldır üst mahkemede görev yapıyor.

Dow dört ay önce bu davaya atandığından beri basında özel hayatı didik didik ediliyor. Boşanmış, şimdi yeniden evlenmiş, oğlu ve kızı üniversitede. Dağ tırmanışını seviyor ve Coca-Cola'sını buz küpleriyle içiyor.

New York Times, Yargıç Dow'un New Hampshire'da ılımlı biri olarak görüldüğünü bildirdiğinde, *Washington Post*, New Hampshire'da ılımlı birinin Cengiz'in sağında sayılacağını söyleyerek karşılık verdi

Khan daha ilerici eyaletlerde.

Yargıcın politikası umurumda değil. Ben sadece adil bir yargılama istiyorum. Ve kalbimin derinliklerinde, temyizde bozulamayacak kadar sağlam bir mahkumiyet umuyorum.

Dow katibe döner. "Bay Begley, lütfen jüri üyelerine yemin ettirin."

Katip jüri locasına bakıyor. "Lütfen ayağa kalkın ve sağ ellerinizi kaldırın." Jüri üyeleri itaat eder. "Ve yemin tamamlandığında, 'Evet' diye cevap verin." Katip dik durur ve uzun soluklu soruyu sorar: "Bu davada size sunulan kanıtları ve yasaları dikkatle değerlendireceğinize ve sanığa yöneltilen suçlama ya da suçlamalarla ilgili olarak adil ve doğru bir karar vereceğinize yemin eder misiniz?"

Jüri locasından koro halinde "Evet" sesleri yükseliyor, bazıları mırıldanıyor, bazıları ise tam sesle.

Yargıç gözlüğünü düzeltiyor. "Bay Begley, iddianameyi okuyabilirsiniz."

Katip savunma masasına döner. "Sanık lütfen ayağa kalksın."

Bu anı uzun zamandır bekliyordum; Garrett'in bana Cole Wright'ın üniversite günlerinden beri etrafında dönen dedikodulardan bahsettiği günden beri. Garrett'in cinayetini Birinci Beyefendi'nin üzerine asla yıkamayabilirim, bu yüzden onun Suzanne Bonanno'ya gönderildiğini görmek yeterli olacak.

Cole Wright masanın arkasında ayağa kalkıyor. Tess Hardy'nin bir elini onun sırtına koyduğunu görüyorum - müvekkiline destek gösterisi ve geri kalanımız için biraz tiyatro.

Suçlamaların okunması sırasında beynim birkaç saniyeliğine sersemliyor.

Odaklan, Brea!

Yumruklarımı sıkıyorum. Sis dağılıyor. Bir sonraki kısmı net bir şekilde duyuyorum. Önemli kısım.

"Cole Wright, yirmi iki yaşındaki Suzanne Bonanno'nun ölümüne, insan hayatının değerine karşı aşırı kayıtsızlık gösteren koşullar altında, yani Suzanne Bonanno'yu ölümüyle sonuçlanacak şekilde boğarak neden olarak, güç ve silah kullanarak, RSA altı-otuz, bir-b'ye göre ikinci derece cinayet suçunu işlemiştir. Söz konusu eylemler, böyle bir durumda yapılan ve sağlanan tüzük biçimine aykırıdır ve Devletin barış ve onuruna aykırıdır."

Suzanne'ın bir çarşıya sarıldığını ve

pisliğin içinde sefil bir delik. Barış ve haysiyete karşı bir eylem varsa, o da buydu.

Sonraki birkaç dakika tamamen yasal işlemlerle geçiyor. Dow jüriye tecridin ne anlama geldiğini hatırlatır. Kendi aralarında, medya mensuplarıyla ve hatta aileleriyle bile konuşmayacaklar ve davayla ilgili bağımsız araştırma yapmayacaklar.

Jüriye verdiği talimatlarda bir bölüm öne çıkmaktadır.

"Sanığın tutuklanmış ve suçlanmış olması suçluluğunun kanıtı değildir. Burada sunulan kanıtlara dayanarak bir karara varmak size ve yalnızca size kalmıştır."

Umarım bu jüri üyeleri dikkat eder. Umarım gerçeği duyarlar. Hepsini.

Dow başıyla Başsavcı Yardımcısını işaret eder. "Avukat Bey, açılışınız için hazırız." Kimse benden daha hazır olamaz.

BÖLÜM

88

Teşekkür ederim Sayın Yargıç," diyor savcı kürsüye çıkarken. Elindeki kalın mavi klasörü bırakıp jüri locasına doğru yürür.

"Jürideki bayanlar ve baylar, ben Başsavcı Yardımcısı Hugh Bastinelli. Size Cole Wright'ın Suzanne Bonanno'yu öldürdüğünü makul bir şüphenin ötesinde kanıtlamak için buradayım."

Kulağıma müzik gibi geldi. Şarjın batmasına izin vermek için duraklıyor.

"Davanın ayrıntılarına girmeden önce, bu durumun olağanüstü niteliğini tartışmak için birkaç dakikanızı ayırmak istiyorum." Sesi net ve kendinden emin. Konuşmasında sıcaklık ve empati hissedebiliyorum. Ses tonu *bu işte hep birlikte olduğumuzu* söylüyor.

Jüri üyelerinin yüzlerine bakıyorum. Derse katılımlarından not alacaklarını bilen öğrenciler gibi uyanık görünüyorlar.

"Öncelikle," diyor Bastinelli, "odadaki meşhur fili - ya da siyasi görüşünüze bağlı olarak eşiği - kabul etmemiz gerekiyor." Bu birkaç jüri üyesinin küçük bir kıkırdamasına neden oluyor.

"Elbette sanığın ünlü isminden, geçmişte bir sporcu olarak kazandığı başarılarından, Birleşik Devletler'in First Gentleman'ı olarak sahip olduğu onurlu konumdan ve ülkedeki kişisel gücü ve nüfuzundan bahsediyorum."

Bastinelli döner ve doğrudan Cole Wright'ı işaret eder. "Ama bu odada o bir sanık, ne eksik ne fazla."

Jüriye geri dönüyor. "*Kanun önünde eşit adalet* ifadesini hepiniz duymuşsunuzdur. Ve bu duruşma başlarken bunun ne anlama geldiğini hatırlamak önemlidir. Bu, zengin ya da fakir, doktor ya da fabrika işçisi her sanığın bir suçla suçlandığında aynı muameleyi görmesi gerektiği anlamına geliyor."

Bastinelli duraklar. Tekrar konuştuğunda ses tonu değişiyor. "Ama hepimiz gerçek dünyada yaşıyoruz. Ve hepimiz adalet terazisinin para ya da nüfuz sahibi insanlar lehine eğildiği pek çok örnek biliyoruz."

Jüriyi kendine bağladı. Birkaç kafanın sallandığını görüyorum.

Bastinelli ellerini jüri locasının parmaklığına dayar ve öne doğru eğilir. "Ama burada değil, New Hampshire'da değil. Her dört yılda bir, bu eyalet şöhret ve güç sahibi kadın ve erkekleri ağırlar - ülkedeki en yüksek makamı hedefleyen insanları. Ve biz onlarla göz göze, eşit olarak görüşürüz. New Hampshire'ın iyi vatandaşları olarak sizden de bunu yapmanızı istiyorum. Bu dava süresince Cole Wright'ın şöhretini ve gücünü görmezden gelmeli ve onun sözlerine, eylemlerine ve yaptıklarına odaklanmalısınız. Ancak o zaman adalet yerini bulabilir."

Bastinelli jüri üyelerinin gözlerinin içine bakar, sonra döner, kürsüye doğru yürür ve dosyayı açar. "Sayın Yargıç, Eyaletin sergisi bir."

Bastinelli, bir kumanda düğmesine basarak büyük bir video ekranını Suzanne Bonanno'nun Patriots amigo kız üniforması ve tam makyajıyla, dengeli ve göz alıcı görünen bir görüntüsüyle aydınlatır.

Jüri üyeleri sanki bir Hollywood yıldızını görmüş gibi gözlerini dört açarlar.

"Bu kurban Suzanne Bonanno," diyor Bastinelli. "Anlatılanlara göre Suzanne herkese karşı sıcak, cana yakın ve arkadaş canlısıydı. New England Patriots takımında profesyonel amigo kızdı ama amigoluk kariyerinin ötesini de düşünüyordu ve Boston'daki Fidelity Investments'ta potansiyel bir işi vardı. Suzanne Bonanno'nun geleceği parlak ve umut doluydu.

"Ancak bu gelecek, New England Patriots futbolcusunun kız arkadaşı olduğu bir dönemde trajik ve kriminal bir şekilde kısa kesildi. O futbolcu Cole Wright'tı."

Bastinelli jüri locasına geri dönerken Suzanne'ın görüntüsünü ekranda bırakır.

"Bayanlar ve baylar, bu duruşmada Eyalet, sanık Cole Wright'ın Suzanne Bonanno'yu kaybolmadan önce gerçekten tehdit ettiğini, ona zarar verme imkan ve fırsatına sahip olduğunu, gömüldüğü yerde ona ait kişisel bir eşyanın bulunduğunu ve onu canlı gören son kişinin kendisi olduğunu makul bir şüphenin ötesinde kanıtlayacaktır."

Bastinelli kumandaya tekrar tıklar. Suzanne'ın görüntüsü yavaşça kararıyor. Neredeyse odada hüzünlü bir iç çekiş hissediyorum.

"Bu suç on yedi yıl önce geçen Haziran ayında işlendi. On yedi yıl uzun bir zaman, bayanlar ve baylar. Hafızalar bulanıklaşabilir. Kanıtlar kaybolabilir ya da gözden kaçabilir. Bu dava *CSI* ve *Law and Order*'da gördüğünüz kadar basit ya da net olmayacaktır. Ama bana güvenin, Cole Wright'ın suçlu olduğuna dair güçlü bir kanıtımız var. Kızın ölümünden Bay Wright'ın sorumlu olduğunu kanıtlayacak tanık ifadeleri, fiziksel ve görsel kanıtlarımız var.

"Cole Wright'ın Suzanne Bonanno'yu boğmakla tehdit ettiğini duyduklarını ifade edecek tanıklar göstereceğiz. Eyaletin adli tabibi Suzanne Bonanno'nun aslında elle boğularak öldürüldüğüne dair ifade verecek."

Savunma masasında, Cole Wright kafasını bir hukuk defterine eğmiş durumda. Şu anda yüzünü görmek için her şeyimi verirdim ama tek görebildiğim avukatının. Tess Hardy'nin ifadesi rahat ve nötr. Hiçbir şey ele vermiyor.

Bastinelli, "Bay Wright'tan bir itiraf aldık mı?" diye sordu. "Hayır, yok. Suçu işlerken çekilmiş bir fotoğrafı var mı? Hayır. Savunma, Bay Wright aleyhindeki kanıtların ikinci dereceden olduğunu iddia edecek, sanki bu bir şekilde kanıtların zayıf ya da inandırıcı olmadığı anlamına geliyormuş gibi.

"Gerçek şu ki, bayanlar ve baylar, ceza soruşturmaları televizyonda gösterildiği kadar düzgün ve mükemmel değildir. Ayrıca çoğu mahkumiyet kararının sadece ikinci derece kanıtlarla alındığı da doğrudur. Bu yeterli. Hem de *fazlasıyla*."

Bastinelli kürsüye geri döner. Kumandaya tekrar tıklar. Ekran Suzanne'ın yeni bir fotoğrafıyla aydınlanır. Bu fotoğrafta gri bir eşofman ve siyah bir tişörtle kanepede oturmuş, başı arkada, gülmektedir. Masum ve savunmasız görünüyor. Ve çok, çok genç. Bastinelli duygulara hitap ediyor ve bence işe yarıyor.

"Sunduğumuz delilleri dikkatli ve özenli bir şekilde inceledikten sonra, inanıyorum ki Cole Wright hakkında suçlu kararı vererek Suzanne Bonanno'nun ailesine bir nebze de olsa huzur ve rahatlama getirecek ve Granite Eyaletinde kanun önünde eşit adaletin hala canlı ve güçlü olduğunu göstereceksiniz."

Alkışlama iznim olsaydı, alkışlardım.

Bunun yerine, odada olmayan tek önemli oyuncuyu düşünerek uzun bir nefes aldım: Başkan Madeline Parson Wright. Ron Reynolds bana onun üst katta güvenli bir yerde olduğunu ve kapalı devre bir bağlantıyla izlediğini söyledi.

Herkes gibi ben de Başkan Wright'ın ne düşündüğünü merak ediyorum.

BÖLÜM

89

Bu Bastinelli sağlam biri," diyor Maddy, odanın karşısındaki ekrana bakarak.

Burton Pearce başını sallar. "Umarım Tess Hardy bu sabah Wheaties'ini yemiştir." Kalabalık mahkeme salonunun bir kat yukarısında, etrafı hukuk kitaplarıyla dolu raflarla çevrili, güzel döşenmiş bir ofisteler. Ofisin her zamanki

başka bir yüksek mahkeme yargıcı Aruba'da tatil yapıyor.

Gizli Servis'in ofisi böceklerle karşı taraması, kurşun geçirmez pencereler eklemesi ve güvenli telefon hatları kurması sadece bir gün sürdü. Ofis artık tamamen işlevsel bir uzaktan Beyaz Saray.

Maddy yargıç masasının arkasındaki deri koltukta oturuyor. Bastinelli'nin açılış konuşmasının ardından Yargıç Dow kısa bir ara verdiğini ilan ettiğinde, sessiz düşmesine basıyor ve kongre irtibatlarından gelen son notları ve sayımları gözden geçirmeye geri dönüyor. Çoğu lider gibi, bölümlere ayırma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip.

Odanın diğer ucunda, bir Gizli Servis ajanı kapıda duruyor. Başkan'ın seyahat yardımcısı Melanie Smith, kucağında bir iPad ve yanağı ile omzu arasında tuttuğu bir iPhone ile bir kanepeye tünemiş durumda.

Son sekiz aydaki tüm duruşma öncesi tanıtım ve yasal manevralar nedeniyle Büyük Pazarlık askıya alındı. Ama Maddy bunun ellerinden kayıp gitmesine izin vermeyecektir. Kocasını cinayet suçlamalarıyla karşı karşıya olsa bile, odaklanmaya devam etmesi gerekiyor.

"Bu beklediğimden daha iyi bir haber," diyor sayfaları çevirirken.

Pearce elinde bir fincan kahveyle aynı evrakları gözden geçiriyor. "Katılıyorum. Şimdiye kadar, kilit partiler sözlerini tutuyorlar. Uğursuzluk getirmek istemiyorum.

ama belki de bu, zamanı gelmiş bir fikirdir."

Maddy sandalyesinde geriye doğru sallanıyor. "1700'lerde," diyor felsefe yaparak, "dünyanın farklı yerlerindeki insanlar aniden ve bağımsız olarak buhar makineleri üzerinde çalışmaya başladılar. Neden o zaman? Neden buharlı makineler? Neden başka bir şey değil? Ekonomi profesörlerimden birinin dediği gibi, 'Buharlı makinelerin zamanı geldiğinde, buharlı makine zamanıydı.'"

"Pekala," diyor Pearce, "bu teoriyi destekliyorum. Umalım da Büyük Pazarlık zamanı gelmiş olsun. Ve umalım ki bu çılgınlık sona erece kadar bir arada kalabilelim."

"Burton, *yapmak zorundayız*," diyor Maddy. "Ve yapacağız."

Pearce kahve fincanını yere bırakır ve sandalyesini masaya yaklaştırır. "Sayın Başkan, New Hampshire'da bir gece daha kalmayı düşünüyor musunuz?"

"Tabii ki. Ne kadar gerekirse o kadar kalacağım."

"Tüm saygımla, hanımefendi, bence bu bir hata." "Burton, burada Cole'dan bahsediyoruz!"

"İşte bu yüzden Tess Hardy'yi işe aldık. Bu işin en iyisi."

"Duruşmaya katılmamam gerektiğini mi söylüyorsunuz? Kocamı handa ev hapsinde yalnız mı bırakayım?"

"Başkentte olmadığınız her saat, işlerin aksamaya başlama ihtimali var. Telefon görüşmeleri ve video konferanslar bir şeydir, ancak bu proje çok fazla el ele tutuşmayı gerektirir. Bu da sen demek. Yüz yüze. Bire bir. Dikkatimizin dağılmasına izin vermeyecek kadar çok yol kat ettik."

"Kocamı desteklemeye dikkat dağıtmak mı diyorsun?"

Pearce başını sallar. "Hayır, hayır, elbette değil. Bugün adliye merdivenlerinde güçlü bir açıklama yaptınız. Bence ülke bunu sevdiği adamı savunan bir eş olarak gördü. Tamamen uygun. Ama siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki burada baş parmağınızı terazinin kefesine koyuyor gibi görünemezsiniz."

"Ve sizce benim varlığım bu izlenimi mi yaratıyor?"

"Buradasınız. Adliyedesin. Ve basın bunu biliyor. Duruşmaya katıldığınız her gün, ifadelerle ilgili sorular soracaklar, sizi kızdırmaya çalışacaklar, belki de hatalı yargılama için gerekçe olacak bir şey söylemenizi sağlayacaklar. Bu arada, Büyük Pazarlık bir bekleme sürecinde ve pek çok insan onu düşürmek istiyor."

"Yeter, Burton. Demek istediğini anladım."

Pearce sandalyesinde geriye yaslanır, ellerini teslimiyetle kaldırır.
"Tamam, Sayın Başkan, karar sizin."
Mahkeme arası sona erdi. Maddy sesi tekrar açıyor. "Aynen öyle."

BÖLÜM

90

Yargıç Dow odayı susturmak için tokmağını vurdu. "Pekâlâ, oturuma başlıyoruz."

Tess Hardy'nin mükemmel sarışın kafasının arkasına bakıyorum. Sırada o var.

Yargıç bazı kâğıtları karıştırdı, sonra ona doğru baktı. "Bayan Hardy, savunmanın açılış konuşması için hazırız."

Hardy başını sallıyor ama birkaç saniye boyunca kıpırdamıyor.

Yargıç tam onu sözlü olarak dürtecek gibi olduğunda, yavaşça ve kasıtlı olarak ayağa kalkıyor, başı dik ve eli boş. Not yok. Topukları yere vurarak kürsünün önünden geçiyor ve jüri locasının önünde duruyor.

"Günaydın, bayanlar ve baylar. Benim adım Tess Hardy. Bay Bastinelli'nin bahsettiği tüm sözde kanıtları çürütmek ve size şu masadaki adamın" -dönüp Cole Wright'ı işaret ediyor- "yaptığı herhangi bir şey yüzünden değil, kim olduğu için burada olduğunu göstermek için buradayım." Jüri üyelerine sıcak bir gülümseme vererek geri döner.

"Ama öncelikle New Hampshire'ın iyi insanlarına, New England deyimiyle 'uzaklardan' gelen bir avukata kucak açtıkları için teşekkürlerimi sunmak istiyorum."

Jüri üyelerinden bazılarının gülümsediğini görüyorum. Hatta bazıları ona doğru dönüyor.

O iyi.

"Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca açılış konuşmamı hazırlamak, yazmak, pratik yapmak, ezberlemek için çok zaman harcadım ama ne var biliyor musunuz? Bu sabah başsavcı yardımcısından duyduğlarımızdan sonra sunumumu çöpe atmaya ve başka bir şey denemeye karar verdim."

Şimdi yargıç bile öne doğru eğiliyor.

"Kuzenim Vinny'yi izleyen var mı?" Hardy soruyor.

Yargıç Dow boğazını temizliyor. "Bayan Hardy, bu bir bilgi yarışması değil."

o." Hardy gülümser. "Retorik bir soruydu, Sayın Yargıç. Hepimiz gördük

Jüri üyelerinin baş sallamaları bunu doğruluyor.

"Hepimiz Joe Pesci'nin karakterini hatırlıyoruz.

iki genç adam '-deese two yutes'- yerel savcının açılış ifadesine yanıt veriyor." Vücut dilini değiştirir ve aslında oldukça sağlam bir Pesci taklidi yapar: "'Bu adamın az önce söylediği her şey-' Orada durdu. "Bu mahkeme salonunda cümleyi bitiremem ama hepiniz hatırlayın."

Jüriden gülümsemeler ve baş sallamalar. Galeriden kıkırdamalar ve birkaç kahkaha.

Yargıç Dow tokmağını bir kez daha vuruyor ve odadaki herkes gibi ben de kafamdaki son kelimeyi ekliyorum.

Bu kelime *saçmalık*.

"Bayanlar ve baylar, Amerikan Barolar Birliği'nin kendi yayını olan *ABA Journal*'ın Kuzenim Vinny'yi şimdiye kadar yapılmış en iyi hukuk filmleri listesinde üçüncü sıraya koyduğunu biliyor muydunuz? Bunun nedeni, hukuk sistemini tasvir ederken, bir savcılık avukatının bir dava açmaya çalışması da dahil olmak üzere, pek çok şeyi doğru yapmış olmasıdır... bilirsiniz işte."

Jüri şu an onunla birlikte. Bunu hissedebiliyorum.

Hardy ciddileşiyor. "Bunu söylemek beni üzüyor, çünkü savcılara ve yaptıkları işe çok saygı duyuyorum. Ama bu dava asla mahkemeye gelmemeliydi, bayanlar ve baylar. Gerçek -gerçek olan- hükümetin Cole Wright'a karşı bir davası olmadığıdır."

Parmaklarıyla noktaları işaretlemeye başladı. "İddia edilen bu suçun tanığı yok. Cole Wright'ı bu iddia edilen suça bağlayan hiçbir DNA kanıtı yok. Onu bu suça bağlayan hiçbir fiziksel kanıt yok. Müvekkilimin Bayan Bonanno'yu tehdit ettiğine ya da yaraladığına dair hiçbir video ya da ses kaydı yok."

Şimdi jüri locasına daha da yaklaşıyor. "Evet, Cole Wright'ın çok agresif bir iş yaptığı bir dönemde bazı sert ve agresif sözler söylediğini iddia eden birkaç tanık ifadesi var. Bu saldırganlığın bir kısmı özel hayatına da yansımış olabilir mi? Eğer yansımamışsa şaşırtıcı olur.

"Ve hepimiz bunun on yedi yıldan fazla bir süre önce olduğunu hatırlayalım. Ne zaman

Bu tanıkları dinlediğinizde kendinize sorun: Yaklaşık yirmi yıl önce duyduğunuz ya da gördüğünüz şeyden tam olarak ne kadar *eminsiniz*? Bunun üzerine bahse girer miydiniz? Buna dayanarak onurlu bir adamı hapse gönderir miydiniz? Yoksa bazı makul şüpheleriniz olabilir mi?"

Lanet olsun. Wright'ların onu neden işe aldığını anlıyorum. Televizyonda konuşan biri olarak Hardy bazen biraz geveze görünebiliyor. Ama burada, şahsen, doğanın bir gücü.

İlk kez kürsüye doğru yürür ve kürsünün arkasındaki raftan bir bardak su alır. Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi uzun, yavaş bir yudum alıyor. Sonra bardağı yere bırakır ve devam eder.

"Şimdi eminim çoğunuz şöyle düşünüyorsunuzdur: *Devlet neden First Gentleman'a karşı bu kadar zayıf bir dava açsın ki*? Ne amaçla? Adalet için mi?" Kaşlarını kaldırarak savcılık masasına doğru döndü, sonra tekrar jüri locasına döndü. "Ya da başka bir şey olabilir mi? Bir düşünelim. Daha önce Bay Bastinelli, New Hampshire'ın ülkenin ilk önseçim eyaleti olarak geleneksel konumundan bahsetmişti." Jüri üyelerini teker teker işaret ediyor. "Aslında hepiniz muhtemelen siyaset hakkında bu ülkedeki çoğu insandan daha fazla şey biliyorsunuz. Her dört yılda bir, ön verandalarınızda, oturma odalarınızda, mahalle lokantalarınızda neler olduğunu görüyorsunuz.

"Kişisel siyasetinizin ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama hepiniz biliyorsunuz ki Başkan Wright üç yıl önceki genel seçimlerde bu eyaleti zar zor kazandı. Bu partizanca bir ifade değil, istatistiksel bir gerçek. Ve hepiniz biliyorsunuz ki bir sonraki seçim çok uzakta değil. Bu davanın zamanlaması tesadüf değildir."

Cole Wright'ı işaret ediyor.

"Müvekkilim üç yıl boyunca NFL'de futbol oynadı. Bunu kanıtlayacak savaş yaraları var. Ve inanıyorum ki size bunun, insanların rakiplerine karşı avantaj elde etmek için her şeyi yapabilecekleri ulusal politikanın kan sporuyla kıyaslanamayacağını söyleyecektir. Eski söylentileri yeniden gündeme getirmek gibi. Tesadüfleri trollemek gibi. Çok erken ölen genç ve güzel bir kadının sempatisini kazanmak. Birileri bedelini ödemeli, değil mi?"

"Bayanlar ve baylar, kendinize sorun; bu kadar dayanıksız bir dava başka bir eyalette açılabilir miydi? Başkan Wright'ın bir kez daha oy için kıyasıya bir rekabete gireceği New Hampshire'a neden getirildiği bir muamma mı?"

Hardy ellerini eteğinin önünde kavuşturur.

"Jüri üyeleri, basit gerçek şu ki, New Hampshire siyasi bir

Devlet. Ve bu siyasi bir dava. Başkan Madeline Wright hakkında istediğinizi düşünebilirsiniz. Ona oy verin ya da vermeyin. Ama kocasını, yani First Gentleman'ı suçsuz bulmalısınız."

BÖLÜM

91

Bu senin için ne, *şaka* mı?"

Cole Wright ve avukatları duruşmaya verilen arayı küçük bir konferans salonunda geçiriyor. Sanık çok öfkeli. Çenesinin gerildiğini hissedebiliyor. Cole masanın etrafında volta atıyor, yumruklarını sıkıp açıyor.

Küçük avukatlar onun yoğunluğu karşısında siniyor. Tess Hardy duvara yaslanmış, dimdik duruyor. "Sesli çağrı yaptım," diyor. "Bunun nasıl işlediğini en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Cole diğerlerine ters ters bakar. "Bize odayı verin lütfen."

Carole Clifford ve iki kıdemsiz avukat aceleyle kapıdan çıkarlar. Gizli Servis ajanı da onları takip eder. "Hemen dışarıda olacağım, efendim." Cole kapıyı adamın suratına kapatır. Sonra Hardy'ye doğru yürür ve burun buruna gelirler.

"Söylesene, madem bu sabah konuşacaktın, neden iki hafta boyunca açılış konuşmanın üzerinden geçtik? *Joe Pesci mi?* Şaka mı yapıyorsun? Sandalyemden fırlamak üzereydim! Pervasızca, uygunsuz, tamamen duvardan uzaktı."

Hardy'nin gözü korkmaz. "Bitti mi?"

Cole kendini birkaç derin nefes almaya zorlar. Kafasının içinde ona kadar sayar. "Evet. Bitirdim. Şimdi sen konuş. Ve açıkla."

Hardy masanın başına doğru yürür ve tekerlekli ofis sandalyelerinden birine oturur. "Bazen odayı okurum ve neyin işe yarayacağına dair bir fikir edinirim. Elbette bu jüri üyelerine çalıştığımız gibi karmaşık bir hukuki argüman sunabilirdim. Ama ben içgüdülerimle hareket ettim ve sanırım haklı çıktım. Sanırım onları etkiledim. Bazen mizah işe yarar, konu trajik olsa bile. Ve bazen basit, karmaşıktan daha iyidir."

Cole başka bir ofis sandalyesine yığılır. İki avucunu da masanın üzerine koyar.

ve öne doğru eğilir.

"Tess. Dinle. Belki de aşırı hassasım. Son üç yıldır Beyaz Saray'da ve ondan önceki dört yıldır da Kaliforniya vali konağında toplum içinde söylediğim her sözün senaryolaştırıldığını, incelendiğini ve sterilize edildiğini anlamalısın."

"Doğru. Çünkü yönetim adına konuşuyorsun. Anladım."

Cole sandalyesinden kısmen kalkıyor. "Ve sen *benim adıma* konuşmak için buradasın!" Tess sakinliğini korur. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Walter'ı inceledim.

Dow. Yargıca karşı elimde ne kadar koz olduğunu biliyorum."

"Tess, ben müvekkilim. Sen benim avukatımsın. Benim için çalışıyorsun."

"Evet, öyle," diyor Hardy. "Saati iki bin dolara.

Şu anda tahakkuk eden faturalanabilir saatler de dahil."

"Her şey değişebilir," diyor Cole, sesi aniden alçak ve soğuk. "Peşimde beni bu işte temsil etmek için can atan bir düzine firma vardı."

"Tamam. Ara onları. Sadece dava stratejisi ve tazminat konusunda anlaşmazlık yaşadığımızı söyleriz. Bu her zaman olur." Evrak çantasını aldı ve içine dosyaları doldurmaya başladı.

Cole kendini toparlamak için elinden geleni yapar. Hem Maddy hem de Burton Pearce, Tess Hardy'nin en iyisi olduğunu söyler. Onu kaybetmek istemiyor.

"Bekle!" diyor, ayağa kalkarak.

"Ne için?" diyor Hardy. "Beni az önce kovduğunu sanıyordum." "O sözleri ben mi söyledim?"

"Harfi harfine değil."

Cole Wright iki elini bir sandalyenin arkasına koyar ve sesini yumuşatır. "O zaman dur. Ve kal. Lütfen."

Hardy çantasını yere bırakıyor.

"Ama şu andan itibaren artık sürpriz yok, tamam mı? Bana karşı tamamen açık ve şeffaf olacaksın. Hazırlıksız yakalanmak istemiyorum. Başkanın da hazırlıksız yakalanmasını istemiyorum. Burada benim kadar onun da yargılandığını siz de biliyorsunuz."

"Pekâlâ Cole, Bay Wright, yeterince adil. Ama karşılığında sizden bir söz istiyorum."

"O da ne?"

"Eğer özgür bir adam olarak kalmak istiyorsan, bir daha *asla* ama *asla* bu adliyede sesini yükseltme."

BÖLÜM

92

Başsavcı yardımcısı ilk tanışını, Steve Josephs adında bir eyalet polisini çağırdığı sırada mahkeme salonundaki koltuğuma geri kayıyorum.

Josephs'in üzerinde tertemiz bir üniforma var - yeşil gömlek, ten rengi pantolon, ikisi de düzgünce ütülenmiş. Kürsüde sakın ve soğukkanlı görünüyor.

Bastinelli, Josephs'in New Hampshire otoyolunda kırmızı bir Sentra'yı durdurduğu o kış gecesinde yaşananları anlatıyor.

Polis memurunun cevapları kısa ve öz. Bastinelli, sarhoş sürücüyle karşılaşmasını, çekicinin gelişini ve kolluk kuvvetlerinin aracı götürmeden önce arama kararını anlatıyor.

"Peki sandığı açtığında ne gördün?" "Bir insan kafatasının etrafına sarılmış kirli mavi bir bez gördüm."

Jüri locasından bir nefes sesi duydum.

"Sayın Yargıç, bu Eyalet'in 2 A numaralı delili." Bastinelli kumandasına tıklıyor ve ekran Sentra'nın açık bagajının görüntüsüyle doluyor. Yedek lastiğin yanında kirli mavi bir paket duruyor. Paketin gevşediği yerde de bir kafatası görünüyor.

Geleceğini bilsem de buna hazır değilim. O güzel kız, kemiklere dönüştü.

Mahkeme salonu tamamen hareketsiz. Bazı jüri üyelerinin gözlerini indirdiğini görüyorum. Cole Wright hukuk defterine bakıyor. Bastinelli devam etmeden önce sessizliğin birkaç saniye sürmesine izin veriyor.

"Trooper Josephs, Sentra'nın bagajı o gece gördüğünüzü hatırladığınız gibi mi?"

"Evet, efendim, öyle."

Bastinelli, Josephs'i ifadesinin geri kalanında hızlıca yönlendirir. Polis memuru, Ağır Suçlar Birimi'nden bir dedektifin gelişini anlatıyor.

"Peki kimdi o dedektif?"

"Dedektif Çavuş Marie Gagnon."

Koltuğumda dik oturuyorum. *Marie Gagnon*. Onu ilk kez bir basın toplantısında gördüğümde ismi hemen aklıma gelmişti. Suzanne'ın bileziğini yeniden gömdükten ve 911'i aradıktan sonra konuştuğum kişiydi.

Bileklikten haberlerde hiç bahsedilmedi. Stratejimin işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için hâlâ bekliyorum.

Josephs şimdi kalıntıların minibüsle adli tıpa nasıl nakledildiğini açıklıyor.

Bastinelli masasına geri döner. "Teşekkür ederim, Trooper. Başka sorum yok."

Şimdi sıra Tess Hardy'de. Kürsüye doğru yürüyor ve Josephs'e kendini tanıtıyor. Sakin ve nazik görünüyor. Ve gerçekten meraklı.

"Trooper Josephs, o gece o trafik durdurmasını yaptığınızda, ne kadar süredir çalışıyordunuz?"

"O vardiya mı? Yaklaşık dokuz saat."

"Yani Sentra'yı durdurduğunuz noktaya kadar dokuz saat mi geçti?" "Evet, efendim."

"Ve sonra Sentra'nın bulunduğu çekiciyi otoparka kadar takip ettiniz ve cesetler adli tabibin aracına nakledilene kadar aracı korudunuz, doğru mu?"

"Doğru."

"Orada ne kadar kaldın?"

Josephs birkaç saniye düşünmek zorunda kalır. "Yaklaşık... beş saat."

"Ve bu gecenin bir yarısıydı-aslında, bu noktada sabahın erken saatleriydi, haksız mıyım?"

"Evet, hanımefendi."

Hardy düzgün sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Peki, aşağı yukarı on dört saat çalıştıktan sonra, aracı korurken ve ME minibüsünün gelmesini beklerken ne yapıyordunuz?"

Polis memuru şaşırmış görünüyor. "Sadece oturuyordum.

Aracımda." "Ne kadar uyudun?"

Josephs şaşkın görünüyor. "Hiç de değil."

Hardy kürsüden ayrılır ve ayakta durana kadar ileri doğru yürür.

Josephs'ten bir metre uzakta. İri bir adam ama bu haliyle Hardy ona tepeden bakıyor.

"Emin misiniz? Uyuyakalmış olmanız ve o sırada birinin bagajın içindekilerle oynamış olması mümkün değil mi? Bir şey çıkarmış ya da eklemiş olabilir mi?"

"Bagaj kilitliydi hanımefendi. Anahtar cebimdeydi." "Sentra alarmlı mıydı?"

"Hayır, hanımefendi. Değildi."

"Trooper Josephs, kolluk kuvveti olarak kariyeriniz boyunca kaç araç hırsızlığını araştırdınız?"

Bastinelli ayağa fırlar. "İtiraz ediyorum! Alakasızlık!"

Hardy yargıca döner. "Sayın Yargıç, insan kalıntılarıyla ilgili olarak gözetim zincirinin *son derece önemli* olduğunu düşünüyorum."

Dow başını sallar. "Reddedildi. İzin veriyorum. Ama bunu uzun bir yol haline getirmeyelim, Bayan Hardy."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Trooper, soruyu tekrarlamamı ister misiniz?"

"Eğer sakıncası yoksa."

"Kaç tane araç hırsızlığını araştırdınız?" "Söyleyemem hanımefendi. Emin değilim."

"Elliden az mı? Elliden fazla mı?"

"Muhtemelen daha fazla, ama..." Josephs biraz sarsılmış görünüyor.

"Yani profesyonel hırsızların doğru aletlerle bir arabanın kapısını ya da bagajını hızlıca ve çok az gürültüyle açabileceğini biliyorsunuz. Haksız mıyım?"

"Yapabilirler, evet."

"Ve eğer on dört saat aralıksız çalıştıktan sonra sabahın erken saatlerinde uyuyakalmış olsaydınız, bunun olduğunu göremeyebilirdiniz. Olduğunu bile bilmeyebilirdiniz. Bu doğru değil mi?"

"Ama ben uyumuyordum!" Josephs tanık sandalyesinde kayar.

"Öyle demiştiniz, Trooper." Hardy jüriye bakar. Kaşlarını hafifçe kaldırır. "Başka sorum yok."

Güzelce ekilmiş bir şüphe tohumu. Tess Hardy *çok* iyi.

BÖLÜM

93

Bir sonraki tanık mahkeme salonunda açıkça rahatsız. Herb Lucienne, Polis Memuru Steve Josephs'in kenara çektiği Sentra sürücüsü - bagajında insan kemikleri olduğu ortaya çıkan bir araba kullanan adam

-Buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor.

Bastinelli Lucienne'e geçmişini anlattığında nedenini anlıyorum. On altı yaşından beri hapse girip çıkmış. Küçük suçlar. Cinayet kadar ciddi bir şey değil.

"Bay Lucienne, iş durumunuz nedir, sorabilir miyim?"

Lucienne omuzlarını kamburlaştırıyor. "Şu anda işsiz, şartlı tahliye edilmiş."

Başsavcı yardımcısı Lucienne'e jüriye, içinde kesilmiş yüz dolarlık banknotlar bulunan bir zarfın kapısının altından atıldığı geceyi anlattırır. Diğer yarısını almak için tanığın tek yapması gereken bir otoparktan bir araba almak ve onu kuzeydeki Beyaz Dağlar'daki Marie Gölü'nde belirli bir yere götürmekti.

"Bay Lucienne, sizden yasadışı bir şey yapmanız istendiği hiç aklınıza geldi mi?"

Lucienne onun yakasını çekiştiriyor. "Sanırım biraz şüpheli görünüyordu," diye itiraf ediyor. "Bu yüzden mi göreve çıkmadan önce altı bira içtin? Sakinleşmek için

sinirleriniz?"

"Sanırım öyle. Belki de bu kadar endişelenmemem içindir."

"Ama o beş yüz dolara gerçekten ihtiyacın vardı, değil mi?"

"Kahretsin, evet!" Yargıca bir bakış attı. "Kullandığım dil için özür dilerim efendim." Dow ona sıkı bir gülümseme verir. "Devam edin, Bay Lucienne."

Lucienne o gece kendisine söylenenlerin ötesinde bir şey biliyor gibi görünmüyor. Açıkçası, Bastinelli kürsüde ne söyleyeceğini biliyordu. Ve

onu Cole Wright'a bağlamak için yapabileceği pek bir şey yok. Ama denediği için onu suçlayamam.

"Gerçek şu ki, sana o mesajı kimin gönderdiğini bilmiyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Başkası adına hareket eden biri olabilir, doğru mu?"

"Sanırım öyle."

"Bu kemiklerin asla bulunmamasını sağlamak için güçlü bir nedeni olan biri olabilir, değil mi? Sonsuza dek yok olmalarını isteyen biri."

"İtiraz ediyorum!" Tess Hardy bağırıyor. "Sayın Yargıç, Bay Bastinelli burada kendi küçük peri masalını örüyor."

Yargıç başını sallar. "Kabul edildi. Bay Bastinelli, Bay Bastinelli için başka bir şey var mı?"

Lucienne?"

"Şu anda değil, Sayın Yargıç."

Oturduğum yerden, AG'nin kayıplarını azaltması gerektiğini düşünüyorum. Hardy'ye baktı. "Tanığınız."

Bu kez Hardy mahkeme salonunda yürürken, kanaryaya bakan bir kedi gibi görünüyor. O başlarken Lucienne'in koltuğunda kıvrandığını görebiliyorum.

"İtiraf etmelisin ki bize anlattığın hikâyeye çok çılgıncaydı. Kapının altından gizemli bir not. Bir aracı uzak bir göle götürmek için gizli bir ödeme. Normalde para kazanmak için böyle şeyler mi yaparsınız?"

"Hayır, hanımefendi," diyor Lucienne. "Bu ilk kez oldu."

Jüri üyelerinden bazılarının gülmemeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Yani birkaç yüz dolar ödeme sözü aldığınızda, bu size cazip geldi, doğru mu?"

Lucienne başını sallar.

Yargıç eğilir. "Bay Lucienne, kayıtlara geçmesi için konuşmalısınız. Kelimelerle."

Lucienne tanık kürsüsündeki mikrofona doğru eğilir. "Evet, evet, bu doğru. İş kabul ettim. Otoparka gittim. Arabayı, yol tarifini, anahtarı ve yolculuk için biraz para buldum."

Hardy tanık kürsüsüne yaklaşıyor. Yargıcın ona geri çekilmesini söylemesini bekliyorum, ancak her iki avukatı da serbest bırakıyor gibi görünüyor.

"Bay Lucienne, arabanın bagajında insan kalıntıları olduğunu biliyor muydunuz?"

sürdüğün araba?"

"O iskelet mi? Hayır! Hayır! Bunu bilseydim, asla yanına bile yaklaşmazdım. Bir *milyon* dolar için bile!"

"Yani o gece bildiğiniz tek şey, Seabrook'tan Marie Gölü'ne bir araç sürdüğünüzdü."

"Bu doğru."

"Arabayla gittiğiniz mülkün kime ait olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır."

"Tight End Limited diye bir şirket duydun mu hiç?" "Hayır."

Herb Lucienne, annemin dediği gibi çekmecedeki en keskin bıçak olmayabilir ama doğru cevap veriyor gibi görünüyor. Ben ona inanıyorum.

"Bay Lucienne," diyor Hardy, "çok sabırlı davrandınız. Size birkaç sorum daha var."

"Tamam."

"Cole Wright'ı tanıyor musun?"

"Elbette," diyor Lucienne. "Tam şurada oturuyor."

Mahkeme salonundaki herkes savunma masasına bakar. Cole Wright Lucienne'e bakıyor.

"Evet, öyle. Benim hatam. Açık konuşamadım. Yani, onu şahsen tanıyor musunuz?"

"Kişisel olarak mı? Hayır."

"onunla hiç tanışmadınız mı? onunla konuştunuz mu? onunla mesajlaştınız mı?"

E-posta alışverişi mi?"

Lucienne başını sallar. "Hayır!"

"Yani, açık olmak gerekirse, tüm bu gizemli süreç boyunca Cole Wright'tan iskelet kalıntılarını Marie Gölü'ndeki mülküne götürmenizi söyleyen herhangi bir iletişim almadınız mı?"

Lucienne hareketlendi, neredeyse tanık sandalyesinden fırlayacaktı. "Asla! Yani, bu *çılgınlık* olurdu!"

Hardy ona küçük bir gülümseme verir. "Daha fazla katılamazdım. Başka sorum yok."

Görünüşe göre kedi kanaryayı yutmuş.

Etkileyici.

BÖLÜM

94

Kingston, New Hampshire

Duruşmada uzun bir ilk gündü. Günün sonunda bir Domino's pizzası ve altılı Sam Adams paketi alıp otelime gittim.

Cole Wright'ın duruşmasının açıklandığı gün, Rockingham County adliyesinin birkaç mil güneyindeki Kingston'da bir otel odası tuttum. Duyduğuma göre, yerel halk şu anda odaları ve bodrum katlarını geceliği beş yüz dolara kiraliyormuş.

Bütün gün bana Garrett'ı hatırlattı. Geçtiğimiz sekiz ay boyunca taslağı hazırlamak beni onun ölümünden uzaklaştırdı. Bir bakıma, onu canlı tuttu.

Yazdığım her sayfada, omzumun üzerinde durduğunu hissedebiliyorum - dilbilgimi düzenliyor, sözdizimimi düzeltiyor ve her zaman netlik için bastırıyor. Edebi ya da hukuki süslemelere izin yok.

Bana her zaman "Gösteriş yapmak için yazma" derdi. "Okuyucunun anlamasını sağlamak için yaz."

Litchfield'daki evin sahibiyle biraz uğraştıktan sonra, kira kontratından çıkmama izin vermesini sağladım. Depozitomu kaybettim ama bu ödenecek küçük bir bedeldi. Geçtiğimiz altı ay boyunca New Haven'da Yale Hukuk Fakültesi'ne yürüme mesafesinde güzel bir daire kiraladım ve yakında haftada üç gün ders vermeye geri döneceğim.

Taşındığımda Garrett'ın eşyalarının çoğunu depoya kaldırdım; kitapları, kıyafetleri, *Integrity Gone* ve *Stolen Honor*'daki notları. Evimde tuttuğum tek şey gitarı. Yatak odasının köşesinde durduğunu görmek beni rahatlatıyor. Bazen gözlerimi kapattığımda onun sesini duyabiliyorum.

oynuyor. Sammy'den aldığı gün yaptığı gibi.

Doğal olarak, Leo Amalfi'nin itiraf kaydını Brattleboro, Vermont'taki dedektiflere dinlettim. Ama beklediğim gibi bir bomba değildi. Beyaz Saray olayının kulaktan dolma olduğunu ya da ölmek üzere olan bir adamın saçmalıkları olabileceğini düşündüler. Ama en azından gerçek tetikçilerin izini sürmek için Amalfi'nin bilinen bazı ortaklarını aramaya başladılar.

Hala arıyorlar.

Şahsen ben Amalfi'nin doğruyu söylediğine inanıyorum. Bence Birinci Beyefendi Garrett'ın öldürülmesini emretti çünkü Cole Wright'ın işlediği cinayeti öğrenmeye çok yaklaştı. Şu anda yargılandığı cinayet. Bence Garrett o gün havaalanında bir şey öğrendi ve bence bu yüzden öldü.

Henüz Dr. Graham'ı arayıp geçiş kartı için teşekkür etmediğimi fark ettim. Gerçek şu ki, beni gerçekten içeri alacağından emin olana kadar beklemek istedim. Ve oldu da. Altın kadar iyi.

Kardeşıme bir mesaj gönderiyorum ama telefonum teslim edilemediğini söylüyor. İletişim bilgilerini almak için LinkedIn'de biraz araştırma yapmaya karar verdim.

İlginç. Bir e-posta adresi buldum ama telefon numarası yok. Muhtemelen öğrencilerin onu her saat rahatsız etmesini istemiyordur.

Bu noktada, çoğu insanın sadece bir e-posta göndereceğini düşünüyorum.

Ben yapmadım. Garrett bana karanlık web'in harikalarını öğrettiğinden beri değil. Sırf eğlence olsun diye Tor tarayıcıma tıklıyorum ve Dr. Cameron Graham'la ilgili tavşan deliğine giriyorum. Buralarda bir yerde bir telefon numarası olmalı.

İlk başta, konferans ve seminerlerdeki resimleri, yazdığı makalelere ve editörlüğünü yaptığı kitaplara bağlantılar, sivil ödüller ve konuşmalar gibi olağan ıvır zıvırlar arasında geziniyordum. Sonra birdenbire Dr. Graham'la bağlantılı belirsiz bir siyasi blog okuyorum.

Doc Cams'i dinlemeliydik. Maddy ve onun sporcu eşi tam bir kabus oldu!

Doktor Cams? *Cameron*?

Daha derine iniyorum. Bu paylaşımların çoğu üç ya da daha fazla yıl öncesine, bazıları ise seçim öncesine ait. Şimdi de Doktor Cams'ın kendi gönderilerini buluyorum.

Kas kafalı kocası ve faşist eski polis başkan yardımcısıyla birlikte Wright'ın seçilmesi bir felaket olacaktır.

Wright görevdeyken ölürse, kim başkan olur biliyor musunuz?
Faulkner, şu BLM'in üzerine sıçan Philly polis şefi.

Yüce İsa...

Daha fazla kaydırma. Daha fazla vitriol. Sonra bu:

Wright'tan ikinci döneminden önce kurtulmak istiyorsanız, sporcu kocasının peşine düşün. Cole W'yi indirerek onu zayıflatmak kolay.

Bilgisayarımı kapattım. Dr. Graham bana ne demişti?

Bir grup sizi durdurmayı çok istiyor. Diğeri ise size yardım etmeyi çok istiyor.

Artık Dr. Graham'ın hangi gruba ait olduğunu biliyorum. Şimdi onun nedenlerini anlıyorum. Peki ya yöntemleri? Bunu anladığımdan emin değilim. Bu şey kulağa oldukça karanlık geliyor.

Kişisel numarasını aramaktan vazgeçip Columbia Hukuk Fakültesi rehberine bakıyorum.

Saat neredeyse 10 oldu. Sabaha kadar beklemeli miyim? Boş ver. Neler olduğunu bilmem gerek.

Ofisini aradım ve beklediğim gibi doğrudan telesekretere yönlendirdi: "Ben Dr. Cameron Graham. Lütfen mesaj bırakın."

Ona bu Doc Cams olayını bir kayıttan sormamın imkanı yok. Onunla konuşmam lazım, tercihen yüz yüze. O yüzden şimdilik nazik davranıyorum. "Merhaba, Dr. Graham. Ben Brea Cooke. Adliye kartı harika, teşekkür ederim. Vaktiniz olduğunda sizinle konuşmam gerek. Hoşça kalın."

Telefonu kapattım ve televizyonu açtım. Court TV'nin bugünkü ifadenin özetini izlerken iki dilim pizza atıştırıyorum.

Bir başka New Hampshire eyalet polisi, Marie Gölü'nde Cole Wright'a ait arazide mezar büyüklüğünde bir çukur bulduğuna dair ifade vermiştir. Savcılık Wright'ın kemikleri saklamak için oraya gömdürmeye çalıştığını öne sürmeye çalıştı. Ancak Tess Hardy polise arazinin güvenli olmadığını ve herhangi birinin o çukuru kazmış olabileceğini itiraf ettirdi.

Kürsüdeki bir sonraki kişi Stacey Millett adında bir kadındı. Cole ve Suzanne'in çıktıkları dönemde Gillette Stadyumunda çalışmış ve birlikte olduklarının açık bir sır olduğunu doğrulamıştı. Oradaki herkesin Cole'un öfkesini bildiğini iddia eden kadın, Cole'un bir gün antrenmandan sonra Suzanne ile sert bir şekilde konuştuğunu ve "Suzanne, o küçük güzel boynunu kıracağım!" gibi bir şey söylediğini duyduğunu iddia etti.

Tess Hardy, Millett'in anılarında delikler açtı. Sonra da madem bu kadar endişeliydi neden bu tehditleri polise bildirmediğini sordu. Stacey'nin cevapları pek iyi değildi. Aynı klibi üçüncü kez gösterirlerken sesi açtım.

Kamera tanık sandalyesine odaklanmış durumda. Zavallı Stacey biraz şaşkın ve yorgun görünüyor. Bu tür baskılara alışık değil.

Tess Hardy'nin sesi kamera dışından geliyor. "Bayan Millett, hiç birine kızdığınız oldu mu?"

"Evet, tabii ki."

"Yani *gerçekten* kızgın." "Elbette."

"O anın sıcaklığıyla hiç 'Seni şu anda öldürebilirim!' gibi bir şey söylediniz mi?"

"Evet," diyor Millett, "ama gerçekten öyle demek istemedim. Sadece stres atıyordum."

"Yani hiç kimseyi öldürmediniz mi?" "İtiraz ediyorum!" Bastinelli'nin sesi.

"Reddedildi," diyor ki ve Yargıç. "Bayan Millett.
Millett, sen mayıs Cevap soru."

"Hayır! Tabii ki hayır!"

"Ben öyle düşünmüyordum," diyor Hardy.

Savunma için bir sayı daha. Ama oyun saati daha yeni başladı.

BÖLÜM

95

Cole Wright'ın özel cep telefonu komodinin üzerinde çalıyor.

Yakaladı. Dünyada sadece iki kişi bu numaraya sahip. "Alo?" "Selam, benim. Uyandırdım mı seni?"

Cole bir eliyle gözlerini ovuşturuyor. "Hey, Maddy. Sorun değil. Uyandım. Sesini duymak güzel."

"Seninkini de duymak güzel."

Kingston, New Hampshire'daki handa sırtının arkasına bir yastık sıkıştırıyor ve yatağının başlığına yaslanıyor.

"Bugün mahkeme ertelenmeden önce ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm," diyor Maddy. "Sırbistan yine Kosova'yı tehdit ediyor ve Çinliler karasularını genişletiyor."

"Ben de öyle duydum," diyor Cole. "Endişeli misin?"

"Az önce yeni İngiltere Başbakanı ile telefonda görüştüm. Her iki durumun da tırmanabileceğini düşünüyor. Ama göreceğiz." Bir duraklama. "Sen nasılsın?"

"Bekliyor."

"Duruşmanın tekrarını izledim. Tess iyi bir iş çıkarıyor gibi görünüyor. İkiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

"Şimdi daha iyi," diyor Cole.

"Handa seninle olamadığım için üzgünüm."

"Üzülme. Oda servisi berbat."

"Ben ciddiym. Seni özlüyorum. Ve sana destek olmak istiyorum. Ama işleri yukarıdan yönetemem. Burton bunu anlamamı sağladı."

"Maddy, anlıyorum."

"Büyük Pazarlık'ın duyurulması üzerinde çalıştığımızı bilmenizi isterim."

"Bunun arka planda kaldığını sanıyordum."

"Bu koalisyonu daha fazla bir arada tutamayız Cole. Ve eğer çökerse, her şeyi sonsuza dek kaybederiz."

Cole yüzünü buruşturur. "Yan gösteri olmaktan nefret ediyorum. İşlerin uzamasının sebebi benim."

"Senin hatan değil. Suçsuz bulunmanızın ertesi günü açıklama yapmayı planlıyoruz. Bir sonraki dönem için bizi hazırlayacak bir-iki yumruk."

"Ama ya-"

"Keşkeler yok. Her şey böyle olacak. Siz kazanacaksınız. Biz kazanacağız. Ülke kazanır." Maddy komik bir İngiliz aksanına büründü. "Yenilgi mi? Bu kelimenin anlamını bilmiyorum."

Cole gülüyor. "Winston Churchill mi?" "Yakın. Margaret Thatcher."

"Burton, Demir Leydi ile pek çok ortak noktanız olduğunu söylüyor."

"Doğru. Onun on bir yıl görevde kalması ve benim en fazla sekiz yıl görevde kalmam dışında." Cole iç geçiriyor. "Sadece yirmi yıl hapis cezası almayacağımı umuyorum."

"Kesin şunu! Bu hiç komik değil. Sen masum bir adamsın ve jüri bunu görecek."

"Umarım haklısındır, Maddy. Gerçekten umuyorum." Cole bir yardımcının aceleyle fısıldayan sesini duyar.

Maddy hatta geri döndüğünde, "Bir telefona cevap vermem gerekiyor. Çok özür dilerim."

"Devam et, dünyayı kurtar."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni
seviyorum."

Telefonu kapatır.

Sessizlikte, şimdiye kadar uzak tuttuğu endişe akın eder. Cole, dünyanın en güçlü insanının kendi tarafında olduğunu biliyor.

Ama jüride oturmuyor.

BÖLÜM

96

Manhattan

Dr. Cameron Graham, Midtown East'teki Metropolitan Club'ın karşısındaki kapalı otoparkta siyah Audi A8'ine rahatça bindi.

Eski dostlarla akşam yemeği nadir bir ikramdı ama saat on biri geçti ve içkinin etkilerini hissetmeye başladı - başlangıç olarak votka martini, yemekle birlikte iki kadeh cabernet, ardından bir Armagnac. Muhtemelen sindirim sistemini es geçmeliydi, özellikle de Westchester'a eve dönmek zorunda olduğu için. Biftek yemeği midesinde ağır ağır oturuyor.

Graham ceketinin cebini yoklayarak cep telefonunu aradı. Kulüp kurallarına uymuş ve masadayken kapatmıştı. Birkaç saatliğine sosyal medyadan uzak kalmak güzeldi. Şimdi yeniden bağlanma zamanı.

İş yerindeki sesli mesajını kontrol ederken Graham'ın midesi çalkalanmaktadır. Brea Cooke'tan gelen mesajı dinler.

Zamanı gelmişti.

Brea'nın her şeyi bilmesinin zamanı geldi. Anlaması gerekiyor. Bazen taktiklerini ve kelime dağarcıklarını öğrenmek, güvenlerini kazanmak, eylemlerini nasıl tahmin edeceğinizi anlamak için düşmanla dostmuş gibi davranırsınız.

Audi'yi çalıştırır ve otoparktan çıkar. Tam Manhattan trafiğine girdiği sırada bir taksi şoförü önünü keser. Graham çarpışmayı önlemek için frene basar. Arkasından bir araba kornası çalar. Telefonu bırakır ve hızlanır.

Üşüyor. Klima açık mı? Kontrol ediyor. Yok.

Bir sonraki bloğun ortasında Graham sol kolundan aşağıya doğru bir karıncalanma hisseder. Midesi daha da ekşimiş hissediyor.

Graham eğilir ve torpido gözünü açar. Bir paket Pepcid folyosu arıyor. *Buldu!* İki parmağıyla yakaladı. *Lanet olsun!* Elinden kayıyor ve ayak boşluğuna düşüyor.

Şimdi karnındaki baskı göğsüne doğru ilerliyor. Alnında bir ter tabakası hissediyor ve elinin tersiyle siliyor. Yeniden odaklanmak için iki kez göz kırpmıyor. İlerideki arka lambalar bulanık. İçkiler düşündüğünden daha sert olmalı. *Sürüşe konsantre ol!*

Aniden, en sağ şeritte bir boşluk açılır. Graham direksiyonu kırar ve boşluğa doğru savrulur. Ellerini hissedemiyor. Göğsü acı içinde patlıyor.

Ayağını frene bastırıyor. Kayıyor. Ayağını tekrar bastırıyor. Bacağı titriyor. Onun yerine gaz pedalına basıyor.

Audi bir bariyere çarptığında yüksek bir metalik patlama olur. Yeşil bir parıltı. Sonra sanki biri düğmeye basmış gibi yok oluyor. Dr. Cameron Graham, Audi'nin kaputu ağaca çarpmadan önce öldü.

BÖLÜM

97

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Duruşmanın ikinci gününde iyi bir yer kapmak için mahkemeye erken geldim. Medya mensupları çoktan yerlerini almışlardı. Ron Reynolds'a el sallıyorum, o da tüvit gazeteci şapkasını bana doğru eğiyor.

Sanık ve avukat ekibi içeri girerken, kasvetli ısmarlama takım elbisesinin altında iyice gizlenmiş olan ayak bileği monitörüne bir göz atıyorum.

Kameralar aydınlanıyor. Odadaki gerilim de öyle.

İfade, başsavcı yardımcısının adli tabip Alice Woods'u kürsüye çağırmasıyla başladı.

Bastinelli ona eğitim bilgilerini ve adli tıp deneyimini gözden geçirir. Kalıntıları nasıl teşhis ettiğini anlatmaya başladığında Tess Hardy ayağa kalkarak sözünü keser.

"Sayın Yargıç, zaman kazanmak adına, savunma Sentra'nın bagajında bulunan kalıntıların Suzanne Bonanno'ya ait olduğunu kabul etmeye hazırdır."

Akıllıca bir hareket. Hardy uzlaşmacı gibi görünüyor ama aslında kontrolü ele alıyor. Savunma avukatı Bastinelli'nin Woods'u yakalamak için acele etmesini istiyor.

Bu strateji Bastinelli'nin oyununu bozar; uyum sağlaması ve soru listesini atlaması birkaç saniyesini alır. Kürsüden bir kumanda alır ve bir video ekranı açar.

"Sayın Yargıç, Eyalet'in 11 C numaralı kanıtı."

Ekranda, bir muayene masasının üzerine, kaba bir insan şeklinde yerleştirilmiş tam bir insan kemiği seti gösteriliyor - Suzanne olan insan.

Cole Wright'a baktım. Başını eğmiş. Mahkemede ekrana bakmayan tek kişi o.

Bastinelli, Dr. Woods'a bir lazer işaretleyici veriyor. Başsavcı yardımcısının sorusu üzerine uzman tanık kaburgaları, omurları, uyluk kemiklerini, radiusları işaretler. İskeletin bir kadına ait olduğunu gösteren işaretleri gösteriyor. Kemiklerin yaklaşık yaşını ve gömüldükleri süreyi nasıl belirlediğini anlatıyor.

Bastinelli'nin özellikle ilgilendiği bir kemik var.

"Dr. Woods, hyoid kemiğinin yerini ve işlevini açıklayabilir misiniz?"

"Evet," diyor lazer işaretleyiciyi kullanarak küçük U şeklindeki bir kemiği vurgulamak için. "Hyoid kemiği hilal şeklinde, uçları daha ince, ortası daha kalın. Yaklaşık iki inç genişliğindedir. Boyunda, yaklaşık burada oturur." İki parmağını kendi boğazına yerleştiriyor. "Dili destekler ve konuşma ile yutkunmaya yardımcı olur."

"Peki hangi kemiklere bağlı?" "Hiçbirine," diyor Woods. "Yüzüyor."

"Yüzüyor mu?" diyor Bastinelli. "Lütfen açıklayın."

"Dil kemiği, vücutta başka bir kemiğe bağlı olmayan tek kemiktir. Sadece kıkırdak ve bağlara bağlıdır."

"Bu onu izole etmeyi ve tanımlamayı kolaylaştırıyor mu?" "Çok belirgin küçük bir kemik, evet."

"Peki Suzanne Bonanno'nun iskelet kalıntılarında dil kemiğinin yerini tespit edebildiniz mi?"

"Öyleydim."

"Sayın Yargıç, Eyalet'in 14 A numaralı delili." Bastinelli, mavi bir ameliyat havlusu üzerinde yatan grimsi bir kemik kıvrımının yakın plan görüntüsüne tıklıyor. Bir tarafı yarılmış ve pürüzlü kenarları üst üste biniyor.

"Dr. Woods, bu Suzanne Bonanno'nun hyoid kemiğinin bir fotoğrafı mı?" "Evet, öyle."

"İncelediğinizde neyi önemli bulduğunuzu mahkemeye anlatabilir misiniz?"

"Kırılmıştı."

"Şiddet suçlarının kurbanlarını muayene etme konusundaki kapsamlı deneyiminize göre, Dr. Woods, kırık bir hyoid kemiğinin özel bir önemi var mı?"

"Evet. Kurbanın ölümünden önce boğazına güçlü bir dış baskı uygulandığını gösteriyor."

"Dr. Woods, hyoid kemiği kolay kırılır mı?"

"Yaşlandıkça kemikler daha kırılğan hale gelir. Genç bir insanda ise oldukça esnek olur."

"Yani yirmi iki yaşındaki bir kadının dil kemiğini kırmak için gereken kuvvet oldukça fazla, doğru muyum?"

"Evet."

"Hatırı sayılır bir baskı gerektiriyor." "Hatırı sayılır bir güç, evet."

"Peki bu vakadaki kırık hyoid kemiği sizi Suzanne Bonanno'nun ölüm nedeni hakkında bir sonuca ulaştırdı mı?"

"Evet. Bence boğularak öldürüldü."

Jüri üyelerine bakıyorum. Bazılarının gözleri aşağıya bakıyor. Bir kadın dudağını ısıyor. Bastinelli burada bitirmeyi seçiyor.

"Teşekkür ederim, Doktor. Başka sorum yok."

Yargıç Dow, Tess Hardy'ye dönüyor. O çoktan ayağa kalktı. Yaptığı ilk şey video ekranını kapatmak oldu.

"Günaydın, Dr. Woods."

"Günaydın."

"Dr. Woods, şu gizemli küçük hyoid kemiğine geri dönelim. Hyoid kemiğinin bir araba kazasında çarpma, atletik bir etkinlikte sert temas veya hatta şiddetli kusma nedeniyle kırılabileceği doğru değil mi?"

"Evet, ama ben hiçbir kanıt görmedim-"

"Şiddetli kusma mı? İskelet kalıntılarında buna dair bir kanıt bulunmaz, değil mi?"

"Kusmak mı? Hayır."

"Yani kurbanın boğularak öldürüldüğünü tahmin ettiğinizde-"

"İtiraz ediyorum!" Bastinelli araya giriyor. "Savunma tanığın ifadesini yanlış nitelendiriyor."

"Sürdürülebilir," diyor Dow.

Hardy'nin bir anda vites değiştirmesini izliyorum. "Yani kurbanın boğularak öldürüldüğüne *kanaat* getirdiğinizde diğer olasılıkları göz önünde bulundurmadınız, öyle mi?"

Woods, "En iyi kararımı verdim," diyor.

"Ancak kurbanın dil kemiği, bir şekilde kırılmış olabilir."

boğma dışında, doğru mu?"

Dr. Woods, "Evet. Bu mümkün," diye kabul ediyor.

"Teşekkür ederim, Doktor. Bu konuyu kapatabildiğimize sevindim."

Hardy yanına gidip müşterisine fısıldıyor. Neredeyse belli belirsiz bir baş sallamasını izliyorum. Savunma avukatı kürsüye doğru yürüyor ve zımbalanmış bir dizi sayfayı eline alıyor. "Şimdi dikkatinizi ön otopsi raporunuza çekmek istiyorum. Sayın Yargıç, bu davalının 12 B numaralı kanıtı."

Vurgulanmış bir bölüme ulaşana kadar sayfaları çeviriyor. Oturduğum yerden neon yeşili rengi görebiliyorum.

"Dr. Woods, kurbanın öldüğü sırada hamile olduğuna dair bir görüş bildirdiniz."

Mahkeme salonundan şaşkın bir mırıltı yükseliyor. Bu hamilelik teorisini ilk kez duymuyorum ama bunu ortaya atan kişinin Hardy olmasına şaşırdım. Bu savunmanın duruşma stratejisi için ne anlama geliyor?

"Bu doğru," diyor Dr. Woods.

"Ama hiç fetüs kalıntısı yok muydu? Fetal DNA'yı kontrol etmenin bir yolu yok mu?" "Doğru."

"Ve kemiklerden plasental DNA elde edemediniz mi?" "Doğru."

"Peki, uzman görüşünüze göre, kurbanın çocuklu olduğunu düşündüren nedir?"

Dr. Woods hemen cevap vermiyor. Düşüncelerini düzenliyor gibi görünüyor. Jüriye bakıyor, sonra doğrudan onlarla konuşuyor.

"Bir kadın hamile kaldığında, vücut doğuma hazırlanmak için fiziksel değişikliklere uğrar. İkinci üç aylık dönemin başlamasıyla birlikte pelvisteki kemiklere bağlı bağlar gevşemeye başlar. Bu da o bölgelerdeki kemiklerin yapısında mikroskop altında görebileceğimiz değişikliklere neden olur. Kurbanın pelvik kemiklerinde bu değişikliklerin kanıtlarını gördüm."

"Kesin kanıt mı?" Hardy soruyor.

"Bu biraz abartılı olabilir."

"Yani kurbanın öldüğü sırada hamile olduğundan emin misiniz?" diye soruyor Hardy.

"Hayır. Raporda da belirtildiği gibi, bu benim görüşüm."

"Peki bu kompozisyon değişiklikleri size babanın kim olduğuna dair bir fikir verir mi?"

"Hayır. Bunun için fetal DNA gerekir."

"Ve eğer sizi doğru anladıysam, bize fetal DNA olmadığını söylediniz."

"Yeraltında geçen on yedi yıldan sonra-"

Hardy elini kaldırdı. "Dr. Woods, böldüğüm için özür dilerim ama sorduğum şey kalıntılarda tespit edilebilir fetal DNA olup olmadığıydı. Evet mi, hayır mı?"

"Hayır."

"Yanisen yapamazsöyle ile kesinlik o Suzanne Bonanno hamile miydi?"

"Yapamam."

"Hamile *olsaydı* bile, fetal DNA olmadan babalık tespiti yapmak imkansız olurdu."

"Doğru."

"Yani ifadenizden sadece Seabrook'ta bulunan iskelet kalıntılarının Suzanne Bonanno'ya ait olduğu sonucunu çıkarabilirsiniz. Geri kalan her şey tamamen teorik. Suzanne herhangi bir şekilde ölmüş olabilir. Bunun ötesindeki spekülasyonlar fantezi sınırında görünüyor."

"İtiraz ediyorum!" Bastinelli sesleniyor. "Savunma tanığın ifadesini yine yanlış nitelendiriyor."

Yargıç "Kabul edildi" dedi. "Bayan Hardy? Bu tanığa başka sorunuz var mı?"

Hardy jüriye bir bakış attı. "Hayır, Sayın Yargıç, sanırım hepimiz yeterince dinledik."

BÖLÜM

98

Sayın Yargıç, İddia makamı Dedektif Çavuş Marie Gagnon'u çağırıyor."
Bastinelli savcılık masasından anons yaptı.

Mahkeme salonunun arka tarafındaki çift kapı açılır ve Gagnon orta koridorda yürür. Sade siyah bir takım elbise ve beyaz bir bluz giymişti. Süslü bir şey değil.

Katip ona yemin ettirir. Tanık sandalyesindeki yerini alır. Bastinelli kürsüye çıkar.

"Günaydın, Dedektif."

"Günaydın, Bay Bastinelli."

"Dedektif, lütfen bize kolluk kuvvetlerindeki deneyiminizi ve geçmişinizi kısaca özetleyin."

Gagnon sağlam ve güvenilir görünüyor. Yanıtları da kısa ve öz. Ulusal Muhafızlar'dan polis akademisine, devriye görevinde geçirdiği yıllara ve ardından Ağır Suçlar'daki baş dedektiflik pozisyonuna uzanan iş geçmişini yaklaşık otuz saniye içinde anlatıyor. Belli ki bu rutini defalarca yaşamış ve her şeyi çok iyi biliyor.

Her ceza davasında olduğu gibi, baş savcı ve baş dedektif yakın işbirliği içinde çalışır. Yine de Bastinelli sorgulamasını resmi ve düzgün tutuyor. Jüriye sanki hiç tanışmamışlar gibi geliyor.

Bastinelli ona teşekkür eder ve ardından polis soruşturmasıyla ilgili sorularına geçer.

"Sizi geçen kışa ve Portsmouth, New Hampshire'da 95. karayolunun 14. kilometresinde bir trafik çevirmesine müdahale ettiğiniz geceye geri götüreyim. Olay yerine ilk siz mi gittiniz?"

"Hayır. Polis Steve Josephs ve Çavuş Evan Tasker zaten

orada, Trooper Josephs'in durdurduğu Nissan Sentra'nın sürücüsünü gözaltında tutuyordu."

Bastinelli, Gagnon'u olay yerini güvenlik altına alan memurların arasından geçirir. Ona bagajı açtıklarını ve içindeki insan kalıntılarını bulduklarını söyler.

"Sayın Yargıç, Eyalet'in iki A numaralı delili zaten kanıt olarak sunuldu." Kumandaya tıklar ve jüri üyelerinin daha önce gördüğü bir görüntü ekranda belirir: kafatasının görülebildiği kirli mavi bir paket.

"Dedektif, gördüğünüz şey bu muydu?"

"Evet, buydu."

"Peki sandığın içindekilerin daha önce gömüldüğünü ve yakın zamanda ortaya çıkarıldığını size ne söyledi?"

"Arabanın bagajının alt kısmında, mavi kumaşta ve kemiklerin kendisinde kir vardı. Toprak nemli ve tazeydi, bu da mezardan çıkarma işleminin yaklaşık bir gün içinde gerçekleştiğini gösteriyor."

"Peki bir noktada bölgede bir mezar keşfettiniz mi?"

"Bulduk. Seabrook'taki Rahip Bonus Weare anıt kayasının yakınındaki ormanlık bir alandaydı."

"Peki orada ne buldunuz?"

"Bozulmuş bir zemine dair kanıt bulduk ve kazdık." "Peki o zaman ne arıyordunuz?"

"Daha fazla kemik arıyorduk. Başka bir iskelet ya da iskeletler ya da daha önce bulduğumuz kemiklerle bağlantılı herhangi bir kanıt."

"Hiç silah buldunuz mu? Silah? Bıçak?" "Hayır, bulamadık."

"Peki davayla ilgili başka bir şey buldunuz mu?" "Bulduk."

"Onları tarif edebilir misiniz lütfen?"

Kalbim küt küt atıyor. Haberlerde ya da Felicia'dan yeniden gömdüğüm bileziğin bulunup bulunmadığına dair hiçbir şey duymadım. *Bulunmuş olmalı, değil mi?*

"Daha sonra Sentra'da bulunan iskelete ait olduğu kanıtlanan birkaç metatarsal-ayak kemiği- bulduk."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet. Bir kadın tenis bileziği bulduk."

Görev tamamlandı. Kendi kendime küçük bir yumruk pompası yapıyorum. İşte geldik.

Git.

Bastinelli eşyayı kanıt olarak sunar ve fotoğrafını ekrana koyar. Kırmızı mücevherler büyütüldüğünde parlıyor.

"Peki bu bileziğin sahibini tespit ettiniz mi?"

"Video kanıtlarından, Suzanne Bonanno'ya ait olduğu sonucuna vardık."

"Başka bir şey buldunuz mu, Dedektif?"

"Bulduk."

Olduğum yerde donup kaldım. *Oh, lanet olsun. Arkamda bir şey mi bıraktım?*

"Tarif edebilir misiniz lütfen?"

"Bir adamın saatini bulduk."

Nereden geldi bu? En azından ben ya da Garrett tarafından bırakılmadığını biliyorum. Saati kontrol etmek için telefonlarımızı kullandığımızdan ikimiz de saat takmayalı yıllar oldu.

Bastinelli başka bir resme tıklıyor. "Sayın Yargıç, Eyalet'in 16 numaralı sergisi.

Bulduğunuz saat bu mu, Dedektif?"

"Evet, bu."

"Peki saat toprağın ne kadar derinine gömülmüştü?"

Gagnon, "Bileziğin bulunduğu yerin yaklaşık bir metre altında," diye yanıtlıyor.

Lanet olsun! Daha derine inmem gerektiğini biliyordum!

Bastinelli yakın çekime geçer. "Saatin arkasında bir yazı var. Dedektif, bize yazıda ne yazdığını söyleyebilir misiniz?"

"Evet," diyor Gagnon. "Üzerinde 'BC'den CW'ye, sevgilerle' yazıyor."

BC'nin kim olduğunu bilmiyorum. Fark etmez. Sadece Brea Cooke olmadığını biliyorum.

Tek umursadığım CW.

Çünkü CW Cole Wright.

Öyle olmak *zorunda*.

BÖLÜM

99

Sıra **Tess** Hardy'de. Savunma avukatı ileri doğru adım atar ve tanık kürsüsüne birkaç adım kala durur.

"Çavuş Gagnon, günaydın."

"Ben *Dedektif* Çavuş. Dedektif iyi."

Hardy sorunsuzca ayarlıyor. "Dedektif," diyor ellerini önünde kavuşturarak. "Suzanne Bonanno'nun kalıntılarının bulunduğu iddia edilen yeri nasıl öğrendiğinizi jüriye anlatabilir misiniz?"

Perçinlendim. 911 çağrımın polis ifadesi bu.

"Eyalet polis merkezine isimsiz bir telefon geldi ve bana aktarıldı. Arayan kişi Suzanne Bonanno'nun gömülü olduğu yeri tarif etti."

"Arayanın kimliğini tespit ettiniz mi?"

"Hayır. Arama kısıydı ve kolayca takip edilemezdi. Muhtemelen kullan at bir telefondan."

"Arayan kişiyle ilgili ayırt edici bir şey var mı?" "Kadın. Tek bildiğimiz bu."

Kimliğimle bir bağlantı yok. Şükürler olsun.

Tess Hardy, "Sayın Yargıç, davalının 10 B numaralı delili. Bu bir sesli delil." diyor. Kumandadaki bir düğmeye basıyor ve kayıt başlıyor. *Oh, k a h r e t s i n . Hoparlörlerden gelen benim sesim!* Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum, umuyorum ki Ron Reynolds, salondaki tek kişi mahkeme salonunda sesimi tanıyan kimse tanımayacaktır.

"Adımın bir önemi yok. Sadece dinleyin. Suzanne Bonanno, Seabrook'taki ormanda, Rahip Bonus Weare anıt taşının kırk metre batısına gömüldü-"

Hardy oynatmayı durdurur. "Duyduğun ses bu mu?"

"Evet, öyle."

"Dedektif, İç Güvenlik Bakanlığı, NSA ve diğer devlet istihbarat kurumlarının bazen kullan-at telefonların izini sürebildiğini biliyor musunuz?"

İçimde bir burkulma hissediyorum. Beni rahatlatmak için, Gagnon hemen cevap verdi.

"Bunun farkındayım," diyor dedektif. "Ancak onlarla temasa geçmeyi düşündüğümüz sırada, kurbanla uzun süreli bağları olan bir şüpheliyi çoktan tutuklamıştık."

Hardy onaylamayan bir bakış attıktan sonra başka bir yöne doğru ilerler. "Suçluların genellikle suç mahalline geri döndükleri doğru değil mi, Dedektif?"

"Bazen yapıyorlar, evet."

"Peki suçluların kanıt yerleştirdiği biliniyor mu?"

"Elbette. Olur böyle şeyler."

"Yani bu eşyaların kalıntılardan farklı bir zamanda gömülmüş olması mümkün mü? Belki daha sonraki bir tarihte?"

Gagnon'un bu soruya cevap vermek istemediğini söyleyebilirim ama başka seçeneği yok. "Evet. Bu mümkün."

"Teşekkür ederim. Şu an için tanığa başka sorumuz yok."

BÖLÜM

100

Kendisine hâlâ Jack Doohan diyen adam Rockingham County adliye binasını yeniden keşfetmeye çalışıyor, ancak kalabalık görüş alanını değerlendirmesini imkânsız hale getiriyor.

Şu anda Doohan adliye merdivenlerinden yaklaşık otuz metre uzakta, itilip kakılıyor. COLE İÇİN ADALET tabelası neredeyse kafasına çarpacakken eğiliyor. Söyleyebildiği kadarıyla, kalabalığın yaklaşık üçte biri Cole Wright yanlısı, diğer üçte biri onun hapse atılmasını istiyor ve geri kalanı da, nedeni ne olursa olsun her protestoya katılan türden, partizan olmayan rastgele kaçıklardan oluşuyor.

Cole Wright'ın masumiyeti söz konusu olduğunda, her iki tarafa da gidebilir. Doohan sadece ona ödeme yapan kişiye sadıktır.

Irak'a gönderildiğinden beri kalabalıklar onu tedirgin ediyor. Orada, bir sivil kitlesi aniden şiddete dönüşebilirdi. Silahlar bir anda ortaya çıkabiliyordu. Bazen iyiyi kötüden, tamamen masum olanı ayırt etmek zor oluyordu ve işler karışıyordu. Savaş sisi. İş yapmanın bedeli.

Bugün yerel halkın arasına karışmak için giyinmiş. Haki pantolon, L.L.Bean ceket, havacı güneş gözlüğü, siyah beyzbol şapkası. Nikon fotoğraf makinesini kaldırıyor ve boynundaki basın kartının yasal görünmesi için protestocuların ve eyalet polislerinin oluşturduğu kordonun birkaç fotoğrafını çekiyor. Kamerasını doğrudan Gizli Servis ajanlarına doğrultmamaya dikkat ediyor. Onların dikkatini çekmeye gerek yok.

Önemli birinin açıklama yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı adliye merdivenlerinin dibine bir podyum yerleştirilmiştir. Doohan kalabalığı kontrol eden bariyerlerin arasından geçerek seçeneklerini değerlendiriyor.

Hiçbirini sevmiyor.

Sponsoru vuruşun halka açık olmasını istiyor ki bu hiç mantıklı değil. Neden şüpheliyi karanlık bir sokağa ya da boş bir otel odasına kadar takip etmesine izin vermiyor? Tanık yok. Kolay sızma.

Ama bu kadar para için soru sormuyor.

Atışı buradan kolayca yapabilirdi. Yüksek güçlü bir tabanca iş görür. Ama kaçışını bozmak için tek gereken sağlam bir vatandaş ya da sivil bir ajan. Ve bunun olmasına izin veremez. Bu işte olmaz.

Doohan adliye binasının çatısına bakar. Orada zaten çok fazla profesyonel keskin nişancı var. Görünürde başka yüksek bina yok. Park yerinde bir sürü ağaç var ama çoğu herdem yeşil. Tırmanmak için pek uygun değil. Birkaç yüz metre ötede bir baz istasyonu görüyor ama o da uzun bir atış mesafesi ve açık bir pozisyon.

Unut gitsin. Bütün bu yer operasyon için olumsuz.

Birinin alnına tekrar nişan almak için sabırsızlansa da, bunun başka bir yerde olması gerekiyor.

Endişelenme.

Hedefini bulmakta zorlanmayacaktır.

New Hampshire'da siyahi bir kadın öne çıkıyor.

BÖLÜM

101

Eyalet Felicia Bonanno'yu arıyor."

Felicia kapıdan girip orta koridorda yürürken mahkeme salonundaki herkes başını çevirir. Sade mavi bir elbise giyiyor ve saçlarını düzgün bir şekilde topuz yapmış. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama o sadece önüne bakıyor, dudağını ısırtıyor, üzgün ve korkmuş görünüyor.

Onu suçlamıyorum. Suzanne'ın başına gelenler, bırakın yeniden yaşamayı, hiçbir annenin katlanmak zorunda kalmaması gereken şeyler. Garrett'in öldürülmesinden bu yana, ne yazık ki, onunla soruşturmaya başladığımız zamankinden daha fazla empati kuruyorum.

Savcılığın tanığı olarak Felicia'nın şu ana kadar mahkeme salonuna girmesine izin verilmedi. Kızının kalıntılarının ve gömüldüğü yerin büyük ekrana yansıtılan fotoğraflarını görmek için burada olmadığı için minnettarım.

Katip Felicia'ya yemin ettirir. Tanık kürsüsüne oturur, ardından sandalyede öne doğru kayarak mikrofona birkaç santim yaklaşır.

"Günaydın, Bayan Bonanno," diyor başsavcı yardımcısı. "Günaydın."

Sesi titrek, gergin ve çok yumuşak geliyor. Hepimiz onu duymak için zorlanırken mahkeme salonu duruyor.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Burada olmak istemediğinizi biliyorum," diyor Bastinelli. "Bunu mümkün olduğunca çabuk bitirmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim," diyor Felicia. "Haklısınız, burada olmamayı tercih ederdim." "Anlaşıldı, hanımefendi." Bastinelli yan masaya doğru yürür ve plastik bir kanıt torbası. İçinde ne olduğunu görebiliyorum. Felicia'nın önünde tutuyor. "Bayan Bonanno, jüri için bunun ne olduğunu teyit edebilir misiniz?"

Felicia başını sallar. "Bu bir tenis bileziği. Kızım Suzanne'a aitti."

"Bayan Bonanno, kızınızın çok fazla mücevheri olduğunu tahmin edebiliyorum. I

kızlarımın hatırladığını biliyorum. Bu parçayı özellikle neden hatırlıyorsunuz?" "Hatırlıyorum çünkü onun için tamir ettirdim."

"Bunu jüriye açıklar mısınız lütfen?"

"Toka kırıldı," diyor Felicia. "Suzanne'dan birkaç hafta önce..." Dudakları titriyor şimdi.

Bastinelli, "Acele etmeyin" diyor.

Yargıç Dow eğildi. "Bayan Bonanno, biraz yüksek sesle konuşmanızı istiyorum."

Felicia sandalyesinde doğrulur ve boğazını temizler. "Suzanne ortadan kaybolmadan birkaç hafta önce benden bileziği bir kuyumcuya götürmemi istedi çünkü tokası kopmuştu ve tamir ettirecek zamanı yoktu. Taşınmaya hazırlanmakla çok meşguldü."

"Peki tokayı onun için tamir ettirdin mi?"

"Evet, getirdim. Manfred Jewelers'a getirdim."

Bastinelli bir sergiyi tanıtıyor ve Seabrook, New Hampshire'daki kuyumcudan alınmış bir makbuzun görüntüsünü yansıtıyor. Kırmızı taşlı bir tenis bileziğinin tokasının değiştirilmesi için alınan ücretin tarihi ve notu dijital olarak daire içine alınmış.

"Bayan Bonanno, makbuzdaki imza sizin mi?" "Evet, öyle."

"Suzanne senden bileziği tamir ettirmeni istediğinde, sana nasıl kırıldığını anlattı mı?"

İşte geliyor.

"Evet. Bana erkek arkadaşıyla kavga ettiğini ve erkek arkadaşının bileğini yırttığını söyledi."

"Peki o sırada erkek arkadaşı kimdi?" diye soruyor Bastinelli.

Felicia kendinden emin bir sesle "Cole Wright'tı!" diye cevap vermeden önce doğrudan sanığa bakar.

Artık onu duymakta sorun yok.

BÖLÜM

102

Yargıç Dow beş dakika ara verir. Felicia'ya istifa etmek isteyip istemediğini sorar ama Felicia tek ihtiyacının su olduğunu söyler. Mübaşir ona bir şişe getirir.

Bir ara bana doğru baktı. Ona küçük bir gülümseme verip başımı sallıyorum.

Başını sallamıyor. Sanırım korkuyor. Ne kadar yalnız hissettiğini anlayabiliyorum.

Keşke koşup ona sarılabilseydim.

Tess Hardy tüm ara boyunca Cole Wright'a fısıldar. Dow tokmağını tekrar çaldığında sandalyesinden kalkıyor ve yavaşça kürsüye doğru yürüyor. Felicia ile arasına saygılı bir mesafe koyduğunu görebiliyorum. Ona biraz alan bırakıyor.

"Günaydın, Bayan Bonanno. Öncelikle, Bay Bonanno'nun Bastinelli dedi ki. Burada olmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm." "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Bastinelli'nin Felicia'yı, Tess Hardy'nin sıcak ve sempatik görünse de işinin savcılık tanıklarını parçalara ayırmak olduğu konusunda uyardığını umuyorum.

"Bayan Bonanno, bu tenis bileziğini kızıınıza Cole Wright'ın verdiğini doğrulayabilir misiniz?"

Felicia başını sallar. "Öyle olduğunu varsayıyorum."

"Sanıyor musun? Yani bileziği aldığı anda orada değil miydiniz?"

"Hayır, değildim."

"Bay Wright'tan bir hediye kutusu ya da not gördünüz mü?"

"Hayır. Sadece Suzanne'ın bileğindeki bileziği gördüm. O da bana hediye olduğunu söyledi."

"Size bunun Bay Wright'ın hediyesi olduğunu söyledi mi?" "Hayır, ama Cole Wright onun erkek arkadaşıydı-"

"Üzgünüm, Bayan Bonanno. Bu çok önemli. Cole Wright'ın Suzanne'a bileziği verdiğini görmediyseniz ve Suzanne da size onun verdiğini söylemediyse, bileziği onun verdiğinden nasıl emin olabilirsiniz?"

Felicia'yı çılgına çevirdi. İzlemesi acı verici.

"Bayan Bonanno?"

"Bilmiyorum."

"Yani emin değil misiniz? Bileziği ona başka birinin vermiş olması mümkün değil mi?"

"İtiraz ediyorum!" Bastinelli sandalyesinden kalkıyor. "Avukat tanıgın kafasını karıştırmaya çalışıyor!"

Hardy elini kürsünün üzerinde sanki bir şeyi yok eden bir sihirbaz gibi sallıyor. "Soruyu geri çekiyorum, Sayın Yargıç." Bir kâğıt çıkarır ve Felicia'ya doğru yürür.

"Bayan Bonanno, bu isimlerden herhangi birini tanıyor musunuz?" Kağıda şöyle bir baktı ve "Darrel Masterson, Gus Blair, Manuel Jennings, Tony Romero" diye okudu.

"Ben... evet, onları duymuştum..."

"Onları duymuşsunuzdur çünkü hepsi kızınızın *çıktığı* erkekler, Öyle değil mi?" Hardy'nin tonlaması, "*tarihli*" kelimesinin kulağa iğrenç bir kelime gibi gelmesine neden oluyor.

Felicia'nın bu izlenimi düzeltmeye çalıştığını görebiliyorum. "Kızım erkekler arasında çok popülerdi. Ama o-"

Hardy onun sözünü keserek, "Bunu görebiliyorum," dedi. "*Çok* popüler. Ve sizin deyiminizle o çocuklardan herhangi biri Suzanne'a o bileziği her an verebilirdi."

Felicia kızının onurunu savunurken açıkça kendini kaybetmeye başlamıştır. "Suzanne iyi bir kızdı!"

Düşmanca bir tanık yarattığının farkında olan savunma avukatı geri adım atar. "Kimse bunu sorgulamıyor Bayan Bonanno," diyor Hardy. "Tek önerim, kızınızın başka bir adamla çıkarken bir adam tarafından kendisine verilen bir bileziği takmış olabileceğidir. Ya da iki."

"Sayın Yargıç! İtiraz ediyorum! İtiraz ediyorum!" Bastinelli araya giriyor.

Hardy'nin onun kafasına girdiğini söyleyebilirim, ki bu tam da olmak istediği yer.

Yargıç Dow gözlüklerinin üzerinden aşağı bakar. "Kabul edildi. Bayan Hardy, siz

daha iyi biliyorum."

"Burada duracağım, Sayın Yargıç. Başka sorum yok."

BÖLÜM

103

Yargıç Dow duruşmayı erken bitirdi. Felicia Bonanno'yu aradım ama çoktan gitmişti.

Duruşmanın ardından yol otuz dakika süreyle trafiğe kapatılırken, Gizli Servis Cole Wright'ı bilek monitörü ile birlikte alıp kaldığı otele götürdü.

Konvoy, park alanını ele geçiren TV kamyonlarından ve göstericilerden kaçamıyor. Umarım Felicia onları nasıl atlatacağını bulmuştur.

Yol tekrar açıldığında, Subaru'yu park ettiğim yere geri dönüyorum. Tam arabamın kapısını açmak üzereydim ki telefonum gelen bir mesajla çınladı. Bilinmeyen bir göndericiden. *New York Times*'dan "Columbia Profesörü Araba Kazasında Öldü" başlıklı bir makalenin linki.

Vay anasını!

Metni büyütüyorum ve hikayeyi hızlıca özömsüyorum. *Cameron Graham, JD. Kalp krizi. Aracın kontrolünü kaybetmiş. Midtown East. Yaralanan yaya yok.*

Arabaya yaslandım. Şaşırdım. Ama tam olarak şaşırmadım. Dr. Graham, hukuk faköltesindeki ikinci yılımda dörtlü bypass ameliyatı geçirdi.

Şimdi ne olacak?

Garrett gitti. Amber gitti. Amalfi-gitti. Dr. Graham gitti.

Bu noktada, elimde iyi ipuçlarından çok çıkmaz sokaklar var. Ve şimdi onunla birlikte ölen tüm sırları merak ediyorum. Özellikle de ikinci kişiliği Doktor Cams hakkında.

Bu haber beni sarstı. Takip edildiğim hissinden kurtulamıyorum. Otelime dönmek için dolambaçlı bir yol izliyorum ama vardığımda sinir bozucu bir manzarayla karşılaşıyorum: Gözlemcilerim otoparkta bir arabada oturuyor. Açıkça

Beni bekliyorlar.

Yeter. Adrenalinim yükseliyor. Cevap istiyorum.

Onlara doğru yürümeye başladım. Ben oraya varamadan araba hareket etti.

Kim bu insanlar?

Odanın kapısını açtığımda telefonum çaldı.

Arayanın kimliğindeki isim Laurie Keaton'dı.

Kafamda o kadar çok isim uçuşuyor ki, bağlantıyı kurmam bir saniyemi alıyor. Telefonu açıyorum. "Alo, ben Brea."

"Merhaba Brea. Ben Laurie, Hanover'daki kampüs dışı öğrenci yurdundan. Siz ve eşiniz Ocak ayında buradaydınız - Wright'larla aynı zamanda evde yaşayanların listesini istemiştiniz. Bulmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bulabildiniz mi?"

"Yaklaşık altı ay önce taşındım. Ne zaman gönderdin?"

"Yaklaşık iki ay önce bir kopyasını... bir bakalım... Litchfield, Connecticut'taki bir adrese postaladım."

Kahretsin! Eski adresim. Postalarımı yönlendirmiştim ama kim bilir o zarfa ne oldu.

"Televizyonda davayı izliyordum ve bu isimlerin önemli olabileceğini söylediğinizi hatırladım. Bu yüzden kontrol etmek için aradım."

"Laurie, bunu tarayıp bana e-posta ile gönderebilir misin?" Ona e-posta adresimi veriyorum, sonra odadan koşarak çıkıyorum ve arka merdivenlerden otelin iş merkezine uçuyorum - Dell masaüstü ve mürekkep püskürtmeli yazıcının bulunduğu küçük bir koridor. Oda numaramla bilgisayarda oturum açarken telefonumu yanağımla omzum arasında tutuyorum, ardından e-posta hesabımı açıyorum.

Orada oturup bekliyorum, gelene kadar birkaç saniyede bir gelen kutumu yeniliyordum.

"Aldın mı?" Keaton soruyor.

"Aldım! Çok teşekkür ederim!" Belgeyi açıyorum ama yazıcıya göndermeden önce okumaya zahmet etmiyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor Keaton. "Duruşmayı izliyor musun?" "Ön sıradan izliyorum."

"Bana sorarsanız," diyor, "bence Wright yürüyebilir."

Elimde olsa yapmazdım.

BÖLÜM

104

Kingston, New Hampshire

Saat sabahın ikisi ve Cole Wright serbestçe dolaşıyor.

Ayak bileği monitörünü açmak beklenmedik derecede kolaydı. Tek gereken metal bir tırnak törpüsü ve tokaya doğru şekilde bastırmaktı. Nöbetçi ajana buz almak için koridora ineceğini söyledi. Oradan hızlıca arka merdiven boşluğuna indi ve arka kapıdan çıktı.

Aylardır ilk kez bacaklarını esnetiyor ve kalbinin sağlıklı bir şekilde çarptığını hissediyor. Karanlık sokak bomboş. Her adımda kendini daha hafif hissediyor. Ayaklarının kaldırıma bastığını bile zorlukla fark ediyor. Neredeyse uçuyor gibi. Sonra bozuk para gibi garip bir şingirti duyuyor.

Her adımda daha yüksek sesle.

Kaldırımda kısa bir süre durur ve aşağı bakar. Eşofmanının sağ paçasını yukarı çeker.

Orada. Bileğinin
etrafında. Bir tenis
bileziği!

Bir helikopter tepesinde kükrüyor ve önünde duruyor. Bir projektör ona güçlü bir ışınla vurur.

Birden Gizli Servis ajanları etrafını sardı. Oteldeki ekibinden ajanlar. Başkentteki ekibinden ajanlar. Doug Lambert takım elbisesi ve koşu ayakkabılarıyla yaklaşıyor. Leanne Keil, Kuzey Carolina Eyaleti'ndeki eşofmanını giyiyor.

Helikopter alçalıyor, neredeyse kaldırıma degecek. Cole gözlerini projektöre karşı korur. Sonra pilot kokpitten dışarı eğilir. Kadın. Uçuş kıyafeti yok. Sadece kot pantolon ve V yaka. Kalın dalgalı saçlı.

Cole kaldırırmda dizlerinin üzerine çöktü.

Suzanne!

Bir başlangıçla uyanır. Yatakta uzanır ve ayak bileğine bağlanmış çelik ve Kevlar elektronik cihaza dokunur.

Duruşma başladığından beri Cole, Suzanne'ı aklından çıkaramıyor.

Onunla bir daha asla konuşmayacak, ama konuşabilmeyi diliyor. Tıpkı jürideki her bir kişiyle konuşabilmeyi ve onlara tek bir şey söyleyebilmeyi dilediği gibi.

Gerçeği.

Suzanne Bonanno'yu o öldürmedi. Ama kimin yaptığını bildiğini düşünüyor.

BÖLÜM

105

Yirmi isim. Cole Wright, Maddy Parson ve Burton Pearce'ın orada bulunduğu yıllar boyunca o köhne evden geçen yirmi öğrenci.

Dün geceyi Laurie Keaton'ın bana gönderdiği listedeki isimleri online Dartmouth mezunlar rehberiyle karşılaştırarak geçirdim. Ama mezun kayıtlarında pek çok kişi gözden kaçıyor. Belki de hiç mezun olmamışlardır. Belki evlendiklerinde isimlerini değiştirdiler ve profillerini hiç güncellemediler.

Bu sabah altı arama yaptım bile. Listede aşağı doğru ilerliyorum. Geriye üç isim kaldı. Caleb Stringer'ı aradığımda cevap almak beni heyecanlandırdı. Karısı Helen açıyor ama hemen kocasının müsait olmadığını söylüyor.

"Eminim sizinle konuşmaktan mutluluk duyacaktır," diyor. "Her zaman Dartmouth günleriyle ilgili hikayeleri vardır. Ama bugün böyle bir şey olmayacak. Alaska'nın Katmai Ulusal Parkı ve Koruma Alanı'ndaki boz ayı popülasyonunu incelemek üzere altı aylık bir burs için uzakta. Ama bir dahaki sefere onunla konuştuğumda mesajınızı iletacağım."

Şansıma: Bana gerçekten yardım edebilecek tek kişi, tundrada bir yerlerde apeks yırtıcılarla uğraşan bir vahşi yaşam biyoloğu çıkıyor.

Mini buzdolabıma doğru yürüyüp bir şişe su alıyorum. Arka planda Court TV açık. Yanından geçerken ekranda bir adamın yüzü beliriyor. Duruyorum.

Aman Tanrım!

Bu Leo Amalfi!

Uzaktan kumandayı kapıyorum ve muhabirin girişinin sonunu yakalamak için tam zamanında sesi açıyorum.

"Ve şimdi yaptığı iş tekrar su yüzüne çıkmış olabilir. Providence polisi, Providence Nehri'ndeki Rock Island açıklarında kısmen suya batmış iki adet elli galonluk metal varil bulunduğunu bildirdi. Bu varillerde, Amalfi'nin ölümünden hemen önce kaybolan Providence suç ailesinin iki alt düzey ortağı Anthony Puglisio ve Enzo Lucia'ya ait olduğundan şüphelenilen insan kalıntıları bulunduğu bildirildi."

Video, biri diğerinden çok daha yaşlı olan iki adamın yan yana çekilmiş sabıka fotoğraflarına kesiliyor. İkisinin de gözleri soğuk.

Su şişemi bırakıyorum ve nefes almak için yatağın kenarına oturuyorum.

Bunlar Amalfi'nin Garrett'ın peşinden gönderdiğini söylediği iki adam olabilir mi? Onun üstündeki birinin zinciri kesip bir kontratı suikasta çevirdiğini söyleyenler?

Eğer öyleyse, öldükleri için üzgün değilim. Sadece konuşamadıkları için üzgünüm.

BÖLÜM

106

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Mahkemeye geç kaldım ama dün geceki Court TV ön gösterimi sayesinde, kürsüdeki iddia makamının tanığını tanıdım: Dedektif Herman Fleming.

Bastinelli'nin sorgusunu kaçırdığım için, davayla nasıl bir bağlantısı olduğundan tam olarak emin değilim. Öğrenmek üzereyim.

Duruşma boyunca, kitapta tanımlamam gereken kişilerin kapsül tanımlarını not ediyordum. Fleming için şunları karalıyorum: *Kahverengi saçlar, bir gencinki kadar kalın ama şakaklarda gri. Kahverengi takım elbise.*

Kalemimi bıraktım ve yukarı baktım.

Herman Fleming, Tess Hardy ile buluşmak üzere. "İyi günler, Dedektif."

"İyi günler, Avukat Bey."

"Bay Bastinelli'ye verdiğiniz ifadede duyduklarımızı teyit etmek gerekirse, on yedi yıl önceki Suzanne Bonanno kayıp kişi soruşturmasının bir parçası değildiniz, doğru mu?"

"Bu doğru. O zamanlar Seabrook'ta devriye görevlisiydim."

"Ve şimdi emekli oldunuz. Artık kolluk kuvvetlerinde aktif değilsiniz." "Doğru. Ben bir müteahhidim."

"Bay Bastinelli'ye verdiğiniz ifadede, o dönemde davayla ilgili bir yetki anlaşmazlığından haberdar olduğunuzu belirttiniz, doğru mu?"

"Evet. Yerel kolluk kuvvetleri çevrelerinde çok tartışıldı." "Bu anlaşmazlığın doğası neydi?"

"Kurban ikametgahlar arasında taşınma sürecindeydi. Adresini yasal olarak Seabrook, New Hampshire'dan Boston'a değiştirmişti,

Massachusetts, ama fiziksel olarak taşınmamıştı. Resmi olarak nerede yaşadığı tam olarak belli değildi. Bu yüzden Boston Polisi ve Seabrook, kurbanın hala Seabrook'ta ikamet ettiği tespit edilene kadar davayı ileri geri itti. Sonunda vakayı yakaladık."

"Kulağa biraz karmaşa gibi geliyor." "Öyleydi, evet."

"Şimdi, Dedektif, orijinal dava dosyalarının çoğunun artık mevcut olmadığını farkındasınız, değil mi? Bilgi ve deneyimlerinize dayanarak, bu dosyaların nereye gittiğine dair bir fikir verebilir misiniz?"

"İtiraz ediyorum!" Bastinelli diyor ki. "Spekülasyon çağrısı yapıyor." "Kabul edildi," diyor Dow.

Hardy gülümser. "Pekâlâ. Farklı bir yol izleyelim. Yargı yetkisi nihayet çözüldüğünde baş dedektif kimdi?"

"Bu Dedektif Isaac Collins, hanımefendi. Seabrook PD." "Peki Dedektif Collins şimdi nerede?"

"Öldü, hanımefendi."

"Dedektif Collins'in Suzanne Bonanno'nun kaybolmasını takip eden günlerde müvekkilim Cole Wright ile görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?"

"Yaptı, evet."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Ben büyük *bir* Patriots hayranıydım. Collins de öyleydi. Muhtemelen benden daha büyüktü. Cole Wright da o zamanlar Pats takımındaydı ve bu çok önemli bir şeydi. Röportajdan sonra Collins'e onun hakkında sorular sordum."

"Peki Collins sana ne söyledi?"

"Wright'ın hoş, işbirlikçi ve arkadaş canlısı olduğunu söyledi."

"Siz ve Dedektif Collins görüşmenin içeriğini tartıştınız mı?" "Hayır.

Collins raporunu yazmak üzereydi."

"O raporu hiç okudunuz mu?"

"Hayır, okumadım."

"Ve şimdi bu rapor, görünüşe göre ilk soruşturmayla bağlantılı diğer tüm evraklarla birlikte kayıp."

"İtiraz ediyorum!" Bastinelli sesleniyor. "Avukat ifade veriyor."

"Kabul edildi," diyor Dow. "Bayan Hardy, lütfen soruları sorun, cevap vermeyin."

Hardy azarlamaya tepki bile vermiyor. "Dedektif Fleming, Cole Wright Dedektif Collins ile konuşmadan önce bir avukat talep etti mi?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç!" Bastinelli ayağa kalktı.

"Söylenti!" Dow bir saniye durakladı. "Kabul edildi."

"Pekala, o zaman, Dedektif. Size şunu sorayım: Davayla ilgili kişisel bilgilerinize dayanarak, Cole Wright sorgusundan sonra gözaltına alındı mı?"

"Hayır."

"Tutuklandı mı?"

"Hayır."

"Suçlandı mı?"

"Hayır."

"Ve profesyonel futbol oynarken geçirdiği diz sakatlığının tedavisi için Los Angeles, Kaliforniya'daki kliniğe gitmesine izin verildi mi?"

"Evet."

"Peki Dedektif Collins bu soruşturmayla ilgili olarak Cole Wright hakkında şahsen ne söyledi?"

"Collins ondan hoşlanmadığını söyledi." Jüri üyelerinin kafasının karıştığını görebiliyorum. Ama benim değil.

Hardy de öyle. "Bunu açıklayabilir misiniz, Dedektif?"

"Evet. Tamam. Tamam. Polis argosu gibi bir şey. Ondan *hoşlanmadığını* söylediğinde, şüpheli olduğunu düşünmediğini kastetmişti. Temiz olduğunu düşünüyordu."

Hardy'nin kendini beğenmiş ifadesinden bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. "Başka sorum yok."

BÖLÜM

107

Başsavcı yardımcısının çağırdığı bir sonraki tanık Jan McHenry. Hemen canlandım. Kim olduğunu ya da bu işin nereye gittiğini bilmiyorum ama uzman bir tanık gördüğümde tanırım.

Katip ona yemin ettirir ve Bastinelli işe başlar.

"Bayan McHenry, lütfen jüriye adınızı ve mesleğinizi söyler misiniz?"

Jüri locasına doğru dönüyor. "Benim adım Jan McHenry. Boston, Massachusetts'teki Icon Labs'da adli tekstil analistiyim."

Jüriden boş bakışlar.

Bastinelli kanıt masasına doğru yürür. "Bayan McHenry, sizden zaten kanıt olarak bulunan bir örneğe bakmanızı isteyeceğim." Bastinelli, içinde kirli mavi bir kumaş parçası olan şeffaf bir plastik torba alır. "Sayın Yargıç, Eyaletin yirmi numaralı delili, Suzanne Bonanno'nun kalıntılarının içine konulduğu kumaşın bir örneği." Bastinelli çantayı McHenry'ye gösterir. "Bu örneği inceleme fırsatınız oldu mu?"

Çantaya yakından bakıyor. "Ben yaptım."

"Peki onu nasıl incelediğinizi kısaca anlatabilir misiniz?"

"Kesinlikle. Görsel olarak, mikroskobik olarak, Raman spektroskopisi ve kimyasal analiz yoluyla gözlemledim."

"Bilimsel ayrıntılara girmeden, kumaşın bileşimini yüksek bir kesinlik derecesinde belirleyebildiniz mi?"

"Evet. Bu etilen polyester. Çok yaygın bir elyaf. Ama özel bir dokuma."

"Özel mülk mü? Tam olarak ne anlama geliyor?"

"Yani belirli bir üreticiden geldi." "Peki üreticiyi tespit edebildiniz mi?"

"Ben öyleydim. Tayvan'daki Formosa Endüstrileri."

"Peki kumaşın yaklaşık yaşını belirleyebildiniz mi?"

"Evet. Fabrika bana bu özel yaprak serisinin sadece kısa bir süre için, yaklaşık yirmi yıl önce üretildiğini söyledi."

"Daha açıklayıcı olabilir misiniz?"

McHenry başını sallıyor. "Formosa, rengin kumaşa yayılmasını hızlandırmak için deneysel bir boya hızlandırıcı kullandı. Bu hızlandırıcının özel bir kimyasal profili var. Test çalışmasından sonra, çok pahalı olduğu için kullanımdan kaldırıldı. Bu yüzden çarşafların ne zaman yapıldığını biliyoruz."

Bir uzmanın ne kadar etkileyici olduğunu her zaman galerinin sessizliğinden anlayabilirim. Jan McHenry konuştuğunda, iğne atsan yere düşmez. Jüri pür dikkat kesiliyor.

"Peki bu test çalışmasında kaç renk kumaş üretildi?"

"Sadece bir tane. Açık mavi, desen BL üç-sıfır-sıfır-dokuz X." Masanın üzerindeki çantayı işaret ediyor. "İncelediğim numunenin rengi buydu."

"Teşekkür ederim, Bayan McHenry."

Bastinelli savunma masasına bakar. "Avukat bey, tanışınız."

Tess Hardy'nin Jan McHenry'ye çaprazda ne tür bir zarar verebileceğinden emin değilim ama elinden geleni yapacağından eminim.

Hardy zaman kaybetmeye hiç niyeti yokmuş gibi hızlı adımlarla kürsüye doğru yürüyor. "Günaydın, Bayan McHenry."

"Günaydın."

"Bayan McHenry, toprak analizi konusunda uzman mısınız?"

McHenry bir an için soru karşısında şaşırmış görünüyor. "Toprak mı? Hayır."

"Bu kumaşın üretildiği tarihi tam olarak tespit edebileceğinizden emin görünüyorsunuz, doğru mu?"

"Evet. Az önce söylediğim gibi-"

"İfadenizi tekrarlamanızı istemiyorum Bayan McHenry. Sorum şu: Bize bu kumaş örneğinin ne kadar süre gömülü kaldığını ya da gömülü kalıp kalmadığını kesin olarak söyleyebilir misiniz?"

"Lifleri değerlendirdim. Kirleri değil."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Yani levha bir yıl önce gömülmüş olabilir, doğru mu? Ya da son yirmi yıldır birinin toprak altında bırakılmış olabilir mi?"

"İtiraz ediyorum!" diyor Bastinelli. "Spekülasyon çağrısı yapıyor."

Yargıç "Kabul edildi" dedi. "Devam edin, Bayan Hardy."

"Başka bir şekilde yaklaşmama izin verin, Bayan McHenry. Şu an için

Bu kumaşın gerçekten de söylediğiniz yaşta olduğunu kabul ediyorum. Ancak, uzmanlığınıza dayanarak, son on yedi yıldır yeraltında gömülü olduğunu kesin olarak söyleyemezsiniz, doğru mu?"

"Hayır, yapamam."

"Ya da tüm bu süre boyunca veya bu sürenin herhangi bir kısmında insan kalıntıları içerdiğini."

McHenry doğrudan mikrofona konuşur. "Bunu söyleyemem." "Teşekkür ederim, Bayan McHenry. Başka sorum yok."

Hardy'nin ne yaptığını anlıyorum. Bu tanıkla savcının kazanımlarını baltalıyor.

Daha da önemlisi, şüphe tohumları ekiyor.

BÖLÜM

108

Washington, DC

Başkan Madeline Wright, Georgetown'daki N Caddesi üzerinde park etmiş siyah zırhlı bir Suburban'ın arkasında oturuyor. Sivil giyimli Gizli Servis ajanları caddenin her iki ucunda konuşlanmış durumda. Bir başka ajan da aracın arka kapısının yanında duruyor.

İki saat önce Burton Pearce, Maddy'nin Cole'la yaptığı günlük görüşmeyi keserek ona Büyük Pazarlık'la ilgili ciddi bir sorundan bahsetti. Üç basit kelimeyle tarif etti.

"Trent. Tereddüt ediyor."

Şimdi Maddy sorunu çözmek için burada.

New Jersey Kongre Üyesi Aaron Trent azınlık lideri. Güçlü ve nüfuzlu. Maddy'nin dönüm noktası niteliğindeki yasasına desteğini çekerse, bu bir çıkış başlatabilir. Onu Oval Ofis'te bir görüşme için davet etmek bile riskli olabilir. Batı Kanadı'ndaki James S. Brady Basın Brifing Odası'nda sürekli kümelenen basın mensuplarına ne söyleyeceğini kim bilebilir?

Hayır. Bu sorun acil, kişisel, mesai sonrası ilgi gerektiriyor.

Tam şu anda Pearce, Kongre üyesinin zarif tuğla evinin ön kapısını çalıyor.

Kapı açılıyor. Maddy, Trent'in yüzündeki şok ifadesini görece kadar yakın. Pearce Suburban'ı gösterdiğinde gözleri daha da büyüyor. Maddy, Pearce'ın Trent'i dirseğinden tutup kapı aralığından çekişini ve tuğla basamaklardan kaldırımı doğru yürüyüşünü izliyor. Pearce arka kapıyı açarken arabanın yanındaki ajan kenara çekiliyor.

Maddy sol arka koltuktan Trent'e bakıyor. "Atlayın, Kongre Üyesi."

Trent sanki başka seçeneği varmış gibi bir an tereddüt eder. Sonra başını eğip sağ arka koltuğa kayar. Sokaktan Pearce ağır kapıyı bir gümbürtüyle kapatır.

"Sayın Başkan, beklemiyordum..." Trent chino pantolon ve koyu mavi bir kazak giyiyor. İkisine de un serpilmiş.

"Pişirme işinizi böldüğüm için özür dilerim," diyor Maddy.

Trent unu fırçalamaya başlar, sonra başkanın pahalı deri koltuklarının tozunu aldığını fark edince durur. "Kızlarıma nasıl çörek yapılacağını gösteriyordum. Nedenini sorabilir miyim?"

Maddy elini kaldırıyor. "Bana hakaret etme Aaron. Toplantıya başlamak için kötü bir yol. Mevzuatımızdan geri adım attığını biliyorum."

"Sayın Başkan-"

"Ve eğer bunu yaparsanız, partinizin bazı ezik üyeleri de sizinle gelmeye karar verebilir. Neler oluyor?" Maddy, Trent'in zihinsel hesaplamalar yaptığını hissedebiliyor. "Tanrı aşkına Aaron, strateji yapma, sadece konuş."

Trent onunla yüzleşmek için döner. "Sayın Başkan, bu yasanın nasıl hazırlandığı konusunda endişelerim var. Çok fazla kapalı kapı toplantısı. Çok fazla dış danışman var. Benim tarafımdan yeterince katılım yok. Eğer bu pazarlık Amerikan halkının tam desteğini alacaksa, bir kez daha gözden geçirmemiz, açık oturumlar düzenlememiz ve-"

"Saçmalık, Aaron."

Bu Trent'i telaşlandırıyor.

Güzel. "Hanımefendi?"

"Saçmalık dedim. Olan biten şu. İyi dostun Kongre Üyesi Bragg'in bir liderlik mücadelesi planladığını öğrendin. Sana karşı bir meydan okuma. Senin çok işbirlikçi olduğunu, diğer tarafla top oynamaya çok istekli olduğunu düşünüyor. Bu yüzden ona ve onun uyumsuzlar çetesine Oval Ofis'teki kaltağa -yani bana- karşı durabilecek cesarete sahip olduğunuzu göstermek için sözünüzü bozmak ve tüm planı alaşağı etmek istiyorsunuz."

"Sayın Başkan, onu öldürmek istemiyorum. Sadece geliştirmek istiyorum!"

"Beni bağışla," diyor Maddy. "Çok iyi biliyorsun ki bu plan durursa ölür. Ve eğer kenarlarından kemirmeye başlarsak, gücünü kaybeder. Amerikalıların çoğu zaten sizin sadece çene çaldığınızı ve hiçbir şey yapmadığınızı düşünüyor. Kongre'nin onaylanma oranı şu anda yüzde on dokuz. Cidden tek haneli rakamları mı hedefliyorsunuz?"

"Hayır, hanımefendi, sadece-"

"Beni dinle Aaron. Senden hoşlanıyorum. Zekisin. Bragg'i sevmiyorum. O baş belası bir bomba atıcı ve son bir yıldır senin peşini bırakmıyor."

Trent hiçbir şey söylemiyor.

"Bragg'ın karısı Celine ile tanıştın mı?" diye soruyor

Maddy. "Celine mi? Elbette tanıştım."

"Fransa'dan geldiğini biliyorsun, değil mi? Oraya dönmeyi ne kadar çok istediğini biliyor musun?"

"Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Yapmaz. Kocasının önünde olmaz. Ama başkentten nefret ettiğini biliyorum. Eğer Bragg yeniden aday olursa onu terk etmekle tehdit ediyor."

"Buna inanmıyorum-"

"Yapmalısın. Çünkü bu senin ve benim lehime olacak." Trent şaşkın görünüyor. "Nasıl yani?"

"İki gün içinde Kongre Üyesi Bragg'den ABD'nin Fransa Büyükelçiliği görevini kabul etmesini istediğimi açıklayacağım. Kendisini karmaşık bir ayrılıktan kurtaracak ve sizin de başınızdan gitmiş olacak. Artık liderliğiniz için bir tehdit değil."

Trent endişeyle, "Ama büyükelçilik makamı dolu," diyor. "Arthur Carew'i altı ay önce onayladık."

"Bırak Arthur'u ben düşüneyim. Yasayı açıkladığımızda, yanımda durup alkışları yönetmeni bekliyorum. Şimdi çöreklerinizin başına dönün."

Trent başını sallar. "Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim, hanımefendi." "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Hanımefendi?"

Maddy havada yoğurma hareketi yapıyor. "Hamura karıştırırken tereyağının soğuk olduğundan emin olun."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Edeceğim."

Trent kapıyı açar ve Pearce ona yardım etmek için oradadır. "İyi geceler, Kongre Üyesi."

Pearce, Trent'in cevap vermesini beklemez; hâlâ sıcak olan koltuğa kayar. Ajan kapıyı arkasından kapatır. Pearce Maddy'ye bakar. "Eee?"

"Arthur Carew için prestijli, yüksek maaşlı bir iş bulmanı istiyorum. Kongre onayı gerektirmeyen bir şey. Hızlı yap. Yap şunu."

sulu."

"Arthur Carew? Paris'te değil mi?"

Maddy başını sallar. "Şimdilik."

BÖLÜM

109

Number One Observatory Circle

Burton Pearce, Başkan Yardımcısı Ransom Faulkner'ın evi olan Number One Observatory Circle'daki on dokuzuncu yüzyıldan kalma eve girdiğinde saat sekizi biraz geçmektedir.

Başkan Yardımcısını koruyan Gizli Servis ekibine başıyla selam veriyor.

Faulkner'ın kolon kanseri son altı aydır remisyonda ve evden çalışabilecek kadar iyi durumda. Pekmez gibi hareket ediyor ama gözleri ıslıl ıslıl ve zihni her zamanki gibi keskin.

"Duruşmayı izliyordum," diyor Faulkner. "Görünüşe göre senin oğlan hâlâ savaşın içinde."

Pearce, "Buraya kadar her şey yolunda," diyor. "Savcılığın davası ikinci dereceden.

Tess Hardy de fahiş ücretini hak ediyor."

Faulkner koltuğuna daha da gömülür ve Pearce'a karşısındakine geçmesini işaret eder. "Peki Burton, personel şefimi ne zaman geri alacağım?"

Pearce gülümser. "Rachel mı? Berlin'de mutlu."

Faulkner homurdanır. "Berlin'den *nefret ediyor* ve bunu sen de biliyorsun. Neredeyse onu oraya gönderdiğin için senden nefret ettiği kadar."

"Bakın Şef, Rachel zeki bir çocuk ama pek çok insanı yanlış yönlendiriyor, bunlardan biri de Başkan. Dışişlerinde biraz zaman geçirmesi onu yumuşatacaktır."

Faulkner şüpheli görünüyor ama konuyu değiştiriyor. "Tüm ördekleriniz hala mevzuat üzerinde sıralanmış durumda mı?" diye soruyor.

Pearce başını sallar. "First Gentleman beraat ettiği anda harekete geçeceğiz. Doğu Salonundan Ulusal Adres. Tüm veriler ve tahminler

basın." Uzanıp elini Faulkner'ın elinin üzerine koyar. "Sana orada ihtiyacımız var, Şef."

"Memnuniyetle," diyor Faulkner. "Bu evden çalışma saçmalığı kuşlar için." "Size verdikleri ilaçlar bağışıklık sisteminizi bozuyor. Sen Bunu bilin. Şu anda bir nezle vakası seni çökertebilir. Sağlıklı olmana ihtiyacımız var."

"Hayır," diyor Faulkner. "Sadece prezentabl olmamı istiyorsunuz." "Maddy sadakatini takdir ediyor," diyor Pearce. "Her zaman öyleydi."

"Sanırım benim yolundan çekilmemi, ortalığı karıştırmamamı takdir ediyor. Peki ya bu Büyük Pazarlık fikri boka sararsa? Ya Wall Street çökerse? Ya valiler isyan ederse? Ya seçmenler bize karşı dönerse? Büyük bir risk alıyoruz. Başka hiçbir yönetimin bu kadar ileri gitmemesinin bir nedeni var."

"Bu kesinlikle bir ay atışı," diyor Pearce. "Ama tüm sistemi kurtarabilir."

Faulkner uzun bir iç çeker. "Tamam, Burton. Yerimi biliyorum. Hazır olduğunda, bana sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle. Lazarus'un ölümünden dönmesi gibi ortaya çıkacağım."

Pearce gülümser. "Bu görüntüyü sevdim, Şef. Mükemmel bir optik."

BÖLÜM

110

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Sayın Yargıç, iddia makamı Lindsay Farrow'u çağırıyor."

Mahkeme salonunun kapıları açılır ve genç bir kadın içeri girer. Orman yeşili bir pantolon giyiyor ve film yıldızı güzelliğinde.

Yemin etti, sonra tanık sandalyesine oturdu.

"Bayan Farrow, bize tam adınızı, unvanınızı ve işvereninizi söyleyebilir misiniz?" "Lindsay Anne Farrow. Dijital hizmetler müdürü, kuzeydoğu bölümü,

Walmart."

"İşinizin kapsamını tarif edebilir misiniz lütfen?"

"Evet. Bölgemdeki mağazaların teknik yönlerini denetliyorum.

Tarayıcılar, bilgisayarlar, yönlendiriciler, modemler, gözetleme sistemleri."

"Bayan Farrow, Hasat Operasyonu adlı bir girişimi biliyor musunuz?"

"Öyleyim."

"Tarif edebilir misiniz?"

"Evet ama bu benim şirkette çalıştığım dönemden önceydi. Walmart'ın kısa bir süreliğine uygulamaya koyduğu, gözetim içeriğinin merkezi olarak depolanmasına yönelik deneysel bir programdı. Bu süre zarfında tüm lokasyonlarımızdan gelen güvenlik görüntüleri toplanıyor ve Bentonville, Arkansas'taki genel merkezde bulunan bir sunucuda kaydediliyordu."

"Bayan Farrow, sizden belirli bir tarih ve saatte belirli bir mağazadan o döneme ait güvenlik kamerası görüntülerini almanız istendi mi?"

"Evet, öyleydim. Dedektif Çavuş Marie Gagnon istedi."

"Sayın Yargıç, Eyaletin otuz iki numaralı delili." Bastinelli kumandaya basıyor.

Ekran aydınlanıyor.

Ekranında bir video var. Görüntüyü donduruyor.

Cole Wright ve Suzanne Bonanno'yu bir kasa kuyruğunda birlikte görünce neredeyse yerimden fırlayacaktım. Suzanne ve Cole'un birlikte olduğu bir görüntüyü daha önce hiç görmediğimi fark ediyorum. Dikkatle ekrana bakıyor, yüzlerinde ve vücut dillerinde ipuçları arıyorum. Net olarak görebildiğim tek şey Suzanne'ın bileğindeki tenis bileziği. Umarım jüri de görür.

Salonda bir uğultu kopar, ardından salonda soluk soluğa konuşmalar ve fısıldaşmalar başlar. Yargıç tokmağını vurdu. "Sessizlik!"

Bastinelli rahatsızlığı görmezden geliyor. "Bayan Farrow, bu resmin altındaki dijital kodu bizim için deşifre edebilir misiniz?"

"Elbette. İlk bölüm mağazanın yeri. Bu durumda, Seabrook lokasyonu. Sonra tarih, yedinci Haziran. Sonra saat kodu, on dokuz otuz iki, yani akşam yedi otuz iki."

Suzanne Bonanno'nun kaybolduğu gece!

Bastinelli videoyu çözer. Dükkanın önündeki telaş canlanır. 2 numaralı kasada Cole önde, Suzanne bir adım arkasında. İfadelerinde tuhaf ya da gergin bir şey yok. Adamın ünlü bir futbolcu, kadının da profesyonel bir ponpon kız olması dışında, sadece iki normal müşteri.

Kasiyerin eli Suzanne'ın dokunduğu bir ürünü almak için uzanır - altın ve siyah etiketli mavi bir paket. Bastinelli bu görüntüyü dondurur.

"Bayan Farrow, o eşyanın ne olduğunu tespit edebildiniz mi?"

"Evet. Bir takım mavi polyester çarşaf."

"Satıcının izini sürebildiniz mi?"

"Evet. Tayvan'daki Formosa Industries'di."

Bam! Bağlantı kuruldu.

Umarım jüri de noktaları birleştiriyordur. Suzanne ve Cole o gece birlikteydiler. Suzanne çarşaf almış. O gecenin ilerleyen saatlerinde ortadan kayboldu. Sonra da o çarşafların içine gömüldü.

Bunların hepsi tesadüf olamaz.

Ekran artık siyah ama görüntüler beynime kazındı. Suzanne Bonanno'nun bilinen son canlı görüntüleri.

Şu anda bu görüntüler Cole Wright için pek iyi görünmüyor.

BÖLÜM

111

Concord, New Hampshire

Mahkemede uzun bir gün daha geçti ve şimdi Hugh Bastinelli, Jennifer Pope'un karşısında oturmuş, küçük bir yan masanın üzerindeki şişeden iki parmak viski dolduruyor.

Başsavcı bardağı ona uzatır ve bir tane de kendisi için doldurur. İçindeki sıvıyı yavaşça karıştırıyor. "Ayakların nasıl, Hugh?"

Bastinelli başını sallıyor. Bir davaya bakmak, mahkeme önünde uzun saatler ayakta durmayı gerektiriyor. "Kimse bana savcı olmanın kemerlerimi bu kadar zorlayacağını söylememişti."

Pope gülüyor. "Evet. Topuklularla yapmayı dene." Kadehini kaldırıyor. "Adalet."

Bastinelli kadeh kaldırır. "Adalet." Bir yudum alır ve boğazının arkasında bir sıcaklık hisseder. Pope'un ofisi karanlık ve rahattır, sadece masasının üzerindeki bir çift antika banker lambasıyla aydınlanır. On yıllardır burada kimse sigara içmemiş ama halı ve deri mobilyalar hâlâ geçen yüzyılın tütününün esansını taşıyor ve Pope'un parfümünün kokusuyla hafifçe hafifliyor.

"Protestocular hala adliyenin dışında güçlü bir şekilde devam ediyor mu?"

Pope soruyor. Bastinelli, "Hiç durmayacak gibi görünüyorlar," diyor.

"Vardiyalı çalışıyor olmalılar." Bastinelli viskisini iki eliyle kavırıyor. Dava başladığından beri patronuyla yaptığı bu ilk görüşmeden neredeyse korkmuş bir halde masaya bakıyor. "Nasıl?"

Ne yapıyoruz, Jen?"

Pope bir yudum daha alır. "Bir kurşun deliğimiz ve silahımız olsaydı çok daha kolay olurdu."

"Dumanı *tüten* bir silah" diyor Bastinelli.

"Cidden," diyor Pope. "Bize dağıtılan el ile harika bir iş çıkarıyorsun. Ama Tess Hardy zor biri. Öyle olacağını biliyorduk. Eğer bir çatlak varsa, onu bulacaktır."

"Doğru. O zaman daha da genişletecek."

Pope, "Jürinin asılmasından endişe ediyorum," diyor. "Bence çoğuna ulaşıyorsunuz ama tek ihtiyacı olan güçlü bir direnişçi."

Bastinelli çenesini kapatır. "O zaman onu yeniden yargılayacağız."

Pope başını sallar. Pencereyi işaret ediyor. "Adliyedeki protestocular erişim alanlarını genişletiyorlar. Valinin malikanesinin önünde boy gösteriyorlar. Ayrıca eyalet senatosu başkanının, eyalet meclis başkanının ve birkaç yürütme kurulu üyesinin ön bahçelerinde. Kimse bu sirki yeniden başlatmak istemeyecektir."

Bastinelli, "Tanrım, Cole'un kürsüye çıkmasını çok isterdim," diyor.

"Rüyanda görürsün," diyor Pope. "Tess buna asla izin vermez. Onun adaylık konuşması yapacağından korkuyor."

"Doğru. Ya da bir futbol oyunu çağırın."

Pope'un dahili telefonu çalıyor. Cevap verir. "Ruthie? Hâlâ burada ne yapıyorsunuz? Saat on oldu."

Hoparlörden genç bir kadın sesi geliyor. "Sadece bazı e-postaları yanıtlıyorum, hanımefendi. Bir ziyaretçiniz var. Sizi hemen görmek için ısrar ediyor. Güvenlik onu aşağıda tutuyor."

"Görevli kim?"

"Kevin,
hanımefendi." "Beni
bağlayın."

Ruthie, Pope'u alt kattaki güvenlik görevlisine yönlendirir. Pope aramayı hoparlörde tutar.

"Kevin? Misafir kim?"

"Adı Donovan. Eskiden Patriots için çalışırdı. Yanında bir zarf var. Elinde bir bomba olabileceğini söylüyor."

"Aklı başında
görünüyor mu?" "Evet,
hanımefendi."

Pope kaşlarını Bastinelli'ye kaldırır. "Tamam, Kevin. Gerçek bir bomba olmadığından emin olun, sonra ona eşlik edin."

Pope telefonu kapatır ve Bastinelli'ye bakar. "Şanslı hissediyor musun?"

BÖLÜM

112

Yaklaşık iki dakika sonra başsavcının ofisinin kapısı çalındı.

"Girin!" Pope sesleniyor. Ayağa kalkar. Bastinelli de öyle.

Ağır meşe kapı açılır. Üniformalı bir güvenlik görevlisi, bol bir kot pantolon ve flanel gömlek giymiş altmışlı yaşlarında bir adamın yanında durmaktadır.

Pope güvenlik görevlisine bakar. "Teşekkürler, Kevin. Sakıncası yoksa Ruthie'yle birlikte dış ofiste bekleyin."

"Evet, hanımefendi."

Pope ziyaretçiye elini uzatır. "Bay Donovan? Ben Başsavcı Pope, bu da Hugh Bastinelli, başsavcı yardımcısı."

Bastinelli Donovan'ın elini sıkar. Hava sıcak ve nemli. Ziyaretçi biraz korkmuş görünüyor.

"İçeri gelin," diyor Pope. "Lütfen oturun." Küçük bir konferans masasının arkasından fazladan bir sandalye çekip masanın yanına taşıyor.

Donovan koltuğa oturur. "Teşekkür ederim." Elinde büyük bir zarf tutuyor. "Ben Craig Donovan. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Bastinelli sandalyesini konuğa yaklaştırıyor. "Pats'in uzun süredir çalışanı olduğunu söylemişsiniz?"

"Evet, efendim. Personel fotoğrafçısıydım."

Pope masasına geri dönmüş, deri ofis koltuğunda sallanıyor. "Peki bu iş neyi gerektiriyordu?"

"Temel olarak sahne arkası görüntüleri çektim. Yayın için değil, sadece organizasyon kayıtları için. Antrenmanları, gezileri, kutlamaları, yardım ziyaretlerini, aklınıza ne gelirse çektim."

"Peki ya şimdi?"

"On yıl önce emekli oldum. Kızıma yakın olmak için buraya taşındım."

"Peki bu görüşmeyi neden istediniz Bay Donovan? Bu kadar

Beni hemen görmek zorunda olman önemli miydi?"

Donovan zarfa bakar. "Duruşmayı izlemek anılarımı canlandırdı. Herkes Cole ve Suzanne'ı tanıyordu ama benim tanıdığım gibi değil."

"Cole Wright ve Suzanne Bonanno'yu tanıyor muydunuz?" diye soruyor Bastinelli.

"Elbette yaptım," diyor Donovan. Sonra biraz geri adım atar gibi oluyor. "Açıklamama izin verin. Onları bir fotoğrafçı gibi tanıyordum. Fotoğraflarını çektim. Onlarla konuşturdum, çekim için şöyle ya da böyle hareket etmelerini sağladım, bu tür şeyler."

"İkisinin de fotoğrafını mı çektiniz?" diye soruyor Pope.

"Evet, ama birlikte değil. Amigo kızları genellikle rutinlerini prova ederken veya topluluk etkinliklerinde göründüklerinde çekerdim. Oyuncuları ise, dediğim gibi, daha çok antrenmanlar sırasında ve tesis çevresinde çekerdim. Ve takım kutlamalarında. Bir galibiyetten sonraki partiler gibi."

Bastinelli Donovan'ın elindeki zarfa bakar. O kadar sıkı tutuyor ki, kenarları kırışmış. "Peki zarfın içinde ne var Bay Donovan? Bize göstermek için sabırsızlandığınız şey nedir?"

"Bak," diyor Donovan, "anlamalısın. Cole Wright'ı severdim. Bana karşı hep nazikti. Bana hiç tavır yapmadı. Ama tanık kürsüsündeki o kadını, doktoru duyduğumda..."

"Adli tabip mi?" dedi Pope. "Dr. Woods mu?"

"Evet," diyor Donovan. "O."

"Peki ya o?" diye soruyor Bastinelli.

"Suzanne'ın boğulmasıyla ilgili bir şey söyledi," diyor Donovan. "Bu bana Cole çalarken çektiğim bazı fotoğrafları hatırlattı ve bunu buldum." Donovan zarfın kopçasını parmaklıyor ve kapağını açıyor. Sekize on ebadında renkli bir baskı çıkarır ve masanın üzerine koyar.

Fotoğraf bir spor tesisinin sert floresan ışığında çekilmiş gibi görünüyor - bir soyunma odası ya da antrenman alanı. Bir grup erkek sporcu havlu ya da egzersiz kıyafeti giymiş. Birkaçı kollarını kaldırmış. Diğerleri yumruklarını sıkıyor.

Bastinelli'nin kalbi kalkıyor.

Resmin sağ tarafında, elleri bir amigo kızın boynunda olan Cole Wright görölüyor.

BÖLÜM

113

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Ertesi sabah erkenden, duruşmanın başlamasından çok önce, karşı tarafın avukatları Yargıç Walter Dow'un mahkeme salonunun hemen arkasındaki odasında toplanırlar.

Eski Patriots fotoğrafçısının fotoğrafı konferans masasında Dow ve Tess Hardy'nin arasında duruyor. Başsavcılıktan ayrıldığından beri Hugh Bastinelli hiç uyumadı. Gözlerini ovuşturuyor.

"Sayın Yargıç," diyor Hardy, "bu kışkırtıcı bir durum, savcılığın son dakika çaresizlik oyunu. Buna izin veremezsiniz."

Dow'un üzerinde elbise pantolonu ve gömlek kolları var. Siyah bornozu kapalı kapının arkasındaki bir kancada asılıdır. "Sakin olun Bayan Hardy. Henüz kahvemi içmedim." Bastinelli'ye döner. "Bu fotoşoplanmış olabilir mi?"

"Fotoğrafçı dijital dosyayı üretebilir, Sayın Yargıç. Gerçek olduğunu düşünmeseydim getirmezdim." Hardy'ye baktı. "O kadar aptal değilim."

"Fotoğrafçı kontrol edildi mi?" diye sorar Dow. "Craig Donovan mı?"

"Bu sabah bazı aramalar yaptık, Sayın Yargıç. O bir kaçık değil. Fotoğraf çekildiği sırada Patriots organizasyonunun maaş bordrosundaydı. İyi şartlarda emekli olmuş. Şimdiye kadar ona kefil olacak iki eski yöneticim var."

Tess Hardy, "Sayın Yargıç, bu adam tanık listesinde yoktu," diyor. "Doğru," diyor Bastinelli, "çünkü onun varlığından haberimiz yoktu."

"Bu benim sorunum değil," diyor Hardy sert bir şekilde. "Siz işinizi yapmadınız." Dow fotoğrafı eline alır ve dikkatle inceler. "Bayan Hardy haklı,

Hugh. Bu son derece önyargılı olabilir."

Bastinelli öfkesinin yükseldiğini hisseder. "Sayın Yargıç, jüri bunu görmeyi hak ediyor! Cole Wright'ın ruh halini ve kadınlara yönelik önceki saldırgan davranışlarını ortaya koyuyor."

Dow Hardy'ye döner. "Müvekkiliniz bu fotoğraftan haberdar mı?"

"Nereden bileyim, Sayın Yargıç? İlk kez kendim görüyorum."

"Dinle," dedi Dow, fotoğrafı yere bırakarak. "Size yirmi dört saatlik bir erteleme vereceğim. Ama Bay Bastinelli'ye katılıyorum. Eğer resim gerçekse, izin verme eğilimindeyim."

Başsavcı yardımcısı, hakimi odasında kucaklamak istiyor. Ama poker suratını koruyor. "Halk bunu takdir ediyor, Sayın Yargıç."

"Bana henüz teşekkür etme." Dow önce Bastinelli'yi sonra da Hardy'yi işaret eder. "İkinizi de uyarıyorum. Kararımı vermeden önce bu fotoğrafın gazetelerde, televizyonda ya da internette yayınlandığını görürsem fikrimi değiştirmeye meyilli olacağım."

BÖLÜM

114

Kingston, New Hampshire

Doug Lambert, Cole Wright'ın handaki süitinin kapısında durmaktadır. "Tess Hardy sizi görmeye geldi, efendim."

"Şimdiden mi?"

Tess daha önce onu arayarak mahkemenin bugün için ara vereceğini ama onunla şahsen konuşması gerektiğini söylemişti. Bu sadece yirmi dakika önceydi.

O zamandan beri Cole, fitness programının web sitesinin yeni ana sayfasını inceleyerek dikkatini dağıtıyor. Değişiklik listesini bir han kırtasiye kağıdına not ediyor.

Hardy içeri dalmadan önce Lambert'ın kenara çekilecek vakti bile olmuyor. Masanın üzerine bir zarf atar. "Nedir bu?"

"Size de günaydın," diyor Cole. Zarfı açıp içinde ne olduğunu gördüğünde ruh hali anında değişir. "Oh, kahretsin," diye mırıldanır. "Bu hiç iyi değil."

Hardy, kız tam yüzüne gelene kadar eğiliyor. "Ne haltlar dönüyor orada?" Fotoğrafi işaret ediyor. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet," diyor Cole. "Benim. Nereden buldun bunu? Orada olduğunu hiç bilmiyordum."

"Onu ben bulmadım. Savcılık buldu. Dow da bunu kanıt olarak kabul etmeyi düşünüyor."

"Bu delilik," diyor Cole. "Bunun hiçbir anlamı yok. Tam olarak ne olduğunu hatırlıyorum. Fotoğraf, Pazar günü maç için yola çıkmadan önceki gece antrenmandan sonra Foxborough'daki antrenman odamızda çekilmişti."

Atlanta Falcons'a karşı."

"Cole. Bir amigo kızı boğarak öldürmekle suçlandığını hatırlatmama gerek var mı? Ve şu anda ellerin bir amigo kızın boğazındayken çekilmiş bir fotoğrafına bakıyorum!" Hardy resme dokunuyor. "Cole, kim bu kız? Lütfen, lütfen, *lütfe*n bana Suzanne Bonanno olmadığını söyle."

Cole yukarı bakar. "Tess, nefes al. Bu düşündüğün şey değil."

BÖLÜM

115

Seabrook, New Hampshire

Subaru'yu Seabrook'un Harborside Park'ında, otelimden arabayla otuz dakika uzaklıktaki bir yere çekiyorum.

Duruşmanın neden bir gün ertelendiğinden emin değilim ama Teresa Bonanno'dan benimle konuşmak istediğini söyleyen telefonu aldığımda boş olduğum anlamına geliyordu. Bu sabah. Güvenli bir yerde. Bu parkı önerdi. İşte buradayım.

Plaj sezonunun resmen sona erdiği bu bulutlu günde otoparkta sadece birkaç araba daha var. Gri Atlantik'in çalılık yeşil bir çimenliğin ötesine uzandığını görebiliyorum.

Ama Teresa yok.

Araba kullanırken başka bir mesaj bırakıp bırakmadığını görmek için telefonumu elime aldım. Birden camıma vuran yumruk sesleri duydum. Kalbim yerinden fırladı.

Bu o.

Teresa sakın görünüyor, onu geçmişte gördüğüm kadar sinirli değil. Bir sigara yakmış, derin nefesler çekiyor. Arabadan indiğimde "Geldiğiniz için teşekkürler," diyor. Sahili işaret ediyor. "Hadi yürüyelim."

Teresa ile nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bana Cole Wright'ın kız kardeşini tehdit ettiğini söylediğinde ona inandım. Ama polis açıkça onu inandırıcı bulmadı. Duruşmada ifade vermeye çağrılmadı, yani savcı da onu inandırıcı bulmadı. Ama bugün düzgün görünüyor. Gözleri açık ve istikrarlı bir şekilde yürüyor.

"Nasılsın, Teresa?"

Cebinden küçük bir madalyon çıkarıyor. "Bugün altı aydır ayıgım."

Vay be. Bu bir değişiklik. "Teresa, bu harika. Seninle gurur duyuyorum."

Gerçekten

am.

Başını sallıyor. "Teşekkürler." Sonra elini omzuma koydu. "Ortağın için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Onu özlüyorum."

Teresa ve benim ortak noktalarımızı düşünüyorum: Cole Wright, Suzanne'i canlı gören son insanlardan biriydi. Ve Garrett'ı canlı gören son insanlardan biri.

"Yani duruşmadaydın?" diye soruyor. "Her gün."

"Nasıl oldu? Annem nasıldı?"

"Annen harikaydı. Onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Evet. Öyleydi. Keşke onun yanında olabilseydim," diyor Teresa, "ama kendimi adliyeye gitmeye zorlayamıyorum."

Yürürken, keşke daha kalın bir ceket getirseydim diyorum. Rüzgar gerçekten sudan esiyor.

"Kız kardeşimin fotoğraflarını gösterdiler mi?" Teresa usulca soruyor. "Kemikleri ve her şeyi?"

"Yaptılar, Teresa. Göstermek zorundaydılar. Ama amigo kız üniformasıyla çekilmiş fotoğraflarını da gösterdiler ve gerçekten çok güzel görünüyordu."

Teresa'nın duymak istediğinin bu olmadığını hemen hissediyorum. "O üniformayı çok kıskanıyordum," diyor suya bakarak. "Suzanne her şeye sahipti. Güzel bir yüz. Mükemmel bir vücut. Harika bir iş. Ünlü bir erkek arkadaş. Ben mi? *Bok* gibiydim."

"Ablana kızgındın, anlıyorum. Her şeyi başarmış gibi görünüyordu. Biraz kıskançlık hissetmen doğaldı."

Teresa başını sallar. "Onun sahip olduğu şeyi çok istiyordum. En azından bir parçasını." Sigarasından bir nefes çekiyor ve dumanını dışarı üflüyor. "Ben de bir erkek arkadaş istiyordum."

"Annenin senin gençlik aşkından bahsettiğini hatırlıyorum."

"Bir aşktan daha fazlasıydı. Önce Tony Romero, sonra Cole Wright," diyor Teresa. "Bir gün hepimiz buradaydık, üçümüz." Kumların üzerindeki bir noktayı işaret ediyor. "Tam oradaydı. Suzanne'ın peşime bu kadar takılmasından hoşlanmadığı belliydi ama Cole'un bir itirazı yoktu. O bahar gerçekten çok sıcaktı ve Suzanne serinlemek için suya girdiğinde, ona o zaman söyledim."

"Ona ne söyledin?"

"Onunla seks yapmak istediğimi."

"Teresa! Kaç yaşındaydın?"

"Yeterince büyüktüm. Ama bakire değildim."

Bu işin nereye varacağını duymak beni geriyor. Ama sormak zorundayım.
"Cole ne yaptı?"

"Beni öptü. Tam burnumdan. Sanki yavru köpekmişim gibi. Ve hepsi bu kadardı. Çok utanmışım. O günden sonra ondan nefret ettim."

Aklıma bir fikir geldi. "Teresa," diyorum, "bana olanları anlattığında Cole'dan intikam almaya mı çalışıyordun? O zamanlar seni reddettiği için mi Cole'un kız kardeşini tehdit ettiği hikâyesini uydurdun?"

Teresa yere bakar. "Bağışmalar olduğunu biliyorum ama ne duyduğumdan emin değilim. O zamanlar çoğu zaman oldukça sarhoştum."

"Bu yüzden mi beni buraya kadar getirdin, Teresa? Cole Wright'ı baştan çıkarmaya çalıştığını itiraf edebilmek için mi?"

"Hayır, başka bir şey var." Teresa sigarasını kuma attı. "Bir doktorun Suzanne'ın hamile olabileceğine dair ifade verdiğini duydum."

"Doğru. Ama bilimsel bir kanıt yoktu. Emin olmanın bir yolu yok."

"Eminim," diyor Teresa. "Öyleydi."

Ne?

Bu işin aslını öğrenmeliyim. Birkaç metre ileride bir bank görüyorum ve oturmamızı öneriyorum. "Teresa," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Suzanne'ın hamile olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kaybolmadan önceki gece bana söyledi. Bu yüzden Cole'dan ayrılacağını söyledi."

"Neden? Takımdan atılmasına neden olacağı için mi?"

"Hayır. Çünkü bu onun bebeği değildi. Tony Romero'nun bebeği idi."

BÖLÜM

116

Beyaz Saray

Başkan Madeline Wright, Oval Ofis'in bir kat altındaki kalabalık Durum Odası'nda oturmuş, Güney Çin Denizi'ndeki bir durumun çözülmesini izliyor. Kocanız cinayetten yargılanıyor diye dünyanın durmadığı ortaya çıktı.

Masanın etrafında Savunma Bakanı George Flanders, Genelkurmay Başkanı Buck Franklin, Deniz Operasyonları Şefi Rick Boone ve Maddy'nin ulusal güvenlik danışmanı Lydia Carmichael var. Genç personel ve irtibat görevlileri arkalarındaki duvarlara yaslanmış durumda.

"Biraz daha yaklaşabilir miyiz?" diye soruyor Maddy.

Odanın önündeki büyük ekranlardan birinde, elektronik bir harita, Filipinler'in en büyük adası olan Luzon'un iki yüz yirmi kilometre batısındaki küçük bir mercan adası olan Scarborough Shoal olarak da işaretlenen Bajo de Masinloc'u yakınlaştırıyor. Denizin ortasındaki bu küçük kara parçası yıllardır için için yanan bir sorun. Ve şimdi alevlenmeye hazır gibi görünüyor.

Çin mercan adası üzerinde egemenlik iddiasında bulundu ve ekipler Filipinlilerin nesiller boyu avlandıkları yerel balıkçılık alanlarına erişimini engellemek için yüzer bariyerler inşa etti.

Birkaç saat önce Filipin donanmasına ait BRP *Antonio Luna* firkateyni bölgeden geçerek yüzer bariyerleri parçaladı ve bu sırada hafif silahlı iki Çin sahil güvenlik gemisinden ateş aldı. *Antonio Luna* mürettebatı tüfeklerle ateşe karşılık verdi.

"Kayıp var mı?" diye soruyor Maddy.

"Bilinmiyor efendim," diyor Flanders. "Çatışma durdu, ama bizim

sorun Çin donanmasıdır."

Maddy, Amiral Boone'a bakıyor. "Son durum nedir?"

"Çin muhripleri CNS *Guilin* ve CNS *Changsha* tartışmalı bölgeye doğru kanat hızıyla ilerliyor. Bir saat içinde görev yerlerinde olmalarını bekliyoruz."

"Peki ya mal varlığımız?" diye soruyor Maddy.

"USS *Ronald Reagan* uçak gemisi grubu yaklaşık iki yüz mil güneyde, ancak bölgenin hava koruması altında. Ayrıca Los Angeles sınıfı bir saldırı denizaltısı olan USS *Jefferson City* de yakınlarda devriye geziyor. *Jefferson City* daha yakına taşınabilir, Sayın Başkan. Bunu doğrudan bir provokasyon olarak görmüyorum."

"Emri ver," diyor Maddy.

Boone, "Asıl sorun Çin destroyerleri, efendim," diyor. "Neyin peşinde olduklarından emin değiliz. Belki de sadece bayrak göstermeye ve bir şey anlatmaya geliyorlardır."

"Umalım da hepsi bu kadar olsun," diyor Maddy. "Sadece biraz kas esnemesi."

Filipin fırkateyninin iki Çin savaş gemisiyle boy ölçüşemeyeceğini biliyor. Ayrıca fırkateynin saldırıya uğraması ya da daha kötüsü batması halinde Filipinler ile yüzyıllardır yürürlükte olan karşılıklı savunma anlaşması uyarınca ABD'nin karşılık vermesi gerektiğini de biliyor. Ve füzeler bir kez uçmaya başladığında geri dönüşü olmayabilir.

"Sanırım arka kanallarımızda çalışıyoruz," diyor Maddy.

"Evet efendim," diyor Flanders. "Şu ana kadar Pekin'de kimse telefonu açmıyor."

Bir yardımcı öne çıkar ve Maddy'nin önüne bir kâğıt koyar. Gözlerini aşağı çevirir ve notu okur: *Birinci Beyefendi, satır 2.*

Maddy önündeki konsola bakıyor ve yanıp sönen bekleme ışığını görüyor. Şakaklarını ovuşturuyor. *Bölgelere ayır! Bu iş tamamen bununla ilgili.*

Anlık bir karar verir. Kağıdın üzerine *Not now yazıyor* ve yardımcısına geri veriyor.

Yaklaşık on saniye sonra ışığın yanıp söndüğünü görür.

Önce Armageddon'u engelle. Sonra Cole'un çağrısına cevap ver.

Maddy kafasını boşaltmak için bir anlığına gözlerini kapatır. Gözlerini açtığında savunma bakanına döner. "Manila ile tekrar temasa geçin. Onlara fırkateynlerini en yakın Filipin gemisine doğru çevirmelerini tavsiye ettiğimizi söyle."

liman-hemen." "Peki
efendim."

Boone'a bakıyor. "Uçak gemilerimiz Çin destroyerleriyle doğrudan iletişim
kurabilir mi?"

"Deneyebiliriz, hanımefendi."

"Yapın. *Antonio Luna*'ya saldırırlarsa onları denizin dibine göndereceğimizi
açıkça söyleyin."

BÖLÜM

117

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Ertesi sabah, Ron Reynolds mahkemeye girerken yanından geçerken bana fısıldıyor: "Başsavcı yardımcısının bomba gibi bir haberi olduğunu duydum."

Hâlâ Teresa Bonanno'nun dün bana verdiği haberi sindirmeye çalışıyorum. Suzanne gerçekten Tony Romero'nun bebeğine hamile miydi? Yeni keşfettiği ayıklığına rağmen, Teresa daha önce de yalan söylediğini itiraf etmişti. Ve ona güvenilebileceğimden emin değilim.

Mahkeme katibinin sesi düşüncelerimi böldü. "Herkes ayağa kalksın!"

Yargıç Walter Dow içeri girer ve kürsünün arkasına oturur. "Oturun." Bazı kağıtları karıştırır, sonra Bastinelli'ye bakar. "Eyalet devam etmeye hazır mı?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Dow gözlüklerini indirir ve mahkeme salonuna bakar. "Daha önce de yaptığım gibi salondakileri uyarıyorum, herhangi bir onaylama ya da onaylamama ifadesine ya da herhangi bir taşkınlığa müsamaha göstermeyeceğim. Eğer kendinizi kontrol edemezseniz, mübaşirler sizi dışarı atacaktır."

Savcılığın elinde her ne varsa, oldukça ilgi çekici olmalı.

Dow elini Hugh Bastinelli'ye doğru sallar. "Devam edin, Avukat

Bey." "Eyalet Bay Craig Donovan'ı çağırıyor."

Kadife ceketli, gergin görünümlü bir adam kapıdan içeri giriyor ve tezgâhtar ona yemin ettiriyor.

Bastinelli'nin adamın kimlik bilgilerini öğrenmesi sadece bir iki dakikasını alıyor. Şu anda altmışlı yaşlarında olan Donovan, uzun yıllar Patriots için çalışmış emekli bir profesyonel fotoğrafçıdır. Fotoğrafları o çekmiş.

Suzanne Bonanno ve Cole Wright'ın da aralarında bulunduğu amigo kızların ve oyuncuların fotoğrafları.

O neden burada? Ne biliyor?

"Bay Donovan, Cole Wright'ı bugün mahkeme salonunda görüyor musunuz?" "Görüyorum."

"Jüri için onu gösterebilir misiniz lütfen?"

Donovan savunma masasında oturan Cole Wright'ı işaret ediyor.

"Tanığın sanığı teşhis ettiği kayıtlara geçsin." Bastinelli devam ediyor. "Bay Donovan, Atlanta Falcons deplasman maçından önce Patriots oyuncularını Gillette Stadyumunun antrenman alanında gözlemlediğiniz bir durum oldu mu?"

"Evet, efendim."

"Peki bu olayın fotoğraflarını çekiyor muydunuz?"

"Görevde değildim. Arabama giderken tesadüfen tesisten geçiyordum. Fotoğraf makinem her zaman yanımdaydı, bu yüzden birkaç kare çektim."

"Bu fotoğraflar yayınlanmak ya da tanıtılmak için miydi?" "Hayır, bu benim işimin bir parçası değildi. Sadece bazı samimi fotoğraflar."

"Yani bu resimleri halka göstermek için ön bürodan hiç onay almadınız mı?" "Hayır. Onları hiç kimseye göstermedim."

"Ve jüriye göstermek üzere olduğum fotoğrafı çektiğinizden beri sizdeydi, doğru mu?"

"Evet."

"Siz bunu başsavcılığa getirene kadar başka kimse görmedi, doğru mu?"

"Bu doğru."

"Ve sizin ifadenize göre bu görüntü gerçek mi? Photoshoplanmamış, kırılmamış veya herhangi bir şekilde manipüle edilmiş mi?"

"Olmadı."

Bastinelli kumandayı alır. "Sayın Yargıç, Devletin otuz sekiz numaralı kanıtı."

Hardy ayağa fırlar. "Sayın Yargıç, bu delilin kışkırtıcı, önyargılı ve kanıtlayıcı olmadığı gerekçesiyle sunulmasına tekrar itiraz ediyorum!"

"Not edildi, Bayan Hardy. Ve reddedildi. Devam edin, Bay Bastinelli."

Bastinelli tanığa bir adım daha yaklaşır. "Bay Donovan, bu olay sırasında çektiğiniz fotoğraflardan biri mi?"

Kumandaya tıklıyor ve ekranda renkli bir fotoğraf beliriyor.

Herkesin nefesi kesilir. Jüri üyeleri. Galerideki seyirciler. Ben. Dow tokmağını vurdu. "Sessizlik!"

Gördüğüm şeye inanamıyorum. Arkadan sarışın bir amigo kıza bakıyorum. Geriye doğru eğiliyor. Cole Wright onun önünde, kollarını açmış, yüzünde boktan bir sırıtışla duruyor. Elleri amigo kızın boynunda.

Kürsüden bir tokmak daha. "Düzen dedim!"

Bastinelli fotoğrafı işaret ediyor. "Bay Donovan, o fotoğrafta Cole Wright'ı görüyor musunuz?"

"Evet, sağ alttaki mavi sweatshirtli olan." "Elleri amigo kızın boğazında olan adam." "Evet."

"Bay Donovan, devam etmekte olan bir saldırıyı fotoğrafladığınıza inanıyor muydunuz?"

"Hayır, efendim. Bay Wright sadece dalga geçiyordu."

"Dalga geçmek." Bastinelli jüriye bakar. "Yoksa sizce bazı öfkelerini mi dindirmeye çalışıyordu?"

"İtiraz ediyorum!" Hardy neredeyse masanın üzerinden atlıyor.

Bastinelli ona bakar. "Soruyu geri çekiyorum." Yavaşça savcılık masasına doğru yürür ve oturur. "Tanık sizin."

Hardy bir anda sandalyesinden kalktı.

Ben de öyle yapardım.

"Bay Donovan, tanışmıyoruz. Ben Tess Hardy, Bay Wright'ın savunma avukatıyım."

"Biliyorum," diyor Donovan. "Seni televizyonda görmüştüm."

"O halde Bay Bastinelli'nin o resmi göstermesine neden itiraz ettiğimi biliyorsunuzdur, değil mi?"

"Sanmıyorum-"

"Çünkü bu tamamen yanıltıcı."

"İtiraz ediyorum!" diye bağırıyor Bastinelli. "Avukat ifade veriyor."

Dow, "Kabul edildi" dedi. "Bayan Hardy, sorunuz varsa çerçeveleyin."

"Evet, Sayın Yargıç, biliyorum." Ekrana doğru birkaç adım atıyor ve amigo kızın görüntüsüne dokunur.

"Bay Donovan, bu açıdan bakıldığında jüri amigo kız üniforması giyen kişinin yüzünü göremiyor. Fotoğrafı çekerken o kişiyi teşhis edebildiniz mi?"

"Evet, öyleydim."

"Kimdi peki? Jüriye burada kimin kışına baktığımızı söyleyin." "Timmy Gervin."

Salonda gergin kahkahalar patlıyor ama yargıç dik dik bakınca sessizleşiyor. Bastinelli'nin kızarmış yüzünü buradan görebiliyorum. Acısını ve utancını hissediyorum. Muhabirlerin tahmin ettiği "bomba" buraya kadarmış.

"Peki Timmy Gervin kim?" Hardy devam ediyor.

"Patriots'ta yardımcı ekipman müdürüydü."

"Erkek bir ekipman müdürünün neden amigo kız gibi g i y i n d i ğ i n i bana söyleyebilir misiniz?"

"Bilmiyorum. Olay başladığında orada değildim. Sanırım sadece etrafta oynuyordu."

"Oyalanıyorum. Anlıyorum. Bay Gervin'in amigo kız üniforması giymek gibi bir alışkanlığı var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bay Gervin herhangi bir şekilde yaralanmış gibi görünüyormuydu?" "Hayır. Sürekli güldüğünü hatırlıyorum."

"Yani burada her ne oluyorsa, şakanın içindeymiş gibi görünüyordu?"

"Öyle görünüyordu, evet."

"Yani bu fotoğrafı ürettiğinizde, fotoğrafın bir grup erkek iş arkadaşının oyun oynadığını gösterdiğini biliyor muydunuz?"

Hardy'nin ne yaptığını anlayabiliyorum. Jüri bu görüntüyü geri alamaz. Tek yapabileceği onu etkisiz hale getirmeye çalışmak. Müvekkiliniz cinayetten yargılanırken, jürinin hatırlamasını isteyeceğiniz son şey, birini öldürüyormuş gibi yaptığı bir fotoğraftır.

"Biliyordum."

"Peki neden şimdi gündeme getirdiniz Bay Donovan? Neden aceleyle başsavcının ofisine götürmek zorunda hissettiniz?"

"Cole Wright'ın Suzanne Bonanno'yu boğduğuna dair mahkeme haberlerini duydum ve kimsenin bir şey sakladığını düşünmesini istemedim."

Hardy kürsüye doğru adım atıyor. "Sayın Yargıç, kayıtlara g e ç s i n ! Bu tanık bir tıp ya da adli tıp uzmanı değil!"

"Kabul edildi." Dow jüriye bakar. "Jüri tanığın son cevabını dikkate almayacaktır."

Hardy bir sonraki sorusunu sormadan önce kendini toparlar.

"Bay Donovan. Bir fotoğraf zamanın bir anını yakalar, öyle değil mi?"

değil mi?"

"Bir saniye, doğru."

"Ve bu resme neyin yol açtığını gerçekten bilmediğinizi itiraf ettiniz, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

"Yani hayır mı?"

"Bu doğru. Daha önce ne olduğunu bilmiyorum."

"Ama tanık olduğunuz kadarıyla zararsız bir şaka gibi görünüyordu, değil mi?" "Sanırım öyle, evet."

"Başka sorum yok."

Bastinelli ayağa kalkar ve ceketini düğmeler. "Sayın Yargıç, iddia makamı dinleniyor."

Stratejisi açık. Bu resim *tam olarak* jürinin hatırlamasını istediği şey.

BÖLÜM

118

Beyaz Saray

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Oval Ofis'te kocasının daha önce hiç görmediği bir fotoğrafına bakmaktadır. Fotoğrafta genç bir kadın gibi giyinmiş genç bir adamı boğuyormuş gibi yapıyor.

Çiftin günlük telefon görüşmeleri, Maddy'nin Cole'a sarsılmaz desteğini göstermesi için bir zaman olmuştur. Bugün öyle değil. Tess Hardy ile bir konferans görüşmesi yapıyorlar.

"Cole, aklından ne geçiyordu?" Maddy, bunun Birinci Beyefendi'yi ne kadar kötü gösterdiğini bilerek talepte bulunur.

"Bağlamından koparılmış bir şakaydı," diyor Cole. "Zararsız bir eğlenceydi. O sırada kimse bu konuda üzgün değildi."

"Şimdi de buna üzülüyorlar! Peki ben bunu neden haberlerden duyuyorum?"

"Seni uyarmaya çalıştım," diyor Cole.

"Özür dilerim," diyor Maddy. "Aşağıda işim vardı." *Armageddon ile biraz meşguldüm.*

Tess Hardy'nin söyledikleri onu tekrar oraya sürüklüyor.

"Sayın Başkan," diyor Hardy, "Cole resmi açıklamak için tanıklık etmek istiyor."

"Kürsüye çıkmak ister misin Cole?" diye sorar Maddy. "Bu büyük bir risk." "Eğer yapmazsam bu daha büyük bir risk. Savcılık beni şiddet yanlısı biri olarak resmetti.

adam. Onlara öyle olmadığımı göstermeliyim."

"Ne düşünüyorsun, Tess?" diye sorar Maddy.

"İddia makamının davası tamamen ikinci dereceden ve

Sağlam bir kanıt. Sadece bir dizi bağlantısız durumu bir araya getirmeye çalışıyorlar. Bir saat. Bir bilezik. Bir sayfa. Bir fotoğraf-"

"Ve her şeyi açıklayabilirim!" diyor Cole.

"Zorunda değilsin," diyor Hardy. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, unuttun mu? İspat yükümlülüğü onların üzerinde. Ve bence kanıtlarında delikler açarak oldukça iyi bir iş çıkardık. Jüride en az bir kişinin kalmasını sağlamaya yetecek kadar. İhtiyacımız olan tek şey bu."

Cole, "Askıya alınmış bir jüri istemiyorum!" diyor. "Bu sonsuza dek üzerimde asılı kalacak bir bulut demek. Tekrar peşime düşme riskinden bahsetmiyorum bile. Maddy, bunun bitmesine ihtiyacımız var! Hem senin hem de benim iyiliğim için."

"Seni anlıyorum Cole," diyor Maddy. "Aklanmak istediğini biliyorum. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz."

Maddy masasının kenarındaki iki ayak yüksekliğindeki kâğıt yığınının bakıyor, Büyük Pazarlık'ın son taslağı. En büyük başarısı. Onun mirası. Tabii bunu kongre zeminine taşımayı başarabilirse.

Ve eğer bu davadan kurtulabilirse.

"Tess," diyor Maddy, "hazır olması için ona koçluk yapabilir misin?"

"Ben çok iyi koçluk yaparım," diyor Cole. "Koçlarıma sorabilirsiniz."

Maddy programına bakar. "İki dakika içinde Çin'le ilgili bir toplantım var. Cole, seni seviyorum ve sana güveniyorum. Eğer tanıklık etmek istiyorsan, bu sadece ve sadece senin kararın. Anlaşıldı mı, Tess?"

Hardy saygıyla cevap verir, "Evet, Sayın Başkan. Açık ve net."

BÖLÜM

119

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Cole Wright'ın ifade vermeye karar verdiği söyleniyor. Belki bu öğleden sonra. Belki de yarın.

Ron Reynolds telefonundan *Globe* için bir güncelleme yazmayı bitirirken adliye merdivenlerinde onunla birlikte duruyorum.

"Peki Bayan Ceza Avukatı, sizce Hardy onu nasıl hazırlıyor?" Ron bana sordu.

"Önemli olan Tess'in ona kürsüde söyleyecekleri konusunda koçluk yapması. Kelimesi kelimesine. Sonra da müvekkilinin bunu takip etmesi gerekiyor."

"İfade vermesinin bir hata olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Eğer normal bir cinayet sanığı olsaydı, evet derdim. Ama Wright daha büyük bir kitleye oynuyor. Ve unutmayın, o bir futbol oyuncusuydu. Sıkı bir uç. Hail Mary'ye inancı var."

Çantamdaki telefonum çalıyor. Ron bana başıyla selam verip mesajlaşmaya devam ediyor. Merdivenlerden yukarı yürüyorum ve galeri girişinin yanında boş bir yer buluyorum.

Numarayı tanımıyorum ama yine de açıyorum. "Alo, ben Brea Cooke."

"Brea. Ben Daryna." Bir duraklama. "Ukrayna'dan arıyorum."

Garrett'in hacker bağlantısı!

Daryna'nın ağır bir Doğu Avrupa aksanı var ve sesi ergen gibi çıkıyor. "Ne tür bir telefon kullanıyorsun?" diye soruyor.

Bir saniye düşünmem gerekiyor. "Bu bir iPhone. Umm... iPhone 16. Neden?"

"Sana bir uygulamanın linkini göndereceğim. Aldığında bana haber ver."
Ekranıma bakıyorum. Basit siyah bir simge ile bir mesaj geliyor - Rus alfabesinden *bir K* harfine benziyor. "Buldum."

"Şimdi uygulamayı açın ve yükleyin." "Bu ne için?"

"Konuşma. Yap şunu."

Simgeye tıklıyorum ve yönergeleri takip ediyorum. Yaklaşık on saniye sürüyor. "Tamam, bitti."

"Güzel. Güvendeyiz. Bu bağlantı artık şifrelenmiş durumda. Benim ve senin tarafın. Konuşabilir misiniz?"

Kimsenin duymadığından emin oluyorum. "Evet. Konuşabilirim."

"Garrett için üzgünüm. Onun sesini duymayı özledim." "Ben de öyle."

"Ve irtibata geçemediğim için özür dilerim. Sunucum bir drone saldırısında yok edildi. Tüm ağıma tehlikeye girdi. Son birkaç aydır göçebe gibiydim. Sonunda daha güvenli bir yer buldum."

"Neredesin?" "Önemli değil."

"Garrett'in sana güvendiğini biliyorum, Daryna. Senin en iyisi olduğunu söyledi."

"O da sana güveniyordu. Herkesten çok. Eğer ona bir şey olursa, raporumu sana vermemi söyledi."

"Ne raporu?"

"Benden Wright yönetimini yıkmaya çalışan bir operasyonu araştırmamı istedi. Çok yüksek bir kaynaktan bir ipucu aldığını söyledi."

Çok yüksek bir kaynak mı?

Havaalanı! Cole Wright!

Daryna, Garrett'in başkanın kocasıyla görüştüğünü biliyor mu? Bunu kendime saklamaya karar verdim. "Peki kaynak ona ne söyledi?"

"Kaynak Garrett'a doğru yolu gösterdi. Sonra Garrett da beni işaret etti. Başkan'ın kocası hakkında dezenformasyon yayarak yönetimi zayıflatmaya ve düşürmeye çalışan aktif bir kabal olduğunu keşfettim. Kabalın merkezi başkentteydi ama şimdi bağlantı noktası Berlin'de."

"Berlin mi?"

"Başkan yardımcısının özel kalem müdürü Rachel Bernstein'ı tanıyor musunuz?"

"Tabii. Haberleri okudum."

"O bir başkan düşmanı. Yerine kendi adamının geçmesini istiyor.

Başkan Yardımcısı Faulkner."

Doc Cams'in iletişim kurduğu kişi bu muydu? Eğer öyleyse, Başkan Yardımcısı'nın özel kalem müdürü Birinci Çift hakkında bilgi yayıyordu. Görünüşe göre bu işin sonu oraya varacak.

Daryna, "Bunu senin de bilmen gerekir," diyor. "Suzanne Bonanno davasındaki dosyalar yanlış yere konulmadı. Federal hükümetten birileri üç yıl önce dosyalara el koydu. Bu davada takip edilmesini istemedikleri ipuçları vardı. Görünüşe göre Providence mafyasını koruyorlar ya da onunla işbirliği içindeler."

Leo Amalfi. Tony Romero. Mafya bağlantıları ortaya çıkmaya devam ediyor.

"Daryna, bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Yardım edebilir misin?"

"Aramaya devam edeceğim," diyor hacker. "Bunu senin için yapacağım. Ve Garrett için."

BÖLÜM

120

Adliye merdivenlerine bir TV kamerası yerleştirilmiş ve bir muhabir canlı yayın yapıyor. Muhabir, "Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın eşinin bir cinayet davasında kendini savunması için tanık kürsüsüne çağırılması her gün olan bir şey değil," diyor. "Aslında, bu Amerikan tarihinde daha önce hiç yaşanmadı."

Adliye güvenliği şimdiye kadarki en sıkı hale getirildi.

Dışarıda göstericiler duruşma sırasında yaşanan çatışmaları canlandırıyor. Birkaç eyalet polisi, Cole yanlısı ve karşıtı kampların üyeleri arasındaki bir kavgayı ayırmak için çağrılır.

Güvenlik kontrol noktalarından geçerken, Daryna'nın bana söylediklerini düşünüyorum. *Dava dosyalarının alınmasına kim izin verdi? Mafya neden işin içinde? Cole Wright'ı karısını Beyaz Saray'dan uzaklaştırmak için bir araç olarak kullanmak üzere gerçekten gizli bir hareket olabilir mi?*

Daryna'dan bir daha ne zaman haber alırım bilmiyorum ama umarım yakında olur.

Yargıç Dow mahkemeyi toplantıya çağırdıktan sonra savunma masasına döndü. "Bayan Hardy, savunma devam etmeye hazır mı?"

Hardy ayağa kalkıyor. "Evet, Sayın Yargıç."

Oluyor işte. Etrafımdaki elektriğin çatırdadığını hissedebiliyorum. "Savunma Cole Wright'ı çağırıyor."

Sanık tanık kürsüsüne doğru yürür. Birinci Beyefendi lacivert bir takım elbise giymektedir ve ayak bileği monitöründen hiçbir çıkıntının görünmemesini sağlamak için iyi dikilmiştir.

Cole katibin önünde durur, sağ elini kaldırır ve doğruyu, tüm doğruyu ve sadece doğruyu söyleyeceğine yemin eder.

Yapacak mı?

Yerine oturur ve kravatını düzeltir.

Tess Hardy kürsüye doğru yürüyor. Kırmızı etekli bir takım elbise ve beyaz bir bluz giymektedir. O ve Cole birlikte kırmızı, beyaz ve mavi renklerde birleşik bir vizyon sunuyorlar.

Tesadüf olamaz.

"Günaydın, Bay Wright."

"Günaydın."

Kendine güvenen. Kibar.

Hardy en zor yasal görevi üstlenmiştir. Ünlü bir müvekkil ve cinayet zanlısı kendi adına tanıklık ediyor.

"Bay Wright, yirmi yıl önce profesyonel bir futbolcu oldunuz, doğru mu?"

"Evet. New England Patriots'ta sıkı uç oynadım."

Sanki odadaki herhangi biri bunu bilmiyormuş gibi. Paul McCartney'nin eskiden Beatles'la şarkı söylediğini söylemesi gibi.

"Ve kendinizi rekabetçi bir atlet olarak mı görüyordunuz?"

"Kesinlikle. Üç sezon boyunca oynadım. NFL'de rekabetçi olmadan hayatta kalamazsınız. Eğer rekabetçi değilseniz, kazanamazsınız."

"Bay Wright, agresif bir oyuncu muydunuz?"

"Tekrar ediyorum, futbolda agresif olmadan başarılı olamazsınız. Bu kültürün bir parçasıdır. Oyunun bir parçasıdır. İnsanlara vurursunuz. Onları yere düşürürsünüz. Üzerlerinden geçersiniz. Onlar da size aynısını yapar. Bu bir temas sporu."

"Acımasız bir spor." "Olabilir."

Jürideki birkaç adamın başını salladığını görüyorum.

"O kadar ki, oynarken kuadriseps tendonunuzu ve patellar tendonunuzu yırttınız, doğru mu?"

"Diğer yaralanmaların yanı sıra, evet."

Stoacı yaralı savaşçı. Bu Cole için iyi bir imaj ve Hardy de bunun farkında.

"Bay Wright, bir gün önce Bay Bastinelli Foxborough'daki Patriots tesislerinde çekilmiş bir fotoğrafınızı gösterdiğinde burada mahkemede oturuyordunuz, doğru mu?"

"Oh, evet, hatırlıyorum."

Mükemmel teslimat. Samimi. Pişman.

"Ve fotoğrafçı Bay Donovan'ın, fotoğrafta boğuluyor gibi görünen kişinin bir asistan olduğuna dair ifadesini duydunuz."

Timmy Gervin adında bir ekipman müdürü."

"Evet, o Timmy'ydi. Ve hayır, onu boğmuyordum."

"Açıklama için teşekkür ederim. Şimdi, Bay Wright, o resmi tekrar koyacağım. Ve jüriye, bu mahkeme salonundaki herkesin muhtemelen kendine sorduğu şeyi kendi kelimelerinizle açıklamanızı istiyorum: Tanrı aşkına neler oluyordu?"

Kumandaya tıklıyor ve fotoğraf ekranda beliriyor.

Cesur bir hamle. Bu imajı jürinin zihninden silmek için çalışmak yerine, onu vurguluyor.

Cole'un ekrana bakmasına gerek yok. Doğrudan jüri locasına dönüyor. Hardy ona doğrudan göz teması kurmasını söylemiş olmalı. *Saklayacak bir şeyin yokmuş gibi davran.*

"Bu fotoğraf bir antrenmandan sonra gece çekildi," diyor Cole. "Ertesi gün Pazar günü Atlanta Falcons'a karşı oynayacağımız maç için yola çıkıyorduk. Onlarla son oynadığımızda bizi kötü bir şekilde yenmişlerdi ve playofflara yaklaşıyorduk, bu yüzden tüm takım ateşlenmiştik. İntikam almak, ödeşmek istiyorduk. Ruh halimiz buydu."

"Peki bir amigo kızın bununla ne ilgisi olabilir?"

Cole Hardy'ye bakar, sonra tekrar jüriye döner. "O zamanlar Falcons'un baş amigosu Lucy Carson adında genç bir kadındı. Aynı zamanda Falcons'un sahibinin yeğeniydi. Birkaç gün önce bir sabah spor programına çıkmış, Pats hakkında ileri geri konuşmuş ve bizim boğulmamızı beklediğini söylemişti-"

Hardy araya giriyor. "Bu bağlamda *boğmanın* ne anlama geldiğini açıklayabilir misiniz?"

"Bir sporcu için *tıkanmak* demek gergin olmak, hata yapmak, fırsatları tepmek ve benzeri şeyler demektir."

"Peki profesyonel amigolar genellikle rakip takımları eleştirir mi?" "Hayır, genellikle değil" diyor Cole. "Ama Lucy'nin durumunda, belki de sahibiyle akrabaydı, bir sürü boş laf etti." "Peki tüm takım Bayan Carson'ın yorumlarından haberdar mıydı?"

"Kesinlikle. O gün antrenman sırasında hepimiz bunun hakkında konuştuk. Bu bize ekstra bir... teşvik sağladı."

"Peki antrenmandan sonra Gillette Stadyumu'nun antrenman sahasına gittiğinizde ne oldu?"

"İlk gördüğümüz şey Timmy'nin amigo kız kıyafeti giymiş olduğuydu.

ve bir peruk. Göremiyorsunuz ama göğsüne bantlanmış büyük bir Falcons logosu var."

"Tepkin ne oldu?"

"Herkes bunun histerik olduğunu düşündü."

"Bay Gervin'in kimi canlandırmaya çalıştığını biliyor muydunuz?"

"Evet. Lucy Carson hakkında konuşurken bizi duyduğunu ve onunla dalga geçmek için bir Falcons amigo kızı gibi giyindiğini düşündüm."

"Peki sonra ne yaptınız Bay Wright?"

"Yanına gittim ve sırf diğerlerini güldürmek için ellerimi Timmy'nin boynuna dolayarak bir gösteri yaptım."

"Bir şey söyledin mi?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum ama sanırım 'Şimdi kim boğuluyor?' gibi bir şaka yapmıştım."

Salondan bir mırıltı. Dow o tarafa bir bakış atar ama tokmağını vurmaz.

"Bay Gervin'e kızgın mıydınız?" diye sorar Hardy.

"Tabii ki kızmadım. Sadece şakalaşıyorduk." "Peki gerçekten onu boğuyor muydunuz?"

"Hayır. Ona zar zor dokunuyordum. Yaklaşık iki saniye sürdü. Ve ne yazık ki Bay Donovan fotoğrafı o zaman çekti."

"Bay Wright, bugün bu fotoğrafa bakarken ne düşünüyorsunuz?"

Cole derin bir iç çeker. "Bundan utanıyorum. Bu cinsiyetçi. Saygısızca. Bu çok uygunsuz. Keşke olmasaydı." "Başka sorum yok."

Bir avukat olarak, Tess Hardy'ye şapka çıkarıyorum. Korkunç şeyler yaptığına ikna olduğum Cole Wright'a bakıyorum ve o neredeyse adamı sevmemi sağlıyor.

BÖLÜM

121

Teneffüs sırasında, adliyenin arka tarafındaki konferans salonunda Cole Wright çok heyecanlıdır. Genç ortaklar da öyle.

"Az önce Maddy'den haber aldım," diyor Cole. "Gerçekten iyi gittiğini düşünüyor." "Ben de öyle düşünüyorum," diyor Tess. "Kürsüde çok sağlamdın. Hatta sevillebilirdin."

Cole gülümsüyor. Eskiden büyük bir oyun sırasında, arka sahada bir açıklık gördüğünde ve tam içinden geçtiğinde hissettiği gibi hissediyor. Cole mahkeme salonuna dönmek, hikayesinin geri kalanını anlatmak ve jüri üyelerini masumiyetine ikna etmek için sabırsızlanıyor.

Masanın karşısındaki Tess'e bakıyor. "Peki ne zaman geri dönüyorum?" Tess gözlerini diker. "Asla," diyor. "Sen kenara çekildin."

Cole kafasını eğiyor. "Ne demek istiyorsun? Daha yeni başlıyoruz!" Tess masanın etrafındaki diğer avukatlara bakar. "Bize bir dakika verin." Cole, Gizli Servis'ten de aynı şeyi ister.

Tess sandalyesinden kalkıyor ve herkes dışarı çıktıktan sonra kapıyı kapatıyor.

Odayı geçer ve Cole'un sandalyesinin hemen yanındaki sandalyeye oturur.

"Cole, sözümü tuttum. Seni kürsüye çıkarmayı kabul ettim ve çıkardım. O fotoğrafı etkisiz hale getirmek için harika bir iş çıkardın. O kadar iyiydin ki Bastinelli seni çapraz sorguya bile almak istemedi."

"Aynen öyle. Bu bir zafer değil mi? Bundan faydalanmamız gerekmez mi?"

"Beni dinle. Sizi tekrar oraya çıkarırsam ve bana anlattıklarınızla ilgili ifade vermenizi sağlarsam - saatin sizin olduğunu ve çalındığını, deliğin sizin mülkünüzde olduğunu ama bundan haberiniz olmadığını, Suzanne'ın bileziğinin bir tartışma sırasında kırıldığını ama bunun bir kaza olduğunu - tüm bu konuları savcılığın karşısına çıkarmış olurum. Bastinelli sizi gün boyunca orada tutacak, sizi kötü göstermeye çalışacak, ve her küçük şeyi bulacaktır.

hikayenizdeki tutarsızlık."

Cole yumruklarını sıkarak öfkesini bastırmaya çalışıyor. Kendisini savunması için para ödediği kişi tarafından ihanete uğramış hissediyor. "Ben masumum!" diye bağırıyor. "İnsanların bunu bilmesini istiyorum!"

Hardy soğukkanlılığını koruyor, bu da onu daha da öfkeliyor.

"Cole. Bu neredeyse yirmi yıl önceydi. O kürsüdeyken bir noktada hafızan kayacak ve yakalanacaksın - belki bir yalanda değil ama yalan gibi görünen bir şeyde. Ve seni rehabilite etmem günler alacak."

Cole hayal kırıklığına uğramış, konuşmak ve kendi tarafını anlatmak için yanıp tutuşmaktadır. Her şey sel gibi akıyor.

"Sana ne olduğunu anlattım! Suzanne ile Walmart'ta buluştum. Akşam yemeğine çıkacaktık ama o çıkmak istemedi. Bana bir şeyler olduğunu söyledi. Düşünmek için benden biraz uzak kalmak istediğini söyledi. Şaşırmıştım ama zorlamadım. Teknik olarak, ilk etapta çıkararak takım kurallarını çiğniyorduk ve birinin bu konuda onun üzerine gelip gelmediğini bilmiyordum. Bu yüzden arabasına binip gittiğinde onu takip etmedim. Onu bir daha hiç görmedim ama Dedektif Collins'ten haber alana kadar kayıp olduğunu bilmiyordum."

"Cole, biliyorum. Bana her şeyi defalarca anlattın. Hiç tereddüt etmedin. Ve eğer orijinal ifadelerin elimizde olsaydı, gerçekleri doğrulamak daha kolay olurdu. Ama elimizde yok. Jürinin bildiği şey Collins'in büyük bir Patriots hayranı olduğu ve senin de bir Patriots yıldızı olduğun. Bu da jürinin seni serbest bıraktığını düşünmesi için yeterli olabilir."

Cole çenesinin gerildiğini hisseder. "Collins gitmeme izin verdi çünkü yanlış bir şey yapmadığımı biliyordu."

"Ama gerçekten Bastinelli'ye bu fırsatı vermek istiyor musun? Her öfkeliğinde ya da dikkatsiz bir şaka yaptığında seni deşmesini mi? Avukatınız olarak söylüyorum, bu kaybettiren bir strateji. Davaları ikinci derece. Tanık yok. Parmak izi yok. DNA yok. Benim işim bu koşulları belirsiz ya da alakasız göstermek. Sanırım bunu başardım ve kapanışta da tekrar yapacağım."

"Cole, bu bir futbol maçı değil. Bu *yasal* bir oyun. Ve öndeyken bırakmalıyız."

Cole masaya bakar. İçgüdüsel olarak kendini ortaya atıp dövüşmek istiyor ama bunun sadece kendi çıkarlarını zedeleyeceğini anlayacak kadar da bilgili.

kendi davası. Maddy için işleri zorlaştırır. Bir daha kendini kaybetmeyeceğine söz verdi. Ve deniyor. Gerçekten deniyor.

Hardy uzanır ve kızın elini onunkinin üzerine koyar. "Cole, bunu kabul etmeni istiyorum. Aradan sonra içeri girdiğimizde sadece beş kelime konuşacağım: "Sayın Yargıç, savunma dinleniyor."

BÖLÜM

122

Kingston, New Hampshire

Şaşırdım! Gobsmacked!" CNN'deki spiker akşam yorumlarına böyle başlıyor.

Oteldeki yatağında oturmuş, bir Domino's karbonhidrat yüklemesi daha yapıyor ve Cole Wright'ın ifadesine ilişkin uzmanların yorumlarını dinliyorum.

"Tess Hardy bugün stratejisiyle büyük bir hamle yaptı," diyor yorumcu, kır saçlı, ince çizgili takım elbiseli bir adam. "Ve bence işe yarayabilir. Davasını erkene çekerek savcılığa, 'Kanıtlarınızın tartışmaya değer olduğunu bile düşünmüyoruz. İspat yükümlülüğü sizin üzerinizde ve siz tek bir şey bile kanıtlayamadınız."

Kamera, sarışın ve kalın çerçeveli gözlüklü bir kadın olan hukuk analistine döner. "Katılmıyorum. O iğrenç fotoğrafın gücünü azaltmak için onu oraya koymak zorundaydı. Ama kız arkadaşını öldürmediğini beyan etmesi için onu orada bırakmalıydı. Jüri bunu duymak istiyordu."

Kamera ilk yorumcuya döner. "Eğer Tess Hardy o kapıyı açmış olsaydı, Hugh Bastinelli Cole Wright'ı önümüzdeki iki hafta boyunca kürsüde tutup ilişkinin her ayrıntısını anlattıracaktı. Saldırmaya hazır olduğunu görebiliyordunuz."

Yine sarışın. "Dünyanın Cole Wright'ın masumiyetini ilan etmesini duymak istemediğini mi sanıyorsun? Dağların tepelerinden haykırmak?"

"Tess Hardy buna gerek olmadığını savunacak," diyor yorumcu. "Jüri üyelerinin onun iyi bir adam, çekici bir adam olduğunu görmelerine yetecek kadar uzun süre onu kürsüye çıkardı. Futbol yıldızı olduğu günleri hatırlatmak için. Gerisini kapanış konuşmasında halledebileceğini düşünüyor.

ve beraat ettirmek için yeterli makul şüpheyi yerleştirin."

Kamera Anderson Cooper'ın yerini dolduran temiz yüzlü sunucuya geçiyor. Doğrudan kameraya bakıyor. "Ve şimdilik burada bırakmamız gerekiyor. Geri döndüğümüzde, Kaliforniya'daki sel felaketiyle ilgili yeni haberlerimiz olacak."

Televizyonu kapatıyorum.

İtiraf ediyorum. Ben de mahkemede daha fazla havai fişek gösterisi istedim.

Yani her şey yarına bağlı. İki kapanış konuşması, arka arkaya.

Umarım Cole Wright hak ettiğini alır.

BÖLÜM

123

Beyaz Saray

Beyaz Saray'ın Doğu Salonu'nda Başkan Madeline Wright, George Washington'ın boy portresinin önünden geçerek kürsüye doğru yürür. Kapağında başkanlık mührü bulunan deri dosyayı açar. Odadan dışarı bakar.

Burton Pearce dışında her yer boş. "Peki ya bayraklar?" diye sorar personel şefi.

"Bayraklar mı?" diye soruyor Maddy.

"Anons için arkanızda hangi bayrakları istiyorsunuz? Yıldızlar ve Çizgiler mi?"

"Elli eyaletin ve bölgelerin bayraklarını sığdırabilir miyiz?" diye soruyor Maddy. "Birlik-ortak amaç mesajı vermek istiyorum."

Pearce bir dakika düşünür. "Odanın arka tarafının tamamını kaplar ama elbette."

"Ransom için hâlâ yer olduğu sürece," diyor Maddy.

Elinde bir kalemle parmağını ilk sayfada gezdiriyor. Konuşması tam olarak hazır değil. Büyük Pazarlık da öyle. Bu sadece çok erken bir prova. Doğu Odası, her şeyin bir araya geldiğini varsayarsak, asıl konuşmanın yapılacağı Temsilciler Meclisi odasının yerine geçiyor. Ancak Maddy için büyük bir odada konuşmanın üzerinden geçmek programın gerçekçi olmasına yardımcı oluyor.

"Kelimelerin üzerinde çalışılması gerek Burton," diyor Maddy, sayfaları çevirirken. "Hâlâ kulağa çok politik geliyor. Yeterince büyük değil."

Pearce ile birlikte detaylar üzerinde çalışıyorlar ve

Duyurunun üslubu. Plana yapılan her yeni ekleme ya da programda yapılan her değişiklikle birlikte dilin de değiştirilmesi ve cilalanması gerekiyor. Maddy editörlüğü en güçlü becerilerinden biri olarak görüyor ama konsantre olmakta zorlanıyor.

Uykusuzluk yardımcı olmuyor.

Güney Çin Denizi'ndeki kriz, Amiral Boone'un Pekin'deki mevkidaşına ulaşmayı başarmasıyla biraz olsun hafifleyen kırk sekiz saatlik bir hız treni oldu. Filipinler'le olan toprak anlaşmazlığı çözülemedi -hâlâ için için yanıyor- ama en azından Çin donanması Filipin firkateyninin Lian yakınlarındaki limanına geri dönmesine izin verdi. Füze ya da torpido atılmadı. İki tarafta da kayıp yok.

Ama şu anda Maddy'nin aklı kocasında.

"Kapanış konuşmaları için yarın New Hampshire'da olmalı mıyım?"

Pearce başını sallar. "Hayır, hanımefendi. Bu jüriyi etkilemeye çalışmak olarak görülebilir. Yerinizde kalmalısınız. Kararı bekleyin."

"Cole'u hayatının en kötü zamanında yalnız bırakıyormuşum gibi hissediyorum." Maddy kalemını bırakıyor ve ellerinin titrediği gerçeğini gizlemek için kürsünün kenarlarını kavırıyor.

"Yalnız değil hanımefendi. Yanında üst düzey bir hukuk ekibi var. Başlarında Tess var." Pearce kürsüye çıktı ve yaklaştı. "Sayın Başkan, Cole'un Dartmouth'ta futbol oynadığı zamanları düşünün."

Bakışlarını uzaklara kaydırıyor, sanki geçmişe bakıyormuş gibi. "Size söylüyorum, orta sahada bir pas yakaladığı ve gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi görüldüğü zamanlar oldu. Çıkış yolu yoktu. Kornerler onu kovalıyordu. Güvenlik görevlileri üzerine geliyordu. Her nasılsa, her zaman son bölgeye giden bir yol bulurdu. İzlemesi çok güzel bir şeydi."

Maddy derin bir nefes alır. "Öyleydi." Dosyasını kapatıyor ve kürsüden iniyor. "Beni yenileyin, kaç tane korner ve libero var?"

Pearce iner ve hemen arkasından takip eder. "Genellikle bir takımda dört kişi olur, hanımefendi."

Maddy onunla yüzleşmek için döner. "Peki, on iki kişi olduğunu düşünsene! O jüri odasında ona karşı on iki kişi olabilir."

"Bundan şüpheliyim hanımefendi." Gri Hayalet sesini alçalttı. "Ve unutmayın, jürinin karar vermemesi için tek ihtiyacımız olan şey bir kararsız."

Maddy, Cole'un temiz bir suçsuz kararı istediğini biliyor. O da istiyor.

Ama eski arkadaşı ve personel şefi haklıdır. Eğer sadece bir jüri üyesi suçlu bulmakta direnirse, yargıç hatalı yargılama ilan etmek zorunda kalacak.

Mükemmel bir sonuç değil. Ancak Büyük Pazarlık zaten dengede duruyor. Daha fazla bekleyemez.

Ve Amerikan tarihi boyunca, daha önemli olan da budur.

BÖLÜM

124

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Düzinelerce TV kamerası başsavcı yardımcısı Hugh Bastinelli'yi kapanış konuşması için kürsüye doğru yürürken izliyor. Notlarına bakıyor, sonra dosyayı kapatıyor.

Gergin görünmüyor, ama sanırım öyle olmalı. Baskı yok. Sadece tüm ülke izliyor.

"Bayanlar ve baylar, size en başta bunun ikinci dereceden bir dava olacağını söylemiştim ve sanırım şimdi bunun ne anlama geldiğini daha iyi anladınız.

"Cole Wright'ı Suzanne Bonanno'nun öldürülmesiyle ilişkilendiren kanıtlar bir anda ortaya çıkmadı. Dinlemenizi gerektiriyordu. Dinlediğinizi biliyorum. Şimdi *de düşünmenizi*, kanıtları kendiniz için bir araya getirmenizi gerektiriyor. Bunu yaptığınızda, Cole Wright'ın gücü ve şöhretinin bile üstesinden gelemeyeceği kadar güçlü bir sonuca ulaşacaksınız.

"Cole Wright'ın öldüğü sırada Suzanne Bonanno ile gergin bir ilişki içinde olduğunu biliyoruz. Suzanne'ın annesi Felicia kürsüde bunu doğruladı. Stadyum çalışanı Stacey Millett de bunu doğruladı. Ayrıca bu ilişkinin yasak olduğunu da biliyoruz - oyuncular ve amigo kızlar arasındaki dostluk kurallara aykırıydı.

"Cole'un Suzanne'ın kaybolduğu 7 Haziran gecesi onunla birlikte olduğunu biliyoruz. Hepimiz ikisini Walmart'ın güvenlik kamerasında birlikte gördük, bu Suzanne'ın hayatta olduğu bilinen son görüntü. Peki o gece ne almış? Çarşaf. Cesedini saran çarşaf.

"Cole Wright'ın Suzanne'ı tehdit ettiğini, onunla kaba bir şekilde konuştuğunu biliyoruz. Suzanne'ın annesine onun bir keresinde bileğindeki bileziği kopardığını söylediğini biliyoruz. Aynı bilezik daha sonra Suzanne'ın cesedinin gömüldüğü yerin yakınlarında bulundu. Cole Wright'a ait olduğunu bildiğimiz bir saat gibi."

Bastinelli konuşurken Cole'un bir deftere bir şeyler karaladığını görüyorum. Hardy ellerini çenesinin altında kavuşturmuş. Başsavcı yardımcısının arkasından jüri üyelerine bakıyor, Bastinelli'nin ne zaman isabet ettiğini ve ne zaman hedeften saptığını görmek için yüzlerini okuyor.

Bastinelli, Peder Weare'in anıt taşının yanındaki çukurdan bahsediyor. Suzanne'ın evine ve Cole'la birlikte en son görüldükleri Walmart'a olan uzaklığını gösteren bir harita gösteriyor. Gagnon'un ifadesi sırasında gösterdiği, deliği çevreleyen yeşillikleri ve bölgenin geceleri ne kadar karanlık olduğunu gösteren fotoğraflara geri dönüyor. Hatta Suzanne'ın kaybolduğu gece ay olmadığını belirten bir hava raporundan alıntı yapıyor. Karanlık bir gökyüzü, toprakta bir kürek, aceleyle sarılmış ve gömülmüş ölü bir kadın bedeni resmi çiziyor. Korku filmlerinden fırlamış gibi.

Bastinelli net ve kasıtlı. Suçla ilgili fiziksel kanıtlar söz konusu olduğunda, üzerinde çalışabileceği fazla bir şey yok ama elinden geleni yapıyor.

"Bayanlar ve baylar, televizyonda olayların nasıl gerçekleştiği hakkında konuştuk. Hepimiz CSI teknisyenlerinin yaraları ölçme ve zehri tespit etme konusunda ne kadar yetkin olduklarını gördük. Ama burada bunların hiçbirisi yok. Dr. Alice Woods'un da ifade ettiği gibi, Suzanne Bonanno en ilkel ve kişisel şekilde öldürüldü. Esnek bir hyoid kemiğini kırabilecek kadar güçlü biri tarafından yapıldı." Bastinelli savunma masasını işaret ediyor. "O kişi Cole Wright'tı.

"O gece onu neyin tetiklemiş olabileceğini bilmiyoruz. Orada sadece iki kişi vardı ve sadece biri hayatta. Yargıç size talimatlarında ikinci derece cinayetin planlama ya da kasıt gerektirmediğini söyleyecektir. Cole Wright Suzanne'i öldürmeye *niyetlenmemiş* olabilir. Tutku ya da öfkeyle spontane bir hareket olabilir. Sadece bilmiyoruz."

Bastinelli uzun uzun konuşur. Sonunda sözlerini şöyle bitiriyor: "Bayanlar ve baylar, Cole Wright ünlü bir futbol oyuncusuydu. Bugün ise Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile evli. Bu ülkede bazen şöhret ve ünlülüğü iyilik ve pozitiflikle eş tutuyoruz. Ama buna aldanmayın. Orada karanlık var. Suzanne Bonanno bunu gördü. Aslında, gördüğü son şey buydu.

"Cole Wright'ın kamuya açık rolleri hakkındaki düşünceleriniz ne olursa olsun, bunları bir kenara bırakmalısınız. Burada sunulan kanıtlar hakkındaki kararınıza dayanarak, ikinci dereceden de olsa, onu ikinci dereceden cinayetten suçlu bulmalısınız."

Buna sessizce "Amin" diye fısıldıyorum.

BÖLÜM

125

On dakikalık aradan sonra sıra savunmaya geliyor.

Tess Hardy'nin ne kadar iyi bir savunma avukatı olduğunu gördükten sonra, en iyisini sona sakladığını düşünüyorum.

Kürsüye yaklaşırken acele etmiyor. Jüriye gülümsüyor. Bastinelli gibi, her birinin gözlerinin içine bakıyor.

"Bayanlar ve baylar, öncelikle bu davadaki çalışmalarınız ve gösterdiğiniz yakın ilgi için teşekkür etmek istiyorum. Jüri görevinin bir rahatsızlık ve sizin durumunuzda gerçek bir zorluk olduğunu anlıyorum. Özel ve iş hayatınızı askıya aldınız ve arkadaşlarınızdan ve ailelerinizden ayrı kalmaya katlandınız. Ve bunun için hepimiz minnettarız. Umarım bu zorluk daha uzun sürmez. Ve süreceğini de sanmıyorum. Çünkü bu davanın kararı çok basit ve net."

Hardy mahkeme salonunun ortasına doğru yürür. "Suzanne Bonanno'nun öldürüldüğü açık ve üzücü gerçeğiyle başlayalım. Bu bir trajedi. Gelecek vaat eden bir hayat kısa kesildi. Ve birilerinin bedel ödemesi gerektiğine dair bir his var - bu insani bir tepki -. Ve kurban genç, masum ve güzel olduğunda bu duygu daha da güçlü olabilir. Anlıyorum, bayanlar ve baylar. Ben de hissediyorum."

Doğrudan Cole'a bakmak için döner. "Ama Suzanne'ın katilini burada mahkemede bulamayacaksınız. Müvekkilimi bu genç kadının ölümüyle ilişkilendiren doğrudan bir kanıt yok. Parmak izi yok, DNA yok, tanık yok, cinayet silahı yok.

"Şimdi, Suzanne Bonanno ve Cole Wright'ın kaybolduğu gece birlikte oldukları bir güvenlik kamerası görüntüsü gördük. Savcılık, müvekkilimin onu canlı gören son kişi olduğunu ima etti. Ama biz

Suzanne'ın en son kimi gördüğünü bilmiyoruz. Tam olarak nasıl ve ne zaman öldüğünü bile kesin olarak söyleyemiyoruz. Tek bildiğimiz, Cole Wright ile o akşam ayrıldıktan sonra, başka hareketleri veya temasları hakkında bilinen hiçbir kayıt olmadığıdır.

"Bayanlar ve baylar, iddia makamı bu gizemli mavi sayfalar üzerinde çok zaman harcadı. Nerede yapıldıkları, nasıl yapıldıkları, kimin yaptığı, kimin sattığı, kimin satın aldığı -sanki bunlar bir kanıt zinciri oluşturuyormuş gibi. Ama oluşturmuyor.

"Suzanne'ın kemikleri bir arabanın bagajında bulunduğunda bir çarşafa sarılıydı. O çarşaf Walmart tarafından satıldı. Bunun ötesinde kesin bir şey bilmiyoruz. Bay Bastinelli bir kasadan mezara doğrudan bir çizgi çekmenizi istiyor ama bağlantı orada değil. Kemiklerin sarılı olduğu çarşafı kimin satın aldığını bilmiyoruz. Ya da ne zaman."

Hardy, bilezik ve saatle ilgili argümanları parçalamaya devam ederek, bunların toprakta bulunmasının müvekkilini Suzanne'ın ölümüyle doğrudan ilişkilendirmediğini savunuyor.

"Eminim hatırlayacaksınız, bayanlar ve baylar, savcılık davasını müvekkilimin ellerini amigo kız taklidi yapan bir kişinin üzerinde gösteren bir fotoğrafla bitirmişti. Yine, bu davada, o talihsiz şakadan gerçek bir cinayete bir çizgi çekmenizi sağlamaya çalışıyorlar. Bağlantı orada değil. Müvekkilim o fotoğrafta olduğunu kabul etti. Bunu açıkladı. Bunun için özür diledi. Bana göre asla gösterilmemeliydi, ama reddedildim. Suzanne Bonanno'ya olanlarla hiçbir bağlantısı yok. Hem de hiç."

Hardy jüri üyelerine tekrar bakar.

"Bugün ilerleyen saatlerde," diyor, "yargıç size talimatlarınızı verecek. Size *makul şüphenin* yasal tanımını hatırlatacak. Bir sanığın şüphe veya spekülasyona dayanarak mahkum edilmemesi gerektiğini hatırlatacak. Devletin sanığın *muhtemelen* suçlu olduğunu göstermesi yeterli değildir. Devlet, makul bir şüphenin ötesinde suçluluğu kanıtlamakla yükümlüdür. Devlet bu standardı karşılamamıştır. Yakınından bile geçmedi."

Savunma avukatı ağırbaşlı bir şekilde konuşmaya devam ediyor. "Bu davanın başında size bunun siyasi bir dava olduğuna inandığımı söylemiştim ve bu mahkeme salonunda duyduğumuz hiçbir şey bu inancımı ortadan kaldırmadı. Savcılığın şöhret ve ünün avantajlarından bahsettiğini hatırlayacaksınız. Dezavantajları olduğunu öne sürmek isterim. Cole Wright'ın sanık sandalyesinde oturmasının nedeni yaptığı herhangi bir şey değil.

Kim olduğunu. Kolay bir hedef. Büyük bir ödöl. Birinin duvarı için bir kafa. Bu tuzağa düşmeyin, bayanlar ve baylar."

Savunma masasına doğru yürür ve doğrudan Cole Wright'ı işaret eder.

"Şüphesiz bu ünlü bir adam. Etkili bir adam. Güçlü bağlantıları olan bir adam. Ama aynı zamanda *masum* bir adam."

Hardy jüriye son bir kez başıyla selam verdikten sonra savunma masasının arkasına geçer ve oturur. Tam görüş alanında, Cole'un elini sıkmak için uzanır. Cole üzgün ve minnettar görünüyor.

Bastinelli'ye cevap verirken fazla manevra alanı bırakılmadı.

"Bayanlar ve baylar, beni dinlediniz, Bayan Hardy'yi dinlediniz, Yargıç Dow'u dinlediniz. Uzman tanıkları, eyalet polislerini ve dedektifleri dinlediniz. Hayatları bu davayla kesişen insanları dinlediniz. Hatta çok kısa bir süre sanığı bile dinlediniz. Ama dinlemediğiniz tek kişi Suzanne Bonanno."

Kumandaya tıklıyor ve Suzanne'ın fotoğrafını koyuyor - amigo kız üniformasıyla olan değil; evde oturup güldüğü fotoğraf.

"Müzakerelerinize başlarken lütfen Suzanne'ı zihninizde canlı tutun. Şu anda onun adına konuşabilecek tek kişi sizsiniz."

BÖLÜM

126

Yargıç jüriye talimatlarını verdikten sonra duruşmayı saat 17:00 civarında bitirir.

Adliyeden çıktım ve ağlamak için sessiz bir köşe aradım. Bunca aydan sonra, Garrett'la birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, tek başıma yaşadığım onca şeyden sonra, sonunda beni vuruyor.

Bu kısmı bitti. Elimden çıktı.

Yapabileceğim tek şey hikayeyi -tüm hikayeyi- elimden geldiğince anlatmak.

Gözlerim yanıyor ve yaşlar yüzümden aşağı akıyor. Tanrım, keşke Garrett burada olsaydı! Keşke onunla bir kez daha konuşabilseydim. Bunu birlikte paylaşıyor olmamız gerekiyordu!

Bir banka oturuyorum ve diğer seyircilerin beni fark etmemesi için başımı eğiyorum. Muhtemelen berbat görünüyordum.

Bir figür önümde durdu ve eğildi. "İyi misin tatlım?" Yukarı baktım.

Yüzü tanımam bir saniye sürdü.

Ben Dedektif Çavuş Marie Gagnon, New Hampshire Eyalet Polisi.

Çantasına uzanıp bana bir paket selpak uzattı.

Aldım ve birkaç mendil çıkardım. "Özür dilerim. Bu kadar duygusal olacağımı bilmiyordum."

"Utanmayın. Bu duygusal bir vaka."

Paketi ona geri veriyorum. "Sende kalsın," diyor. "Bende çok var."

Hiç düşünmeden ağzımdan kaçırdım: "İşiniz gereği çok fazla ağlayan insan görüyor olmalısınız."

"Ben de payıma düşeni gördüm," diyor Gagnon.

"Neyse, durduğun için teşekkürler. Çok düşüncelisiniz." "Sorun değil," diyor Gagnon. "Kendine iyi bak."

Merdivenlerden inişini ve bir polis memurunun kaldırıma çektiği plakasız bir arabaya binişini izliyorum.

Gagnon'la ikinci kez konuştuğumuzu hatırlayınca biraz sarsıldım. Diğer sefer telefonda konuşmuştuk. Sesler için uzun süreli bir yankı hafızasına sahip olmadığına güveniyorum - özellikle de 911'i arayan isimsiz kişilerin sesleri için.

Bir içkiye ihtiyacım var.

BÖLÜM

127

Kingston, New Hampshire

Otel odama girer girmez mini buzdolabımı açıyor ve soğuk bir bira çıkarıyorum. Şişeden uzun, derin bir yudum alıyorum. Nedense bira beni tekila gibi çarpıyor. Belki de dün gecedен beri bir şey yemediğim içindir. Birkaç saniye içinde sıcacık oldum.

Telefonum titriyor; ekranda Bilinmeyen Arayan yazıyor. Bugünlerde sadece onlardan haber alıyorum. Yine de cevap veriyorum.

"Bu Brea mı? Ben Caleb Stringer! Beni iyi duyabiliyor musun?" Laurie Keaton'ın listesindeki Dartmouth mezunu.

"Açık ve net, Caleb. Sanırım Alaska boz ayılarından kurtulmuşsun."

Gülüyor. "Hâlâ buradayım. Şimdiye kadar güvende kaldım."

"Karıınız Helen muhtemelen size bir kitap üzerinde çalıştığımı söylemiştir. Cole Wright davasından haberdar olduğunuzu varsayıyorum. Onun ve müstakbel başkanın Dartmouth'ta olduğu yılları araştırıyorum."

"Doğru. Cole, Maddy Parson ve ben son sınıfta aynı evde yaşıyorduk. Burton Pearce'ı tanıyor musun? O da orada yaşıyordu."

"Yani hepsini tanıyor muydun?"

"Emin olabilirsin. Koridordaki banyoyu paylaşınca pek sır kalmıyor."

"Üçü nasıl insanlardı?"

"Ben buna bir gerilim kongresi derdim," diyor Stringer. "Ya da belki bir pembe dizi.

Bir kere Burton, Cole'un buraya taşınmasından pek hoşlanmadı."

İlginç. Onları Üç Silahşörler olarak düşünüyordum. "Neden olmasın? Evde bir futbol yıldızı olması büyük bir olay değil miydi?"

"Eğer romantizminize karışırsa olmaz."

"Pardon?"

"Burton, Maddy Parson'a sırlıslıkla aşıktı."

Yeni bir bakış açısı. Defterimi çıkardım ve öfkeyle karaladım. "Maddy ve Burton bir çift miydi?"

"Maddy'nin endişelendiği kadarıyla değil. Ve Cole resme girdikten sonra kesinlikle olmaz."

O kadar hızlı yazıyorum ki parmaklarıma kramp giriyor. "Caleb, sana mezuniyet partisinde olan bir saldırı hakkında soru sormam gerekiyor. Cole Wright'ın da katıldığı bir parti."

Sessizlik.

"Caleb? Hâlâ orada mısın?"

"Ben buradayım." Ses tonu konuşkanlıktan çekingenliğe dönüştü. "Partiden ne haber?"

"Yeraltı gazetesinden birinin birinci sınıftan bir kızın parti sırasında saldırıya uğramasıyla ilgili bir haber yazmak üzere olduğunu duydum. Muhabirin tehdit edildiğine dair söylentiler vardı. Sonra da haber iptal edildi. Ama orada bulunan herhangi birinden teyit almak zor oldu."

Bir duraklama daha. Sonra: "Öyleydim."

Birdenbire Caleb Stringer beklemeye değer gibi görünmeye başladı. Defterimin sayfasını çeviriyorum ve en üste *Parti* yazıyorum.

"Brea," diyor Stringer, "bu konuda daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Anlaman gerekiyor. Projem hükümetten fon alıyor."

Avukatımın antenleri yükseldi. Bu ipucunun elimden kaçmasına izin veremem. "Ne oldu?"

Sesi tereddütlü. "Sadece insanların Cole hakkında ne dediğini biliyorum. O da kulaktan dolma."

"Caleb. Bu çok önemli! Ne duydun?"

Bir sessizlik daha. Bu sefer, telefonun gerçekten düşmüş olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra geri geldi.

"Bakın, yirmi yıldır bu konuda kimseyle konuşmadım. Konuşmak bana düşmez diye düşündüm ama konuşmak istediğiniz kişi Eva Clarke. Mezunlar rehberinde olmalı. Lütfen benim adımla kullanmayın."

"Eva kim? O gece partide miydi? Hatırlayacak mı?" Bir duraklama daha.

"Bunu hatırlayacaktır," diyor Stringer. "Tecavüze uğrayan kız o."

BÖLÜM

128

Caleb Stringer'la telefonu kapatıyorum ve hemen mezunlar rehberini kontrol ediyorum. Eva Clarke diye birini buluyorum ve onu LinkedIn'de arıyorum. Siyahi bir kadın olduğunu görünce şaşıyorum ve yakınlarda yaşadığını öğrenince daha da şaşıyorum. Clarke, Manchester, New Hampshire'da bir dans stüdyosu işletiyor, 101. karayolundan batıya doğru sadece otuz dakikalık bir sürüş mesafesinde.

GPS'im beni kasabanın hemen dışında iki katlı küçük bir perakende mağazasına götürüyor. İlk katta bir Taco Bell, bir bisiklet dükkanı ve bir kuru temizlemeci var. Metal bir merdiven ikinci kata çıkıyor. Tabelayı orada görüyorum.

DANS KARDEŞLERİ

Saat akşam yediyi biraz geçiyor ve camın arkasından öğrencilerin toplanıp stüdyodan çıktıklarını görebiliyorum.

Artık boş olan resepsiyon alanındaki zili çalıyorum. Bir kemerin arasından parke bir dans pisti, aynalı bir duvar ve bir bale barı görüyorum. Bir köşede dev bir hoparlör duruyor.

"Hemen geliyorum!" diye sesleniyor bir kadın. Eva Clarke köşeyi döndüğünde, onu profil fotoğraflarından hemen tanıyorum. Uzun boylu. Zarif. Siyah. Bale eteği olan bir mayo giymiş ve beline bir sweatshirt bağlamış. Saçları örülmüş ve başının üstünde toplanmış.

"Eva?"

"Eğer birini almaya geldiyseniz, hepsi az önce gitmiştir."

"Aslında Eva, ben seni arıyorum." Tezgâha doğru bir adım attım. "Adım Brea Cooke. Cole Wright hakkında bir kitap yazıyorum."

Gülümsemesi soluyor. "Brentwood'da o yerliyi öldürdüğü için yargılanmıyor mu?"

Kadın mı?"

"Öyle. Dava az önce jüriye gitti."

"O zaman anlamıyorum. Ne tür bir kitap yazıyorsun?"

Sırt çantama uzanıyorum ve Garrett'in araştırmasına yardım ettiğim kitapların kopyalarını çıkarıyorum: *Stolen Honor ve Integrity Gone*. "Bu tür. Gerçeğe ulaşan türden. Bazen herkes pes ettikten sonra. Bazen onlarca yıl sonra."

Tezgâhın üzerine koyduğum kitaplara bakıyor ve endişeyle onlara dokunuyor. "Garrett Wilson kim?"

"O benim ortağımdı. Dartmouth'da tanıştık. Cole Wright hakkındaki gerçeği araştırırken öldü."

Clarke'ın beni anlamaya çalıştığını, bana güvenip güvenemeyeceğine karar verdiğini söyleyebilirim. "Ona ne oldu?" diye soruyor. "Nasıl öldü?"

Başımı salladım. "Şimdi olmaz. Sana ne olduğu hakkında konuşmak için buradayım."

Clarke tezgâhın arkasından geliyor. "Neden burada olduğunuzdan emin değilim," diyor.

"Eva, lütfen. Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin."

Belli ki bir karar vermiş. "Benimle gel," diyor.

Clarke'ı dans alanına bakan küçük bir ofise kadar takip ediyorum. Küçük masanın üzerinde vanilya kokulu bir mum yanıyor. Duvarlar siyah dans topluluklarının posterleriyle kaplı. Harlem Dans Tiyatrosu. Alvin Ailey. Chicago'nun *Deeply Rooted*'ı.

"Ne zamandır öğretmenlik yapıyorsunuz?" diye sordum.

"On yıl. Ayak bileklerim iflas ettiğinden beri." Eva masanın arkasına oturdu. "Ama dans kariyerim hakkında konuşmak için burada değilsin."

"Hayır Eva, değilim. Sadece o gece mezuniyet balosundan sonra neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Kim söyledi sana?" Kahverengi gözleri alev alev yanıyor.

"O gece orada olan biri. Saldırıya uğradığınızı duyan biri."

"Bana ne olduğunu sadece o odadaki diğer kişi biliyor. Arkadaşım Floyd Whelan'a anlattım ama bu konuda bir haber yazmaya çalıştığında sessiz kalması için tehdit edildi."

"Kimseye söylemedin mi? Kampüs polisine hiç gitmedin mi?"

"Yirmi yıl önceki Hanover hakkında bir şey biliyor musun? Ne olduğunu

Barbadoslu sıksa bir siyah kız olmak nasıl bir şeydi? Kimse beni dinlemeyecekti."

"Hanover'ı biliyorum. Sizden kısa bir süre sonra oradaydım. Yanlış türde bir ilgi görmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ya da hiç ilgi görmemenin." Bob Woodward'ın röportajlar hakkındaki yorumu birden aklıma geliyor: "Bırakın sessizlik gerçeği emsin."

Yavaşça, geliyor...

"Yurttaki diğer birinci sınıf öğrencileriyle birlikte mezuniyet şenlik ateşine gittim ve votka shot içtim. Sonra birisi hepimizi kampüs dışında bir partiye götürdü. Orada kimseyi tanıımıyordum ve birlikte geldiğim insanların izini kaybettim."

"Seni orada yalnız mı bıraktılar?"

Clarke omuz silkiyor. "İnsanlar bana sürekli içki uzatıyordu. Müziğin çok yüksek olduğunu ve sersemlemeye başladığımı hatırlıyorum. Bir kanepede oturuyordum ve başım dizlerimin arasındaydı. Sonra sırtımda bir el hissettim. Bir adamın bana iyi olup olmadığını sorduğunu duydum. Uzanmam gerektiğini söyledim ki bunun çok aptalca bir şey olduğunu biliyorum."

"Hastalanmak üzereysen olmaz."

"Kafamı kaldırdım ve Big Green forması giymiş bir adam gördüm. Cole Wright olduğunu ancak günler sonra anladım. Beni bir bebek taşır gibi kucağına aldı. Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim. Beni bir yatağa yatırana kadar nereye gittiğimizi bile bilmiyordum. Bir girip bir çıkıyordum. Oda dönüyordu, o eski klişe."

Nabzım hızla atıyor. "Sonra ne yaptı?"

"Üzerime bir battaniye örttü ve gitti."

"O yapmadı..."

"Bana dokunmadı. Başka biriydi." "Cole olmadığına emin misin?"

"Evet. Cole o kadar büyüktü ki bir kapı çerçevesini dolduruyordu. Bu adam daha küçüktü. Belki onun odasıdır diye düşündüm ve ayağa kalkıp orada olduğum için özür dilemeye başladım. Sonra yanıma geldi ve beni öpmeye başladı. Ona hasta olduğumu söyledim. O da 'Seni iyileştireceğim' gibi bir şey söyledi. Sonra battaniyeyi çekti ve üstüme çıktı. Mücadele ettim ama yaklaşık 90 kiloydum, kollarım ve bacaklarım vardı. Beni sıkıştırdı ve bir eliyle ağzımı kapattı, diğer eliyle de elbisemi yukarı çekti... ve bana tecavüz etti."

"Eva, başına gelenler için çok üzgünüm. Adamın yüzünü hiç gördün mü? Kim olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermesi birkaç saniyesini alıyor.

"O zaman bilmiyordum. Artık biliyorum." Bana doğru bakıyor. "Beyaz Saray'da çalışıyor. Adı Burton Pearce."

BÖLÜM

129

Kingston, New Hampshire

Otele dönerken, içim içime sığmıyordu. *Lanet olası Burton Pearce!*

Garrett öldükten sonra beni arayıp başsağlığı dilemesini düşünüyorum. Bana özel numarasını vermesini. Bay İyi Adamı oynuyordu. Piç kurusu!

Eva Clarke bu gece nasıl uyuyacak merak ediyorum. Sonunda sırrını başka biri daha öğrendiği için rahatladı mı? Yoksa tüm dünyanın öğrenmesinden mi endişeleniyor?

Otelin otoparkında motoru kapatıp Subaru'nun kapısını açıyorum, sonra da sırt çantamı almak için uzanıyorum.

Çıkmaya başladığım anda biri omzumdan çekip aldı.

İki figürün yaklaştığını görüyorum. Kollarımı kaldırdım ve çılgınca sallamaya başladım. Biri bileklerimi tutuyor ve arabanın tavanına sıkıştırıyor.

"Brea! Kes şunu!"

Gözcülerim!

Kadın sırt çantamı aldı. Kolu çantanın içinde, derine iniyor. "Sadece içinde silah olmadığından emin olmak istedim."

Adam bileklerimi tutuyor. "Şimdi gitmene izin veriyorum" dedi. "Sakın kaçma."

"Ya da çılgılık at," diye ekliyor kadın. Sırt çantamı bana geri veriyor.

Bakışlarım birinden diğerine kayıyor. "Ne istiyorsun? Kimsin sen?"

Adam deri bir cüzdan çıkarıyor ve kimliğini gösteriyor. "Daniel Fane, FBI." Kadına bakıyorum. O da kendi cüzdanını uzatıyor. "Kathy Schott, aynı."

"Ne istiyorsunuz? Ben bir avukatım. Haklarımı biliyorum!"

"Sakin ol, Brea," diyor Fane. "Buraya resmi bir iş için gelmedik."

Schott kimliğini bir kenara koyar. "Ofisimize göre biz burada değiliz."

"Anlamıyorum." Nabzım biraz sakinleşiyor. "Bu da ne demek oluyor? Siz ikiniz bu dava başlamadan önce de beni takip ediyordunuz. Bunu biliyorum. Gördüm."

Sen. Neden?"

"Bizi Dr. Graham gönderdi," diyor Fane. "Sana göz kulak olmamızı istedi." Bu iş her geçen dakika daha da tuhaflaşıyor. "Dr. Graham öldü."

"Biliyoruz," diyor Schott. "*New York Times*'taki haberin linkini size gönderen bendim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Dr. Graham bize bu görevi verdi ve biz de bunu yerine getiriyoruz."

Hâlâ neler olduğundan emin değilim. "Dr. Graham'ın FBI'dan emekli olduğunu sanıyordum."

"Diyelim ki Büro'da derin kökleri vardı" diyor Fane, "ve arayacak bazı paraları vardı."

"Artık bana bir borcunuz var," diyorum aslında hissetmediğim bir kabadayılıkla. "Bu artık benim korumalarım olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Daha çok koruyucu melekler gibi," diyor Schott. "Sadece çevrede geziniyorlar."

"Anlamıyorum. Gerçek görevleriniz yok mu?"

"Var," diyor Fane. "Ek iş yapıyoruz."

"Çok fazla sorum var. Öncelikle, Dr. Graham'ın internette bir takma adı var mıydı?"

Schott gülümser. "Doc Cams'ı mı kastediyorsun?"

Haklıydım! Bu oydu. "Cole Wright'a karşı oldukça sert şeyler yazıyordu."

"Dr. Graham bir köstebekti," diyor Schott. "Dijital bir köstebek." "Bu ne anlama geliyor?"

"Dr. Graham radikal grupların içine girerek neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışırdı. Bu onun Büro'daki uzmanlık alanıydı. Birinin güvenini kazanmak için istediği kimliğe ya da ses tonuna bürünebilirdi. Yıllar boyunca bu şekilde pek çok suç şebekesine sızdı. Uyuşturucu. Kaçakçılık. Gasp."

"Yani Wright karşıtı değil miydi?"

"Hayır. O hakikat yanlısıydı. Tüm şebekeyi ifşa etmeye hazırlanıyordu."

"Sizce öldürüldü mü?"

Fane alaycı bir gülümseme verir. "Evet. Ama koroner arterlerinden." Cebinden küçük bir kapaklı telefon çıkarır. "Al bunu. Arayabileceği tek numara bizimki."

Schott, "İkimiz için de aynı numara," diyor.

Birden çökecek kadar bitkin düştüm. Telefonu aldım ve sırt çantama attım. "Şimdi odama gitmem gerekiyor."

"Sorun değil," diyor Schott. "Temiz."

"Bekle. Otel odamı mı aradınız?" "Hızlı bir tarama," diyor Fane.

"Tanrım! Kaç kere girdin oraya?"

Schott Fane'e bakar. O da başını sallıyor. "Günde iki kez," diyor, "geldiğin günden itibaren."

Rahatsız Etmeyin tabelam buraya kadarmış.

Odama doğru yürüyorum. Gözlerim yanıyor. Başım zonkluyor. Kendimi çökmüş gibi hissediyorum. Ama cep telefonum çalıyor.

"Alo?"

"Brea? Ben Ron Reynolds!" Yüksek sesli müzik ve gürültülü bir kalabalığın arasından telefona bağırıyor.

"Selam Ron. N'aber? Hangi cehennemdesin?"

"Brentwood'da bir bardayım. Buradaki bir kadın icra memurlarından birini tanıyor. Yarın ilk iş adliyede ol. Bir karara varmışlar!"

BÖLÜM

130

Rockingham County Adliye Sarayı, New Hampshire

Ertesi sabah erkenden göstericiler çoktan yerlerini almış, termoslarını yudumluyor ve pankartlarını taşıyorlardı. TV ekipleri minibüslerinde çalışıyor, stand-up'ları için ışıklar ve platformlar kuruyorlar. Binanın etrafında daha önce hiç görmediğim kadar çok polis, asker ve Gizli Servis ajanı var.

Arkamda bir siren sesi duyuyorum. Dönüyorum ve Cole Wright'ın karavanının yola çıktığını görüyorum. Önde ışıkları yanıp sönen bir eyalet polis arabası var, onu renkli camlı iki siyah SUV takip ediyor. İki motosikletli polis arkadan geliyor. Hepsi park yerinden sağa dönüyor ve adliye binasının arkasında gözden kaybolana kadar onları izliyorum.

Galeri kuyruğu erken başlıyor ve metal dedektöründe her zamankinden daha fazla polis var. Birinin elinde kalın tasmalı kocaman bir Alman kurdu var. Biz geçerken köpek herkesi kokluyor. Çanta araması bugün ekstra kapsamlı.

İçeri girip yerime oturduğumda arka sırada Ron Reynolds'ı görüyorum. Fısıldaşan ve el kol hareketleri yapan bir muhabir grubunun ortasındaydı. Tamamen gergin. Tarihe tanıklık etmeye hazır.

Cole Wright ve avukatları çoktan savunma masasına oturdular. Cole yine mavi takım elbisesini giymiş. Saçını kestirmiş. Tess Hardy kendinden emin görünüyor, ancak kalemini hukuk defterine vuruş şekli bir miktar belirsizliğe işaret ediyor. Hızlı bir karar her zaman iyiye işaret değildir.

Saat tam dokuzda katip ayağa kalkar ve "Herkes ayağa kalsın!" diye seslenir.

Yargıç Dow odasından çıkar ve herkesin oturmasını ister

Aşağı. Mübaşire döner. "Jüriyi getirin."

Bir yan kapı açılıyor ve jüri üyeleri içeri girip her zamanki yerlerine oturuyorlar. Odadaki herkes gibi ben de yüzlerini inceliyor, onları okumaya çalışıyorum. Endişeli mi görünüyorlar? Heyecanlı mı? Kararlı mı? Ama hiçbir şey anlamıyorum.

Dow salondakileri tarıyor. "Mahkeme salonunda herhangi bir taşkınlığa müsamaha göstermeyeceğimi herkese tekrar hatırlatmak isterim." Jüri locasına döner ve ön sırada oturan gözlüklü, şişman bir kadına bakar. "Sayın Başkan, anladığım kadarıyla jüri bir karara varmış."

Kadın ayakta duruyor. Elinde katlanmış bir kağıt tutuyor. "Var, Sayın Yargıç."

"Lütfen karar formunu mübaşire verin."

Mübaşir katlanmış kağıdı alır ve Dow'a uzatır. Yargıç kâğıdı açar ve birkaç saniye bakar. Tepki yok. Cole Wright'a bakar. "Davalı lütfen ayağa kalksın."

Birinci Beyefendi ayağa kalkar. Tess Hardy onun yanında ayağa kalkıyor, omzu neredeyse onun omzuna değiyor. Dayanışma.

Dow kağıdı katibe verir. "Kâtip şimdi kararı okuyacak."

Katip yüzünü galeriye döner. Gözleri kâğıttan ayrılmıyor.

"Bu mahkeme önündeki davada, ikinci dereceden cinayet suçlamasıyla, jüri olarak sanık Cole Wright'ı suçlu buluyoruz."

Bağırış çağırış yok ama içgüdüsel bir tepki var. Hepimiz neredeyse koltuklarımızdan fırlayacaktık. Döndüm ve Ron'la göz göze geldim. Başını salladı. Garrett'ı düşündüğünü biliyorum. Ben de öyle.

Yargıç, Tess Hardy'ye jüriye anket yapılmasını isteyip istemediğini sorar. O da istiyor.

Suçlu kelimesi beynimde on iki kez daha mırıldanıyor ama tek hatırladığım, bunun son dokuz aydır beklediğim, *umut* ettiğim an olduğu.

Cole Wright suçlu bulundu. Ama
artık öyle olduğunu
düşünmüyorum.

BÖLÜM

131

Kingston, New Hampshire

Şaşkınlık içinde otel odama döndüm. Telefonum bir mesajla titriyor: E-postanı kontrol et.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve gelen kutuma gittim ve işte orada, indirilmeye hazır kocaman bir dosya. Daryna! Ukrayna'dan gelen dosya klasörüne tıklıyorum.

Daryna oyalanmıyor. Ekranım patlıyor; pencereler o kadar hızlı açılıyor ki birbirlerinin üzerine biniyorlar. Düzinelercesi.

İlk fark ettiğim şey Doktor Kameralar'dan gelen mesajlar; bazılarını görmüştüm, bazılarını görmemiştim. Dr. Graham operasyonun içine sızmaya çalışıyor, her şeyi havaya uçurana kadar onlardan biriymiş gibi davranıyordu.

Ardından, Daryna'nın Rachel Bernstein tarafından yazıldığını tespit ettiği, Right karşıtı blogdan bir sayfa dolusu gönderi görüyorum. Bazıları son birkaç güne ait. Hala Berlin'den Wright'lara karşı ateşi körüklüyor. Acaba adliyedeki Cole karşıtı göstericileri ayarlayan o muydu?

Görünüşe göre Daryna kısıtlı polis ve FBI dosyaları da bulmuş. Bunlar Suzanne'ın kayboluşuyla ilgili soruşturmayı belgeleyen dosyalar olabilir mi?

Avukatların kayıp olduğunu söylediği dosyalar mı?

Federal hükümetten birilerinin Cole Wright'tan başka birilerini de suçlayabileceği için el koyduğu dosyalar mı?

Başka bir pencereyi büyütüyorum ve Cranston, Rhode Island'daki ıslah merkezinden iki hapisane fotoğrafı görüyorum, her ikisi de turuncu tulum giymiş adamların baş ve omuz çekimleri. Biri John DeMarco, diğerini de tanıyorum.

Hemen bir isim buldum. Garrett'in konuştuğu ve bize mezarın yerini söyleyen mahkum. Diğer adam Anthony Romero.

Tanrım! Bu Suzanne'in eski erkek arkadaşı Tony Romero mu? Teresa'nın Suzanne'in bebeğinin babası olduğunu söylediği kişi mi? Garrett'i döven ve onu kovalayan kişi mi?

Daryna'nın dosyaları DeMarco ve Romero'nun Cranston'da birlikte hapis yattıklarını kanıtlıyor ve şimdi DeMarco'nun Suzanne'in mezarının yeri hakkındaki bilgiyi nereden aldığına dair oldukça iyi bir fikrim var. Tony Romero'dan almış.

Hacker, her iki adam için de tutuklama ve kovuşturma kayıtları da dahil olmak üzere, pezevenklikten uyuşturucu satıcılığına ve çalıntı malların çitle çevrilmesine kadar her şeyi içeren çok sayıda ayrıntılı belge eklemiş. Mahkumiyet ve ceza kayıtlarını kontrol ettim. Romero hiçbir zaman birkaç yıldan fazla hapis yatmamış ve neredeyse beş yıldır dışarıda, kuşlar gibi özgür. Görünüşe göre DeMarco'nun şu anki cezasının bitmesine daha on yıl var. Bilgi paylaşmaya bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı - cezasını kısaltabilir.

Bir sonraki pencerede bir dizi fotoğraf var, o kadar grenli ki neredeyse yanlarından geçip gideceğim. Bir barın içinde çekilmiş gözetleme fotoğraflarına benziyorlar. Beni durduran şey Tony Romero'nun görüntüsü. Sadece karanlık şekiller olarak görünen müşterilere içki dolduruyor. Bir adam biraz daha net. Barın kenarında oturmuş, dudaklarına bir bira şişesi götürüyor ve başını geriye doğru eğmiş, böylece yüzü ışığı yakalıyor. Zar zor görülebiliyor. Bir tür gri hayalet gibi.

Burton Pearce!

Yüzü tanıyorum ama gördüklerime inanmam biraz zaman alıyor. Başkan'ın özel kalem müdürü -ve Eva Clarke'ın kendisine tecavüz ettiğini söylediği adam- aynı zamanda Tony Romero'nun bilinen bir ortağı.

Birdenbire tüm parçalar yerine oturdu.

BÖLÜM

132

Number One Observatory Circle

Karar televizyonda açıklandığında Burton Pearce, Ransom Faulkner'ın başkan yardımcılığı konutundaki şık oturma odasında oturmaktadır. İlk düşünceleri Maddy içindir ama hemen ardından kendi düşünceleri gelir. Hepsini kontrol altına almak için elinden geleni yapar. Televizyonu kapatır ve başkan yardımcısının durduğu yere doğru yürür.

Bir terzi Faulkner'ın ayaklarının dibinde diz çökmüş, pahalı bir takım elbisenin pantolonunun paçalarını tutturmaktadır. Pearce, Louie'nin sağduyusu konusunda endişeli değil. Yıllardır Başkan Yardımcısı'nın yanında.

"Sanırım parayı takım elbiseye saklayabiliriz," diyor Faulkner. Hâlâ çelimsiz ama yüzünün rengi biraz yerine gelmiş ve dimdik ayakta duruyor.

"Saçmalama," diyor Pearce. "Tess Hardy temyize gidecek. Plan ilerleyecek. Sadece Büyük Pazarlık duyurusunu bir süreliğine erteleyeceğiz. Bu konudaki haber döngüsünün sona ermesine izin vereceğiz."

"Bitti mi?" diyor Faulkner. "First Gentleman cinayetten hapiste mi?"

Pearce elini terzinin sırtına koyar. "Louie, biliyor musun? Sen çıkabilirsin. Takım elbiseyi sonra göndeririz."

Pearce giden terzinin arkasından çift kapıyı kapatırken, iç kapılardan biri çalınır. Genç bir yardımcı kafasını içeri uzatır. Pearce'a bakar. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm efendim. Başkan sizi birinci hattan arıyor."

"Teşekkürler, Sean." Yardımcı geri çekilir ve kapıyı kapatır. Pearce yan masaya gider ve telefon konsolundan ahizeyi alır. Bir nefes alır,

ardından yanıp sönen düğmeye basar.

"Sayın Başkan, karar için üzgünüm. Ama bu bir son değil. Hem de hiç değil."

"Ransom nasıl?" Başkan'ın sesi soğuk ve düz geliyor.

"O iyi, Sayın Başkan. Cole konusunda hayal kırıklığına uğradı elbette. Eğer onunla konuşmak isterseniz kendisi burada."

"Orada sadece ikiniz mi varsınız?"

"Evet, hanımefendi."

"Beni hoparlöre ver."

Pearce bir düğmeye daha basar ve ahizeyi yerine koyar. "Tamam, hanımefendi. Benimle ve başkan yardımcısıyla görüşebilirsiniz."

"Merhaba Maddy," diye sesleniyor Faulkner sandalyesinden. "Cole nasıl?"

"Onunla henüz konuşmadım. Eğer inanabiliyorsanız, şu anda işlemlerini yapmak üzere yola çıktı."

"Gerçek gibi görünmüyor," diyor Pearce.

Faulkner, "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin," diyor.

"Çok şey yapacaksın," diyor Başkan. "İstifa ediyorum."

BÖLÜM

133

Rockingham İlçe Hapishanesi, New Hampshire

Cole Wright ilk *Suçlu* konuşmasından sonrasını pek hatırlamıyor. Tess Hardy bir elini omzuna koyup kulağına bir şeyler fısıldadı ama sözleri onu rahatlatmadı.

Bir sonraki hissi, bileklerine kelepçelenmiş soğuk kelepçeleri hissetmek oldu. Ardından güçlü eller üst kollarını kavradı ve onu çıkış koridoruna doğru itti; burada gerçek tünel görüşü algısını sadece doğrudan önünde olanlarla sınırladı.

İlçe hapishanesine giden yol trafik, tabelalar ve tepemizdeki haber helikopterlerinin *güm güm* sesleriyle bulanıktı. Sonra araba yavaşladı ve bir garaj girişinden geçti.

Karısını düşündü. Maddy haberleri nasıl öğrenmişti? O da dünyanın geri kalanı gibi televizyonda kararın açıklanmasını mı izliyordu? Yoksa Burton Pearce'ın ona söylemesini mi bekledi?

Ve şimdi, gerçekler ortaya çıkıyor.

Tam olarak yerleşmedi. Daha çok yüzüne bir tokat gibi.

Cole, polis ve Gizli Servis ajanlarıyla çevrili antiseptik kokulu bir koridorda durmaktadır.

Görünüşe göre adamları girişi kolaylaştırmak için ellerinden geleni yapmışlar. Formlar doldurulmuş ve dosyalanmış. Adresini ve eşinin adını verme zilletinden kurtulmuş: *1600 Pennsylvania Avenue. Başkan Madeline Wright*. Hastane perdesinin arkasında üst araması yapma nezaketini göstermişler.

Ama diğer her yönden, o sadece başka bir mahkum.

Bir teknisyen ayak bileği monitörünün kilidini açarken o metal bir sandalyeye oturur. Cihaz artık gereksiz. Herkes onun nerede olduğunu biliyor ve hiçbir yere gitmiyor.

Fotoğrafi çekildi.

Parmak izi alındı.

Küçük bir odaya götürülür ve burada ısmarlama takım elbisesini çıkarıp üzerinde ROCKINGHAM İLÇE ADLI TIP MÜDÜRLÜĞÜ yazan turuncu bir kıyafet giyer.

Artık güç yok. Artık etkisi yok. Artık o sadece bir sayı. Ve bu sayının ne olduğunu bile bilmiyor.

İki gardiyan onu soyunma alanından bir dizi kapıdan geçirerek ana hapisane koridoruna götürür. Bağırان adamların ve çarpan metallerin sesi Cole'a bir soyunma odasını hatırlatıyor. Sanki zihni bunu anlamlandırmak, bildiği bir dünyayla ilişkilendirmek için yollar arıyor.

Gardiyanlar durur ve onu çevirir. Boş bir hücreye bakıyor. Bir zil sesi duyulur. Kapı kayarak açılıyor. Gardiyanlar onu eşige kadar çekiyor, sonra içeri itiyor. "Evim, güzel evim," diyor içlerinden biri.

Cole son adımı kendisi atar. Kapı arkasından kayarak kapanır.

Hücrede karşılıklı duvarlara vidalanmış iki metal ranza var. Her ranzada ince bir şilte, bir çarşaf, küçük bir köpük yastık ve iki battaniye var. Yeşil beton alanın bir köşesinde paslanmaz çelikten bir lavabo ve tuvalet bulunuyor; duvarda ise aynalı bir metal levha var.

Cole aynadan kaçıyor. Kendini böyle görmek istemiyor. Yansımasına bakmazsa, bu bir tür kabusmuş gibi davranmak daha kolay olur.

Hücrenin dışındaki gardiyan parmaklıkların arasından bir kâğıt torba geçiriyor. "Hijyen paketi," diyor.

Cole çantanın içine bakar: ucuz bir diş fırçası, küçük bir tüp diş macunu, ince bir kalıp sabun ve bir rulo tek katlı tuvalet kağıdı.

Elindekini bırakıyor, ellerini parmaklıklara koyuyor ve iki gardiyan başka bir mahkûmu koridora çıkarırken dışarı bakıyor. Tıraşlı kafa. Keskin gözler. Bir hücum yan hakeminin yapısı.

Alay Cole'un hücresinin önünde durur. Gardiyanlardan biri copunu Cole'un parmak eklemlerinin üzerine vurur. "Geri çekil," diye emrediyor.

Cole hücrenin ortasına çekilir. Kapı açılır ve adam

girer.

Kapı tekrar çarparak kapandı.

Cole koridorun karşısındaki boş hücrelere bakar. *Orada onca oda varken bu adamı neden buraya koymuşlardı ki?* "Hey! Hey!" diye bağırır gardiyanlara.

Ama muhafızlar çoktan çift kapıdan dış koridora geçmişlerdir. Arkalarına bile bakmıyorlar.

Yeni hücre arkadaşı, "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." diyor. Elini uzatır ve neredeyse fısıltıyla, "Jeremy Knox, Gizli Servis." der.

"Oh, Tanrım," diyor Cole. Başını öne eğiyor ve parmaklıklara yaslanıyor. "Sana verdikleri detay bu mu? Hapishanede bana bakıcılık yapman için mi? Müebbet alırsam ne olacak?"

"Kararın bu yönde çıkması ihtimaline karşı bir grubumuzu Virginia'da eğittiler. Normal mahkumlar gibi işlem gördük. Sistemdeki başka hiç kimse kim olduğumuzu bilmiyor. Gittiğiniz her yerde birkaç ayda bir bizi değiştirmeyi planlıyorlar, tıpkı tag-teaming gibi."

Bu planın halihazırda yürürlükte olması Cole'a güven vermekten ziyade moral bozucu görünmektedir.

Knox'a dönüp "Silahın var mı?" diye sorar.

"Hayır, efendim. Ama işleri halledebilirim." Knox ranzalardan birine uzandı. "Ben bu tarafı alacağım. Daha iyi bir açı. Ve bu arada, sana son kez 'efendim' diyorum."

BÖLÜM

134

Beyaz Saray

Yüksek sesle oku," diyor Maddy. "Bunu duymam gerek."

Burton Pearce Oval Ofis'teki kararlılık masasının önünde duruyor. Elinde tuttuğu şeye inanmakta güçlük çekiyor. Maddy'nin düzgün yazısıyla el yazısıyla yazılmış bir istifa konuşması taslağı. İlk defa, tek bir cümleye bile katkıda bulunmamış.

"Nixon'ın istifa konuşması on beş dakika sürdü," diyor Maddy. "Benimkinin Gettysburg Konuşması'ndan daha kısa olmasını istiyorum."

Pearce masanın karşısına bakar. Masanın arkasında oturan kadını yirmi yılı aşkın bir süredir, Dartmouth'ta öğrenci oldukları günlerden beri tanıyor. Bu anın gelmiş olması imkânsız görünüyor. "Bunu yapmamı gerçekten istiyor musun?"

Başkan başını sallar. "Anlıyorum."

Pearce boğazını temizler ve gazeteden yüksek sesle okur.

"Amerikalı dostlarım, hayatımın en zor kararını verdim; yarın öğleden itibaren geçerli olmak üzere başkanlık görevinden istifa ediyorum. Başkan Yardımcısı Faulkner o saatte yemin edecek.

"Hepiniz son dokuz aydır özel hayatımın nasıl bir yük altında olduğunu biliyorsunuz. Cole Wright'ı seviyorum ve suçlamalardan masum olduğuna inanıyorum. İki gün önceki kararlar birlikte, tüm gücümü kocam için adalet ve aklanma arayışına odaklamam gerektiğini fark ettim. Hem bunu yapıp hem de başkanlığın günlük işlerine hak ettiğiniz yoğun ilgiyi gösteremem.

"Yönetimimizin Amerika için yeni bir vizyonla hareket ettiğini bilmenizi isterim; bu vizyon bizi mali istikrar ve

Amerikalı nesillerin geleceğini güvence altına almak için gerekli yatırımları yapar. Şimdi bu vizyonu hayata geçirme sorumluluğu, en azılı rakibim iken sadık bir destekçi, sadık bir ortak ve sadık bir dost haline gelen Başkan Yardımcısı Ransom Faulkner'a aittir. Onun ellerinde güvende olacaksınız. Bu ofisten minnettarlık, tevazu ve huzur duygusuyla ayrılıyorum. Kalbimde, eşim ve ülkem için doğru olanı yaptığımı biliyorum. Hepinize esenlikler diliyorum. İyi geceler."

Pearce kâğıdı indirir ve masanın üzerine bırakır.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Maddy.

"Sayın Başkan, bunu daha önce hiç söylemedim ama tek kelimesini bile değiştirmedim."

BÖLÜM

135

Washington, DC

Burton Pearce'ı şahsen görmeliyim. Güneye giderken onu yakalamak için bir plan yaptım ama sonunda tek gereken bir telefon görüşmesiydi.

Başkente vardığımda telefonumu çıkardım, Burton Pearce'ın numarasına geldim ve aradım.

Çalıyor. Bir kez... iki kez...

"Bayan Cooke, sanırım bu First Gentleman'a karşı verilen kararlar ilgili bir sempati çağrısı değil. Sebep ne olursa olsun, önemli mi?"

Bir süre bekledim. "Eva Clarke önemli miydi?"

Uzun bir duraklama. Sonra alçak ve yoğun bir sesle şöyle der: "Neyin peşindesiniz Bayan Cooke?"

"Ben gerçeğin peşindeyim. Tıpkı Garrett Wilson gibi."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kanıtla. Benimle buluş. Washington'dayım ve evinize gelmekten mutluluk duyarım. Adres burada. Ya da Beyaz Saray'a gelirim-"

"Aptal olma. Otuz dakika içinde Georgetown yakınlarındaki Montrose Park'ta buluşalım."

"Montrose Park'ın neresinde? Daha spesifik olmalısınız."

"Rittenhouse anıtı. Yakında bir bank var."

Sesi endişeli geliyor. Güzel.

Olmalı da.

BÖLÜM

136

Montrose Park, Washington, DC

Dizüstü bilgisayarımı güvende olması için arabamda bırakıyorum ve bir Uber'e atlayıp R Caddesi'ndeki parkın kenarına **gidiyorum**. Yolda Google'da aradığım dönüm noktasını, Sarah Rittenhouse Armillary Sphere'i aramaya başlıyorum - mermer bir kaide üzerinde birbirine kenetlenmiş bronz gök küresi daireleri.

Serin bir gece ama ben ateşliyorum; adrenalinim yanıyor. Bir adam köpeğiyle koşarak geçiyor ama onun dışında burası oldukça ıssız. Sokak lambalarının ışığında, karanlık ormanlarla çevrili düzgün bahçeler, çimler ve asfalt yollar görüyorum. Anıtın yanından geçip taş patikadan aşağıya doğru yürüyorum.

Belki yirmi metre ileride, bankta oturan bir adam gördüm. Sırık gibi, kel, takım elbise giyiyor.

Bu o. Gri Hayalet.

Ben yaklaştıkça Burton Pearce ayağa

kalkıyor. "Yalnız mısınız?"

"Sadece sen ve ben, Bay Pearce."

"Sırt çantanızda ne var?"

Ona fırlatıyorum. "Bak bakalım."

Zar zor yakalıyor. Zararsız görünen içindikileri karıştırırken dikkati dağılmış görünüyor, sonra paketi bankın üzerine bırakıyor. "Telefonun nerede?"

Arka cebimden çıkarıp salladım. "Kapatmamı ister misin?" "İsterim."

Gözünün önünde gücü kesip arka cebime geri koyuyorum. I

yaklaşıp gözlerinin içine baktı. "Devam et, ara beni. Bak bakalım üzerimde dinleme cihazı var mı?"

Gözlerini kırıştırtıyor ve bir saniye arkasını dönüyor.

Sonra oturuyor. "Bana Eva Clarke'tan bahset," diyorum.

"Anlatacak bir şey yok," diyor. "Yirmi yıl önceydi ve kendi rızamızla oldu."

"Eva ne şimdi ne de sonra böyle söylemiyor. Bence Cole Wright'ın onu yukarı taşıdığını gördün ve bir fırsat yakaladın. Bu senin alışkanlığın gibi görünüyor.

"Söyleyin Bay Pearce, Cole'un saatini ne zaman çaldınız? Eminim Cole, Maddy ile çıkmaya başladığında takmayı bırakmıştır. Dışarı çıktıklarında odasından mı aldınız? Onu suçlamak için doğru fırsatı bekleyerek yıllarca sakladınız mı? Suzanne'ın mezarına kendiniz mi gömdünüz yoksa başka birine mi verdiniz?"

Pearce sertçe yutkunur. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Providence'daki Brown Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptığın dönemden bahsediyorum. Oda arkadaşın Gino Ebano'dan. Ve onun kuzeni Tony."

"Tony Romero mu? O küçük haydut mu? Bütün mesele bu mu? Evet, onun barında bir ya da iki kez içki içtim, ne olmuş yani?"

"Doğru. İki kez. Büyük hırsızlık suçundan ikinci kez Cranston hapisanesine gitmeden hemen önce. Ve Suzanne Bonanno'yu öldürdükten hemen sonra."

Pearce birkaç saniye sessiz kalır. Sonra: "Suzanne'ın katili parmaklıklar ardında, akranlarından oluşan bir jüri tarafından mahkum edildi."

"Ama jüri senin ve benim bildiklerimizi bilmiyordu. Sakladığın dava dosyaları bende. Hepsi bende. Çok uzun bir oyun oynadın."

Pearce başını sallar. "Roman yazmalısınız Bayan Cooke."

"Cole ve Maddy üniversitede çıktıklarında senin için yeterince zordu. Ama Cole Patriots'tan serbest bırakıldıktan sonra tekrar bir araya geldiklerinde kendini kaybettin. Romero'nun eski kız arkadaşı Suzanne'i öldürdüğünü biliyordun. Cole'a karşı bir kan davası olduğunu biliyordun. İkinizin de ondan intikam almanız için bir yol gördünüz: Saati yerleştirmek. Cole'un arazisindeki çukuru ayarlamak. Suzanne'ın kemiklerini çıkaracak birini bulmak."

Sessizlik.

"Ve planınıza engel olan herkes ortadan kaldırıldı. Amber. Garrett. Leo Amalfi yatağında öldüğü için şanslısın."

Pearce ayağa kalkar. "Yeter. Elinizdeki tek şey buysa, ben eve gidiyorum."

"Bana bir alıntı yapmak istemiyor musunuz Bay Pearce? Kitabım için bir son?"

Bana baktı. "Sana bir son vereceğim, seni kaltak. İşte son: Başkan Wright istifa ediyor. Ben Başkan Faulkner'ın özel kalem müdürü oluyorum. Amerikan tarihinin en büyük politika zaferine başkanlık ederim. Cole Wright hapisanede ölene kadar şişlenir. Ve sen bir daha tek kelime bile yazmayacaksın."

Elli metre ötede, kendisine hâlâ Jack Doohan diyen adam parmağını tetiğe hafifçe bastırır. Şüphelinin siyah buklelerden oluşan halesi gece görüşlü nişangâhın çemberini doldurur. Artı işaretini şakağına yerleştirir.

Basit bir atış. Pearce'ın sıçrama alanından çıkmasını bekliyor...

Başparmağı emniyete doğru hareket ediyor.

Birden tüfeği elinden alınıyor. Sırtında bir diz vardır ve sol kolu bükülmektedir. Çevresel görüşünde iki kişi beliriyor. Bir erkek ve bir kadın.

Kadın adamın yüzüne doğru eğiliyor.

"Kathy Schott, FBI. Kımıldama."

BÖLÜM

137

Providence, Rhode Island

Müşterilerin protestolarına rağmen, saat on birde Raymond's Tavern'deki televizyon CNN'e çevrilir. Ekranda sarışın bir muhabir bir otoparkta durmaktadır. Arkasındaki parlak ışıklar, üstü jiletli tellerle kaplı yüksek bir tuğla duvarı aydınlatıyor. Muhabir kulaklığını ayarlıyor ve mikrofona konuşuyor.

"Beyaz Saray'dan Büyük Saray'a - Cole Wright'ın son dokuz aydaki yörüngesi bu oldu. İkinci derece cinayetten hüküm giyen adam şu anda burada, Rockingham County Hapishanesinde tutuluyor. Ancak cezasını nerede çekeceği henüz bilinmiyor. Kesin olan bir şey var ki, o da bir şehir kulübü hapishanesinde zaman geçirmeyeceği. Sana dönüyoruz, Kelly."

Kamera sunucu masasındaki bir kadına döner. Tony Romero arka bardan kumandayı alır ve bir futbol maçına geçer. Müşterilerden alkış sesleri yükseliyor.

Tony ellerini kaldırır. "Hey, siz moronlar arada bir haberleri takip etmelisiniz! Dünya hakkında bir şeyler öğrenin!"

Doğrusu, Tony daha mutlu olamazdı.

Onu takip eden muhabir öldü. Amber Keenan da öyle. Amalfi ve adamları da gitti. Ve şimdi nihai karmik intikamını aldı.

Suzanne, Tony'ye onun bebeğine hamile olduğunu söylemişti. Ama onun gibi bir hayat istemiyordu. Bebeği yeni erkek arkadaşı, süslü Pats oyuncusu Cole Wright ile büyötmek istiyordu. Tony bu saygısızlığı kaldıramadı. Çılgına döndü. Suzanne'ı boğarak öldürdü. Onu arabasında bulduğu çarşafı sardı. Onu parka gömdü ve arabayı parçalattı. Daha sonra Pearce'ın kendisine verdiği saati mezar yerine ekledi. Servisler

Cole, kızını ve bebeğini çalmaya çalıştığı için haklı. Tony angarya işleri kendisi yapmazdı. Onun için başkalarına yaptırdı. Sonra o insanlardan kurtuldu.

Romero barın sonunda duran iri yarı bir adama döner. "Benim için kapat, Dino." Parmağıyla onu işaret eder. "Ve ellerini kasadan uzak tut."

Dino ona çarpık bir gülümseme ve başıyla onay verir.

Tony yorgun. Bu gece ön odadaki müşterilerle çene çalmak istemiyor. Koridora doğru yürür ve arka çıkışa yönelir. Kolay çıkış.

Metal kapıyı iterek açtı. Kör edici bir ışık yüzüne vurur. "Bu da ne-"

"Ellerinizi kaldırın ve diz çökün!"

Tony diz çöker ve parıltının içinden gözlerini kısar. Silahlarını çekmiş, kendisine doğru gelen figürler görür. Polisler! İçlerinden biri onu kaldırıyor ve kollarını arkadan tutuyor. Diğeri belini sıvazlamaya başlar.

"Silah!"

Polis kompakt Ruger tabancasını çıkarır ve tetik korkuluğundan tutar. Tony göğsünde, bacaklarında, kasıklarında daha fazla el hissediyor. "Temiz!" diye bağırır başka bir polis.

Tony kısa beton basamaklardan yukarı sürüklenir. Şimdi daha iyi görebiliyor.

Açık bir araba kapısının arkasından bir kadın çıkar ve polislerin onu tuttuğu yere doğru yürür. Rozetini gösteriyor.

"Dedektif Çavuş Gagnon, New Hampshire Eyalet Polisi."

Tony kaşlarını çatır. "Sana haberlerim var tatlım. Yanlış eyalettesin."

Dedektif bir kağıt parçası uzatır. "O zaman iyi ki eyalet dışı arama emri getirmişim. Tony Romero, Suzanne Bonanno cinayetiyle ilgili sorgulanmak üzere aranıyorsunuz."

"Saçmalık! Bunun için zaten bir adamları var."

Dedektif ona gülümser. "Evet. Onun yanlış adam olabileceğini düşünüyoruz."

BÖLÜM

138

Rockingham İlçe Hapishanesi, New Hampshire

Cole Wright metal hücre karyolasına zar zor sığıyor. Işıklar söndüğünden beri bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, incecik battaniyeyi omuzlarına çekerek rahat etmeye çalışıyor.

Bu mümkün değil. Kalça kemikleri ve omuzları ince şiltenin üzerine sertçe bastırıyor; altındaki çeliği hissedebiliyor. Karşı karyoladaki hücre arkadaşı uyanık, nöbet tutuyor. Cole için bu dört duvarın artık onun hayatını içerdiğini kavramak zor.

Garrett Wilson'a elindeki tüm bilgileri verdi ve izi nereye giderse gitsin takip etmesini söyledi. Ama Garrett öldü. Ve Suzanne'ı gerçekten öldüren kişi hala serbest.

Cole sırt üstü uzanır ve tavana bakar. Pas lekelerinde ve su izlerinde desenler buluyor, ta ki yorgunluk yavaşça onu ele geçirene, gözleri kapanana ve her şey kararana kadar.

Hücrenin parmaklıklarına vurulduğunu ve kapının metalik bir gıcırtyla açıldığını duyarak uyanır. Kaba eller omuzlarını sarsar, sonra onu dikleştirir. Yüzünde bir el feneri parlıyor.

Knox'un hücredeki karyolasından atladığını görür. Elinde cop olan iri bir gardiyan onu tutar. Gardiyan Knox'a "Onun için buradayız, senin için değil." der.

"Ayakkabılarını giy," diye biri Cole'a emrediyor. Ayaklarını hapishane sandaletlerinin içine sokar ve hücreden çıkarılarak karanlık koridora doğru itilir.

Şimdiden transfer edildi mi? Daha fazla sorgulama için mi götürüldü? "Neler oluyor?" diye soruyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Çok uzak değil," diyor muhafızlardan biri.

Ve sonra çift kapıdan geçip dış koridordalar, daha on altı saat önce soyularak arandığı ve işlem gördüğü yerde.

Buruşuk takım elbiseli bir yönetici kablolu bir telefonun ahizesini uzatıyor. "Sizin için," diyor.

Cole telefonu alır. "Alo?"

"Hey, tatlım. Hapisten çıkmaya hazır mısın?"

"Maddy? Az önce beni hücremden aldılar. Neler oluyor?" "Buraya geldiğinde açıklayacağım."

"Burası mı? Nerede?"

"Yöneticiyi geri takın."

Cole telefonu takım elbiseli adama geri verir, o da dinler ve hararetle başını sallar. "Evet, Sayın Başkan. Anlaşıldı, Sayın Başkan. Güle güle, Sayın Başkan." Telefonu kapatır.

Dosyadan bir kâğıt parçası çıkarır ve Cole'a doğru çevirir. İmza satırını işaret eder ve bir kalem uzatır. "Burayı imzalayın lütfen."

Cole kalemi alır. "Nedir bu? Neyi imzalıyorum?"

"Resmi işlemler tamamlanıncaya kadar," diyor yönetici, "Birleşik Devletler Başkanı'nın gözetiminde serbest bırakılıyorsunuz."

Muhafızlardan biri Cole'u kolundan tutuyor. "Bu taraftan." Diğer muhafızlar da arkalarından gelir. Bir dizi kapı ve koridordan geçerler ve bir yarı kamyon için yeterli boşluğa sahip bir yükleme alanına varırlar.

Cole yükleme bölümünün kapısından yaklaşık üç metre uzaktayken kulakları yırtan bir klakson sesi duyulur. Tek bir yumuşak hareketle kapı, bir banka kasasının kine benzeyen bir mekanizma aracılığıyla ikiye ayrılır, bir kısmı yükselirken diğer kısmı yere batar.

Cole açıklıktan ışıklandırılmış bir yol ve ışıkları yanıp sönen bir dizi eyalet polisi aracı görür. Ağır siyah bir SUV kükreyerek girişe yaklaşır ve fren yaparak durur.

Cole kolundaki tutuşun çözüldüğünü hisseder. Kapıdan geçti ve serbest kaldı.

Cipin arka kapısı açılır. Ajan Doug Lambert dışarı çıkar.

"Günaydın efendim. Air Force One Portsmouth'ta bekliyor. Sizi eve götürmek için buradayız."

BÖLÜM

139

Beyaz Saray

Üç gün sonra, Maddy ve Cole rahat bir nefes alıp sevinç gözyaşları döktükten ve birliklerini parçalanamaz hale getirme kararlılıklarını paylaştıktan sonra, Başkan Kongre'de bir konuşma yapar.

"Sayın Başkan Yardımcısı, Sayın Meclis Başkanı, Kongre Üyeleri, Amerikalı dostlarım: Bugün sizinle güven hakkında konuşmak istiyorum."

Maddy, Kongre'nin tamamına, kabinesinin üyelerine, Yüksek Mahkeme yargıçlarına ve galeride önünde dizilmiş konuklara bakıyor. Ve salonun etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş TV kameraları aracılığıyla tüm ülkeye de bakıyor. Herkes onun ne söyleyeceğini merak ediyor ve bekliyor.

Bunu başarması gerektiğini biliyor.

Ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini hazırlarken, Büyük Buhran'ın ardından ülkeye Yeni Düzen ve Sosyal Güvenlik'i sunan FDR'yi ve ülke hala Başkan Kennedy'nin suikastının yasını tutarken Medicare'i sunan LBJ'yi araştırdı.

Herkesin dikkatini çekeceğini ve doğru yapmak için sadece bir şansı olduğunu biliyordu.

"Geçen yılın büyük bir bölümünde kocam ve ben güvene çok önem verdik. Bazı günler sahip olduğumuz tek şey güvenmiş gibi görünüyordu. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, bu güven ciddi bir şekilde sınandı.

"Adalet sistemine, eninde sonunda gerçeği ortaya çıkaracağına ve First Gentleman'ın hakkındaki tüm suçlamalardan masum olduğuna karar vereceğine güvendik. Çalışma hayatlarının her gününde adaletin peşinde koşan ve adaleti dağıtan kadın ve erkeklere güvendik.

"Sonunda inancımız haklı çıktı ve ikimiz de bunun için son derece minnettarız.

"Bu zorlu süreç boyunca, üniversite öğrenciliğimden beri tanıdığım ve birlikte bir hayat kurduğum kocamı sevdim ve ona güvendim - son zamanlarda sorumluluklarımın çok büyük olduğu ve birlikte geçirebildiğimiz zamanın sınırlı olduğu ve bu yüzden daha da değerli olduğu bir hayat.

"Ona olan inancım haklı çıktı. O her zaman tanıdığım aynı iyi adam. Hepimiz gibi mükemmel değil ama her gün daha iyisini yapmak için çalışıyor - sadece benim için değil ülkemiz için de."

Maddy şimdiye kadar Cole'a bakmaktan kaçındı, böylece sesini güçlü ve sert tutabileceğinden emin olabilirdi. Ama hızlı bir bakış atıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Bu yönetim boyunca başkan yardımcımıza güvendim ve derin saygı duydum ve Walter Reed'deki inanılmaz ekibi tarafından kendisine gösterilen özen için minnettarım. Onun gücüne, bilgeliğine ve azmine olan inancım haklı çıktı ve arkamda olmasını tercih edeceğim kimse yok" -dönüp arkasında oturan adama sırtıyor- "şu an da dahil olmak üzere, düşününce Ransom Faulkner'dan daha fazla. Tekrar hoş geldiniz, Sayın Başkan Yardımcısı."

Tüm salon alkışa boğulur ve Faulkner, belli ki duygulanmıştır, ayağa kalkar, hafifçe eğilir ve mahkemeyi sakinleştirmek isteyen bir yargıç havasıyla yerine oturur. Ancak alkış dakikalarca sürüyor ve Maddy daha ciddi bir havaya bürünmeden önce alkış olabildiğince uzatıyor.

"Ayrıca onlarca yıldır tanıdığım -ya da tanıdığımı sandığım- personel şefime de güveniyordum. Onun işlediği suçlar karşısında şoke olduğumu ve dehşete kapıldığımı söylemek çok hafif kalır. Suzanne Bonanno'nun ailesine, kaybınız, Suzanne'ın akıbeti hakkında yıllarca süren belirsizlik ve Burton Pearce tarafından çok sinsice düzenlenen bu son aylardaki kamuoyu gösterisinin neden olduğu acı için üzüntülerimi kelimelerle ifade edemem. Sizi temin ederim ki tüm ülke acınızı ve öfkenizi paylaşıyor ve gerçeğin bilinmesiyle, ne kadar acı verici olsa da, onun anısının bir lütuf olmasını umuyor.

"Evet, genelkurmay başkanına güvendim ama o beni kandırdı ve bunu yaparken de ülkeyi tehlikeye attı. Planını tehlikeye atabilecek masum insanların ölümünü ayarladı ya da onayladı ve neredeyse kocamı uzun süre hapse gönderiyordu. Zekice gizlediği eylemleri, Cole'un davasında doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapan savcılar ve jüriyi de yanılttı

bildiklerine dayanarak. Tek suçlu Burton Pearce ve onun suç işlemesini sağlayanlar, özellikle de Suzanne Bonanno'yu öldüren ve bunu örtbas etmek ve suçu başkasına atmak için öldürmeye devam eden mafya babasıdır.

"Burton Pearce'ın içindeki ahlak barajının ne zaman yıkıldığını asla bilemeyeceğiz. Tanrı'ya şükürler olsun ki başarılı olamadı.

"Son birkaç ay ne kadar stresli geçse de, Amerikan halkı bana izin almama izin vermeyen bir iş emanet etti. Bu yüzden her gün çalışıyorum. Ancak Cole ve hepiniz gibi ben de bir insanım, bu nedenle bu işi incinmiş bir kalp ve bölünmüş bir zihinle, adalete ve insanlara hala güvenerek ve inanarak, bana verdiğiniz işi yapmak için hala çok çalışarak ve her zaman bu işi neden istediğimi hatırlamaya çalışarak yaptım.

"Çok yardım aldım. Çilesinin en kötü günlerinde Cole beni bir kenara çekti ve başkanlığa aday olmaya karar verdiğimde yaptığımız bir anlaşmayı hatırlattı. Bana, 'Eğer dünyanın en önemli görevine seçilirsen, küçük işlerle uğraşmayacağına, büyük işler yapmak için gereken güce ve kararlılığa sahip olacağına dair söz vermiştin' dedi."

Tekrar Cole'a bakar. Cole şimdi ona gülümsüyor ve eskiden olduğu ve her zaman olacağı gibi yumruğunu göğsünün önünde sıkıyor. Kalbi biraz daha hızlı atıyor.

"Amerikan halkı beni buraya getirdi ve bana -hepinize olduğu gibi- her konuda küçük politikalar yapmamam, büyük işler başarmam için güvendi.

"Bu, hepinizin de inandığı gibi benim de kutsal saydığım bir emanettir. Bunu yerine getirmek için farklılıklarımızın üstesinden gelmeli ve bazen aşılabilir gibi görünen sorunları çözmeliyiz. Bir araya gelmeli, doğru olanı yapmak için birbirimize güvenmeli ve tam da bunu yapmalıyız."

Maddy sonraki birkaç kelimenin onu zirveye çıkarabileceğini biliyor. Toplanan kadın ve erkeklere bakar ve duraklar. Sessizlikte, tüm dünya onu bekliyormuş gibi görünürken, göğsünde bir güven filizleniyor. Bunu yapabilirler, gerçekten yapabilirler.

"Dediğim gibi, bugün burada olma nedenim güven. Benimki, korkunç bir istisna dışında, haklıydı. Ama şimdi sizden güveninizi isteyeceğim. Bana ve yönetimime Büyük Pazarlık için vereceğiniz destekle güvenmenizi istiyorum; bu pazarlık sonunda kapımıza kadar gelmesine izin verdiğimiz bir felaketle yüzleşmemizi ve onu yok etmemizi sağlayacak."

Uzun bir duraklama daha yapıyor ve ardından açık ve kendinden emin bir şekilde davasını anlatıyor.

"İşte önerim. Bu benim kendi fikrim değil, ülkedeki en iyi beyinler tarafından hazırlanmış bir dizi öneri."

Önümüzdeki kırk dakika boyunca Başkan Madeline Wright tüm ülkeye karşı karşıya oldukları gerçeği ve bunu nasıl tersine çevirebileceklerini, Sosyal Güvenlik, Medicare, Medicaid ve ekonomiyi yeni gelirler, yeni tasarruflar ve eğer işe yaramazsa, güven fonlarının ömrünü otuz yıl sonrasına uzatmak ve ulusal borcu yıllık gelirin bir yüzdesi olarak kademeli olarak düşürürken onları orada tutmak için hak programlarında yapılacak değişikliklerle nasıl kurtarabileceklerini anlatıyor.

Pek çok kişi aynı ayrıntıları dizüstü bilgisayarlarında ve telefonlarında görüyor. Jessica Martin'in *Washington Post*'ta yayınlanan özel haberi, konuşmasıyla eşzamanlı olarak yayınlandı ve yönetimin web sitesinin tamamı bu çabayı sıradan Amerikalıların anlayabileceği şekilde anlatmaya ayrıldı.

Konuşmasının sonuna doğru Maddy önemli noktaları özetliyor. "Daha fazla para toplamak için Amerika Birleşik Devletleri on yıl boyunca yasal göç kotasını yılda bir milyon kişi artıracak; kapsamlı bir incelemeden geçen göçmenlere derhal çalışma izni verilecek ve sadece onları kabul eden eyaletlere gidecekler. Tüm federal vergileri on yıl boyunca bir kasaya aktarılacak ve toplam vergi geliri, her ikisi de otuz yıl boyunca sürdürülebilir olana kadar Sosyal Güvenlik ve Medicare arasında eşit olarak paylaştırılacaktır.

"Amerika Birleşik Devletleri yüzde on beşlik bir küresel kurumlar vergisi oranını kabul edecek, böylece karlarını vergi sığınaklarına koyan şirketler bile bunu ödeyecek. Artan gelir ayrıca, fon yöneticilerinin para kazansalar da kaybetseler de ya da hiç yatırım yapmasalar da otomatik olarak kazandıkları ücretleri (genellikle yüzde iki) vergilendiren taşınan faiz vergisi oranının kaldırılmasından elde edilecek yeni gelirle birlikte yetkilerin ödenmesi için kasaya girecek.

"Taşınan faiz fonları, çok sayıda boş alana sahip ofis binalarının sahiplerini, bu binaları, mütevazı gelire sahip olanlar için uygun fiyatlı daireler de dahil olmak üzere ofisler, mağazalar ve daireler barındıran enerji verimli, çok amaçlı yapılara dönüştürmeye teşvik etmek için de kullanılabilir; bu faaliyetlerin ürettiği tüm yeni vergiler, daha fazla dönüşüm için ödeme yapmak üzere kasaya veya döner bir fona aktarılır. Bu program tüm eyaletlerde iyi işler yaratacak, eyalet ve yerel yönetimlere gelir sağlayacak ve şehirlerdeki emisyonların çoğunu oluşturan yapıları çevreden kaynaklanan zararlı emisyonları azaltacaktır - örneğin New York'ta yüzde yetmiş.

"Bu çabalar kısa vadede yeterli para getirmese, Kongre

yıllık üç yüz binin üzerinde geliri olan kişiler için Sosyal Güvenlik vergilerinin üst sınırını yükseltme yetkisi verilecektir.

"Tasarruf sağlamak amacıyla hükümet, ortak kullanımdaki en pahalı on ilaç için buna izin veren 2022 Enflasyonu Düşürme Yasasını temel alarak, toplu olarak satın aldığı tüm ilaçlar için daha düşük fiyatlar için pazarlık yapabilecektir. Hükümet ayrıca yüksek maliyetli öğrenci kredisi sistemini, 1990'larda gelire dayalı geri ödeme sistemi sayesinde daha düşük maliyetler ve daha az temerrütle hem öğrencilere hem de vergi mükelleflerine milyarlarca dolar tasarruf sağlayan doğrudan kredi programıyla değiştirecek.

"Program, yasal kolejler ve toplum kolejleri ve diğer beceri temelli eğitimler için tüm öğrenci borçlularına açık olacaktır. Büyük Pazarlık aynı zamanda Al Gore'un 1990'larda başlattığı ve federal işgücünün 1960'tan bu yana en düşük seviyede olduğu bir dönemde hükümetin daha iyi ve daha düşük maliyetle çalışmasını sağlayan Reinventing Government girişimini de geri getirecektir.

"Son olarak, bize internet ve GPS'i kazandıran Savunma İleri Araştırma Projeleri Ajansı DARPA'nın da aralarında bulunduğu ARPA ajanslarını daha yeterli bir şekilde finanse etmek için bir Ulusal Ekonomik Yatırım Fonu oluşturularak gelecekteki büyüme oranımız artırılacaktır; ve İnsan Genomu Projesi'ndeki daha fazla ilerleme de dahil olmak üzere dönüştürücü biyomedikal ve sağlık atılımlarını destekleyen ARPA-H ajansı, bize halihazırda yüz kırk birde birin üzerinde bir yatırım getirisi sağlamıştır.

"Ulusal Yatırım Fonu, ticari açıdan değerli sonuçlar üreten üniversite araştırma programlarının kırk yılı aşkın bir süredir işlediği şekilde işleyecektir. Üniversiteler keşiflerini ön ödemeler karşılığında özel sektöre lisanslayabilecek ya da tüm karlar daha ileri araştırma çabalarına geri döndüğü sürece yeni şirketlerde hisse sahibi olabilecek.

"Örneğin MIT, vergi mükellefleri tarafından finanse edilen araştırmalarının kullanımı için ön tarafta hiçbir ücret talep etmiyor ancak mütevazı bir sahiplik pozisyonu alıyor. New York Üniversitesi, keşiflerini yeni şirketlere katarak çok para kazandı. Central Florida Üniversitesi de öyle. Orlando'da bulunan kampüsü, Michigan Üniversitesi ve Ohio State'ten sonra ABD'nin üçüncü büyük kampüsüdür. UCF'nin yaratıcı yazılım geliştirmeleri NASA, Disney World, video oyun şirketleri ve diğerleri tarafından kullanıldı.

"UCF, yazılım teknolojisini satmanın yanı sıra, öğretim üyelerine, yeni kurulan şirketlerin yeni teknolojileri kullanmalarına ve yerleşik şirketlerin ilerlemelerini devam eden operasyonlarına entegre etmelerine yardımcı olmaları için izin veriyor.

Bu sistem, vergi mükellefleri tarafından finanse edilen yaratıcılığın Amerika'yı daha rekabetçi hale getiren çok sayıda yeni iş yaratmasını sağlamış ve üniversiteye yazılım çalışmalarını genişletmeye devam etmesi için para sağlamıştır. Üniversite destekli araştırmalarda iyi işleyen bir sistemi alıp vergi mükellefleri tarafından finanse edilen diğer Ar-Ge çalışmalarına uygulamanın, devlet gelirlerini artırmanın ve planda belirtilenin üzerinde vergi artışı yapmadan borcun GSYH'ye oranını azaltmanın zamanı geldi."

Ardından Maddy şöyle diyor: "Büyük yatırım programlarının maliyetlerinden daha fazla vergi geliri getirdiğini biliyoruz. Ancak beş yılın sonunda hedefimize ulaşamazsak, Hükümeti Yeniden Keşfetme Kurulu, 2010 Simpson-Bowles bütçe raporundaki tavsiyelerin gözden geçirilmesi ve Medicare ve Sosyal Güvenlik C ve D bölümlerindeki sağlık hizmetleri maliyetlerinin enflasyonla uyumlu hale getirilmesi için titiz bir çabayla başlayarak tasarruf konusunda daha fazla tavsiyede bulunma yetkisine sahip olacak. Kurulun kararları, halka açık oturumların ardından, Kongre tarafından engellenmediği sürece uygulanabilecektir."

Bu noktaya geldiğinde Maddy, kendisi ayrıntılara, politika ve siyasete derinlemesine girerken tüm meclisin sessiz kaldığını fark eder. Birliğin Durumu'nun aksine, Demokrat meslektaşları belirli kalemlere desteklerini göstermek için alkışlarla ayağa fırlamadı ve koridorun diğer tarafındaki insanlar mırıldanmadı ya da karşıt sesler çıkarmadı.

Bu durum onu tedirgin etse de programların ayrıntılarını tamamlıyor ve dayanışma ve güven ifade eden bazı retorik süslemeler yapmaya hazırlanarak duraklıyor.

Buna fırsatı olmaz. Salonda alkış tufanı kopar ve dakikalarca alkışların dinmesini bekledikten sonra pes eder.

Öne doğru eğilir ve basitçe "Teşekkür ederim" der.

EPILOG

BİR YIL SONRA

BÖLÜM

140

Manhattan

Madison Square Park yakınlarında, Yirmi Üçüncü Cadde'nin hemen altında bir park yeri ararken arabamın radyosunda sabah haberleri çalıyor. Girişin ilk birkaç kelimesini duyar duymaz sesini açıyorum.

"Ve şimdi, Washington DC'den, John Agro, bazen Jack Doohan olarak bilinen adam - diğer takma adların yanı sıra - Burton Pearce'a karşı açılan davada, eski Beyaz Saray personel şefini bir cinayet komploları ağına dahil eden devlet kanıtlarını teslim etmeyi kabul etti. Bu arada, Providence Mafyasının eski lideri Tony Romero, on sekiz yıldan uzun bir süre önce New England Patriots amigo kızı Suzanne Bonanno'yu öldürmek suçundan önümüzdeki ay mahkemeye çıkacak; bu suçtan First Gentleman Cole Wright mahkum edilmiş, ardından da resmen aklanmıştı."

Sonunda sonumu bulmuş gibi görünüyorum!

Bir minibüs tam önümdeki boşluktan çekiliyor ve ben de kaldırıma park etmek için içeri dalıyorum. *Mükemmel zamanlama*. Saat 10'da burada olacağıma söz vermiştim ve sadece bir dakika geciktim.

Parkın karşısındaki bir ofis binasına giriyorum. Lobide yıpranmış bir mermer zemin ve dekoratif sütunlar var. Eski usul New York. Asansör kapıları parlatılmış bronz gibi görünüyor.

Altıncı kata çıktığımda, koridordan geçip 605 numaralı süite, yani edebi menajerim Marcia Dillion'ın ofisine gidiyorum. Nottingham şefi Reginald Hamilton benimle ve Garrett'la olan sözleşmeyi iptal ettikten sonra Marcia yeni kariyerine başladı. Bana eski editörlerin en iyi edebiyat ajanları olduğunu söylüyor, bu da yüzde 15 komisyonunu haklı çıkarmasının bir yolu.

Bana uyar. Her kuruşunu hak ediyor.

Ofis kapısından beni görmek için sabırsızlanıyormuş gibi el salladığını görüyorum. Marcia on yaş genç görünüyor. Kendi işinin patronu olmak belli ki ona iyi gelmiş. Coşkulu karşılaşmasını ve bana kocaman sarılmasını takdir ediyorum.

Kolunu omuzlarıma doluyor. "Muhteşemler!" diye fısıldıyor kulağıma.

"Ne?"

"Geçen hafta gönderdiğin sayfalar! Taslağının şekillenişine bayıldım."

Beni bir resepsiyon alanına götürüyor ve iki ciddi görünümlü genç kadının dizüstü bilgisayarlarına dokunarak oturduğu bir konferans odasının önünden geçiriyor.

"Sade kahve, değil mi?" diye soruyor Marcia.

"Ben de öyle anlıyorum. Hatırladığın için teşekkürler."

Beni muhteşem bir park manzarasına sahip olan özel ofisine götürüyor. Birkaç zarif kitap rafının önündeki masanın üzerinde hoş kokulu bir çiçek aranjmanı duruyor.

Deri koltuğuna oturduk. Az önce radyoda duyduğum şeyi ona anlatmak için sabırsızlanıyorum. "Tahmin et ne oldu? Agro federallerle konuşuyor!"

"Pearce için çalışan ucube mi?"

"Evet. Ve Tony Romero birkaç hafta içinde mahkemeye çıkacak." "Sen de orada olacak mısın?"

"Bunu kaçırmazdım."

Marcia'nın ifadesi kaçamak bir hal alır. Ellerini sıkmaya başladı.

Marcia'yı severim ama ne demek istediğini bilirim. "Şimdi ne yaptın?"

Ağzından kaçırıyor. "İlk birkaç bölümü seçkin bir grup editöre gönderdim. Küçük bir deneme, sadece suları test etmek için. Onlara gizlilik sözleşmesi imzalattım tabii ki."

"Marcia! Anlaşmıştık. Sızıntı yok!" Sadece bir saniyeliğine sinirlendim. Sonra tabii ki sormam gerekiyor: "Ne düşündüler? İnsanlar beğendi mi?"

"*Bayıldılar.*" Marcia bana bakıyor. "Başkan ve Cole Wright ile yaptığım röportajlardan bahsetmedim bile. İnanın bana, açık artırmaya çıktığımızda yayıncıların ve film stüdyolarının ağzının suyu akacak."

"Açık artırma mı?" Ben soruyorum ama Marcia konuşmaya devam ediyor, o kadar hızlı ki

Yukarı.

"Sen ve kitabın, canım, büyük bir haberin konusu olacaksınız."

Açık arttırma savaşı! Sanırım bir milyonun çok üzerinde bir fiyatla karşı karşıyayız." "Bu harika," diyorum, haberleri anlamaya çalışarak. "Ama biliyorsun ki tek bir şartı var. Ne kadar teklif ederlerse etsinler, satın alınmasına izin verilmeyen bir ev var."

"Dur tahmin edeyim," diyor Marcia. "Nottingham."

"Doğru. Seni nasıl alt ettikleri ve Garrett ile beni nasıl denize attıkları için."

Marcia sırtıyor. "Güzel. O İngiliz geveze Reginald Hamilton'ın sonuçlarına katlanmasını izlemekten zevk alacağım!"

"Bir şey daha var. Ve bu çok önemli. Kiminle anlaşırsak a n l a ş a l ı m , Garrett'in adı kapakta ilk sırada yer alacak."

Marcia başını sallıyor, sonra uzanıp kollarını tekrar bana doluyor. "Seninle çok ama *çok* gurur duyardı Brea."

Ben de ona sarılıyorum. "Umarım öyledir. Gerçekten umuyorum." Onunla daha fazla gurur duyamazdım.

BÖLÜM

141

Bugün bir durağım daha var ve bunu düşünmek bile kalbimi ağrıtıyor.

Marcia'nın ofisinden ayrıldıktan sonra arabamı aşağı Manhattan'a sürüyorum; burada ızgara sistemi kısa cadde ve sokaklardan oluşan bir çapraz çizgilere dönüşüyor. Labirentin içinden yavaşça Sammy'nin Müzik Dükkanı'na doğru ilerliyorum.

Sokağın karşısına park ettim ve Garrett'ın gitar çantasını bagajdan aldım. Kapıdan içeri giriyorum. Hafta içi öğleden sonra erken bir saat ve dükkan turistler ve sıra sıra dizilmiş güzel enstrümanlara hayranlıkla bakan müşterilerle dolu.

Sammy beni fark ediyor, yanıma geliyor, hızlıca sarılıyor ve elimdeki çantaya bakıp gülümsüyor. "Ders için mi geldin?" diye soruyor ama cevabı zaten biliyor.

Manikürlü tırnaklarımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Parmaklarımda nasır istemiyorum."

"Seni aramak istedim," diyor Sammy. "Ama ne diyeceğimi bilemedim." "Sorun değil. Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Seni görmek güzel."

"Garrett en sevdiğim müşterilerimden biriydi."

"Biliyorum. Burayı ve seni gerçekten çok severdi." Kutuyu tezgâhın üzerine kaldırıyorum. "Bunu geri getirdim çünkü Garrett'ın burada olmasını isteyeceğini biliyorum."

Sammy çantayı açıyor. Martin mükemmel durumda. Garrett öldüğünden beri kimse dokunmamış.

"Gitarda oldukça iyiydi," diyor Sammy. "O videoda inanılmazdı."

"Ne videosu?"

Sammy'nin kaşları kırışır. "Görmedin mi?" "Neyi görmedim?"

iPhone'unu çıkarıyor. "Garrett internette. İkiniz de öylesiniz." Ekrana dokunuyor ve bir YouTube videosuna geçiyor. Ekranı bana doğru çeviriyor. Video bir milyondan fazla izlenmiş. Oynatılmaya başladığında dizlerimin büküldüğünü hissediyorum. Garrett, küçük bir sahnede bir taburede oturuyor. Sunapee Roadhouse! Birisi onun amatör gece performansını yayınlamış!

Ne araştırmacıyım ama. Videonun varlığından bile haberim yoktu.

Sammy telefonu bana verdi ve geri çekildi. Tüm videoyu izliyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor. Bittiğinde telefonu geri veriyorum. "Bunu benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim Sammy."

"Seni gerçekten seviyordu, Brea," diyor. "Sana söylediği şarkılardan bunu anlayabiliyorum."

Tezgâhın üzerindeki kutudan bir selpak alıp gözlerimi kuruluyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Şimdi. Sammy. Gitar hakkında. Garrett onu bana bıraktı ve ben de iki şartla sana geri veriyorum."

"Hangileri?"

"Onu sergilemek, isteyen herkesin çalabileceği bir yere koymak zorundasınız. Ve onu asla satamazsınız. Sonsuza kadar burada sizinle kalmalı."

Sammy Martin'i yavaşça çantasından çıkardı. "Anlaştık." Yanına gidip tezgahın yanındaki metal bir sehpanın üzerine koyuyor, burada bir iğne ışığı klavyedeki taşlara vuruyor. "Bu benim yıldız cazibem olacak." Elbette, onu yere koyar koymaz müşteriler hayranlıkla bakmak için yanına gelmeye başlar.

Sammy beni kapıya kadar geçiriyor, sonra dönüp bana bir kez daha sarılıyor. "İstediğin zaman ziyarete gel," diyor. "Ben burada olduğum sürece burada olacağına söz veriyorum."

Omzunu sıkıyorum. Gerçekten konuşamıyorum. Kenara çekip el salladım.

Arabamın mahremiyetinde, telefonumu çıkardım ve YouTube videosu. Videoyu bulduğumda baştan sona tekrar oynatıyorum, ekranda Garrett'in yüzüne dokunuyorum ve kafamın içinde onunla konuşuyorum. Bir şekilde, beni duyabildiğine gerçekten inanıyorum.

Seni

seviyorum.

Seni

özledim.

Benim için çok güzelsin.

BÖLÜM

142

Ulusal Alışveriş Merkezi

Cole Wright'ın kötü durumdaki dizi bu sabah ağrıyor. Soğukta çok uzun süre oturduğunda böyle oluyor ve bu Ocak sonu gününde DC'de sıcaklık otuzlarda.

Ama o aldırıyor. Ayağa kalktığına daha iyi olacak. Denizci yüzbaşı milli marşı söylemek için ayağa kalktığına o da platformdaki diğer herkesle birlikte ayağa kalkar. Başkan Yardımcısı Faulkner yakınlarda, sırtı dik, elleri kalbinin üzerinde, her kelimeye eşlik ederek duruyor.

Alkışlar kesilince Cole İncil'i önünde düz bir şekilde tutar. Elini İncil'in üzerine koyan Maddy'ye gururla bakar.

"Sayın Başkan," diyor başıyargıç. "Görev yemini etmeye hazır mısınız?"

"Öyleyim," diyor Maddy.

Cole gülümsüyor. Bu yetersiz bir ifade. Ezici bir çoğunlukla yeniden seçilmesi ve Büyük Pazarlık için son oyların da nihayet sıraya girmesiyle, hiç bu kadar hazır olmamıştı. O da öyle.

Başıyargıç Maddy'nin gözlerinin içine bakar. "Lütfen sağ elinizi kaldırın ve benden sonra tekrar edin. Ben, Madeline Parson Wright..."

"Ben, Madeline Parson Wright..."

Cole açılış törenine tanıklık etmek için toplananlara, ABD Kongre Binası'nın önündeki alanı dolduran kalabalığa, Yansıtma Havuzu'nun çok ötesine bakıyor. Eskiden büyük maçlar sırasında yaşadığı, enerjinin aktığı ve önündeki sahadan başka hiçbir şey hissetmediği beden dışı deneyimlerden birini yaşıyor. Tam ve mutlak bir özgürlük hissi.

Kayıtlara geçen bir sonraki Şey, Maddy'nin "Tanrım bana yardım et" demesi ve kalabalığın alkışlarla patlamasıdır.

Bir yaver elinden İncil'i alır. Birinci Beyefendi kollarını karısına sarar. Deniz bandosu almaya başlar. Dört fırır ve süsleme çalarlar, sonra "Şefe Selam" ile patlarlar.

"Seni seviyorum, Maddy," diye fısıldar. "Bunu sen yaptın. Bunu sen başardın."

"Ben de seni seviyorum Cole," diye fısıldıyor Maddy, ona sıkıca sarılarak. "Ve henüz hiçbir Şey görmediler!"

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

YAZARLAR HAKKINDA

BILL CLINTON 1992 yılında Amerika Birleşik Devletleri Başkanı seçildi ve 2001 yılına kadar görev yaptı. Beyaz Saray'dan ayrıldıktan sonra, küresel sağlığın iyileştirilmesine, kız çocukları ve kadınlar için fırsatların artırılmasına, çocukluk obezitesinin ve önlenabilir hastalıkların azaltılmasına, ekonomik fırsat ve büyüme yaratılmasına ve iklim değişikliğinin etkilerinin ele alınmasına yardımcı olan Clinton Vakfı'nı kurdu. Başkan Clinton, aralarında uluslararası en çok satanlar listesinde bir numara olan *My Life* ve *Citizen*'in da bulunduğu bir dizi kurgusal olmayan eserin yazarıdır: *Beyaz Saray'dan Sonraki Hayatım*, 2024'te yayınlandı. James Patterson ile birlikte 1 numaralı uluslararası çok satan *Başkan Kayıp* ve *New York Times* çok satan *Başkanın Kızı* romanlarının ortak yazarıdır.

JAMES PATTERSON zamanımızın en popüler hikaye anlatıcısıdır. Alex Cross, Kadın Cinayet Kulübü, Jane Smith ve Maximum Ride gibi unutulmaz karakterlerin ve serilerin, Kennedy'ler, John Lennon ve Tiger Woods'un yanı sıra askeri kahramanlarımız, polis memurlarımız ve acil servis hemşirelerimiz hakkında nefes kesici gerçek hikayelerin yaratıcısıdır. Bill Clinton, Dolly Parton ve Michael Crichton ile birlikte 1 numaralı çok satan romanların yazarlığını yapmıştır. Kendi hayat hikâyesini anlattığı *James Patterson by James Patterson* ile Edgar Ödülü, on Emmy Ödülü, Ulusal Kitap Vakfı Edebiyat Ödülü ve Ulusal Beşeri Bilimler Madalyası almıştır.

AYRICA YAZARLAR TARAFINDAN

Başkan, Başkan'ın Kızını

Kaybediyor

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

